AMANDA QUICK

Autoarea bestsellerurilor: *AFACEREA, AMĂGIRE, DECEPȚIE, INELELE AFRODITEI* și *AMANTA* – publicate în tiraje de peste 25 milioane de exemplare, în 34 de țări

EMMA

I.S.B.N. 973-8117-46-1

TRUSTUL EDITORIAL SUPEREXIM

- EDITURA LIDER
- EDITURA ORIZONTURI
- EDITURA ȘTIINȚELOR MEDICALE
- EDITURA ȘTIINȚELOR SOCIALE ȘI POLITICE
- EDITURA ȘTIINȚELOR AGRICOLE
- EDITURA JURIDICĂ

[illegible]
[illegible] București [illegible]
[illegible]

AMANDA QUICK

EMMA

Traducere:
Loredana Mândrilă

EDITURA LIDER

I THEE WED

Published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of The Bantam Dell Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

Tiparul executat sub comanda nr. 10 301

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001

1

Ajunsese altcineva înaintea lui la farmacie. Edison Stokes se aplecă în penumbra micului şi întunecosului magazin. Privi mînerul cuţitului împlîntat adînc în pieptul bătrînului. Dacă-l scotea, n-ar fi făcut decît să grăbească inevitabilul.

– Cine a făcut asta? întrebă Edison apucînd strîns mîna crispată. Spune-mi, Jonas. Îţi jur că va plăti.

Sîngele gîlgîia în gura farmacistului.

– Ierburile. A cerut ierburile acelea speciale. Lorring mi-a spus să-i dau imediat de ştire dacă cineva caută...

– Lorring ţi-a primit mesajul. De asta sînt aici. Edison se aplecă şi mai mult. Cine a cumpărat ierburile?

– Nu ştiu. A trimis un servitor după ele.

– Nu-mi poţi spune ceva care să mă ajute să-l găsesc pe cel care ţi-a făcut asta?

– Servitorul spunea... vocea lui Jonas se stinse, căci sîngele îi umpluse gura.

– Ce-a spus servitorul, Jonas?

– Că-i trebuie ierburile imediat. Şi că pleacă din oraş... ceva despre o petrecere la un conac, la ţară...

Edison simţi cum mîna farmacistului îşi slăbeşte strînsoarea.

– Cine dă petrecerea asta, Jonas? Unde o să aibă loc?

Bătrînul închise ochii. Timp de cîteva secunde, Edison îşi zise că n-are să mai afle nimic altceva.

Însă buzele pline de sînge ale farmacistului se mişcară pentru ultima dată.

– Ware Castle, veni şoapta, aproape stinsă.

2

Mizerabilul era acolo, la Ware Castle.

Să-l ia dracu'. Emma Greyson izbi cu pumnul înmănuşat în balustrada de piatră a balconului. Numai de ghinioane avea parte. Oriunde s-ar fi dus, era la fel, gîndea ea. Şi ghinioanele durau de ceva vreme, culminînd cu dezastrul financiar absolut petrecut cu două luni în urmă. Iar acum, punînd capac la toate, era obligată să-şi petreacă următoarea săptămînă încercînd să-l evite pe Chilton Crane. Părea mai mult decît era în stare să îndure.

Bătea darabana cu degetele pe piatra străveche. N-ar fi trebuit să o surprindă atît de mult apariţia lui Crane în după-amiaza aceea. În definitiv, Lumea Bună era o lume oarecum restrînsă. Nimic ciudat, deci, în faptul că mizerabilul se afla printre numeroşii invitaţi la petrecere.

„Nu-ţi poţi permite să pierzi şi postul ăsta", îşi repetă Emma cu voce înăbuşită. Se putea ca Crane să nu-şi amintească de ea, dar singurul lucru pe care-l putea face era să se ferească din calea lui pe durata şederii la castel. Cu atîta lume prin preajmă, n-o să-ţi fie prea greu să te confunzi cu

mobilierul, se îmbărbătă ea. Sînt prea puţini cei care dau atenţie domnişoarelor de companie.

De undeva, din întunericul de sub balcon, zgomotul unei mişcări uşoare o smulse din gîndurile sumbre. Se apleca şi scrută atent umbrele proiectate de un zid înalt. Una din umbre prinse viaţă, ieşi din conul de beznă şi alunecă traversînd pajiştea scăldată în lumina lunii. Emma se aplecă mai mult şi zări silueta care înainta, precum o fantomă, pe cărarea argintată. Înaltă, zveltă, cu părul întunecat şi îmbrăcată în întregime în negru.

N-a mai fost nevoie ca razele palide ale lunii să cadă pe chipul auster, ascetic al bărbatului de jos: Edison Stokes. Se întorcea de la plimbare în după-amiaza zilei de ieri, cînd el îşi făcuse apariţia la castel. Îl văzuse intrînd cu trăsura-i strălucitoare în curtea interioară. Vehiculul elegant era tras de armăsari perfect armonizaţi şi foarte bine antrenaţi.

Animalele răspundeau cu precizie calmă comenzilor transmise de mîinile lui Stokes prin hăţuri. Supunerea de care dădeau dovadă arăta că stăpînul lor foloseşte mai degrabă îndemînarea şi fermitatea, decît strigătele şi loviturile sălbatice pentru a-i ţine în frîu.

Mai tîrziu, Emma remarcase că ceilalţi oaspeţi îi aruncau priviri piezişe de fiecare dată cînd intra în vreo încăpere. Ştia că atitudinea lor de viclenie temătoare însemna că bărbatul este extrem de bogat şi extrem de puternic. Şi, probabil, deosebit de periculos. Iar toate acestea îl făceau extrem de fascinant în ochii elitei sufocate de plictis şi blazare.

Umbrele se mişcau din nou. Emma se aplecă mai tare peste balcon şi îl văzu pe Stokes încălecînd pervazul de piatră al unei ferestre deschise. Ce ciudat! În definitiv, era un oaspete al castelului, nu avea nevoie să se furişeze astfel.

Nu exista decît o explicaţie pentru ca Stokes să procedeze aşa: fie că se întorcea de la o întîlnire secretă cu soţia vreunuia dintre musafiri, fie că tocmai se îndrepta spre una.

Fără să ştie de ce, se aşteptase parcă la mai mult de la Stokes. Stăpîna ei, lady Mayfield, le făcuse cunoştinţă cu o seară înainte. Cînd bărbatul îşi înclinase foarte ceremonios capul deasupra mîinii ei, intuiţia o luminase ca un fulger. Acesta nu este un alt Chilton Crane, îşi spusese ea atunci. Edison Stokes părea ceva mai mult decît un alt libidinos mizerabil într-o lume în care asemenea specimene se găseau din belşug. Era evident că se înşelase din nou. Şi nu pentru întîia oară în ultima vreme.

Un hohot copios de rîs se răspîndi în noapte prin una dintre ferestrele deschise din aripa de est a castelului. Bărbaţii din sala de biliard păreau chercheliţi binişor.

În sala de bal, muzica continua să cînte.

Jos, sub balconul în care se afla ea, Edison Stokes dispăruse intr-o cameră întunecoasă care nu-i aparţinea.

După o vreme, Emma se întoarse şi se îndreptă încet spre coridorul slab luminat. Putea să se retragă în linişte în propriu-i dormitor. Lady Mayfield trebuie să fi fost în formă deja. Letty avea o adevărată pasiune pentru şampanie, aşa că nu va băga de seamă că domnişoara ei de companie dispăruse pentru tot restul serii.

Sunetul unor voci şoptite venind dinspre scara de serviciu, foarte rar folosită, o sili să se oprească brusc pe la mijlocul coridorului. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă atentă. Se auzeau rîsete înăbuşite. Un cuplu, desigur. Bărbatul părea dezgustător de beat.

– Bănuiesc că te aşteaptă camerista? şoptea Chilton Crane cu o nerăbdare prost mascată.

Pe casa scărilor apăru lumina şovăitoare a unei lumînări. Emma îngheţă. Sperase din tot sufletul să scape de ghinioane! În cîteva clipe, Crane şi însoţitoarea lui aveau să intre în holul unde se afla ea.

Era prinsă în capcană. Chiar dacă se întorcea şi o lua la fugă cît o ţineau picioarele, n-ar fi reuşit să străbată întregul coridor pînă la holul principal.

– Nu fi stupid, murmură Miranda, lady Ames. I-am dat liber fetei în seara asta, înainte să cobor. Nu aveam nici un chef să dau ochii cu ea la întoarcere.

– Nu era nevoie să-i dai liber, se repezi Chilton. Sînt sigur că i-am fi găsit ceva de făcut.

– Domnule Crane, vrei cumva să insinuezi că ar fi putut să ni se alăture în aşternuturi? replică Miranda cu falsă indignare. Sir, sînt de-a dreptul şocată.

– Diversitatea este sarea şi piperul vieţii, draga mea. Am observat că femeile care depind în întregime de o slujbă ca să poată trăi sînt extrem de doritoare să facă tot ce li se cere. Ba chiar de-a dreptul nerăbdătoare.

– Va trebui să-ţi satisfaci altă dată gustul pentru servitoare. N-am nici o intenţie să te împart în seara asta cu camerista mea.

– Poate că ar trebui să căutăm un pic mai sus, pentru o partidă în trei. Am observat că lady Mayfield a venit însoţită de o domnişoară de companie. Ce părere ai dacă am chema-o în dormitorul tău, sub un pretext oarecare...

– *Domnişoara de companie* a lui lady Mayfield? Adică vrei să spui miss Greyson? De această dată, Miranda era cu

adevărat indignată. Să nu îndrăzneşti să-mi spui că ţi-a trecut prin minte să o seduci pe creatura aia cu ochelari şi bonetă. Şi cu părul acela roşu, îngrozitor. Chiar eşti lipsit de gust?

– Am descoperit adesea că îndărătul hainelor anoste şi al ochelarilor de vedere se poate ascunde un spirit deosebit. Chilton tăcu cîteva clipe. Cît despre însoţitoarea lui lady Mayfield...

– Prefer să nu, dacă nu te superi.

– Îmi pare ciudat de cunoscută, spuse Chilton în şoaptă. Mă întreb dacă n-am mai întîlnit-o pe undeva.

Ghearele spaimei strînseră stomacul Emmei. Avusese toate motivele să spere că Crane n-a recunoscut-o cînd, ceva mai devreme, fusese obligată să treacă pe lîngă el, în sala de muzică. Nu o privise decît în treacăt. Îşi spusese că bărbaţii asemenea lui Crane, care dădeau iama printre cameristele, guvernantele şi domnişoarele de companie ale gazdelor nu se obosesc să reţină trăsăturile nefericitelor victime. Şi-apoi, părul ei avea acum altă culoare.

Temîndu-se că vreuna din fostele ei stăpîne, care o concediase pentru nesupunere, ar putea să-şi prevină cunoştinţele despre roşcata cea insolentă, purtase o perucă brunetă în timpul scurt cît fusese angajată la Ralston Manor.

– Las-o pe domnişoara de companie a lui lady Mayfield, îi ceru Miranda pe un ton imperativ. Nu-i decît o creatură micuţă şi plictisitoare. Te asigur că eu am de oferit lucruri mult mai interesante şi mai tentante.

– Desigur, draga mea. Cum spui tu. În glasul lui Crane se simţea o undă de dezamăgire.

Emma se retrase cu un pas. Trebuia să facă ceva. Nu putea să stea pur şi simplu acolo, aşteptînd să apară Miranda

şi Crane. Privi peste umăr. Singura sursă de lumină de pe coridorul întunecat era o aplică montată cam pe la jumătatea peretelui. Uşi din lemn masiv, adînc afundate în zidul de piatră, marcau intrarea în numeroase odăi de oaspeţi.

Se răsuci, îşi prinse fustele cu amîndouă mîinile şi porni în grabă de-a lungul coridorului de piatră. O să se ascundă într-una din camere. La castel sosiseră o mulţime de invitaţi, astfel că fiecare încăpere de pe etaj găzduia pe cineva, însă cu siguranţă că erau toate goale la ora aceea. Seara abia începuse. Prietenii familiei Ware se aflau încă jos, dansînd, flirtînd, distrîndu-se.

Se opri în faţa celei mai apropiate uşi şi încercă clanţa. Închisă. Inima i se opri cîteva clipe, apoi îşi înteţi bătăile. Se repezi la uşa următoare. Nici aceea nu voia să se deschidă. O cuprinse panica. Ajunse la a treia uşă, apucă clanţa, o apăsă şi, cu un imens suspin de uşurare, descoperi că se deschide.

Se strecură fără zgomot în cameră şi închise cu mare grijă uşa după ea. Apoi privi cu atenţie în jur. Lumina puternică a lunii, revărsată prin ferestre, dezvăluia perdelele grele ale unui pat mare, cu baldachin. Măsuţa de toaletă era plină cu sticluţe frumoase. Pe un fotoliu se vedea o cămaşă de noapte vaporoasă, tivită cu dantelă.

O să aştepte acolo pînă cînd Chilton şi Miranda vor intra într-unul din celelalte dormitoare. Apoi se va strecura înapoi pînă la scara de serviciu, hotărî ea.

Se întoarse şi îşi lipi urechea de lemnul uşii, ascultînd zgomotul paşilor de pe coridor, care se auzea din ce în ce mai aproape.

O cuprinse o presimţire sumbră. Dacă nimerise tocmai în dormitorul *Mirandei?*

Paşii se opriră în faţa uşii.

– Iată-ne ajunşi, Chilton. Vocea Mirandei era înăbuşită de lemnul gros. Stai puţin să găsesc cheia.

Emma se îndepărtă de uşă, de parcă ar fi devenit brusc din fier încins. N-avea la dispoziţie decît cîteva secunde. Miranda credea că uşa ei este închisă şi căuta de zor cheia în poşeta-i minusculă.

Privi disperată în jur, prin camera luminată de razele lunii. Sub pat nu era loc; se vedeau cuferele aşezate acolo, probabil din lipsă de spaţiu. Nu-i rămînea decît dulapul masiv. Alergă spre el, fără zgomot, pe covorul gros.

Rîsul de beţiv al lui Crane răsună de cealaltă parte a uşii. Se auzi apoi clinchet de metal făcut de cheile căzute pe pardoseala de gresie.

– *Asta-i culmea, vezi ce m-ai determinat să fac?* spuse Miranda. Am scăpat-o.

– Dă-mi voie, zise Chilton.

Emma smuci uşile dulapului masiv şi se strecură prin desişul foşnitor al rochiilor, făcîndu-şi loc înăuntru. Apoi întinse mîna şi trase uşile pînă se asigură că sînt bine închise, şi se lăsă învăluită de întunericul dens.

În aceeaşi clipă, mîna unui bărbat îi cuprinse talia. Încercă să ţipe. O palmă caldă îi apăsă gura şi se simţi strînsă cu asprime şi lipită de un piept larg şi tare ca piatra. O cuprinse o spaimă cumplită. Teama de a fi recunoscută părea un fleac pe lîngă situaţia în care se afla. Nu era de mirare că găsise uşa dormitorului deschisă. Cineva se strecurase înăuntru înaintea ei.

– Vă rog să tăceţi, miss Greyson, îi şopti în ureche Edison Stokes, altfel vom avea amîndoi de dat o grămadă de explicaţii.

*

O recunoscuse cînd smucise uşile dulapului. Ascuns îndărătul unei complicate şi elegante rochii de seară, Edison văzuse lumina lunii reflectată într-o pereche de ochelari cu rame de aur. În ciuda situaţiei delicate în care se afla el însuşi, simţi o satisfacţie ciudată la gîndul că avusese dreptate în privinţa micuţei însoţitoare a lui lady Mayfield. În momentul cînd făcuseră cunoştinţă, avusese certitudinea că tînăra nu posedă nici una din calităţile cerute unei persoane care îmbrăţişează o asemenea carieră. Se purtase sobru şi reţinut. Însă nu era nimic umil sau supus în ochii aceia verzi, atît de pătrunzători. În adîncul lor se citea hotărîre, inteligenţă şi o ironie bine mascată.

O doamnă cu totul deosebită, îşi aminti că gîndise atunci. Şi încă una foarte atrăgătoare, cu toate că se străduia să ascundă acest lucru îndărătul ochelarilor şi al rochiei demodate, care arăta de parcă ar fi fost vopsită de mai multe ori. Şi acum afla că doamna cea deosebită se distra ascunzîndu-se în dulapuri aflate în dormitoarele altor persoane. Ce interesant!

Emma se foia agitată în strînsoarea lui şi deveni brusc conştient de rotunjimea fermă a sînilor ei apăsaţi de propriu-i antebraţ. Mireasma de curat şi de proaspăt a trupului ei îl făcu să-şi dea seama cît de mic, de strîmt şi de intim era interiorul dulapului. Nu se îndoia că îl recunoscuse, deoarece se liniştise şi renunţase să se mai lupte cu el. Îi luă cu grijă mîna de pe gură. Nici un sunet. Era limpede că nu doreşte nici ea să fie descoperită. Constatarea îl făcu să se întrebe dacă nu cumva împărţea spaţiul dulapului cu o mică hoaţă de bijuterii.

– Uşurel, Chilton. Vocea Mirandei nu mai părea amuzată. O să-mi distrugi rochia. Te rog frumos să nu mă bruschezi. Ştii bine că nu-i nici o grabă. Dă-mi voie să aprind lumînarea.

– Iubita mea, inspiri atîta pasiune, încît îţi jur că nu mai pot să aştept nici o secundă.

– Ai putea cel puţin să-şi scoţi cămaşa şi cravata. Miranda părea din ce în ce mai agasată. Nu sînt una din servitoarele tale şi nici vreo domnişoară insipidă de companie ca să fiu îmbrăţişată sprijinită de un perete.

Edison simţi limpede tremurul care o străbătu pe Emma. Îi luă mîinile într-ale lui şi descoperi că îşi ţinea pumnii strînşi. Mînie sau teamă? se întrebă el.

– Dar i-a luat o veşnicie valetului meu să facă nodul acesta special, spuse Chilton cu glas plîngăreţ. Se numeşte „fîntîna antică", ştii? Ultimul strigăt al modei.

– Am să-ţi scot cravata şi am să refac nodul înainte să pleci, murmură Miranda îmblînzită. Am visat mereu s-o fac pe valetul pentru un gentleman ca tine. Un bărbat atît de splendid dăruit de natură.

– Chiar aşa? Chilton părea complet copleşit de compliment. Bine, dacă insişti... Dar grăbeşte-te, ştii bine că nu avem toată noaptea la dispoziţie.

– Dar *avem* toată noaptea la dispoziţie, bunul meu domn. Este exact ce-mi doresc.

Fîşîit moale de îmbrăcăminte. Miranda murmură ceva. Chilton geme şi respiră sacadat.

– Măi, dar eşti nerăbdător în seara asta, spuse Miranda, nu foarte încîntată de descoperire. Sper că nu te vei dovedi prea nerăbdător. Detest bărbaţii care nu au grijă ca doamna să fie satisfăcută mai întîi.

– Patul, gîfîi Chilton. Haide o dată în pat. Doar n-am venit aici să facem conversație mondenă.

– Lasă-mă să-ți scot cămașa. Ador priveliștea unui piept musculos.

– Îmi scot singur blestemata asta de cămașă. Urmă o scurtă tăcere. Gata, acuma cred că este în regulă, suspină el exasperat. Hai s-o facem o dată, doamnă!

– Pe naiba, Chilton, mi-a ajuns. Dă-mi drumul. Nu sînt o tîrfă ieftină din Covent Garden. Ia-ți mîinile de pe mine. M-am răzgîndit.

– Dar, Miranda... vocea bărbatului se frînse într-un geamăt aspru și prelung. Pe toți dracii, murmură el în cele din urmă. Uite ce m-ai determinat să fac.

– Deocamdată văd că mi-ai mototolit cearșaful, spuse Miranda cu o satisfacție cinică în glas. L-am adus cu mine de la Londra ca să fiu sigură că dorm în așternut de calitate, și uite ce ai făcut.

– Dar, Miranda...

– Acum înțeleg de ce preferi femeile care nu au posibilitate să-ți pretindă vreun talent de amorez. Ai rafinamentul unui puști de șaptesprezece ani în brațele primei lui femei.

– A fost din vina ta, bombăni Chilton.

– Las-o baltă. Dacă mai stai mult aici, voi muri de plictiseală. Din fericire, mai am destul timp să găsesc un domn mai *talentat* care să-mi țină companie restul nopții.

– Ei, stai puțin...

– Am spus să ieși afară. Vocea Mirandei avea acum accentele ascuțite ale furiei. Sînt o doamnă, merit ceva mai mult. Du-te și-ți găsește o cameristă, sau pe insipida aia de

domnişoară de companie a lui lady Mayfield, dacă ai chef să te distrezi. Ţinînd cont de felul jalnic în care te comporţi ca amant, numai unele ca ele te-ar putea accepta.

– Poate că am să fac exact ce mi-ai sugerat, izbucni Chilton. Pun pariu că m-aş simţi mult mai bine cu miss Greyson decît cu tine.

Emma se zbătu în strînsoarea braţelor lui Stokes.

– Nici nu mă îndoiesc de asta, răspunse tăios Miranda. Hai, pleacă.

– Am avut odată o porţie de tăvăleală cu o domnişoară de companie la Ralston Manor. Vocea lui Chilton se înăspri brusc. Era o căţea afurisită. Nu ştia cînd să se oprească din luptă.

– Să nu-mi spui că o biată domnişoară de companie a îndrăznit cu adevărat să-ţi refuze farmecele şi talentul de amorez.

– Şi-a luat pedeapsa, fii pe pace. Chilton părea insensibil la sarcasmul evident din vocea Mirandei. Lady Ralston ne-a găsit împreună în debaraua cu aşternuturi. Bineînţeles că a concediat-o imediat pe creatura aia neînsemnată şi proastă.

– Nu mă interesează deloc detaliile aventurii tale cu o însoţitoare plătită, spuse Miranda pe un ton rece; îşi recăpătase fără îndoială stăpînirea de sine.

– Şi, evident, fără referinţe, adăugă Chilton cu voce vindicativă. Mă îndoiesc că o să-şi mai găsească de lucru vreodată. Probabil că acum moare de foame într-un azil pentru nevoiaşi.

Emma tremura violent şi respira sacadat, cu pumnii lipiţi de coapse. Teamă sau mînie? se întrebă Edison din nou. Ceva îi spunea că este mînie. Începuse să se teamă că Emma va

deschide uşile dulapului şi-l va lua pe Crane la întrebări. Ar fi fost, probabil, o scenă amuzantă, dar nu şi-o putea permite. Un asemenea gest ar fi fost un adevărat dezastru pentru ea şi ar fi năruit propriile-i planuri. O ţinu mai strîns, încercînd să-i transmită un avertisment tăcut. Emma păru să înţeleagă. Cel puţin nu mai dădea impresia că este gata să dea buzna afară din dulap.

– Dacă nu pleci imediat, Chilton, mă voi vedea obligată să-l chem pe Swan, spuse Miranda cu o voce de gheaţă. Sînt sigură că nu-i va fi deloc greu să te scoată afară.

– Stai aşa, nu-i nevoie să chemi bruta aia uriaşă şi plină de muşchi, mormăi Chilton. Plec singur.

Se auziră paşi apăsaţi pe podea, uşa deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se.

– Idiot blestemat, murmură Miranda cu dezgust. Sînt o adevărată doamnă. Merit tot ceea ce este mai bun.

Alţi paşi. De data aceasta mai uşori. Miranda traversa încăperea îndreptîndu-se spre măsuţa de toaletă. Edison spera din tot sufletul să nu aibă nevoie de ceva din dulap. Se auzeau sunete uşoare: un pieptene de argint lăsat pe tăblia de lemn a măsuţei, clinchetul unor sticluţe ciocnite, fîşîitul unei fuste din satin scump şi-apoi alţi paşi uşori.

Uşa dormitorului se deschise şi se închise din nou. Edison şi Emma ştiură că sînt, în sfîrşit, singuri.

– Cred, domnişoară Greyson, spuse el, că după ce am împărtăşit o experienţă atît de intimă, ar trebui să ne cunoaştem mai bine. Îţi propun să găsim un loc ceva mai confortabil unde să putem avea o discuţie deschisă.

– Pe toţi dracii, răspunse Emma.

– Sînt întru totul de acord cu dumneata, domnişoară.

3

Mizerabilul! Emma clocotea încă de furie, cîteva minute mai tîrziu, cînd ieşiră în grădina plină de umbre. Bastard mic, scîrbos şi dezgustător!

– Am fost acuzat destul de des că sînt bastard, şi nu chiar fără motiv, spuse Edison cu voce neutră. Însă foarte puţini au avut curajul să mi-o spună în faţă.

Emma se opri, surprinsă, la adăpostul unui gard viu.

– N-am vrut să insinuez...

– Însă nimeni, continuă el fără să pară că a sesizat întreruperea, dar absolut nimeni nu mi-a spus vreodată bastard *mic*.

Avea dreptate. Cuvîntul *mic* nu are nici o legătură cu statura lui, îşi zise Emma. Pe lîngă înălţime, Stokes poseda o eleganţă naturală a mişcărilor pentru care l-ar fi putut invidia majoritatea bărbaţilor din lumea bună. Semăna cu o felină mare, pornită să vîneze. Necăjită, încercă să se explice:

– Mă refeream la Chilton Crane, sir, nu la dumneavoastră.

– Mă bucur să aud asta.

– Azi după-amiază, văzîndu-l pe Crane aici, am stat puțin de vorbă cu doamna Gatten, menajera. Am avertizat-o să nu trimită nici una din servitoarele tinere singură în camera lui, indiferent sub ce pretext ar fi chemată. Și i-am mai spus să ia măsuri ca întregul personal feminin să lucreze, atît cît este cu putință, în perechi.

– Sînt absolut de acord cu atitudinea dumitale față de Chilton Crane, spuse Edison. Dacă mă iau după reacțiile avute față de el, cred că nu greșesc spunînd că dumneata ești nefericita surprinsă în debaraua cu lenjerie la Ralston Manor.

Emma nu-i răspunse. Nici nu era nevoie. Domnul Stokes știa foarte bine că nimerise exact la țintă. Se mulțumi doar să facă cîțiva pași prin grădina neîngrijită. Simți, mai degrabă decît auzi, că Edison o urmează.

Grădinile de la Ware Castle ofereau în timpul zilei o priveliște dezolantă, însă noaptea, gardurile vii crescute prea mult, tufele netunse și năvala de iederă le făceau să semene cu o junglă înspăimîntătoare. Lumina lunii se cernea deasupra întregului peisaj, dînd naștere unor ciudate alternanțe de argintiu și umbră. Strălucirea misterioasă transforma chipul lui Edison într-o mască sumbră, cu ochi scînteietori.

Oh, Dumnezeule mare, gîndi Emma, acum știe tot; întîmplarea de la Ralston Manor, umilința ei, absolut totul. Trebuia să facă ceva. Nu-și putea permite să piardă și postul acesta, cel puțin pînă nu descoperea o modalitate de a-și reveni din dezastrul financiar care se abătuse asupra ei și a surorii ei.

Îi venea să țipe de ciudă, dar făcu un efort să se adune și își impuse să gîndească logic. Nu avea nici un rost să se explice în fața lui Edison. Oamenii sînt întotdeauna tentați să creadă ce e mai rău cînd este vorba de reputația unei doamne.

Şi chiar dacă ar reuşi să-i prezinte într-o altă lumină întîmplarea de la Ralston Manor, rămînea aspectul, nu tocmai minor, al prezenței ei în dulapul din camera lui lady Ames.

Singurul ei atu era faptul că nu fusese singură în acel dulap. Se agăță cu tărie de gîndul acesta. Fără îndoială şi lui Edison i-ar fi fost cel puțin la fel de greu să explice ce căuta acolo.

– Te rog să te stăpîneşti, domnişoară Greyson, spuse Edison pe un ton politicos.

Emma îl privi peste umăr şi se încruntă. Ştia prea bine că dăduse buzna afară din dulap cu ținuta în dezordine. Pălăria i se strîmbase şi cîteva şuvițe de păr scăpaseră din pieptănătură. Le simțea atingîndu-i fața şi gîtul. Rochia îi era boțită din cauza strînsorii lui. În schimb el... afişa aceeaşi eleganță rece din timpul zilei. Fiecare fir de păr era la locul lui. Haina nu arăta cîtuşi de puțin şifonată, iar nodul cravatei era fără cusur.

Este pur şi simplu nedrept, gîndi Emma.

Amintirea apropierii lor forțate în timpul cît stătuseră în dulap îi stîrni un fior ciudat pe şira spinării.

– Să mă stăpînesc, domnule?

– Trebuie să fi fost grozav de tentată să ieşi din dulap şi să-i dai una lui Crane cu vătraiul în țeasta aia groasă.

Tînăra simți cum roşeşte şi se întoarse cu spatele. Nu avea deloc încredere în zîmbetul lui enigmatic. Nici în tonul prea neutru al vocii lui.

– Aveți dreptate, domnule. Mi-a fost greu să rezist.

– În orice caz, mă bucur că n-ai făcut-o. Ar fi fost destul de neplăcut pentru noi, amîndoi.

– Într-adevăr. Îşi pironise privirea pe o revărsare densă de iederă pe care lumina rece a lunii o făcea să pară o masă

informă de şerpi tîrîndu-se pe aleea prunduită. Se cutremură şi şopti stins: Foarte neplăcut.

– Şi totuşi, ce făceai în dormitorul lui lady Ames, miss Greyson?

– Nu este limpede? suspină ea. I-am auzit pe Crane şi pe lady Ames urcînd pe scara de serviciu. Am vrut să-i evit, aşa că m-am furişat în prima cameră deschisă care mi-a ieşit în cale. Întîmplarea a făcut să fie exact camera lui lady Ames.

– Înţeleg, spuse el nu tocmai convins.

Emma se opri brusc şi se întoarse cu faţa la el.

– Dar dumneavoastră, domnule? Aţi avea bunăvoinţa să-mi spuneţi de ce eraţi ascuns în dulap?

– Căutam ceva ce i-a fost furat unui prieten de-al meu, răspunse el evaziv. După informaţiile pe care le-am primit, obiectul respectiv pare să fie la Ware Castle.

– Prostii! îl înfruntă Emma. Să nu vă închipuiţi că mă puteţi duce de nas cu o poveste atît de fantezistă, domnule. Se ştie prea bine că lady Ames este la fel de bogată ca şi Cresus. N-are nici un motiv să rişte apucîndu-se să fure ceva.

– În lumea bună, aparenţele pot fi deseori înşelătoare. Cu toate acestea, nu pe lady Ames o suspectez.

– Atunci ce căutaţi în camera ei? V-am văzut cu cîteva minute în urmă strecurîndu-vă în castel printr-o fereastră de la parter.

– Chiar aşa? întrebă Edison ridicînd o sprînceană. Ce spirit de observaţie dezvoltat. Credeam că nu mă vede nimeni. Pe vremuri eram bunicel la lucruri de genul ăsta. Probabil că îndemînarea mea a început să ruginească... Se întrerupse brusc. N-are importanţă. Cît priveşte prezenţa mea în dormitorul lui lady Ames, există o explicaţie destul de simplă. Încercam să te evit pe dumneata.

– Pe mine?

– Cînd am ajuns la etaj, am zărit pe cineva stînd în balconul de la capătul coridorului. Ştiam că, indiferent cine ar fi fost acea persoană, m-ar fi văzut cu siguranţă cînd se întorcea. Am folosit un şperaclu ca să deschid una din uşi şi m-am strecurat înăuntru. Aveam de gînd să aştept acolo pînă plecai şi apoi să-mi continuu cercetările.

– Ce încurcătură. Emma îşi încrucişă mîinile la piept. În orice caz, bănuiesc că trebuie să vă fiu recunoscătoare, domnule.

– Şi de ce mă rog?

– Dacă n-aţi fi forţat încuietoarea uşii de la camera lui lady Ames, nu aş fi găsit-o deschisă şi nu aş fi avut unde să mă ascund.

– Este întotdeauna o plăcere să fii de folos unei doamne încîntătoare.

Emma îl studie cu o privire piezişă.

– Hmmm. Nu prea cred că îmi veţi spune ce anume căutaţi în seara aceasta.

– Mi-e teamă că nu. Este o problemă strict personală.

Pun pariu că este, gîndi Emma. Indiferent despre ce era vorba, un lucru i se părea din ce în ce mai clar: Stokes avea cel puţin la fel de multe de ascuns ca şi ea.

– Povestea dumneavoastră este rodul unei imaginaţii bogate, ca să nu spun altfel, domnule Stokes.

– Iar concluzia dumitale este *plină* de delicateţe, nu-i aşa, miss Greyson? răspunse el cu un zîmbet uşor.

Emma ezită o clipă, apoi înclină capul.

– Evident. Să fiu sinceră, domnule, nu-mi pot permite riscul unui scandal care să mă facă să-mi pierd postul de domnişoară de companie a lui lady Mayfield.

– Crezi că ar fi posibil aşa ceva? Glasul lui Edison trăda acum o politeţe excesivă. Cu toată averea şi poziţia ei înaltă în societate, lady Mayfield nu-mi pare persoana care să pună preţ pe asemenea convenienţe.

– În orice caz, nu îndrăznesc să risc punîndu-i sensibilitatea la încercare. Lady Mayfield a fost extrem de bună cu mine. Am mare noroc că îi place să treacă drept excentrică. E dispusă să-mi tolereze micile lipsuri mai mult decît patronii pe care i-am avut înainte, dar...

– Mici lipsuri?

Emma îşi drese vocea.

– Am pierdut trei slujbe în ultimele cîteva luni, sir. După cum tocmai aţi auzit, una din ele din cauza lui Chilton Crane. În celelalte două, însă, am fost concediată pentru că nu reuşeam să mă abţin de la a-mi exprima părerile cu voce tare.

– Înţeleg.

– Letty este foarte înţelegătoare în unele privinţe...

– Letty? Ah, te referi la lady Mayfield.

– Insistă să-i spun pe numele mic. După cum spuneam, este o excentrică. Dar nu cred că m-ar păstra în serviciul ei dacă aş fi confruntată cu o acuzaţie serioasă în privinţa moralităţii mele. Dacă ar face una ca asta, ar deveni cu siguranţă subiect de bîrfă şi de amuzament în societate.

– Înţeleg. Edison cumpăni cîteva momente cele auzite. Atunci, miss Greyson, mi se pare că amîndoi avem motive suficient de puternice să păstrăm secretul asupra propriilor noastre afaceri.

– Da. Emma se relaxă vizibil. Pot să consider că veţi păstra tăcerea în privinţa incidentului de la Ralston Manor atîta vreme cît eu consimt să nu spun nimănui că aţi venit la Ware Castle ca să scotociţi prin dormitoarele invitaţilor?

– Absolut. Este un acord între gentlemeni, domnişoară Greyson?

– Nu, domnule, este un acord între un gentleman şi o *lady*, răspunse Emma relaxată.

– Vă cer respectuos scuze, îşi înclină el capul cu gravitate. Un acord între un gentleman şi o lady, desigur. Spune-mi, sublinierea dumitale în privinţa egalităţii înseamnă că eşti o cititoare a lui Mary Wollstonecraft?

– Am citit cartea ei *În apărarea drepturilor femeii*, răspunse Emma ridicîndu-şi încet fruntea. Am găsit în ea o mulţime de lucruri rezonabile şi de bun-simţ.

– Nu vreau să-ţi contrazic concluziile, spuse el cu voce blîndă.

– Orice femeie obligată să se descurce singură ajunge să cunoască în amănunt şi să aprecieze concepţiile lui Wollstonecraft în privinţa importanţei educaţiei şi drepturilor femeii, adăugă Emma.

– Dumneata te afli într-o situaţie similară, miss Greyson? Eşti absolut singură pe lume?

Emma îşi dădu seama că discuţia devenise, pe neaşteptate, surprinzător de intimă. De fapt, cu cîtăva vreme în urmă, împărtăşiseră o intimitate încă şi mai mare în dulapul lui lady Ames. Spera din tot sufletul să nu mai roşească de fiecare dată cînd îşi amintea senzaţia pe care o avusese cît fusese lipită de trupul lui, foarte cald şi foarte puternic.

– Nu în întregime, sir. Din fericire, am o soră mai mică. Daphne urmează „Şcoala pentru tinere domnişoare" a doamnei Osgood, din Devon.

– Înţeleg.

– Din nefericire, trebuie să plătesc următoarea rată a

taxei pînă la sfîrşitul lunii. Pur şi simplu *nu pot să pierd slujba asta.*

Edison o privi gînditor.

– Spune-mi, domnişoară Greyson, eşti lipsită în întregime de resurse financiare?

– Pentru moment, da. Îşi îngustă ochii. Dar starea asta de lucruri nu are să dureze la infinit. Acum două luni, una din investiţiile mele a întîrziat să dea roadele scontate. Am însă toate speranţele că situaţia se va schimba în bine cît mai curînd.

– Şi dacă nu?

– Va trebui să mă gîndesc la altceva.

– N-aş îndrăzni o clipă să mă îndoiesc, miss Greyson. Tonul amuzat al lui Edison era dublat de o undă de respect. Este clar că eşti o doamnă dăruită cu putere şi resurse spirituale extraordinare. Pot să te întreb ce s-a întîmplat cu rudele dumitale?

– Părinţii mei au murit cînd Daphne şi cu mine eram foarte mici. Ne-a crescut bunica, o femeie foarte înţeleaptă. Datorită influenţei ei am citit-o pe Wollstonecraft şi pe alţii. Dar bunicuţa Greyson a murit cu cîteva luni în urmă. Au rămas foarte puţini bani, de fapt numai casa.

– Ce s-a întîmplat cu casa?

Emma clipi, uimită de degajarea cu care atinsese punctul cel mai sensibil al poveştii ei. Îşi aminti atunci şi de şoaptele pe care le schimbau între ei ceilalţi musafiri spunîndu-şi că Stokes are investiţii serioase şi de mare însemnătate. Asta însemna că trebuie să fie priceput la afaceri.

– Da, casa. Emma zîmbi trist şi amar. Aţi atins exact miezul problemei, sir.

– Ai de gînd să-mi spui ce s-a întîmplat cu ea?

– De ce nu? N-am nici o îndoială că aţi ghicit răspunsul. Casa era tot ce aveam pe lume, Daphne şi eu. Casa aceea, sir, urma să ne ofere o sursă de existenţă şi un acoperiş deasupra capului.

– Să înţeleg că s-a întîmplat o mare nenorocire cu casa aceea?

Emma respiră adînc şi îşi înfipse unghiile în braţele încrucişate la piept.

– Am vîndut casa, domnule Stokes. Am păstrat cîteva lire ca să-i pot plăti surorii mele prima parte a taxei la pensionul doamnei Osgood şi cu restul am făcut o investiţie riscantă.

– O investiţie.

– Da, răspunse ea printre dinţi. Am dat curs unui moment de inspiraţie. De obicei mă pot baza fără teamă pe intuiţia mea. Dar, cu fiecare zi care trece, mi-e din ce în ce mai clar că am făcut o greşeală gravă.

Se lăsă tăcere.

– Cu alte cuvinte, rupse tăcerea Edison, ai pierdut foarte mult.

– Nu neapărat. Mai am încă speranţe. Emma tăcu brusc. Nu este nevoie decît de timp şi de puţin noroc.

– Am considerat întotdeauna norocul ca un punct de plecare nepotrivit pentru orice fel de plan, răspunse Edison cu o voce lipsită de inflexiuni.

Emma se încruntă, regretînd deja straniul impuls care o împinsese să-i facă atîtea confesiuni.

– Nu am nevoie de lecţiile dumneavoastră, sir. Unui om bogat şi puternic îi este întotdeauna uşor să emită consideraţii defetiste în privinţa norocului. Nu uitaţi însă că există o mulţime de oameni care nu au altceva pe care să se bazeze.

– Mîndria dumitale îmi aminteşte, în mod neplăcut, de propria mea mîndrie, spuse el cu blîndeţe. Mă crezi sau nu, ştiu prea bine cum e să te trezeşti fără un ban şi singur pe lume.

Emma scoase un hohot de rîs amar şi sceptic.

– Vreţi să spuneţi că aţi fost pe vremuri sărac, domnule Stokes? Găsesc că e un lucru foarte greu de crezut.

– Poţi să-l crezi, miss Greyson. Mama mea era guvernantă şi a fost concediată fără referinţe cînd un oaspete al stăpînilor ei a sedus-o şi a lăsat-o însărcinată. Depravatul care a fost tatăl meu a alungat-o şi el, în momentul cînd a aflat că nefericita aşteaptă un copil.

Resimţi din plin şocul surprizei. Deschise gura, o închise, apoi o deschisă din nou fără să poată scoate un sunet vreme de cîteva clipe.

– Îmi pare rău, domnule. Nu mi-am dat seama...

– Vezi, deci, că situaţia dumitale nu mă lasă rece. Din fericire, mama a reuşit să evite azilul. S-a dus să trăiască la o mătuşă din Northumberland. Mătuşa a murit în scurtă vreme şi ne-a lăsat un venit care ne-a permis să ne ducem zilele. Bunica din partea tatălui meu ne trimitea din cînd în cînd ceva bani.

– Cîtă bunătate din partea ei!

– Nimeni din cei care o cunosc, spuse el cu răutate, n-ar face greşeala de neiertat să o numească pe lady Exbridge *bună.* Ne trimitea bani pentru că simţea că este de datoria ei s-o facă. Noi eram un motiv de ruşine pentru ea; nu făcea decît să îndeplinească, cu conştiinciozitate, ceea ce ea numea îndatoriri familiale.

– Domnule Stokes, nu prea ştiu ce să spun.

– Nu văd ce ar fi de spus, zise Edison făcînd cu mîna un gest de renunțare. Cînd aveam șaptesprezece ani, mama mea a murit din cauza unei infecții pulmonare. Nu cred că a renunțat vreodată la speranța că tatăl meu își va da seama într-o bună zi că o iubește cu adevărat și își va recunoaște fiul nelegitim.

Tonul voit nepăsător al vocii lui nu reușea să ascundă în întregime gheața din spatele cuvintelor rostite. Biata lui mamă nu a fost singura care spera că depravatul care o lăsase însărcinată își va face pînă la urmă datoria față de odrasla nelegitimă, gîndi Emma. Se părea, însă, că Edison reușise în cele din urmă să își stăpînească mînia care îl măcina; dar durerea veche nu putea să dispară fără urmă, indiferent cît de bine ar fi fost controlată.

– Pe tatăl dumneavoastră, sir, începu Emma pe un ton șovăitor, l-ați întîlnit vreodată?

Chipul lui Edison se schimonosi într-un zîmbet forțat, ce îi sugera Emmei rînjetul unei feline.

– M-a vizitat o dată sau de două ori, după ce soția lui a murit la naștere, împreună cu pruncul care trebuia să-i fie moștenitor. N-am fost niciodată ceea ce s-ar putea numi apropiați. A murit cînd aveam nouăsprezece ani. Mă aflam în străinătate la vremea aceea.

– Ce trist.

– Cred că am vorbit destul despre subiectul ăsta, miss Greyson. Trecutul nu mai are nici o importanță. Ți-am pomenit despre lucrurile acestea numai ca să te conving că am multă simpatie și înțelegere pentru situația dumitale. Tot ceea ce contează este că, în seara asta, noi doi am făcut un

pact – să ne păstrăm secretele unul celuilalt. Am deplină încredere că vei îndeplini întocmai partea dumitale de promisiune.

– Aveți cuvîntul meu, domnule. Acum, dacă vreți să mă scuzați, am să mă întorc la castel. Sper să nu vă simțiți jignit, dar nu-mi pot permite să fiu văzută la ora asta, în grădină, în compania dumneavoastră sau a oricărui alt oaspete aflat aici.

– Da, sigur. Problema moralității.

Emma suspină.

– Devine de-a dreptul obositor să-ți faci mereu griji pentru propria-ți reputație, însă în cariera mea este un aspect de importanță capitală.

Încercă să alunece degajat pe lîngă el, dar se simți prinsă de braț cu un gest în același timp delicat și ferm.

– Dacă nu te superi, mai am o întrebare.

– Și anume, sir?

– Ce vei face dacă Chilton Crane își amintește cine ești?

O scutură un fior rece.

– Nu cred că o să-și amintească. În perioada cînd am lucrat la Ralston Manor aveam perucă și nu purtam ochelari de vedere.

– Dar dacă își amintește chipul dumitale?

– Voi găsi ceva atunci, pe loc. Întotdeauna găsesc.

Edison zîmbi, pentru prima oară din toată inima.

– Asta o cred fără rezerve. Ceva îmi spune că, în ciuda situației financiare actuale, nu rămîi niciodată complet descoperită, miss Greyson. Fugi acum. Promit că îți voi păstra secretele.

– Şi eu le voi păstra pe ale dumneavoastră. Noapte bună, domnule Stokes. Şi succes în descoperirea obiectului furat prietenului dumneavoastră.

– Îţi mulţumesc, domnişoară Greyson, spuse el cu o curtenie neaşteptată. Îţi urez noroc în efortul de a-ţi recupera investiţia neînţeleaptă.

Emma îi cercetă chipul prin întuneric. Un bărbat ciudat, gîndi ea, şi probabil unul periculos în anumite circumstanţe. Intuiţia îi spunea însă că poată să se încreadă în cuvîntul de onoare pe care i-l dăduse în seara aceea.

Cît de mult îşi dorea să se poată încrede din nou în propria-i intuiţie!

4

Pe toți dracii, unde mi-e tonicul, Emma? Am cea mai cumplită durere de cap în dimineața asta.

Letiția, lady Mayfield, se trînti înapoi pe perne după ce privi cu dezgust tava cu o ceașcă cu ciocolată fierbinte pe care tocmai i-o adusese o servitoare.

– Mi-e teamă că am băut puțin cam mult din șampania franțuzească a lui Ware. În seara asta o să fiu mai atentă.

Nu-mi prea vine să cred, gîndi Emma în timp ce se apropia cu tonicul de pat. Cînd e vorba de șampanie, Letty este oricum, numai atentă nu.

– Poftește, Letty.

Privirea ușor încețoșată a lui Letty se opri pe sticla din mîna Emmei, cercetîndu-i conținutul.

– Slavă Domnului. Nu știu cum m-aș descurca fără tonicul meu. Face adevărate minuni.

Emma bănuia că tonicul respectiv nu este decît o doză zdravănă de gin amestecată cu alte cîteva ingrediente la fel de detestabile, însă se abținea să spună cu voce tare acest lucru. Se atașase destul de mult de patroana ei în ultimele

cîteva săptămîni. Începuse s-o considere chiar un model. Pe vremuri, nici ea nu avusese nimic. Își începuse viața ca Letty Piggins, fiica unui fermier sărac din Yorkshire. Îi plăcea să spună că, în urmă cu cîțiva ani, cînd sosise la Londra, singurele ei bunuri de valoare erau virginitatea și sînii superbi.

„Mi-am investit bunurile cu mare înțelepciune, scumpo, și uite unde am ajuns astăzi. Sper ca povestea mea să-ți fie învățătură."

Din ceea ce reușise să adune Emma puțin cîte puțin, din frînturi de confesiune scăpate fără voie sau aluzii ale celor din jur, bunurile de valoare ale lui Letty, puse în evidență de un decolteu generos, atrăseseră atenția vîrstnicului lord Mayfield. S-au căsătorit cu dispensă specială. Mayfield murise trei luni mai tîrziu, lăsîndu-i tinerei sale soții un titlu și o avere. Însă admirația pe care o simțea Emma pentru cea mai recentă patroană a ei nu se datora faptului că aceasta reușise să pună mîna pe un soț bogat. Era un lucru bine știut că Letty își petrecuse ultimele trei decenii continuînd să investească cu înțelepciune, de această dată bani, nu farmece fizice. De fapt, reușise să tripleze moștenirea lăsată de răposatul lord Mayfield.

Cu siguranță un model bun de urmat, gîndi Emma.

Letty își turnă într-o ceașcă o doză generoasă de tonic și o bău pe-ndelete. Apoi se lăsă pe perne, scoțînd un oftat de satisfacție.

– Ar trebui să-și facă efectul. Mulțumesc, draga mea, spuse ea, întinzîndu-i Emmei sticla. Vrei să ai tu grijă de ea pînă mîine? Probabil că voi avea nevoie din nou de un întăritor. Și-acum, spune-mi cu ce distracții demodate și rustice plănuiește Ware să ne pună nervii la încercare astăzi.

– Cînd am fost jos, ceva mai devreme, începu Emma, menajera mi-a spus că domnii vor participa la curse pe hipodromul din apropierea conacului, iar doamnele se vor întrece la trasul cu arcul şi la alte sporturi.

Chipul lui Letty oglindi o descurajare melancolică.

– Aş prefera să merg la curse, dar bănuiesc că nu-i posibil.

– Mica nobilime locală ar rămîne cu siguranţă şocată să vadă o doamnă pariind cot la cot cu fermierii şi negustorii din oraş. Apropo, bucătarul mi-a spus că micul dejun va fi servit din nou tîrziu.

– Aşa speram şi eu, oftă Letty masîndu-şi tîmplele. Mă îndoiesc că voi fi în stare să mă urnesc din patul ăsta mai devreme de o oră. Nu suport gîndul de a mînca ceva, cel puţin pînă la prînz. Mă tem că nici ceilalţi nu sînt în stare. Eram cam învîrtejiţi aseară, cînd am reuşit să ne tîrîm în propriile paturi.

– Nu aveam nici o îndoială în privinţa asta.

Letty îţi privi domnişoara de companie printre pleoapele îngustate.

– Bănuiesc că tu te-ai trezit proaspătă şi cu noaptea-n cap, ca de obicei.

– Mă trezesc devreme de cînd ţin minte, murmură Emma. Ştiu foarte bine că, după onorabila dumitale părere, dimineaţa nu se petrece nimic demn de băgat în seamă, dar unii oameni sînt obişnuiţi, de voie de nevoie, cu un astfel de program.

Nu avea nici un rost să-i explice lui Letty că se trezise mai devreme ca de obicei fiindcă dormise destul de rău. Şi, destul de ciudat, nu grijile legate de Chilton Crane o ţinuseră

trează. Gîndurile ei se concentraseră tot timpul asupra întîlnirii nocturne cu Edison Stokes.

Grozavă schimbare, filozofă ea. De obicei, cînd nu reuşea să adoarmă, spectrul dezastrului financiar în care se afla îi bîntuia gîndurile. Edison Stokes era cu siguranţă mult mai interesant decît viitorul ei nesigur.

Îi trecu prin cap că, ţinînd cont de pactul destul de periculos pe care-l făcuse cu el, ar fi fost în avantajul ei să afle cît mai multe despre acest enigmatic Edison Stokes. Letty fusese întotdeauna o sursă excelentă de informaţii despre cei bogaţi şi puternici. Îşi drese glasul:

– Aseară am schimbat cîteva cuvinte cu domnul Stokes. Este un bărbat interesant.

– Bah. Banii au darul de a face orice bărbat să pară interesant, spuse Letty savurîndu-şi vădit afirmaţia. Şi Stokes are destui, aşa că poate fi considerat de-a dreptul fascinant.

Emma dădu cu prudenţă din cap.

– Investiţii, bănuiesc.

– Bineînţeles. N-avea un ban cînd era mic. S-a născut de cealaltă parte a gardului căminului conjugal, dacă mă-nţelegi. Tatăl lui, moştenitorul Exbridge, a lăsat o prăpădită de guvernantă gravidă.

– Înţeleg.

– Şi, crede-mă, lady Exbridge nu şi-a iertat niciodată nepotul.

– Nu prea văd cum poate fi învinuit domnul Stokes că s-a născut în afara căsătoriei.

Letty făcu o grimasă sugestivă.

– Mă îndoiesc că o va putea convinge vreodată pe Victoria de asta. De fiecare dată cînd îl vede, îşi aminteşte că

fiul ei, Wesley, n-a reuşit să lase un urmaş legitim înainte de a-şi rupe gîtul prosteşte într-un accident de călărie. Asta o macină.

– Vrei să spui că a transferat mînia pentru fiul ei asupra nepotului?

– Cam aşa ceva. Şi nu-i doar faptul că Wesley şi-a permis să moară înainte să-şi facă datoria faţă de titlul moştenit din strămoşi. Individul reuşise să piardă la cărţi toată averea familiei chiar înainte de a muri.

– Se pare că acest Wesley era cel puţin consecvent.

– Categoric. A fost o adevărată ruşine publică. În orice caz, tînărul Stokes s-a întors din străinătate cu o avere frumuşică. A plătit creditorii şi a refăcut averea Exbridge. A salvat-o pe Victoria de la faliment. Natural, bătrîna nu-l poate ierta nici pentru asta.

Emma ridică din sprîncene.

– Pun rămăşag că asta n-a oprit-o să-i accepte banii.

– Bineînţeles că nu. Nimeni n-a spus vreodată că Victoria ar fi proastă. N-am prea văzut-o în ultimii ani. N-am fost niciodată prietene, doar simple cunoştinţe. După moartea lui Wesley s-a închis în conacul ei şi n-a mai onorat nici o invitaţie. Cred că merge din cînd în cînd la teatru, dar atîta tot.

– Se pare că nepotul ei este ceva mai sociabil.

– O să te miri, dar nu este, răspunse Letty gînditoare. Nu cunosc personaj important din Londra care să nu fie dispus să ucidă numai să-l poată aduce în propriu-i salon, îţi dai seama? Dar el nu prea pare preocupat de viaţa mondenă. E chiar ciudat că se află aici, la petrecerea lui Ware.

– Bănuiesc că s-o fi simțit plictisit. Domnii din ziua de azi se plictisesc cît ai bate din palme. Sînt mereu în căutarea unor distracții proaspete.

– Nu și Stokes. Un singur motiv l-ar fi putut face să accepte invitația lui Ware, rosti Letty privindu-și interlocutoarea cu o expresie de persoană atotștiutoare.

Emma își ținu respirația. Era oare posibil ca patroana ei să fi ghicit adevăratul motiv pentru care Stokes se afla la castel?

– Care ar fi acela?

– Cu siguranță speră să-și găsească o nevastă.

Emma o privi interzisă.

– O *soție?*

Letty dădu din cap cu convingere.

– Este clar că omul are nevoie de ceva îndrumări în domeniu. Greu de închipuit că ar putea găsi pe aici vreo fecioară de familie bună. Cînd Basil Ware dă o petrecere, singurul lui scop este distracția.

– Adevărat. Singurele femei neînsoțite pe care le-a invitat sînt văduve bogate, precum lady Ames. Categoric nu sînt genul care să atragă atenția unui bărbat în căutarea unei mirese cu reputație impecabilă.

N-ar fi putut în nici un caz să explice de unde știa că Edison nu se află în căutarea unei mirese, cel puțin pentru moment. Asta nu însemna că, o dată ce-și încheia misiunea, nu s-ar fi putut hotărî să examineze ofertele de pe piața matrimonială.

O bătaie în ușă îi întrerupse gîndurile.

– Intră, spuse Emma și zîmbi la apariția servitoarei care intrase grăbită și aferată. Bună dimineața, Polly, poftește.

– 'Mneața domnişoară Greyson.

– Sper că acolo-i cafeaua mea, spuse Letiția privind cu speranță tava din mîinile lui Polly.

– Da, doamnă. Şi nişte pîine prăjită, aşa cum ați cerut.

Polly lăsă tava pe măsuța de lîngă pat.

– Mai doriți ceva, doamnă?

– Da, să iei de-aici ciocolata aia dezgustătoare. Nu reuşesc să-mi închipui cum poate cineva să-şi înceapă ziua cu blestemata asta de ciocolată fierbinte. Eu nu suport decît cafeaua.

– Da, doamnă.

Polly luă grăbită tava pe care se afla ceaşca cu ciocolată.

Letty se întoarse spre Emma.

– Tu ai luat un ceai sau o cafea, draga mea?

– Da, Letty, mulțumesc. Am băut nişte ceai mai devreme, cînd am coborît.

– Hmm, mormăi Letty făcînd ochii mici. Cum te descurci singură acolo sus, la etajul al treilea?

– Foarte bine, o asigură Emma. Nu-ți face griji pentru mine. Doamna Gatten mi-a dat o cămăruță plăcută. Este liniştită şi retrasă.

În realitate, ura dormitorul mic şi sumbru de la etajul al treilea. Atmosfera i se părea apăsătoare. Nu, este mai mult decît atît, gîndi ea. N-ar fi fost surprinsă să afle că în camera aceea, cîndva, în istoria castelului, cineva pierise într-un mod violent.

– Scuzați-mă, don'şoară, menajera v-a dat camera aia cu gîndul că a fost înainte a lui miss Kent. Cred că doamna Gatten şi-a închipuit că, dacă fusese destul de bună pentru ea, v-ar fi potrivită şi dumneavoastră.

– Cine este miss Kent? întrebă Emma.

– A fost domnişoara de companie a lui lady Ware, răposata mătuşă a stăpînului meu, stăpîna castelului pînă să moară. Lady Ware a angajat-o pe miss Kent în ultimele cîteva luni de viaţă, cînd era deja foarte bolnavă. După aceea a dispărut.

– Lady Ware? întrebă Letty ridicînd din umeri. Nu mă miră deloc. Majoritatea morţilor au bunul-simţ să dispară după ce pun mîinile pe piept.

– Nu vorbeam de lady Ware, doamnă. Sigur că bătrîna stăpînă e moartă şi îngropată, Dumnezeu să-i odihnească în pace sufletul. Domnişoara Kent e cea care a dispărut precum o fantomă.

– Nici ea nu avea mare lucru de făcut, ţinînd cont de circumstanţe, replică Emma răutăcios. O dată ce patroana ei murise, nu mai avea cine să-i plătească salariul. Probabil că s-a angajat în altă parte.

Polly scutură din cap.

– Nu prea cred.

– Ce vrei să spui? se încruntă Emma.

– A plecat fără referinţe, domnişoara Kent a noastră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să fi făcut una ca asta?

– Doamna Gatten crede că pentru că şi-a dat în petic cu stăpînul. L-a lăsat să-i umble sub fuste, asta-i. Şi după aia s-au certat, ceva de speriat.

– Pentru ce s-au certat?

– Nimeni nu ştie. A fost la cîteva nopţi după ce-a murit lady Ware. A doua zi dimineaţă era bună plecată, cu toate lucruşoarele.

– Vai, Doamne, suspină Emma.

Polly se însuflețise povestind.

– A fost destul de curios, dacă mă-ntrebați. Începuse să se poarte ciudat din seara aceea.

– Ciudat? Ce vrei să spui, scumpo? întrebă Letty cu o umbră de interes.

– Vedeți, eu am fost cea care a găsit-o. Pe lady Ware, adică. Glasul lui Polly coborî, căpătînd un ton confidențial. Tocmai îi duceam un ceai în cameră, camera asta, era...

Ochii lui Letty se măriră de groază.

– Sfinte Dumnezeule, vrei să spui că *ăsta* a fost dormitorul personal al lui lady Ware? Cel în care a și murit?

Servitoarea dădu afirmativ din cap.

– Chiar așa. Oricum, vă ziceam că îi duceam niște ceai. Cum treceam prin hol, l-am văzut pe domnul Ware ieșind din camera asta. Părea foarte serios. Cînd a dat cu ochii de mine, mi-a spus că lady Ware tocmai murise în somn, că se ocupă el de toate cele și că anunță personalul.

– Ei bine, nu se poate spune că moartea bătrînei a venit pe neașteptate, replică Letty pe un ton filozofic.

– Nu, doamnă, fu Polly de acord. Noi ne miram cu toții cum de rezistă atîta. Oricum, eu am intrat aici. Tocmai trăgeam cearșaful peste fața lui lady Ware cînd s-a întîmplat un lucru ciudat.

– Ei, o îmboldi Letty, care a fost lucrul ciudat?

– Miss Kent a ieșit, valvîrtej, din camera de toaletă. Polly făcu un semn cu mîna spre ușa ce separa camera mai mică de dormitorul propriu-zis. Era supărată, supărată rău, continuă Polly. Și speriată. De parcă tocmai ar fi văzut o stafie.

– Poate chiar văzuse, spuse Letty. Stafia lui lady Ware.

Emma se încruntă la ea.

– Letty, doar n-o să-mi spui că crezi în spirite.

Lady Mayfield ridică din umeri.

– Cînd vei ajunge la vîrsta mea, scumpo, o să afli că există tot soiul de lucruri ciudate pe lumea asta.

Emma îi ignoră răspunsul şi se întoarse spre Polly.

– Poate că miss Kent era pur şi simplu supărată din cauza morţii lui lady Ware.

– Şi ce căuta ea în camera de toaletă? sună întrebarea servitoarei, cu o nuanţă evident retorică. Ştiţi ce cred eu?

– Sînt sigură că ai de gînd să ne spui, o încurajă Emma.

Polly îşi încreţi, ştrengăreşte, nasul.

– Cred că ea şi cu stăpînul aveau o mică partidă de sport acolo, în camera de toaletă, cînd a murit lady Ware. Bănuiesc că n-a fost prea plăcut pentru miss Kent cînd a ieşit de-acolo şi a văzut că i-a răposat stăpîna.

Letty părea să se amuze.

– Biata femeie. Să descopere că i-a murit patroana în timp ce ea se zbenguia niţel în camera alăturată! Nu-i un lucru prea plăcut.

– Să nu mai pomenim de momentul cînd şi-a dat seama că a rămas fără slujbă, spuse Emma în şoaptă, ca şi cum ar fi vorbit cu sine.

– Şi, cum v-am mai zis, după cîteva zile a plecat, continuă Polly, şi chipul îi deveni brusc serios. Doamna Gatten mi-a spus că probabil miss Kent n-avea să mai capete niciodată o altă slujbă. Nici o doamnă respectabilă nu s-ar gîndi să angajeze o persoană care nu are referinţe ca lumea de la ultimul stăpîn.

Asta se mai poate aranja, gîndi Emma. Dar hotărî că este mai bine să nu pomenească de aşa ceva în faţa actualei ei patroane.

Letty clătină din cap cu o expresie de regret de circumstanţă.

– O tînără trebuie să-şi păzească cu mare grijă şi înţelepciune bunurile şi să le investească ţinînd cont de viitor. Orice fetişcană care îşi calcă în picioare cinstea şi reputaţia din cauza unei aventuri mărunte trebuie să fie conştientă că n-o să ajungă prea departe.

– Totuşi, e păcat, mai spuse Polly din uşă. Miss Kent era aşa de bună cu lady Ware. Petrecea ceasuri întregi lîngă ea, chiar dacă biata bătrînă nu mai era conştientă din cauza opiului pe care-l lua mereu ca să-i potolească durerile. Miss Kent stătea totuşi lîngă ea şi broda. Era foarte talentată la lucrul cu acul.

După ce uşa se închise în urma lui Polly, în încăpere se lăsă tăcerea. Emma se gîndea la nenumăratele riscuri pe care le implica meseria ce şi-o alesese.

– O poveste destul de banală, mă tem, spuse Letty în cele din urmă. Nu prea sînt şanse să-şi găsească un alt post ca domnişoară de companie, mai ales că nu are referinţe de la ultima ei patroană. E tare trist cînd o tînără îşi risipeşte cu nesăbuinţă calităţile.

– Hmm, mormăi Emma cu gîndul la referinţele pe care şi le scrisese cu propria-i mînă în ultimele săptămîni. Uneori se pot mima nişte calităţi.

Sprîncenele subţiri şi arcuite ale lui Letty se ridicară deasupra ochilor ce exprimau maliţiozitate.

– Dacă-i o fetişcană destul de isteaţă să facă una ca asta, cel mai bine ar fi să-şi facă iluzia că va găsi un bătrîn

bogat şi destul de prostănac care s-o ia de nevastă. Crede-mă pe cuvînt, dacă reuşeşti una ca asta, te poţi bucura în continuare de viaţă.

Emma se gîndi cum ar fi să se dăruiască unui bărbat pentru care nu simţea nici iubire, nici respect. Îşi încleştă mîinile în poală, zicîndu-şi că poate soarta va fi mai blîndă cu ea şi cu Daphne.

– Nu-mi trece prin cap să mă mărit, Letty.

Lady Mayfield îşi îngustă ochii, privind-o cercetător printre gene.

– Asta din cauză că nu mai ai bunul cel mai de preţ ca să-l pui la bătaie sau te oripilează ideea de a-l vinde pe piaţa matrimonială?

– Dacă s-a bîrfit vreodată, pe undeva, că mi-am pierdut cinstea, cu siguranţă n-aş recunoaşte una ca asta acum, de teamă că mi-aş putea pierde postul de domnişoară de companie a dumitale, nu-i aşa?

Letty izbucni în rîs.

– Eşti grozavă, scumpo. Deci nu te interesează să-ţi pui la bătaie calităţile în schimbul unei verighete?

– E drept că m-a cam părăsit norocul în ultima vreme, spuse Emma, dar nu într-atît încît să fiu silită să mă vînd.

Ziarele de la Londra sosiră cu puţin înainte de prînz. Basil Ware, asemeni majorităţii nobililor de la ţară, era abonat la mai multe publicaţii, inclusiv la *The Times*.

Emma îşi petrecuse ultima oră singură în bibliotecă, aşteptînd cu nerăbdare sosirea poştei. Membrii personalului de serviciu îşi începuseră activitatea însă, pînă atunci, prea puţini invitaţi se aventuraseră să coboare. Cînd doamna

Gatten, o femeie grăsuță și placidă, intră în bibliotecă ținînd ziarele în mîinile deformate de muncă, Emma aproape că se aruncă asupra ei.

– Mulțumesc, doamnă Gatten.

Smulse ziarele din strînsoarea mîinilor menajerei și se îndreptă grăbită spre un fotoliu aflat în fața ferestrei.

– Cu plăcere. N-am văzut niciodată pe cineva atît de nerăbdător să citească jurnalele. Nu s-ar zice că se poate găsi în ele și cîte-o veste bună, spuse doamna Gatten.

Emma așteptă ca menajera să plece, apoi își smulse ochelarii inutili aruncîndu-i deoparte și începu să frunzărească agitată fiecare ziar, căutînd informațiile privitoare la navigație.

Nu se pomenea nimic despre *Orhideea de aur*, nava în care își investise aproape toți banii obținuți în urma vînzării casei părintești din Devon. Vasul avea deja o întîrziere de mai bine de două luni.

Probabil s-a rătăcit pe mare.

Emma citise întîia oară cumplitele cuvinte în spațiul acordat informațiilor privitoare la navigație în urmă cu șase săptămîni, însă nu-și permitea deocamdată să renunțe la orice speranță.

– Navă blestemată. Asta-i ultima oară cînd mai țin seama de intuiție, spuse ea trîntind ultimul ziar frunzărit peste celelalte.

Știa, însă, chiar din clipa în care rostea legămîntul, că se minte singură. Uneori presimțirile ei erau pur și simplu prea puternice ca să fie ignorate.

– Vă doresc o zi bună, miss Greyson. Acesta este numele dumitale, nu-i așa? Mă tem că nu v-am văzut prea des de cînd ați sosit.

Emma tresări la auzul vocii lui Basil Ware. Îşi puse imediat ochelarii potrivindu-i cu grijă pe nas şi se întoarse spre bărbatul care stătea în uşa bibliotecii.

– Domnule Ware! Bună ziua, sir. Nu v-am auzit intrînd.

Basil Ware era un bărbat atrăgător, genul celor robuşti, căliţi în aer liber şi prin mişcare. Arăta deosebit de bine în costumul de călărie pe care-l purta în dimineaţa aceea. Rareori era văzut fără o cravaşă în mînă, pe care o purta ca pe un baston. În ciuda anilor petrecuţi în America, reprezenta chintesenţa nobilimii engleze mijlocii, împătimit de vînătoare şi călărie; practicant al sportului, se simţea cu adevărat în elementul lui doar între ogari, cai şi tovarăşii de vînătoare.

Din cele povestite de Letty, Emma aflase că Basil Ware avusese parte de destinul clasic al fiului mai mic. Neglijat şi cu totul lipsit de perspectiva vreunei averi, plecase în America să-şi caute norocul. Revenise în Anglia la începutul anului trecut, cînd îi parvenise vestea că mătuşa lui este pe moarte şi că el era singurul moştenitor în viaţă.

Încă înainte de a intra în posesia moştenirii, Basil intrase în cercurile selecte ale lumii bune cu o uşurinţă şi un farmec ce l-au făcut imediat extrem de îndrăgit.

– Este ceva interesant prin ziare? întrebă Basil în timp ce străbătea încăperea. Trebuie să mărturisesc că nu m-am prea ţinut la curent cu evenimentele din capitală în ultimele zile. Am fost ocupat pînă peste cap încercînd să-mi distrez musafirii.

– N-am văzut nici o ştire importantă.

Emma se ridică în picioare netezindu-şi fusta din stofă de un cafeniu şters. Era pe punctul de a-şi cere scuze şi de a

părăsi încăperea cînd apăru în uşă un bărbat înalt şi foarte solid, îmbrăcat în livreaua albastru cu argintiu, specifică personalului aflat în slujba lui lady Ames.

Swan*, lacheul personal al Mirandei, nu se asemăna cîtuşi de puţin cu graţioasa lui tiză. Avea un gît atît de gros, încît părea inexistent, obraji imenşi şi fălci masive. Materialul scump al livrelei se întindea gata să plesnească peste muşchii puternic reliefaţi ai braţelor şi pieptului. Mîinile şi picioarele lui îi aminteau Emmei de un urs pe care-l văzuse pe vremuri la un bîlci.

Nu e de mirare că Chilton Crane a şters-o seara trecută cu toată viteza din dormitorul Mirandei după ce aceasta l-a ameninţat că îşi cheamă lacheul, gîndi Emma.

În contrast cu înfăţişarea oarecum înspăimîntătoare, ochii lui Swan aveau o privire blîndă. Omul nu era o brută, avea doar ghinionul să semene cu una. În plus, după cum se observa cu uşurinţă, îi era foarte devotat stăpînei lui.

– Vă cer iertare, sir, începu lacheul cu un glas care amintea de scîrţîitul unei balamale. Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea stăpînei mele. Lady Ames mi-a cerut să vă spun că va fi încîntată să le întreţină pe doamnele invitatele dumneavoastră, în timp ce vă veţi afla la curse împreună cu ceilalţi domni.

– Excelent. N-o să mai am nici un motiv să mă îngrijorez că doamnele se plictisesc în lipsa noastră, a bărbaţilor, nu-i aşa?

Swan îşi drese vocea.

– Am un mesaj şi pentru dumneavoastră, miss Greyson.

– Pentru mine? De la lady Ames? întrebă Emma uluită.

* Lebădă – lb. engl. (n. tr.).

– Da, domnişoară. Mi-a cerut să vă invit să vă alăturați ei şi celorlalte doamne la distracţiile pe care le-a plănuit pentru după-amiaza aceasta. Mi-a spus că nu mai doreşte să vă ştie plimbîndu-vă de colo pînă colo, singură şi fără nici un ţel, aşa cum aţi făcut ieri.

– Are dreptate, interveni Basil pe un ton jovial. Fiind domnişoara de companie a lui lady Mayfield, sînteţi oaspete aici, la fel ca toţi ceilalţi. Vă rog din tot sufletul să vă alăturaţi Mirandei şi celorlalte doamne în după-amiaza aceasta.

Era ultimul lucru pe care Emma ar fi vrut să-l facă, însă nu găsea nici o scuză pentru a refuza politicos invitaţia.

– Vă mulţumesc, domnule Ware.

Se întoarse spre Swan, chinuindu-se să arboreze un zîmbet.

– Spune-i, te rog, lui lady Ames că-i sînt foarte recunoscătoare pentru interesul ce mi-l arată.

– Stăpîna mea este cea mai bună şi mai atentă femeie din cîte există; sînt onorat să mă aflu în serviciul ei. În tonul aspru al vocii lui Swan se distingea ceva ce semăna cu adoraţia.

Sfinte Dumnezeule, gîndi Emma. Bietul om este îndrăgostit de ea.

5

Ceaiul era unul cu totul special, le explicase Miranda ceva mai devreme. I-l prepara, dintr-un amestec special de ierburi, un comerciant de pe Bond Street. Adusese destul cu ea la Ware Castle ca să poată invita şi pe alţii să-l guste.

– Nu puteam să las ceaiul în grija dragului de Basil, nu-i aşa? spuse Miranda după ce doamnele primiseră cîte o ceaşcă. Bărbaţii nu se pricep deloc la asemenea lucruri delicate.

Emma îşi puse ceaşca pe masă cu mişcări foarte încete. O senzaţie bruscă de ameţeală îi tulbură stomacul, stîrnindu-i greaţa. Ar fi murit de ruşine dacă i se făcea rău acolo, în faţa atîtor doamne nobile adunate în cerc în jurul ei.

Din fericire, nici una din ele nu remarcă măruntul incident. Erau absorbite cu totul de noua distracţie propusă de Miranda. Părea un soi de joc de-a ghicitul.

Miranda strălucea în rolul ei de gazdă pentru acea după-amiază. Părul negru, strălucitor, era pieptănat după ultima modă. Albastrul puternic al rochiei se armoniza perfect cu cel al ochilor. Este nu numai foarte frumoasă, gîndi Emma,

ci de-a dreptul încîntătoare. În plus, posedă priceperea de a se menține tot timpul în centru atenției, indiferent de ceea ce se întîmpla în jurul ei.

Swan, lacheul ei credincios, o privea cu o adorație care pe Emma o copleşea.

– Cine poate să-mi spună ce carte am întors cu fața în jos? întrebă Miranda într-o dispoziție excelentă. Suzanne? Vrei să încerci tu?

– Un as de treflă? rosti şovăind Suzanne, lady Tredmere.

– Nu. Miranda privi întrebător spre doamna aşezată alături. E rîndul tău, Stella.

– Lasă-mă să mă gîndesc. Femeia înaltă şi blondă se prefăcu a medita cîteva clipe, apoi izbucni în rîs. N-am nici cea mai vagă idee, Miranda. Poate un trei de caro?

– Mă tem că nu. Zîmbetul Mirandei devenea din ce în ce mai artificial. Cine urmează? Nu încerci tu, Letty?

– N-am fost niciodată prea bună la lucruri de genul ăsta. Cărțile mă interesează numai atunci cînd sînt şi bani în joc.

– Măcar încearcă, insistă Miranda.

Letty sorbi din ceai şi privi cartea.

– Bine, dacă spui tu. Stai să mă gîndesc puțin.

Emma inspiră adînc şi încercă să se adune. Ce se întîmpla cu ea? Ştia că este sănătoasă. De fapt, se simțise perfect pînă în urmă cu cîteva momente.

Cu toate că n-avusese nici un chef să se alăture doamnelor cînd ieşiseră pentru concursul de tras cu arcul, Miranda insistase, aşa că făcuse tot posibilul să fie politicoasă. Participase apoi conştiincioasă la jocul de şarade care urmase, şi acum încerca să ia parte la jocul acela de cărți.

Surprinzător, Miranda fusese aproape cordială cu Emma întreaga zi. Puțin condescendentă, poate, dar nu neprietenoasă. Şi se dovedise neaşteptat de interesată de participarea ei la jocul de cărți.

– Rege de cupă, spuse Letty în cele din urmă.

– Greşit. Miss Greyson? Miranda se întoarse spre Emma. E rîndul dumitale să ghiceşti.

– Îmi pare rău, eu... Emma se opri încercînd să se concentreze, de teamă să nu se facă de ruşine. Ce era?

– Asta te întreb eu pe dumneata, miss Greyson, spuse Miranda cu o urmă de nerăbdare în voce. Înțelesesem că doreşti să participi la joc.

– Da, desigur. Emma înghiți încercînd să-şi înăbuşe greața care o asalta şi privi fix cartea de pe masă.

Tot ce avea de făcut era să numească o carte, orice carte. Jocul Mirandei nu cerea vreo îndemînare anume. Era vorba doar de noroc. Cu siguranță că nimeni nu se aştepta ca ea să dea răspunsul corect.

Îşi ridică privirea şi se uită în ochii Mirandei. Apoi, brusc, *ştiu* ce carte era aşezată cu fața în jos pe masă.

– As de cupă, murmură ea politicos.

Un fulger ce putea fi interpretat drept surprindere, sau chiar emoție, străbătu privirea Mirandei, care întinse mîna şi întoarse cartea cu fața în sus.

– Ai ghicit, miss Greyson. Este un as de cupă.

– O încercare norocoasă, spuse Emma aproape în şoaptă.

– Să mai încercăm o dată.

Miranda luă pachetul de cărți şi începu să le amestece.

– Swan, toarnă te rog tuturor din ceaiul meu special.

– Da, doamnă.

Swan, care stătea ca de obicei aproape de stăpîna lui, ridică ceainicul voluminos de argint.

Cynthia Dallencamp îl urmări pe lacheu cu o privire din care răzbătea interesul sexual în timp ce acesta îi turna, îndatoritor, o altă ceaşcă de ceai.

– Unde Dumnezeu l-ai găsit pe Swan, Miranda? întrebă ea, de parcă acesta ar fi fost invizibil. Este cu siguranță cea mai amuzantă creatură pe care mi-a fost dat s-o văd. Ceea ce mă atrage în primul rînd la un bărbat este gabaritul, pe tine nu?

Swan tresări, dar reuşi să se stăpînească şi continuă să toarne impasibil ceai într-o altă ceaşcă. În ciuda tuturor problemelor ei, Emma simți că-i pare foarte rău pentru el.

– A venit să lucreze pentru mine la începutul sezonului, răspunse Miranda arcuind o sprînceană neagră şi foarte subțire. Te asigur că e cît se poate de util în preajma casei.

– Cred şi eu, murmură Cynthia. Ai fi de acord să mi-l împrumuți vreo zi sau două? Numai cît să mă dumiresc dacă la el totul este atît de mare cît sper. Îți jur că este teribil de dificil să găseşti un bărbat suficient de mare încît să-şi îndeplinească mulțumitor îndatoririle în *toate* privințele.

Cîteva doamne izbucniră într-un rîs repede înăbuşit la auzul şocantei insinuări cu tentă evident sexuală.

Swan se oprise în spatele Emmei, cu chipul crispat şi stacojiu de ruşine. Tînăra observă că ceainicul îi tremura în mîini. Se gîndi cu teamă că atunci cînd avea să toarne va vărsa ceaiul, provocînd noi hohote de rîs, iar urmarea imediată va fi alungarea irevocabilă din serviciul lui lady Ames.

– Nu, mulțumesc, spuse repede Emma. A fost suficient.

– Dar insist, răsună aspru glasul Mirandei. Este un întăritor excelent.

– Da, sînt sigură că este.

Emmei îi trecuse prin cap că s-ar fi putea să se simtă atît de rău din pricina ceaiului aceluia neobişnuit. Trecu în revistă toate doamnele din jurul ei, dar nici una nu părea să aibă probleme.

– Toarnă-i ceai domnişoarei Greyson, Swan! plesni ca un bici glasul Mirandei.

– Pe cuvîntul meu, şopti Cynthia cu o voce pe care o putea auzi toată lumea, îmi place grozav cum stă livreaua pe Swan; ție nu, Abby? Îi pune în evidență trupul. Văzută din spate, priveliştea este de-a dreptul interesantă.

Picături de ceai fierbinte ajunseră pe degetele Emmei. Aceasta tresări şi îşi trase mîna cu un gest brusc. Imediat auzi icnetul scurt, disperat al lui Swan.

– Cretin împiedicat, izbucni Miranda cu o voce rece ca gheața. Priveşte ce-ai făcut. Ai vărsat ceai pe miss Greyson.

Swan înțepeni.

Cu un considerabil efort de voință, Emma reuşi să se concentreze.

– Swan n-a vărsat ceaiul, lady Ames. Eu am mişcat ceaşca chiar în momentul cînd el începea să toarne. A fost doar vina mea că mi-au căzut cîteva picături pe mînă. Nu s-a întîmplat nimic rău. Eram, oricum, pe punctul de a mă scuza.

Chipul lacheului oglindea o recunoştință patetică.

– Dar unde pleci? întrebă Miranda, uitînd imediat de supărarea ei. Abia începusem jocul.

– Cred că mă voi retrage în camera mea, dacă nu vă supărați, spuse Emma ridicîndu-se cu mare grijă. Observă cu uşurare că, atîta vreme cît se mişcă încet, poate să-şi stăpînească amețeala. Ați fost nespus de bună să-mi acceptați prezența însă, din anumite motive, eu... eu nu mă simt chiar în apele mele în clipa asta.

Letty se întoarse îngrijorată.

– Ia stai, te simți bine, Emma?

– Da, sigur că da, zîmbi ea slab, cu degetele încleştate de speteaza scaunului pe care se sprijinea. Doar o durere de cap.

– Vai de mine. Zîmbetul Mirandei părea sculptat într-un ghețar. Mă tem că am cam copleşit-o pe biata miss Greyson; au fost prea multe emoții. Ea nu-i obişnuită să participe la jocurile de societate pe care le practicăm noi, cei din lumea bună. Asta este, miss Greyson?

Emma ignoră sarcasmul.

– Da, doamnă, cu siguranță.

Se întoarse cu grijă şi ieşi încet din bibliotecă. Scara aflată la celălalt capăt al vastului hol din piatră i se părea foarte departe. Se îmbărbătă, şi o porni într-acolo.

I se păru că trecuse o veşnicie pînă ajunse la etajul al treilea. Constată însă că se simte ceva mai bine. Cu toate acestea, nu-şi dorea decît să stea întinsă pe pat pînă aveau să dispară în întregime toate efectele neplăcute ale ceaiului ciudat pe care-l băuse.

Holul era pustiu, dar acest lucru nu o surprinse deloc. Fusese singurul oaspete care primise o cameră la acel etaj. Celelalte încăperi ce se aliniau de-a lungul coridorului păreau destinate păstrării lenjeriei sau ca loc de depozitare.

În timp ce răsucea cheia în broască, își dădu seama că se simte mult mai bine. Deschise ușa și intră în dormitorul ei strîmt, sumar mobilat. Privi patul îngust, lavoarul minuscul, ferestrele mici. Singura pată de căldură și culoare venea de la un goblen înrămat, atîrnat pe perete deasupra lavoarului.

Emma își scoase ochelarii și se întinse pe pat, oftînd ușurată. Își aranjă pernele sub cap și prinse să privească pînza cusută de pe perete. Era un crîmpei de grădină, cusut probabil de miss Kent. Polly spusese că era mereu cu acul în mînă.

Se întrebă absentă de ce și-o fi lăsat nefericita domnișoară Kent goblenul în camera aceea atunci cînd plecase. Mintea ei stăruia încă asupra întrebării, cînd alunecă într-un somn superficial.

Se trezi brusc, din cauza țipetelor înăbușite ale unei femei.

– Vă rog, domnu' Crane, vă rog mult, nu-mi faceți una ca asta. Mă mărit curînd, domnule, credeți-mă!

– Păi atunci ai un motiv foarte bun să-mi mulțumești că te învăț cîte ceva despre plăcerile patului conjugal, nu-i așa, scumpo?

– Nu, vă rog, nu trebuie. Sînt fată cuminte, domnule, credeți-mă. Vă rog, nu-mi faceți rău.

– Ține-ți gura. Dacă te aude cineva și vine să vadă ce se întîmplă, vei fi dată afară fără referințe. Asta a pățit ultima muiere peste care am dat într-o debara de albituri.

Țipătul scurt de teamă și disperare a lui Polly fu înăbușit brusc.

Emma nu mai așteptă altceva. O cuprinse un val de furie oarbă. Se ridică din pat, observînd în treacăt că-i trecuse amețeala, apucă mînerul unui încălzitor de pat foarte greu,

confecționat din fier, și fugi spre ușă. Ajunse pe coridor exact la timp ca să vadă închizîndu-se una din ușile încăperilor aflate pe același palier cu dormitorul ei. În dreptul acesteia zăcea pe jos o bonetă mică din muselină albă.

Își ridică puțin fusta și jupoanele, ca să n-o încurce, și se grăbi într-acolo. Cînd ajunse în fața ușii, auzi zgomot înfundat de luptă. Cu încălzitorul ținut sus, apăsă pe clanța veche care cedă fără zgomot. Își ținu respirația și se pregăti să deschidă ușa cît mai silențios posibil. Ar fi vrut, dacă îi stătea în putință, să nu-l lase pe ticălos să-și dea seama de prezența ei. În clipele acelea, cel mai important era să-și coordoneze bine mișcările.

Așteptă pînă auzi o bufnitură mai puternică decît celelalte, urmată de țipătul disperat al lui Polly și împinse ușa. Se trezi într-o debara micuță și aglomerată, care primea lumină printr-o singură ferestruică îngustă, tăiată sus în perete.

Crane se afla cu spatele la Emma. Reușise deja să o imobilizeze pe Polly pe podea și se chinuia să-și desfacă bretelele. Nu părea să o fi auzit pe Emma intrînd.

Tînăra se apropie ținînd strîns încălzitorul de pat.

– Tîrfuliță proastă! Ar trebui să te bucuri că un adevărat domn s-a deranjat să-ți ridice fustele!

Crane respira sacadat, iar vocea îi era alterată de excitare.

Privirea rătăcită și îngrozită a micuței servitoare o șocă pe Emma. Chipul fetei era o imagine vie a disperării și descurajării. Emma știa exact ce simte. Scăparea din acea încercare însemna cu siguranță concedierea, deci o soartă cel puțin la fel de nemiloasă, ținînd cont de șansele mici de a-și putea găsi în altă parte o ocupație decentă.

– Îmi pare bine că nu te-ai lăsat fără luptă. Asta face să fie totul mai interesant, spuse Crane țintuind-o pe Polly la podea sub greutatea lui, în timp ce își descheia pantalonii.

– Sînt convinsă că ți se va părea şî asta la fel de interesantă, şopti Emma şi-l lovi zdravăn în cap cu încălzitorul de pat.

Se auzi un pocnet înfricoşător. Pentru o clipă, timpul păru că a încremenit. Apoi, fără să geamă sau măcar să ofteze, Chilton Crane căzu lat.

– Pe bunul Dumnezeu, l-ați omorît, şopti Polly cu gasul gîtuit.

Emma privi încurcată trupul nemişcat al lui Crane.

– Chiar crezi că-i mort?

– O, da, sînt sigură de asta, don'şoară.

Polly se trase afară de sub Crane. Expresia de uşurare din ochii ei se schimbă pe neaşteptate într-una de spaimă paralizantă.

– Şi-acuma ce ne facem? O să ne spînzure pe amîndouă, pentru c-am ucis un nobil, aşa să ştiți.

– Eu sînt cea care l-a lovit, încercă Emma să o liniştească.

– Or să mă învinovățească şi pe mine, ştiu sigur, se văită Polly.

Era foarte posibil ca servitoarea să aibă dreptate. Emma se scutură de spaima cumplită care amenința să o facă să încremenească exact în locul unde se afla.

– Lasă-mă să mă gîndesc. Trebuie să existe o rezolvare.

– Ce?! întrebă Polly îngrozită. Ce-am putea face noi două? Vai, don'şoară, sîntem amîndouă ca şi moarte, aşa să ştiți.

– Refuz să mă las spînzurată din cauza secăturii ăsteia.

Emma se apleca şi îl apucă hotărîtă de glezne.

– Ajută-mi să-l duc pînă la scări.

– La ce bun? întrebă Polly, dar îl apucă pe Crane de încheieturile mîinilor.

– O să-l împingem pe scări în jos şi o să spunem că s-a împiedicat şi a căzut.

Chipul lui Polly se lumină.

– Chiar credeți c-o să meargă?

– E singura noastră şansă, oftă Emma încercînd să-l mişte pe Crane. Of, Doamne, că greu mai e!

– La fel de greu ca scroafa de mi-a adus-o tătuca săptămîna trecută de la tîrg, răspunse Polly clătinîndu-se sub greutatea trupului inert.

Reuşiră să-l mute cîțiva centimetri mai aproape de uşă.

– Trebuie să ne mişcăm repede.

Emma prinse mai bine gleznele lui Crane şi se încordă, mobilizîndu-şi toate forțele.

– Doamnele au oare nevoie de o mînă de ajutor? se auzi dinspre uşă vocea politicoasă a lui Edison Stokes.

– Sir! Polly icni şi scăpă mîinile lui Crane. Făcu un pas în spate cu o mînă la gît şi alta la gură, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un țipăt. Ochii îi înotau în lacrimi.

– S-a zis cu noi!

Emma rămăsese nemişcată, fără să lase din mîini gleznele victimei ei. E prea tîrziu să-ți fie teamă, îşi spuse ea. Dacă domnul Stokes te denunță autorităților, eşti ca şi moartă.

Îi aruncă lui Stokes o privire peste umăr. Ochii lui enigmatici spuneau puțin, foarte puțin, dar cînd îi văzu

îndreptîndu-se spre încălzitorul de pat, îşi dădu seama că el înţelesese ce se întîmplase.

Ăsta nu-i un bărbat preocupat de toate chiţibuşurile legii, îşi spuse ea. Intră pe ferestre în camerele altora, se ascunde prin dulapuri şi face tîrguri cel puţin lipsite de scrupule cu femei de condiţia mea.

– Da, spuse ea cu voce sigură. Chiar am avea nevoie de puţin ajutor, domnule Stokes. Domnul Crane, aici de faţă, a încercat s-o siluiască pe biata Polly. L-am lovit cu încălzitorul de pat, după cum puteţi vedea. Se pare însă că l-am lovit puţin cam tare.

– L-a omorît, gemu Polly.

Edison o ignoră cu desăvîrşire.

– Eşti sigură că-i mort? o întrebă el pe Emma.

– S-a prăbuşit ca secerat, domnule, se repezi Polly.

– Pare destul de ţeapăn, admise Emma.

– Hai să vedem întîi cum stau lucrurile înainte de a ne grăbi să-i dăm un brînci pe scări, spuse Edison. Nu că n-ar merita-o...

Închise uşa şi traversă micuţa încăpere spre locul unde zăcea Crane. Se lăsă pe un genunchi şi-şi lipi două degete de gîtul celui căzut.

– Pulsul se simte puternic, se întoarse el spre Emma. Are o ţeastă zdravănă, fără îndoială. Va trăi.

– Adevărat? Emma scăpă din mîini gleznele lui Crane. Sînteţi sigur?

– Foarte sigur.

– Vai, don'şoară! Speranţa înflorea din nou pe chipul lui Polly. Sîntem salvate. Dar, în clipa următoare chipul servitoarei se întunecă din nou.

– Dacă își revine, o să facă sigur plîngere la poliție. O să spună că l-ați atacat cu încălzitorul ăla, miss Greyson.

– Ultimul lucru pe care l-ar face Chilton Crane, spuse Edison, ar fi o plîngere către autorități. Cred că a fost destul pentru voi. Trebuie să fiți epuizate după atîta efort. Dați-mi voie să fac eu curat pe-aici.

Emma clipi neîncrezătoare.

– Cum aveți de gînd să procedați, sir?

– Am fost întotdeauna de părere că poveștile simple sînt crezute cel mai ușor, mai ales cînd ai de-a face cu ființe mai slabe de minte.

– Nu înțeleg, spuse Emma. Ce veți face?

Edison se aplecă, apucă trupul inert al lui Crane și îl săltă pe umăr cu o ușurință uimitoare.

– Am să-l duc la el în dormitor. Cînd se trezește, o să-i spun că a suferit un accident. După cîte știu, oamenii care leșină în urma unei lovituri la cap rareori își amintesc cu exactitate ceea ce s-a întîmplat înainte să-și piardă cunoștința, indiferent de durata leșinului. Va fi obligat să creadă orice i-aș spune.

– Pe mine nu m-a văzut înainte să-l lovesc, interveni Emma, însă își va aminti cu siguranță că a tîrît-o pe Polly în debaraua asta și că era pe punctul de a o silui înainte să aibă... ăăă... accidentul ăsta. S-ar putea foarte bine să știe că dormitorul meu se află la etajul acesta și nu-i va fi prea greu să ghicească...

– Totul va fi bine, spuse Edison liniștit. Lasă asta în seama mea. Singurul lucru pe care dumneata și Polly îl aveți de făcut este să păstrați tăcere absolută în privința celor întîmplate.

– Eu n-o să scot o vorbă, spuse Polly tremurînd încă. Mă apucă frica cînd mă gîndesc ce i-ar face Jack al meu lui domnu' Crane dac-ar fi să afle ce era să mi se întîmple.

– Cît despre mine, nu voi discuta acest subiect, rosti Emma crispată. Dar n-o să fie deloc uşor să-l duceţi pînă jos în camera lui. Aţi atrage atenţia oricui s-ar afla pe scări în acel moment.

Edison nu părea deloc îngrijorat.

– Voi folosi scara de serviciu.

Abia în clipa aceea, Emma simţi o profundă uşurare.

– Trebuie să vă spun că faceţi un gest admirabil, domnule Stokes.

Edison ridică din sprîncene şi o cîntări cu o privire lungă, atentă, stînjenitoare.

– Într-adevăr, nu-i aşa?

6

Chilton Crane gemea slab în patul impunător din propriul dormitor.

– Oh, Doamne, capul meu.

Edison se întoarse de la fereastra la care veghease cu mare atenție pînă atunci. Își scoase ceasul din buzunar, deschise capacul de aur și se uită să vadă ce oră era.

– Nu cred că ai fost rănit prea rău, Crane. Ai fost inconștient doar cîteva minute. Ai avut mare noroc că nu ți-ai rupt gîtul în debaraua aia. Pentru Dumnezeu, ce te-a făcut să intri acolo?

– Hmm?

Crane se foi, clipind des de cîteva ori înainte de a reuși să-și țină ochii deschiși. Apoi se holbă la Edison cu o expresie de uluială tîmpă.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu-ți amintești? Edison reușise să-și compună o expresie de mirare plină de înțelegere. Eram în drum spre camera mea și am auzit niște zgomote neobișnuite ce veneau de la etajul de deasupra; am urcat să văd ce se întîmplă. Cînd

am ajuns, tu tocmai intrai pe uşa debaralei. Te-ai împiedicat de un cufăr vechi ce stătea în drum.

– Aşa a fost?

– Probabil că în cădere te-ai lovit cu capul de unul dintre sertare. Am auzit că loviturile la cap pot avea urmări uneori. Ar fi bine să-ţi petreci restul zilei în pat.

– Am o durere de cap cumplită, asta-i sigur, se strîmbă Crane.

– Nu mă surprinde, îi răspunse Edison, schiţînd un zîmbet.

– O să-i cer lui Ware să-mi trimită un doctor.

– Poţi să faci cum doreşti, desigur, dar eu unul n-aş avea curaj să-mi încredinţez capul unui doctor de ţară.

Crane îl privi alarmat.

– Ai dreptate. Cei mai mulţi dintre ei nu sînt decît nişte şarlatani.

– Ai nevoie doar de odihnă. Edison închise cu zgomot capacul ceasului şi-l puse la loc în buzunar. O să te rog să mă scuzi. Acum, că ţi-ai revenit, o să dispar. Ware a invitat bărbaţii în sala de biliard.

Crane se încruntă.

– Aş putea să jur că era o servitoare în debara. O puicuţă dulce, cu ţîţe mari. Îmi amintesc că-mi spusesem că-i numai bună de una scurtă. Oare nu ea...

Edison se opri cu mîna pe clanţă.

– Pentru Dumnezeu, sir, sînteţi pe cale să-mi mărturisiţi că una din cameristele de-aici a avut îndrăzneala să vă refuze avansurile? Ce amuzant! Nici nu îndrăznesc să-mi închipui ce vor spune ceilalţi deseară, cînd vă veţi povesti aventura.

Chipul lui Crane deveni stacojiu.

– Nu asta voiam să spun, ci că mai era cineva pe-acolo.

– Pot să te asigur că nu exista nimeni prin preajmă, cînd te-am găsit. Am văzut numai cufărul de pe podea. Vreî să-ţi chem valetul?

– Pe toţi dracii, murmură Crane. Da, te rog, trimite-mi-l pe Hodges. El va şti ce să facă pentru bietul meu cap. Ce zi groaznică, naiba s-o ia! Întîi am pierdut o sută de lire la curse, şi acum uite ce-am păţit.

– Eu cred că ar fi mai bine să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că nu ţi-ai rupt gîtul, spuse Edison cu voce moale.

Edison urcă la etajul al treilea, îndreptîndu-se spre camera Emmei, atent să nu fie văzut de cineva. Bătu încet la uşă şi i se deschise imediat.

– Pentru Dumnezeu, sir, intraţi înainte să vă vadă cineva la uşa mea.

Amuzat de tonul ei sever, Edison se supuse. O dată intrat, o privi cum cercetează coridorul cu atenţie. Mulţumită că nu-l zărise nimeni, Emma închise grăbită uşa şi se întoarse cu faţa la el.

– Ei bine, domnule Stokes? V-a crezut Crane? L-aţi convins că s-a împiedicat de un cufăr?

Edison studia încăperea, inhalînd absent izul unui săpun cu miros proaspăt. Era aceeaşi aromă pe care o savurase cu o seară înainte în spaţiul restrîns şi intim al dulapului din dormitorul unde era găzduită Miranda Ames. Deveni exagerat de conştient de prezenţa patului din alcov. Făcu un efort de voinţă şi se concentră asupra problemei care-i preocupa pe amîndoi.

– Nu pot să afirm cu siguranță dacă l-am convins sau nu pe Crane în privința detaliilor pe care i le-am dat. Cert este că nu are nici un chef să recunoască deschis că o subretă arătoasă i-a respins avansurile, ba mai mult chiar, că a fost mai puternică decît el şi a reuşit să scape. Indiferent de ceea ce crede, nu va contrazice versiunea mea.

Sprîncenele Emmei se arcuiră deasupra ochelarilor cu rame din aur.

– Foarte inteligent, sir. Polly şi cu mine vă vom fi recunoscătoare pe veci.

– Dumneata ai fost eroina zilei, miss Greyson, nu eu. Nici nu vreau să mă gîndesc ce s-ar fi putut întîmpla în debaraua aceea dacă nu interveneai cu încălzitorul de pat.

– Nu-mi pare rău că l-am lovit aşa de tare, spuse Emma ridicînd din umeri. Nu-l suport pe omul acela.

– Te asigur că, pînă la urmă, Crane va plăti pentru faptele lui.

– Va plăti, oare? întrebă Emma neîncrezătoare.

Edison înclină capul.

– Voi avea eu grijă. Lucrurile de genul ăsta se rezolvă, însă la momentul potrivit. Am nevoie de timp.

– Nu înțeleg.

– N-ai auzit niciodată că răzbunarea este un fel de mîncare pe care e cel mai bine să-l consumi rece?

– Acum vă înțeleg şi vă cred, sir.

– Poți să fii sigură că aşa va fi.

Edison străbătu distanța care îi separa şi se opri exact în fața Emmei.

– Mi-aş fi dorit, miss Greyson, să fi fost prin preajmă cînd Crane a dat buzna peste dumneata în debaraua pentru

lenjerie de la Ralston Manor. Atunci răzbunarea mea n-ar mai fi trebuit să aştepte.

– Atunci n-am avut la îndemînă decît o oală de noapte pentru ţeasta lui, spuse ea cu o strîmbătură. N-am reuşit să-l fac să leşine, l-am ameţit doar. Trebuie să recunoaştem că secătura are un cap extraordinar de rezistent.

Stokes zîmbi amuzat.

– Vrei să spui că ai reuşit să te... hm... salvezi cînd te-a atacat la Ralston Manor?

– N-a reuşit să mă violeze, dacă asta vreţi să aflaţi, îi răspunse Emma frămîntîndu-şi mîinile. M-a făcut însă să-mi pierd slujba. Cînd patroana mea a deschis uşa debaralei, eram încă întinşi pe podea amîndoi. A fost o scenă penibilă, ca să folosesc un cuvînt blînd. Natural, lady Ralston a dat toată vina pe mine.

– Înţeleg, spuse Edison înclinîndu-şi capul. Permite-mi să-ţi spun că eşti o femeie extraordinară, domnişoară Greyson.

Tînăra încetă să-şi mai frămînte mîinile, cu timiditate.

– Vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut în după-amiaza aceasta, domnule. Sincer, nu găsesc cuvinte să spun mai mult. Nu sînt deloc obişnuită să fiu salvată.

– E limpede că nu prea ai nevoie să fii salvată, miss Greyson. Nu cred să fi întîlnit vreodată o femeie asemeni dumitale.

Ochii Emmei străluceau puternic şi se dovedeau îngrijorător de pătrunzători în spatele lentilelor ochelarilor. Edison simţea că este cercetat şi cîntărit cu atenţie, şi se întrebă dacă va trece testul la care-l supunea ea, indiferent care ar fi fost acela.

– Aprecierea este reciprocă.

– Chiar aşa?

– Da. Vorbea ciudat, de parcă n-ar fi avut destul aer. Sînt sigură că nici eu n-am mai întîlnit o persoană ca dumneavoastră. Admirația pe care v-o port este nelimitată.

– Admirație, o îngînă Stokes cu o voce neutră.

– Şi recunoştința mea, sir, nu are limite, completă ea grăbită.

– Recunoştință. Ce drăguț.

– Vă jur că n-am să uit niciodată ce-ați făcut astăzi pentru mine. O să-mi fac chiar o datorie de onoare pomenindu-vă în rugăciunile mele în fiecare seară.

– Ce emoționant, bombăni el.

– Domnule Stokes, spuse tînăra încruntîndu-se nedumerită, nu vă înțeleg. Am spus ceva care v-a supărat?

– Pe toți sfinții, ce te face să crezi că-s supărat?

– Bănuiesc, după felul în care mă priviți, că lucrurile nu sînt deloc cum ar trebui să fie. S-ar putea să fi greşit încercînd să mă explic adineauri. Nu prea am experiență în genul acesta de discuții.

– Nici eu.

Emma îşi ridică ochii spre tavan, cu o expresie de disperare pe chip. Apoi, cu o mişcare rapidă şi absolut surprinzătoare, se ridică pe vîrfuri, îl îmbrățişă şi îi atinse buzele uşor.

Edison încremeni de teamă că, mişcîndu-se, ar fi spulberat vraja acelei clipe.

Emma a fost cea care a pus capăt îmbrățişării, scoțînd un scîncet mic şi trăgîndu-se înapoi cu obrajii în flăcări.

– Iertați-mă, sir. Nu vreau să vă stînjenesc cu îndrăzneala mea. Îmi cer scuze. E limpede că purtarea mea v-a surprins.

– Să trecem peste asta.

– Ăsta e felul în care eroinele romanelor siropoase își arată recunoștința față de eroii cutezători, spuse ea cu un ton mai degrabă aspru.

– Chiar așa? Văd că va trebui să-mi lărgesc aria preferințelor literare.

– Domnule Stokes, vă rog, ar trebui să plecați acum. Dacă dă cineva peste noi...

– Da, știu. Problema moralității.

– N-ați mai găsi că e atît de amuzant dacă întreaga dumneavoastră existență ar depinde de o reputație nepătată, spuse Emma privindu-l țintă.

– Ai dreptate. A fost o reacție nesăbuită.

Observă imediat că ea privește stăruitor spre ușă. Nu avea nici un drept să-i periciteze postul de domnișoară de companie. Dacă ar fi fost concediată fără referințe din cauza lui, nu l-ar fi considerat cu nimic mai bun decît Chilton Crane.

– Liniștește-te, plec numaidecît.

În timp ce trecea pe lîngă ea, Emma îi atinse cu timiditate mîneca hainei.

– Ce v-a adus la acest etaj în clipa aceea?

– Am observat că individul urcă scările, spuse el ridicînd din umeri. Știam că dormitorul dumitale se află la etajul al treilea. Mi-a fost teamă că și-ar fi putut aminti unde și cînd te-a întîlnit ultima dată și m-am hotărît să...

Fraza pluti cîtăva vreme prin aer, neterminată.

– Înțeleg. Aveți un spirit de observație foarte bine dezvoltat, sir.

Edison nu-i răspunse. N-avea nici un rost să-i spună despre furia rece care-l cuprinsese cînd îl văzuse pe Chilton Crane strecurîndu-se pe scara de serviciu.

Emma îşi luă mîna de pe mîneca lui şi îşi frecă tîmplele.

– Cerule, ce zi a fost azi!

Edison zîmbi slab.

– Tocmai am auzit o remarcă similară din gura lui Chilton Crane.

– Chiar aşa? Nu mă surprinde. După lovitura pe care a primit-o în cap, cu siguranţă că se simte oarecum confuz şi ameţit.

Stokes tresări alarmat.

– Te simţi rău, miss Greyson?

– Acum nu, slavă Domnului, dar mai devreme nu mi-a fost deloc bine. Din cauza asta am urcat să mă odihnesc şi i-am auzit pe Crane şi pe Polly.

– Aţi mîncat ceva ce nu v-a căzut bine?

– Am băut ceva, se strîmbă ea. Lady Ames a insistat să gustăm toate din ceaiul ei special şi ne-a obligat apoi să jucăm un joc prostesc de-a ghicitul.

Edison se simţi de parcă ar fi ieşit la suprafaţă din adîncurile înspăimîntătoare ale unei ape şi ar fi văzut ţărmul în apropiere.

– Lady Ames v-a tratat cu un ceai special? întrebă el.

– O fiertură scîrboasă. Emma îşi încreţi nasul. Nu înţeleg de ce îi place atît. Am impresia că nici una dintre noi n-a reuşit să termine de băut o ceaşcă. Abia m-am putut concentra la jocurile alea puerile.

Edison se întoarse şi aproape că o îmbrăţişă.

– Te rog, descrie-mi jocul acela de-a ghicitul.

Îl privi cu ochii măriţi, oarecum stînjenită de mîinile mari care îi strîngeau umerii.

– N-am jucat prea mult timp. Oricum, lady Ames punea pe măsuţă o carte de joc cu faţa în jos şi noi încercam, pe

rînd, să ghicim ce este. Am cîştigat, dar nu mă simţeam deloc bine, aşa că n-am putut să continuu.

Edison o cerceta cu atenţie.

– Ai cîştigat? Vrei să spui că ai ghicit corect?

– Da. Am avut noroc, atîta tot. De cînd mă ştiu am fost bună la genul ăsta de jocuri. Lady Ames insista să continuu. M-a indispus insistînd să nu urc la mine în cameră. N-a avut însă nici o şansă, mă simţeam prea rău.

Pe toţi dracii, gîndi Stokes. Nici el, şi nici Lorring nu luaseră în considerare posibilitatea că hoţul care furase reţeta elixirului putea să fie o femeie. Îi trecu apoi prin cap că, dacă într-adevăr avea de urmărit o femeie, i-ar prinde foarte bine ajutorul alteia în cercetările sale.

– Miss Greyson, aseară mi-ai spus că lucrezi ca însoţitoare cu scopul de a-ţi reveni în urma crizei financiare prin care treci.

– Numai nevoia o poate împinge pe o femeie să accepte un asemenea post.

– Ce părere ai avea de o altă slujbă, mai interesantă şi mai bine plătită?

Cîteva clipe, Emma păru absolut nedumerită. Apoi roşi pînă la incandescenţă. O lumină rece, tăioasă, alungase orice urmă de căldură din ochii ei. Şi totuşi, sub ostilitatea ei neaşteptată părea că se ascunde şi altceva. Arăta în acelaşi timp rănită şi dureros dezamăgită.

Nimic din tot ce am învăţat în anii de studiu petrecuţi în grădinile din Vanzagara nu mi-a fost de vreun folos cînd a fost vorba de a înţelege o femeie, îşi spuse Edison.

– Nu mă îndoiesc că vă aşteptaţi să mă simt măgulită de o asemenea propunere, sir, izbucni ea. Dar vă asigur, nu sînt *chiar atît* de disperată.

– Poftim?! Edison înțelese brusc şi gemu. Pricep acum. Ai crezut că îți ofer o altfel de slujbă?

Emma se eliberă de mîinile lui, se întoarse cu spatele şi începu să bată uşurel din picior.

– Dumneavoastră şi lady Mayfield aveți o mulțime de lucruri în comun. Ea e de părere că ar trebui să mă vînd prin intermediul căsătoriei. În ce vă priveşte, îmi sugerați o modalitate mai puțin formală. Pentru mine e acelaşi lucru. Oricum, nu intenționez să urmez nici una din aceste căi. Voi găsi o altă posibilitate să ies din mizeria asta. Jur că voi găsi.

– Te cred, miss Greyson. Dar ai înțeles absolut greşit ce ți-am spus. Nu-ți ofeream posibilitatea de a deveni amanta mea. Nu voiam decît să te angajez ca asistentă.

Îl privi peste umăr, cu ochii verzi îngustați a neîncredere.

– Asistentă *plătită?*

– Nu o să trebuiască să renunți la slujba pe care o ai acum pe lîngă lady Mayfield ca să îndeplineşti îndatoririle ce-ți revin ca asistentă a mea. De fapt, din punctul meu de vedere, situația în care te afli acum este mai mult decît convenabilă.

O sclipire de viclenie apăru în ochii ei de un verde intens.

– Vreți să spuneți că aş avea două slujbe? Că aş primi salariu şi de la lady Mayfield, şi de la dumneavoastră? În acelaşi timp?

– Exact, răspunse el după cîteva clipe de tăcere intenționată. Nu sînt un patron zgîrcit, miss Greyson. Voi recompensa generos serviciile dumitale.

Emma ezită o vreme, apoi se întoarse spre el. Pe chip i se citea speranța.

– Ați putea fi mai clar în privința înțelesului pe care îl dați dumneavoastră cuvîntului *generos?*

Stokes îşi ascunse cu greu zîmbetul. Era important acum să nu o sperie promiţîndu-i o sumă prea mare şi să-i trezească astfel suspiciunea. Ştia că slujba ei de domnişoară de companie era plătită destul de prost, deci nu strica s-o impresioneze puţin.

– Să zicem... dublul salariului dumitale actual?

Ea bătu nervoasă darabană pe căpătîiul patului.

– Acordul meu cu lady Mayfield include casă şi masă, pe lîngă suma de bani pe care o primesc trimestrial.

– Evident, eu nu-mi pot permite să-ţi ofer casă şi masă.

– Evident. Şi-apoi, nu cred că veţi avea nevoie de serviciile mele prea multă vreme.

– Adevărat. Cel mult pînă la sfîrşitul săptămînii, după cum bănuiesc.

În ochii ei verzi juca o flăcăruie de şiretenie.

– Dacă aveţi atîta nevoie de serviciile mele, sir, să spunem *triplul* salariului meu pentru un întreg trimestru.

– Triplul salariului dumitale *trimestrial* pentru o săptămînă de muncă? întrebă el cu sprîncenele ridicate a mirare.

Expresia Emmei se schimbă într-o clipă, interesul vădit fiind înlocuit de nesiguranţă şi de teama că a mers prea departe cu îndrăzneala.

– Ei bine, dar spuneaţi că aveţi nevoie de ajutorul meu.

– Ai dreptate. Îmi impui un tîrg dur, miss Greyson. Poate că ar trebui să auzi cerinţele pe care le implică noua dumitale slujbă înainte de a fi de acord.

– Să fiu sinceră, sir, asta nu mă interesează în mod deosebit. Atîta vreme cît sînteţi de acord să-mi plătiţi de trei ori suma pe care mi-o dă lady Mayfield pentru un trimestru şi nu aveţi pretenţia să vă încălzesc patul, accept slujba.

– S-a făcut. În concluzie, tot ce-ți cer, miss Greyson, este să accepți toate invitațiile lui lady Ames, să-i bei ceaiul acela special și să continui să joci cărți.

– Este absolut necesar să beau ceaiul? întrebă ea cu buzele strîmbate într-un rictus de scîrbă.

– Numai puțin. Doar atît cît s-o convingi că ai băut.

Emma suspină.

– S-ar putea să par impertinentă, sir, mai ales în condițiile tîrgului nostru, dar v-ar deranja foarte mult să-mi explicați și mie despre ce este vorba?

Edison o privi în ochi, obligînd-o să nu-i evite privirea.

– Am toate motivele să cred că Miranda dorește să facă anumite experimente pe dumneata cu băutura aceea.

– *Experimente?* Emma își duse repede mîinile la stomac. Simțea că o apucă iar amețeala. Ceaiul ăla scîrbos e cumva vreun soi de otravă?

– Te asigur că n-ai nici un motiv să te temi că ți-ar putea face rău.

– Atunci ce anume ar trebui să-mi facă, întrebă ea privindu-l neîncrezătoare.

– Conform legendei...

– Legendă?

– Doar niște aiureli oculte, îți jur. Aseară ți-am spus că sînt în căutarea unui obiect ce a fost furat. Obiectul acela este o carte străveche provenită din templul unei insule foarte îndepărtate, numită Vanzagara. Călugării templului o numesc *Cartea secretelor*.

– Vanzagara. Emma se încruntă. Am auzit de ea.

– Sînt impresionat. Nu știu prea mulți despre insula asta.

– Bunica mea era pasionată de studiul geografiei.

– Mda. Ei bine, îmi desfăşor cercetările la cererea unui om care a descoperit Vanzagara cu ani în urmă. Este un foarte bun prieten al meu.

– Înţeleg.

– Îl cheamă Lorring. Ignatius Lorring. Şi este pe moarte.

Emma îi cercetă stăruitor chipul şi bărbatul intui că ea simţise unda de compasiune din glasul lui. Această constatare îl făcu să se simtă stingherit. Se gîndi că trebuia să se păzească de mintea neobişnuit de pătrunzătoare a acestei femei.

– Îmi pare rău, murmură ea.

– Ultima dorinţă a lui Lorring este să recupereze cartea furată şi să o înapoieze călugărilor din Vanzagara. Se simte vinovat, înţelegi?

– De ce?

– Pentru el este cel care a descoperit insula şi a făcut-o cunoscută în Europa. Din cauza lui au ajuns acolo tot felul de oameni. Este convins că, dacă n-ar fi fost el, insula ar fi rămas necunoscută încă mulţi ani de-acum încolo. Şi n-ar fi ajuns acolo un hoţ care s-o jefuiască de comoara cea mai de preţ.

– El ştie cine a furat cartea?

– Nu. Dar s-a zvonit că hoţul a dus *Cartea secretelor* în Italia şi a vîndut-o unui om pe nume Farrell Blue. Pare foarte plauzibil, fiindcă Blue a fost unul dintre puţinii savanţi care ar fi putut descifra limba străveche în care sînt scrise reţetele.

– Am observat că v-aţi referit la acest Farrell Blue la timpul trecut. Bănuiesc că există un motiv pentru care aţi făcut-o.

– A murit într-un incendiu care i-a devastat vila din Roma.

– O întîmplare nefericită, fără îndoială. Cît despre aiurelile acelea oculte, sir...

– Fleacuri fără sens, ți-am spus doar. Însă, conform legendei, băutura respectivă te înzestrează cu darul clarviziunii. De exemplu, te ajută să ghicești o carte de joc aflată cu fața în jos. Se spune însă că nu dă rezultate decît dacă este băută de o femeie cu o intuiție naturală foarte puternică.

– O intuiție feminină?

– Exact. Călugării susțin că are efect doar asupra femeilor, dar nu a tuturor. Sînt foarte puține care posedă o intuiție deosebită, asupra cărora are efect.

– De aici nevoia de a face experimente? se strîmbă Emma.

– Da, răspunse Edison împreunîndu-și mîinile la spate. Se pare că Miranda și-a dat repede seama că băutura nu are nici un efect asupra ei. Nu mă miră, e greu de crezut că ar avea asupra oricui altcuiva. Ea, însă, crede cu tărie că fiertura aceea de plante poate să aibă efect asupra cuiva, așa că face experimente. Probabil că-și caută un complice.

– Complice, făcu Emma gînditoare, ca și cum ar fi cîntărit cuvîntul. Nu sună prea grozav, nu-i așa?

– Nu ai priceput încă? Ea crede că posesia unei asemenea poțiuni îi va permite să trișeze la cărți, deci posibilitățile ar fi nelimitate.

– La jocurile de cărți practicate în lumea bună se cîștigă și se pierd deseori averi. Mii și mii de lire sînt înghițite de mesele verzi la serate sau baluri, în fiecare săptămînă.

– Ai dreptate.

– Este uluitor, spuse Emma după o scurtă tăcere, în care îl studie cu atenție. Dar ați spus că elixirul este doar o legendă dintr-o carte străveche. Atunci de ce îl căutați?

– Dacă identific persoana care posedă rețeta, pot da și de cea care a furat cartea.

– Da, înțeleg. Dar dacă elixirul n-are efect...

– Încearcă să pricepi. Nu am nici o îndoială că băutura în sine este nefolositoare. Cu toate acestea, oamenii au fost întotdeauna dispuși să se expună unor riscuri enorme ca să obțină ceva ce consideră valoros. Din cauza acestei blestemate de rețete au murit deja destui oameni. Ultimul a fost un farmacist din Londra.

– A murit pentru că a băut din elixir? întrebă Emma cu ochii măriți de spaimă.

– Nu. Bănuiesc că a fost ucis de propriu-i client, de persoana căreia i-a vîndut unele din plantele speciale din care se prepară băutura.

– Deci cunoașteți ingredientele rețetei?

– Nu, însă știu sigur că plantele acelea sînt foarte rare în lume, iar unele dintre ele cresc numai pe insulă. Lorring a alertat cîțiva farmaciști din Londra care au plante provenite din Vanzagara. Le-a cerut să-l anunțe imediat ce le solicită cineva.

– Pricep. Și unul dintre ei i-a transmis că vînduse din plantele acestea rare.

– Da. Lorring este atît de bolnav, încît nu mai poate ieși din casă, așa că am mers eu să discut cu farmacistul, imediat ce a sosit mesajul. Din păcate, am ajuns prea tîrziu. L-am găsit înjunghiat. A mai trăit doar atît cît să-mi spună că

persoana care ceruse plantele avea de gînd să participe la petrecerea lui Ware.

– Dumnezeule mare, spuse Emma, cuprinsă de un alt val de spaimă. Credeți că Miranda l-a omorît pe bietul om?

– Dacă ea este persoana în posesia căreia se află rețeta, este absolut posibil să-l fi ucis pe farmacist. Poate şi pe alții. Dar nu te teme, domnişoară Greyson. Vei fi în siguranță atîta timp cît vei juca rolul neştiutoarei.

– Cred că mă pricep destul de bine. În profesia mea, asta este o cerință de bază.

Edison îi zîmbi ciudat.

– Ştii, pînă să te cunosc, n-aveam idee că domnişoarele de companie pot fi atît de inteligente şi pline de resurse.

– Vă asigur, sir, este o profesiune foarte pretențioasă.

– Cred şi eu. Edison făcu o pauză plină de tîlc. Dacă eşti mulțumită cu descrierea noilor dumitale îndatoriri, mai este un singur lucru pe care aş dori să-l clarific o dată pentru totdeauna.

– Şi anume?

– Dacă o să ajungi vreodată în patul meu, domnişoară Greyson, nu va fi din cauză că te-am plătit să faci asta.

7

Seara următoare, înainte să se îmbrace pentru cină, Edison aprinse o lumînare şi o puse pe podea. Se aşeză apoi în faţa lumînării, cu picioarele încrucişate, şi se concentră asupra flăcării.

Trecuse ceva vreme de cînd renunţase la majoritatea ritualurilor Vanza, însă din cînd în cînd, mai ales dacă simţea nevoia să-şi analizeze în profunzime gîndurile, folosea lumînarea.

Meditaţia în faţa lumînărilor parfumate şi colorate era o veche practică Vanzagara. Călugării o utilizau în temple, şi fiecare maestru Vanza îşi învăţa elevul cum să folosească flacăra pentru a se concentra mai bine.

Tradiţia cerea ca fiecare elev să primească primele lumînări de la maestrul său. Culoarea şi mirosul erau proprii fiecărui maestru în parte. Exista chiar şi un vechi proverb Vanzagara: *Dacă vrei să şti cine e maestrul, uită-te la lumînarea elevului.*

De obicei, elevul folosea lumînări primite de la maestru pînă ajungea în Cercul al Treilea. După aceea îşi fixa

propriile lumînări de meditație, alegîndu-și singur culoarea și aroma.

Edison primise primele lui lumînări de la Ignatius Lorring. Fuseseră de un roșu puternic, întunecat, cu un parfum exotic pe care nu-l va uita niciodată.

Aproape la fel de exotic ca și parfumul Emmei.

De unde naiba mi-a venit gîndul ăsta? se miră el. Iritat de lipsa lui de concentrare, își aținti din nou privirea la flacără.

Cam în vremea cînd ar fi trebuit să înceapă să-și facă lumînările singur, ieșise afară din Cerc. În rarele ocazii cînd se mai cufunda în meditație, folosea orice lumînare obișnuită avea la îndemînă.

Bunul-simț îi spunea că nu culoarea, nici parfumul deosebit erau cele care îl ajutau să ajungă în locul acela calm și tăcut, unde sălășluia adevărul. Era nevoie doar de voință și concentrare.

Își aințise privirea la flacără. Își supusese trupul unui proces metodic de relaxare, astfel ca mintea să-i devină limpede și puterea de concentrare să-i crească. Se simțea cuprins de pace și nemișcare.

Flacăra ardea parcă mai strălucitor, ajutîndu-l să vadă mai limpede tot ce se afla în inima lui. Gîndurile își urmau cursul nestingherite și, după o vreme, începură să prindă formă și substanță.

Hotărîrea de a o implica pe Emma Greyson în complicata căutare a cărții furate se putea dovedi pînă la urmă o greșeală foarte gravă. Însă, după ce o examină mai atent, observă mulțumit că logica lui fusese fără cusur. Dacă lady Ames furase cartea, și dacă credea că Emma reacționează la elixir, atunci biata fată era deja prinsă în plasă. Se putea chiar ca, într-o bună zi, să fie în pericol, dar deocamdată nu o

pîndea nici o primejdie. În definitiv, dacă raționamentul lui era corect, Miranda avea nevoie de Emma și nu-și putea permite să-i facă vreun rău.

Angajînd-o să îl ajute în cercetări acolo, la Ware Castle, avea mai multe posibilități să vegheze asupra ei.

Flacăra strălucea mai puternic. Edison se lăsă atras mai adînc în miezul ei fluid, în locul unde se aflau adevărurile cele mai fierbinți. Acolo nu era nimic clar. În cel mai bun caz, putea să întrezărească doar fragmente din sinele său profund.

Vechea mînie și durerea ce-i chinuiseră sufletul de copil mai ardeau încă acolo. La fel ardea și singurătatea copleșitoare. Tot acolo era și sursa hotărîrii de neclintit care l-ar fi ajutat să ajungă Mare Maestru Vanza, dacă ar fi ales această cale. El preferase, însă, să-și construiască imperiul financiar.

Se uită îndărătul adevărurilor vechi și se concentră asupra luminii pîlpîitoare a unuia nou, pe care-l simțea acolo. Privi atent, vreme îndelungată, pînă văzu cum se conturează limpede, pentru cîteva clipe, suficiente ca el să-l pătrundă, să înțeleagă și să conștientizeze. O secundă mai tîrziu, dispărea în inima flăcării. Dar îl văzuse suficient că să știe că trebuie să îi recunoască prezența, chiar dacă avea sentimentul neplăcut că urma să-l obsedeze pentru totdeauna.

Ceea ce văzuse în flacără era adevărat, îi spuneau toate gîndurile. Nu o angajase pe Emma considerînd că avea să-i fie folositoare în următoarea săptămînă. Nu o luase ca asistentă fiindcă voia să o apere sau să o ajute financiar. Tot ce făcuse fusese doar pentru a profita de șansa de a și-o apropia.

Un asemenea motiv era cel puțin neobișnuit pentru el. Și, probabil, periculos.

Constată că nu dorea să privească mai adînc în flacără.

*

– Ai cîştigat din nou, miss Greyson, spuse Delicia Beaumont închizîndu-şi cu un plesnet sec evantaiul pictat. E mai mult decît nedrept, pe cuvîntul meu. Pentru a treia oară consecutiv ai ghicit cartea scoasă din pachet.

Din micul cerc de doamne care acceptaseră să participe la „jocul" cel nou al Mirandei se auzeau şi alte murmure de nemulţumire.

Emma privi pe furiş grupul de femei elegante. Conştientizase deja nemulţumirea crescîndă a companioanelor ei de joc. Una era să tolereze în mijlocul lor o domnişoară „nimeni" atîta timp cît avea destul bun-simţ să piardă, şi alta cînd cîştiga cu încăpăţînare.

Numai Miranda părea mulţumită de norocul constant al Emmei. Îmbrăcată într-o rochie de seară uluitoare, o creaţie complicată în negru şi auriu, foarte strîmtă şi decoltată, lady Ames trona la masa de joc cu acelaşi aer cu care ar fi prezidat o şedinţă de consiliu al Coroanei.

Multe din doamnele strînse în jurul ei continuaseră să bea şampanie şi brandy după cină. La vremea cînd bărbaţii, terminîndu-şi trabucele şi vinul de Porto, li s-au alăturat, cele mai multe erau ameţite binişor.

Emma sorbise din cînd în cînd din licoare, evitînd cu dibăcie fiecare nouă invitaţie a Mirandei de a mai lua o porţie din ceaiul ei special. Rezultatul a fost că nu se mai simţea chiar atît de ameţită şi nu-i mai era la fel de rău ca în ziua precedentă. În orice caz, senzaţia pe care o încerca era categoric neplăcută: creierul îi plutea într-o ceaţă întunecoasă.

– Încă o tură, spuse Miranda cu însufleţire în timp ce amesteca cărţile. Haideţi să vedem dacă vreuna dintre noi poate să o învingă pe miss Greyson.

Delicia se ridică brusc.

– M-am săturat de jocul ăsta ridicol. Mă duc să iau puțin aer. Mai vine cineva cu mine, întrebă privind în jur la femeile așezate la masa de joc.

– Eu vin.

– Și eu vin.

– E de-a dreptul plictisitor cînd cîștigă aceeași persoană de fiecare dată, se auzi vocea înțepată a Cordeliei Page, care se ridică de la masă cu un gest trufaș. Of, sper să înceapă mai repede dansul.

În foșnet de fuste din satin, mătase și muselină, doamnele se îndreptau spre terasă.

Miranda îi zîmbi Emmei cu bunătate.

– Mă tem că prietenele mele nu prea știu să piardă, miss Greyson. Nu poate fi în nici un caz vina dumitale că ai noroc la cărți în seara asta, nu-i așa?

Excitația nesănătoasă ce se citea în ochii Mirandei o speric pe Emma. Îndeplinindu-și întocmai îndatoririle de angajată a lui Edison Stokes, acceptase să participe la jocul inițiat de lady Ames. Dar ce-i prea mult nu-i sănătos, cel puțin pentru o singură seară. Era vremea să mai și piardă. În plus, nu credea că ar fi fost o idee bună ca Miranda să devină prea încrezătoare în efectele băuturii aceleia dezgustătoare.

– Încă o tură, și apoi am să urc în camera mea.

O umbră de nemulțumire, repede alungată, întunecă chipul Mirandei. Alese apoi trei cărți din pachet, aparent la întîmplare, le privi un moment și le așeză pe masă cu fața în jos.

– Foarte bine, miss Greyson. Încă o tură. Poți să începi. Să vedem dacă de data asta reușești să le ghicești.

Emma atinse prima carte. Prin ceața densă și moale care-i învăluia creierul văzu un patru de pică atît de limpede, de parcă ar fi întors cartea și ar fi privit-o.

– Rege de cupă, spuse ea cu voce ștearsă.

Miranda se încruntă și așeză cartea cu fața în sus.

– N-ai ghicit. Swan, toarnă-i lui miss Greyson încă o ceașcă cu ceai.

Swan se apropie cu ceainicul.

– Nu, mulțumesc. Nu mai vreau ceai.

– Prostii. Bineînțeles că mai vrei, spuse Miranda aruncînd spre lacheul ei o privire nervoasă și plină de nerăbdare. Ți-am spus să-i mai torni domnișoarei Greyson niște ceai, Swan. Fă-o imediat.

Swan o privire rugător pe Emma, care nu avu nevoie nici de ceai, nici de intuiție ca să-și dea seama că bietul om era pus într-o situație foarte dificilă. Îi zîmbi lacheului cu înțelegere.

– De ce nu? În definitiv, cred că aș mai bea o ceașcă. Mulțumesc, Swan.

În ochii bărbatului strălucea recunoștința, iar ceainicul îi tremura ușor în mîini în timp ce turna fiertura. Cînd termină de turnat și se retrase, Emma se prefăcu că prinde ceașca cu o mișcare neîndemînatică și o răsturnă pe covor.

– Vai, Doamne, uite ce am făcut.

Miranda părea gata să explodeze.

– Trimite o servitoare, Swan!

– Da, doamnă.

Swan dispăru cu repeziciune în direcția holului.

– Mă tem că mi-am vărsat niște ceai pe rochie, zise Emma în timp ce se ridica. Vă rog să mă scuzați, lady Ames. Oricum aveam de gînd să mă retrag.

Miranda o fixă cu o privire tăioasă.

– Dar, miss Greyson, e încă devreme.

– După cum ştiţi, eu nu prea ies în lume, aşa că nu sînt obişnuită cu un astfel de program. Nu cred că-mi va observa cineva lipsa, încheie Emma cu un zîmbet dulceag.

– Greşeşti, miss Greyson. Am s-o observ eu. Miranda se apleacă înainte, radiind o căldură stranie. Vreau să mai joc încă o tură, insistă ea.

Emma fu cuprinsă de o senzaţie ce ajunsese deja să-i devină familiară; îşi simţi părul de pe ceafă ridicîndu-se şi, în palme, o mîncărime uşoară.

Mi-e frică, gîndi ea, copleşită de presimţirea unui pericol. Murea de frică, aparent fără nici un motiv.

S-o ia naiba pe muierea asta. N-o să o las să-mi facă una ca asta.

Miranda o privea cu expresia cu care pisica pîndeşte şoarecele. Simţi cum o cuprinde un alt frison de spaimă, ca un semnal de alarmă. *Ce se întîmplă cu mine? Doar nu-mi ţine un pistol la tîmplă.*

Cu un remarcabil efort de voinţă, Emma îşi adună puterile o dată cu poalele rochiei de un cenuşiu tern pe care o purta.

– Noapte bună, lady Ames. Am jucat destul în seara aceasta.

Nu îndrăzni să privească peste umăr, ca să vadă efectul care-l avusese asupra Mirandei această concediere fără drept de apel. Nu dorea decît să se vadă cît mai departe de masa de joc. În drum spre scări, se opri în uşa sălii de bal, ca să vadă ce făcea patroana ei. În încăperea spaţioasă se adunase o mulţime de lume. Pe lîngă oaspeţii lui Ware, în seara aceea fuseseră invitaţi şi numeroşi membri ai nobilimii locale.

Spre uşurarea ei, Chilton Crane rămăsese în camera lui toată ziua. Îi transmisese gazdei că are o durere cumplită de cap.

O zări pe Letty într-un mic grup, în partea opusă a încăperii. Patroana ei, îmbrăcată într-o rochie din satin ce cădea în falduri ample şi grele, foarte decoltată, ţinea în mîna înmănuşată un pahar cu şampanie. Rîsul ei se ridica strident peste rumoarea sălii. Fără îndoială că dimineaţă avea să-i ceară din nou tonicul, dar în seara aceea nu mai avea nevoie de serviciile domnişoarei de companie.

Încîntată că se achitase pentru restul serii de îndatoririle faţă de cei doi patroni ai săi, Emma începu să urce scările. Îşi spuse că, din cele două slujbe pe care le avea în săptămîna aceea, cea pentru care o angajase Edison Stokes avea să fie mai dificilă. Dacă n-ar fi acceptat de bunăvoie să lucreze pentru el, nu s-ar fi atins de nici o picătură din ceaiul otrăvit al Mirandei.

Toată vorbăria aceea ridicolă despre cărţi dispărute şi elixiruri misterioase îi dăduse serios de gîndit în privinţa noului ei patron. Se întrebă chiar dacă Stokes nu este nebun. Însă, chiar dacă aşa stăteau lucrurile, era foarte bogat. Şi, dacă rezista o săptămînă în serviciul lui, avea să cîştige o mulţime de bani. Gîndul la bani o făcu să-şi reconsidere părerea şi să-l privească pe Edison Stokes ca pe un om absolut sănătos la cap şi foarte inteligent.

Ajunse la palierul etajului al doilea şi se pregăti să pătrundă în întunericul etajului următor. Personalul de serviciu nu făcea risipă de lumînări pentru iluminatul aripii izolate unde se afla dormitorul ei.

De jos, din sala de bal, se auzea încă sunetul muzicii. Răzbăteau uneori voci ascuţite şi rîsete de oameni ameţiţi.

Cînd ajunse la etajul al treilea şi o luă spre coridorul unde se afla camera ei, zgomotele din sala de bal deveniră nişte ecouri stinse din depărtare. Paşii ei răsunau pe pardoseala lipsită de covoare.

Cînd se opri în faţa uşii şi îşi deschise poşeta ca să scoată cheia, un fior de teamă îi străbătu şira spinării.

Ceaiul ăla blestemat! Edison părea sigur că n-o să-i facă rău. Dar dacă se înşela?

Pe lîngă faptul că o ameţea, încerca şi impresia neplăcută că avea într-adevăr efectul atribuit de legendă. În general reuşea să ghicească datorită intuiţiei, dar norocul avut în seara aceea la cărţi părea exagerat. Îşi promise ca, în ziua următoare, să se facă doar că bea din băutura aceea detestabilă.

Se întrebă dacă trebuia să-i împărtăşească lui Edison temerile ei legate de ceai. După cîteva clipe de gîndire, hotărî să nu-i spună nimic. Destul că ea se îndoia de sănătatea *lui* mentală; nu era cazul ca şi el să-şi pună aceleaşi întrebări în ce o privea.

Intră în cameră, închise uşa în urma ei şi o încuie cu cheia. Nici ritualul familiar al pregătirilor pentru noapte nu reuşi să-i potolească agitaţia. Învăluită într-o cămaşă de noapte largă, cu o bonetă micuţă pe cap, se urcă în pat.

Se temea că nu va reuşi să adoarmă. Brusc, simţi nevoia imperioasă de a lua aer înainte să se culce. Poate că o scurtă plimbare avea să-i împrăştie din cap aburii nocivi ai ceaiului preparat de Miranda. O mică hoinăreală pe zidul gros al bătrînului castel i se părea din ce în ce mai îmbietoare.

Ieşi din aşternut, îmbrăcă un halat la fel de tern ca şi restul hainelor pe care le purta, încălţă papucii de casă şi ieşi pe coridor. Încuie uşa, o verifică cu un gest reflex şi se îndreptă

spre uşa masivă din stejar ce dădea spre parapetul larg şi crenelat al castelului. Ajunse la ea şi trebui să se opintească din toate puterile ca să o deschidă. Se trezi pe culmea zidurilor străvechi. Păşi atentă pînă la margine şi privi peste parapet. Jos, în mijlocul grădinilor aproape sălbatice, strălucea castelul scăldat în lumina lunii. Pădurea deasă ce înconjura domeniul rămînea întunecată, parcă neatinsă de strălucirea astrului ceresc.

Inspiră adînc aerul răcoros şi porni spre capătul îndepărtat al zidului. Muzica şi vocile din sala de bal răzbăteau prin noapte, pînă la ea, dar pe măsură ce înainta deveneau din ce în ce mai stinse.

La capătul sudic al zidului se întoarse şi porni spre est. Aerul proaspăt alungă rămăşiţele efectelor ceaiului, dar nu reuşi să-i spulbere senzaţia de teamă şi presimţirile rele.

La naiba cu toate presimţirile! Nu putea să rămînă acolo tot restul nopţii doar pentru că simţea o nelinişte inexplicabilă.

Porni din nou de-a lungul meterezelor, hotărîtă să se întoarcă în cameră. Ajunse la uşa ce dădea spre coridor şi trebui să-şi folosească ambele mîini ca să mişte clanţa străveche din fier. Reuşi în cele din urmă să deschidă uşa grea şi păşi în penumbra întunecoasă a coridorului. În aceeaşi clipă se simţi fulgerată de o presimţire stranie, dar persistentă, a unui pericol iminent. Era gata să se îndrepte spre uşa dormitorului în care era găzduită, cînd auzul ei încordat prinse ecoul unor paşi pe pardoseala de piatră.

Cineva urca scările în spirală ce dădeau în celălalt capăt al coridorului.

O cuprinse spaima. Servitorii nu aveau nici un motiv să circule prin aripa aceea la o oră atît de tîrzie. De fapt, cu

excepția ei, nimeni n-ar fi avut vreun motiv să se afle atunci acolo. Hotărî că nu putea să riște întorcîndu-se la ea în cameră, așa că trecu rapid în revistă posibilitățile care îi rămîneau. Și, la fel cum făcuse cu cîteva seri în urmă, se repezi spre ușa cea mai apropiată. Clanța cedă cu ușurință sub apăsarea palmei ei transpirate. Se strecură în încăperea goală, nefolosită și închise fără zgomot ușa în urma ei. Își lipi apoi urechea de lemnul ușii și ascultă, avînd impresia că propria ei respirație face un zgomot asurzitor.

Pașii se opriră brusc. Auzi clinchetul unor chei înșirate pe un inel, apoi un scrîșnet metalic, atunci cînd una din chei fu introdusă în broasca ușii dormitorului ei.

Emma închise strîns ochii și se strădui să respire cît mai încet.

O înjurătură înăbușită îi dădu de știre că intrusul nu reușise să deschidă ușa cu prima cheie. Imediat fu încercată o alta. *Probabil a pus cineva mîna pe inelul cu chei al menajerei,* își spuse Emma. Oricine ar fi fost, părea hotărît să încerce toate cheile, pînă o va găsi pe cea potrivită.

O altă cheie vîrîtă în broască, o altă înjurătură șoptită. Era vocea unui bărbat care începuse să-și piardă răbdarea. Apoi auzi sunetul ușii care se deschidea. Se cutremură. Intrusul se afla acum în camera ei. Dacă n-ar fi ieșit cu cîteva minute în urmă să se plimbe pe metereze, ar fi fost prinsă în capcană, complet lipsită de apărare, în patul ei.

– Ce-i asta?! Vocea lui Chilton Crane, ascuțită de furie, se auzi prin ușa deschisă, răsunînd ciudat de puternic în coridorul pustiu. Te ascunzi sub pat, obrăznicătură mică și isteață?

Spaima care o cuprinsese pe Emma se transformă în

furie greu de controlat. *Mizerabilul!* Era clar că nu-l lovise suficient de puternic în ziua precedentă. Ce păcat că Edison o împiedicase să-i facă vînt pe scări, cu capul în jos.

– Deci, nu eşti sub pat? Atunci te ascunzi cu siguranţă în dulap. Nu-ţi ajută la nimic, scumpă domnişoară Greyson. Ştiu că eşti pe-aici, pe undeva...

Crane tăcu brusc, apoi întrebă cu voce schimbată:

– Cine-i acolo?

Emma simţi cum îi îngheaţă sîngele în vene. Mai era cineva acolo, probabil pe coridor. Se concentrase atît de mult asupra vocii lui Crane, încît nu sesizase al doilea rînd de paşi ce se apropiau.

Se părea că nici Chilton Crane.

– Hei, ce faci aici? Ce se întîmplă?

Nu se auzi nici un răspuns, însă cînd Crane vorbi din nou în glasul lui se simţea panică.

– Nu, stai puţin. Pentru Dumnezeu, lasă pistolul ăla din mînă. Nu poţi face una ca asta. Ce vrei să...

Sunetul împuşcăturii frînse vocea lui Crane. O clipă mai tîrziu, se auzi zgomotul înfundat al unui corp ce se prăbuşea pe podea.

În camera întunecată şi goală unde se adăpostise, Emma îşi ţinea ochii strîns închişi şi se lupta să nu respire.

După un răstimp ce îi păru o veşnicie, auzi uşa de la camera ei închizîndu-se. Nu distinse zgomot de paşi pe pardoseală dar, după o vreme, deveni sigură că cel de-al doilea intrus plecase. Mai aşteptă încă vreo cîteva minute şi îşi făcu curaj să iasă din ascunzătoare.

Nu se auzeau strigăte de alarmă, nici paşi grăbiţi pe scara principală. Nu era surprinsă că împuşcătura nu fusese

auzită. Pereții groși din piatră absorbiseră probabil zgomotul aproape în întregime. Restul fusese acoperit de muzica din sala de bal.

Emma se opri în fața ușii dormitorului ei, zicîndu-și că nu poate rămîne pe coridor pentru totdeauna și că trebuie să facă ceva.

Își luă inima-n dinți și deschise încet, foarte încet ușa neîncuiată. O întîmpină mirosul de sînge.

Își roti privirea prin camera luminată de lună și văzu trupul prăbușit pe podea. Sîngele care păta pieptii albi ai cămășii lui Chilton Crane părea negru în lumina argintie.

De data aceea, mizerabilul era mort de-a binelea.

8

Edison ridică lumînarea pîlpîitoare în aşa fel încît să lumineze şirul de sticluţe mici şi opace pe care le descoperise pe fundul cufărului de călătorie al Mirandei.

Alese una la întîmplare şi-i scoase dopul. Un iz vag familiar, aspru şi oarecum puternic, se revărsă din recipient. Nu cunoştea numele plantei uscate şi mărunţite dinăuntru, însă mirosul îi trezea amintiri. Îl mai simţise cu ani în urmă, în grădinile templului Vanzagara, şi îl păstrase pentru totdeauna în memorie legat de vremea cît purtase roba cenuşie a iniţiaţilor în artele Vanza. Îi trezea amintiri... Se revăzu tînăr, studiind filozofia sub îndrumarea călugărilor îmbrăcaţi în robe purpurii, cu capetele rase. Îşi aminti de antrenamentele din zori, desfăşurate în zona de contact a grădinii luxuriante cu jungla; rememoră orele acelea nesfîrşite de practicare a străvechilor tehnici de luptă, care erau însuşi spiritul cultului Vanza.

Alungă vechile imagini, puse la loc sticluţa fumurie şi o deschise pe următoarea. Mirosul dulce al plantei uscate dinăuntru îi evocă din nou îndepărtata insulă.

Fără îndoială, erau ingredientele folosite pentru prepararea unui elixir magic. Din păcate însă, nici urmă de *Cartea secretelor*.

Era gata să închidă capacul cufărului cînd degetele lui atinseră o casetă din piele. O scoase și o deschise rapid. La lumina lumînării strălucea un șir de gloanțe. Mai era și o cutie cu praf de pușcă. Locul unde se păstra pistolul de dimensiuni reduse era gol.

Se întrebă dacă Miranda avusese pistolul în poșetă în acea seară, ceva mai devreme, cînd îl abordase pe terasă. Ar fi fost interesant de aflat reacția unora dintre bărbații pe care-i cucerise la aflarea faptului că obișnuia să-și ducă la bun sfîrșit cuceririle avînd un pistol la îndemînă. Răspîndirea unui asemenea zvon ar fi avut, fără îndoială, un efect cel puțin inhibant asupra majorității domnilor din înalta societate. Femeile și armele de foc nu sînt deloc o combinație obișnuită în lumea bună.

Edison ridică lumînarea și privi de jur-împrejur încăperea.

– Mă surprinzi, Miranda, zise el în șoaptă. Te consideram suficient de deșteaptă ca să rămîi mai presus de asemenea fleacuri oculte. Acum, trebuie să descopăr dacă mă poți duce la cel care a furat *Cartea secretelor*.

Auzi rîsete pe hol, apoi murmurul unui glas de femeie, crescînd și descrescînd. Începe devreme zbenguiala în seara asta, își spuse el amuzat. Deci, adio speranțelor de a părăsi dormitorul într-o manieră comodă. Nu putea risca să fie văzut ieșind din acea cameră.

Stinse lumînarea și o porni grăbit spre fereastră.

„Măcar am aflat răspuns la o întrebare", își spuse el în timp ce deschidea fereastra și sărea pe pervazul lat de piatră.

Dovada era mai mult decît evidentă. Miranda intrase, într-un fel sau altul, în posesia rețetei tradusă de Farrell Blue înainte de a muri, din *Cartea secretelor*. Cum pusese mîna pe ea, şi dacă ştia sau nu despre locul unde se află cartea, erau lucruri ce puteau fi aflate ulterior. Oricum, pînă nu primea răspuns la aceste întrebări, nu o va scăpa pe enigmatica lady Ames din ochi.

Privi în jos şi constată cu uşurare că nu era nimeni în grădină. Apoi scoase frînghia încolăcită în jurul taliei, aruncă jos unul din capete şi pe celălalt îl legă bine. Smuci frînghia zdravăn, de cîteva ori. Era bine fixată.

Mulțumit că îşi mai amintea încă să facă un nod Vanza, începu să coboare, proptindu-şi picioarele încălțate în cizme uşoare în zid în timp ce cu mîinile înmănuşate strîngea ferm frînghia. În scurt timp ajunse jos, şi se făcu nevăzut în umbrele proiectate de nişte tufe înalte.

După ce simți pămîntul ferm sub tălpi, smuci de frînghie în lateral. Nodul din capătul superior se desfăcu şi frînghia căzu grămadă la picioarele lui. O adună cu grijă.

Nu fusese deloc rău, ținînd cont că nu mai făcuse un asemenea lucru de mai bine de zece ani.

Rămase o vreme la adăpostul umbrei, plănuindu-şi următoarea mişcare. Din sala de bal mai răsuna încă muzica. Era aproape ora două noaptea, însă petrecerea continua netulburată.

Dacă se întorcea în sala de bal, putea să fie obligat să suporte din nou avansurile Mirandei. Avusese destulă activitate fizică în seara aceea; şi-apoi, nu era deloc cazul să uite că trecuse demult de optsprezece ani. În plus, dacă era să recunoască adevărul, singurele avansuri care i-ar fi făcut

plăcere în acel moment ar fi fost cele venite din partea noii lui angajate.

Gîndul la Emma îl făcu să zîmbească. Îi trecu prin minte că ar avea cu siguranță suficientă vigoare tinerească să răspundă oricărui avans pe care i l-ar fi făcut ea. Din nefericire însă, erau prea puține șanse să aibă vreodată ocazia de a-și pune în valoare asemenea performanțe.

Blestemata problemă a moralității.

În sfîrșit luă hotărîrea să intre în castel printr-o ușă foarte rar folosită, aflată lîngă bucătării.

Urcă neauzit pe scara de serviciu. Ajuns la etajul al doilea, străbătu unul din coridoare pînă la dormitorul lui, se opri în fața ușii și se căută prin buzunare după cheie. O găsi repede, dar nu o băgă imediat în broască. Lumina răspîndită de o aplică aflată pe peretele opus, destul de slabă, era suficientă pentru a vedea că nu există nici o amprentă pe praful cenușiu pe care-l presărase pe clanța ușii ceva mai devreme, înainte să-și înceapă hoinăreala prin castel. Nu intrase nimeni în dormitorul lui, după ce coborîse pentru cină.

Precauția părea puțin ridicolă și evident inutilă, însă preceptele Vanza spuneau că prevederea este mama înțelepciunii.

Se întrebă dacă trebuia să-l îngrijoreze faptul că, pe măsură ce înainta cu cercetările, revenea tot mai mult la vechile lui obiceiuri de practicant al artelor Vanza.

Intră în dormitor și încuie ușa.

Bătaia ușoară, temătoare, veni doar cu cîteva clipe mai tîrziu, cînd abia apucase să aprindă lumînarea de la căpătîiul patului.

Își reprimă un geamăt. Era Miranda, fără îndoială.

Femeia părea ferm hotărîtă să-i adauge numele pe lista cuceririlor ei.

Reveni la uşă şi o deschise cîţiva centimetri, doar atît cît să poată vorbi prin deschizătură.

– Miranda, mă tem că trebuie să invoc o durere cumplită de cap în seara asta...

– Domnule Stokes. Sir, sînt eu.

Edison deschise uşa cu o smucitură puternică.

– Sfinte Dumnezeule, *Emma*. Ce naiba te-aduce aici?

Emma îşi coborî cu un gest absent mîna pe care o ridicase pentru a bate în uşă, aruncă o privire scurtă în susul şi în josul holului şi privi spre el cu ochii măriţi de spaimă.

Remarcă imediat că nu purta ochelarii şi nu avea privirea aceea înceţoşată şi nici nu clipea des, ca majoritatea celor miopi. Privirea ei era limpede, şi evident înspăimîntată.

– Regret nespus, sir, că am apărut aşa, dar trebuie să vă vorbesc imediat. Am aşteptat în dulapul de la capătul coridorului o vreme care părea că nu se mai sfîrşeşte. Începusem să mă tem că nu vă veţi întoarce niciodată în cameră, şopti ea în timp ce-şi strîngea în jurul gîtului reverele halatului de noapte.

– Intră repede, înainte să apară cineva pe-aici.

O prinse de braţ şi o trase cu blîndeţe peste prag. Cercetă apoi imediat coridorul şi, constatînd că este pustiu, închise uşa. Se întoarse şi o privi atent. Nu-i venea să creadă că se află acolo, în faţa lui, îmbrăcată în cămaşă de noapte, cu bonetă şi halat.

– Ce naiba se petrece? Aveam impresia că îţi pasă de reputaţia ta. Pe toţi dracii, ce crezi că s-ar fi întîmplat dacă te vedea cineva intrînd astfel îmbrăcată în camera mea?

– Din nefericire, sir, la ora asta am o problemă mult mai importantă, spuse ea cutremurîndu-se. Of, Doamne, va fi tare greu să vă explic.

Era limpede că se află în stare de şoc.

Edison fu cuprins imediat de un val de furie atît de puternic, încît nu reuşi cu nici un chip să se stăpînească. Se apropie de ea şi o prinse de umeri.

– Pe toţi dracii! A încercat Crane din nou să te siluiască? De data asta îl omor cu mîna mea, o jur.

– Nu mai e nevoie, sir. Emma înghiţi cu greutate. Este deja cît se poate de mort. De asta am venit aici. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să scap de cadavru. Sau cel puţin să-l mut în altă cameră.

– *Cadavru?* Lui Edison nu-i venea să-şi creadă urechilor. Vrei să spui că... în dormitorul dumitale este cadavrul lui Crane?

– Da. Numai că de data asta nu-l mai pot arunca pur şi simplu pe scări, cu capul în jos, astfel încît să se creadă că a căzut şi şi-a rupt gîtul. Vedeţi, de data asta are o gaură cam mare în piept.

De undeva, de la etajul superior, răsună ţipătul îngrozit al unei femei.

– *Crimă! Veniţi repede! A fost omorît cineva!*

Emma tresări violent.

– Oh, Doamne, e prea tîrziu. Cineva a găsit cadavrul, spuse ea cu glas stins şi încercă să se elibereze din prinsoarea mîinilor lui Edison.

– Stai puţin, Emma. Unde crezi că pleci?

Ea privi cu disperarea unui animal încolţit spre fereastră.

– Trebuie să dispar de-aici. De data asta chiar că mă vor spînzura. La naiba, trebuia să fi ştiut că, mai devreme sau mai tîrziu, mizerabilul o să-mi distrugă viaţa. Vă rog, sir, daţi-mi drumul, spuse ea zbătîndu-se în braţele lui Edison. Nu am vreme de pierdut.

– Nu poţi să dispari pur şi simplu în noapte. Pentru Dumnezeu, nu-ţi dai seama cum eşti îmbrăcată?

– O să iau un cal din grajd.

Stokes o prinse de încheieturile mîinilor şi o împinse spre pat.

– Doamne, Dumnezeule, ce vreţi să faceţi, domnule?

– Cînd eşti lăsată de capul dumitale, domnişoară Greyson, de obicei te descurci binişor, dar mă tem că planul dumitale de a o şterge cu un cal furat nu este ideea cea mai bună.

Se aşeză pe pat şi începu să-şi scoată cizmele. Emma îl privi stupefiată.

– Aveţi una mai bună? reuşi să întrebe ea.

– Da, cred că da.

Îi eliberă mîinile ca să-şi poată scoate haina. Îşi descheie apoi cîţiva din nasturii de la cămaşă, cu urechea ciulită la agitaţia de pe scări. Pe palierul de deasupra se auzeau paşi grăbiţi şi strigăte.

– Sir, ce aveţi de gînd să ...

– S-ar putea să nu fii de acord cu planul meu, spuse el în vreme ce-şi încheie pregătirile, dar va fi mult mai bine pentru dumneata. Vino. Trebuie să ieşim acum, încheie el cu glas ce nu admitea refuzul, după ce-şi suflecase mînecile cămăşii.

– *Sir, domnule Stokes*...

O apucă de-o mînă şi o împinse spre uşă.

– Unde mergem? întrebă ea cu respirația tăiată.

– Să ne alăturăm celorlalți privitori îngroziți, bineînțeles. Deschise uşa şi o trase pe Emma după el, pe coridor. Cînd ajungem la locul faptei, vom fi la fel de surprinşi şi înspăimîntați ca toți ceilalți.

– Dar cadavrul lui Crane e la mine în dormitor.

– Da, dar dumneata nu eşti acolo, nu-i aşa?

– Păi, nu, dar...

– Nici o vorbă în plus, miss Greyson. Eşti angajata mea. În asemenea situații pretind ascultare deplină.

Îl privi speriată şi absolut dezorientată.

– Mă tem că, deocamdată, va trebui să ai încredere în mine, Emma, spuse el cu blîndețe.

Lumina tremurătoare a cîtorva lumînări arunca umbre ciudate pe coridor şi pe scări. Zeci de paşi duduiau pe deasupra lor, iar zgomotul lor semăna cu un şir de tunete îndepărtate.

Ajunseră pe palier şi nimeni nu observă cînd se alăturară celorlalți. Toată lumea se străduia să arunce o privire la locul crimei.

– Repede, strigă cineva. Aveți de gînd să vă mişcați o dată, acolo sus?

Pe coridorul cu pricina, la etajul al treilea, lumea se întorcea şi o lua la fugă.

Edison aruncă o privire pe deasupra capetelor celorlalți şi văzu o servitoare cu chipul schimonosit de spaimă, încremenită în fața unei uşi. Fata avea gura larg deschisă, ca într-un țipăt mut, şi ochii ieşiți din orbite. Îşi spuse că ea trebuie să fie cea care a dat alarma. Ar fi vrut să afle ce căuta acolo, la acea oră din noapte.

Pe măsură ce mulțimea se rărea, cercetă cu grijă locul. Zări o tavă grea de argint căzută pe pardoseală. În jurul ei erau împrăştiate cioburile unei ceşti, ale unei zaharniţe şi ale unui vas ce fusese probabil un ceainic de porțelan foarte scump.

Edison o trase pe Emma mai aproape de el şi înclină capul ca să-i poată vorbi la ureche.

– Ai trimis tu după ceai mai devreme?

– Ce ?! Îl privi încruntîndu-se nedumerită. Ceai? Nu. Aveam de gînd să merg direct la culcare după o scurtă plimbare sus, pe metereze. De ce întrebați?

– Nu contează. Îți explic mai tîrziu.

Edison îşi propuse să o găsească pe servitoare după ce se va fi potolit agitația. Dorea să afle cine o trimisese să-i ducă Emmei ceaiul la ora aceea.

Cînd primii oaspeți curioşi ajunseră în fața dormitorului Emmei, se auziră din nou țipete.

– E adevărat! strigă cineva. Omul a fost împuşcat.

– Cine este? întrebă o femeie.

– Este Chilton Crane, confirmă un alt bărbat cu voce puternică. Ce naiba căuta aici?

– Înghesuia vreo biată cameristă, probabil, spuse ca pentru sine lordul Northmere. Individul nu se putea ține niciodată departe de servitoare, guvernante şi altele de soiul ăsta.

– Sfinte Dumnezeule, ea trebuie să-l fi împuşcat, spuse o altă femeie. Priviți sîngele. Doamne, cît sînge!

– Faceți loc. Basil Ware îşi croia drum prin mulțimea înghesuită. Vă rog frumos, dați-mi voie să văd ce mama naibii se petrece în propria mea casă!

Basil fu întîmpinat cu o tăcere adîncă, respectuoasă.

Edison o simți pe Emma cutremurîndu-se și o strînse și mai tare de mînă.

– Este Chilton Crane, și-i mort cu siguranță, spuse Basil după ce cercetă camera Emmei. Bănuiesc că va trebui să trimitem pe cineva în oraș, să cheme autoritățile. Asta-i camera domnișoarei Greyson. A văzut-o cineva?

– *Emma!* Țipătul lui Letty reverberă prelung în pereții de piatră. Doamne, Dumnezeule, are dreptate. E dormitorul domnișoarei mele de companie. Unde-i Emma?

Se înclinau capete, se ridicau umeri. Un murmur surd străbătea întreaga asistență.

– Pun rămășag că a încercat să o violeze pe biata fată...

– Miss Greyson l-a împușcat...

– Cine ar fi crezut? Miss Greyson, criminală...

– Părea o tînără atît de liniștită. Și deosebit de plăcută...

– Predați-o imediat autorităților...

Emma se încleștase atît de strîns de brațul lui Edison încît acesta îi simțea unghiile intrîndu-i în carne. Aruncă o privire spre ea și o văzu cu ochii ațintiți pe chipul lui Basil Ware. Apoi întoarse capul spre el, țintuindu-l cu o privire acuzatoare. Fără îndoială că se gîndește la calul pe care voia să-l fure de la grajduri, își zise el. O strînse mai aproape, într-un gest pe care-l dorea cît mai liniștitor, apoi prinse privirea lui Basil Ware, peste capetele mulțimii.

– Miss Greyson e cu mine, Basil, spuse el calm. Și asta de cînd a părăsit petrecerea. Ținînd cont că a fost lîngă mine atîta vreme, pot să te asigur că nu are nimic de-a face cu moartea lui Crane.

Ca la un semn, toată lumea se răsuci ca s-o vadă pe Emma. Peste întreaga adunare se lăsă o tăcere adîncă atunci cînd se observă că tînăra era în halat şi cămaşă de noapte. Apoi toate perechile de ochi se îndreptară spre Edison Stokes. Privirile stăruiau fascinate pe cămaşa lui descheiată şi pe picioarele goale. Arăta ca şi cum tocmai ieşise dintr-un pat cald şi trăsese în mare grabă pe el ce găsise la îndemînă.

Concluzia era evidentă, însă Emma, în starea de agitaţie în care se afla, nu pricepu nimic.

Edison le adresă tuturor un zîmbet plin de regret şi ridică mîna Emmei la buze.

– Evident, nici unul dintre noi nu avea de gînd să facă anunţul într-un asemenea fel, însă, ţinînd cont de circumstanţe, sînt sigur că veţi avea bunătatea de a înţelege. Permiteţi-mi să v-o prezint pe logodnica mea, domnişoara Emma Greyson. În seara aceasta a avut bunăvoinţa să accepte să se mărite cu mine.

Emma simţi că n-are aer. Apoi icni şi începu să tuşească. Edison o bătu cu blîndeţe pe spate.

– Mă consider, desigur, cel mai fericit bărbat din lume.

9

Mă concediați? Emma privi speriată spre Letty care își bea cafeaua în pat, sprijinită în perne. Aveți de gînd să mă dați afară? Letty, lady Mayfield, vă rog, nu-mi faceți așa ceva. Am nevoie de slujba asta.

Cu o privire jucăușă, Letty făcu un gest de mustrare cu degetul arătător.

– Foarte amuzant, draga mea, dar mi se pare ridicol. Tu chiar îți închipui că mă poți convinge să te cred că vrei să-ți continui cariera de domnișoară de companie după ce te-ai logodit cu Edison Stokes?

Emma strînse din dinți. Dimineața nu începea grozav. După ce plecase judecătorul, își petrecuse restul nopții pe canapeaua camerei de toaletă alăturată dormitorului lui Letty. Nu putea să doarmă în fosta ei cameră, unde sîngele lui Crane păta încă podeaua.

Letty fusese foarte înțelegătoare, în felul ei snob.

– Categoric că nu mai poți dormi în cămăruța aia nenorocită, draga mea. În definitiv, ești logodită cu un bărbat extraordinar de bogat. Ce-ar zice lumea?

Emma se gîndise că patroanei ei îi scăpa esențialul, dar nu mai insistă. Draga de Letty roșise de-a dreptul feciorelnic, cînd Edison îi mulțumise pentru bunătatea arătată *logodnicei* lui.

Emma se foi în așternuturi pînă în zori, apoi se strecură tiptil pe lîngă patroana ei, care dormea și sforăia zdravăn, și se duse să bea o ceașcă de ceai.

Jos, în bucătăria caldă, o întîmpină o atmosferă ciudată. Murmurul discuțiilor încetă imediat ce își făcu apariția și toate privirile se întoarseră spre ea. Nu înțelese prea bine ce se petrecea, pînă cînd Cook îi aduse o ceașcă cu ceai și niște pîine prăjită.

– Uite-așa, omul ăla îngrozitor a căpătat exact ce merita, spuse Cook cu voce aspră. Luați de mîncați ceva, miss Greyson. Ați avut o noapte grea.

– Dar nu l-am împușcat eu.

Cook rînji larg.

– Sigur că nu, don'șoară. Aveți un alibiu grozav, nu? Și apoi, judecătoru' a zis că a făcut-o vreun spărgător care se furișase în timp ce toată lumea era la dans.

Emma știa că judecătorul fusese obligat să tragă o concluzie atît de puțin plauzibilă fiindcă, mulțumită lui Edison, nu găsise absolut nici o dovadă care să-l acuze pe vreunul din oaspeții prezenți în castel. Înainte să poată găsi un răspuns, doamna Gatten intră în bucătărie și îi zîmbi.

– Miss Greyson, vrem să știți că nici unul dintre noi nu vă acuză pentru ce ați făcut.

Emma avea încă mintea încețoșată din cauza lipsei de somn.

– Poftim?

Doamna Gatten aruncă o privire rapidă în jur şi coborî vocea vorbind aproape în şoaptă.

– Ştim cu toţii ce soi era Crane ăsta. Ne-aţi avertizat, doar. Polly mi-a spus cum aţi salvat-o aseară din mîinile nemernicului care o înghesuise într-o debara, sus la etajul trei.

– Doamnă Gatten, vă repet, nu l-am omorît eu pe mizerabil, vreau să spun, pe domnul Crane. Vă rog să mă credeţi.

– Sigur că nu, don'şoară, zîmbi menajera complice. Şi nimeni n-o să spună altceva, acum că îl aveţi pe domnu' Stokes. El e om bun, nu ca filfizonii ăştia.

Emma renunţă să mai dea explicaţii. Îşi înghiţi la repezeală ceaiul şi urcă înapoi, în camera lui Letty.

Situaţia mea se înrăutăţeşte rapid, îşi zise ea. Sînt pe cale să pierd încă o slujbă.

Apropiindu-se de pat, Emma i se adresă lui Letty:

– Crede-mă chiar vreau să rămîn în serviciul dumitale. De altfel, nu ţi-am dat nici un motiv să mă concediezi.

Letty îşi dădu ochii peste cap.

– Nu încerca să mă zăpăceşti, scumpo. E prea de dimineaţă pentru glume. Ştii foarte bine că nu poţi rămîne în serviciul meu, acum că eşti logodită cu Stokes.

– Lady Mayfield, vă implor...

– Sînt mîndră de tine, scumpo. Trebuie să recunosc că eşti o fată de nădejde. Ai luat bine seama, asta ai făcut. Şi ţi-ai investit bunurile cu înţelepciune.

Emma o privi interzisă.

– Poftim?!

– E drept că domnul Stokes nu are chiar toate calităţile

pe care ţi le recomandam pentru un soţ. După cum arată, e foarte posibil s-o mai ducă mulţi ani de-aici înainte. Dar un bărbat încă tînăr şi sănătos are de oferit alte avantaje.

–Letty!

– Sper că o să înveţi să te porţi cu el astfel încît să nu trebuiască să aştepţi să încrucişeze mîinile pe piept ca să te poţi bucura de averea lui colosală.

Emma prinse să-şi frămînte mîinile.

– Nu înţelegeţi nimic.

– Ba înţeleg prea bine, draga mea, spuse Letty cu un zîmbet asemănător cu cel al doamnei Gatten. După părerea mea, strategia ta a fost niţel hazardată. Eu una sînt convinsă că o fată trebuie să-şi ţină bunurile sub cheie pînă cînd se vede cu verigheta pe deget. Norocul tău e că Stokes a făcut anunţul în public. Cunoscîndu-l, sînt convinsă că se va ţine de cuvînt.

Emma înghiţi cu greutate.

– Adică?

– El nu-i ca majoritatea bărbaţilor din lumea bună, gata oricînd să-i promită unei fete că o iau de nevastă ca să o poată seduce, şi-apoi, cînd se plictisesc de ea, să o părăsească fără nici o mustrare de conştiinţă. Omul are reputaţia că-şi ţine întotdeauna cuvîntul.

– Lady Mayfield, nu ştiu cum să vă explic, dar...

– Sigur, unii vor gîndi că alegerea lui e un pic cam ciudată. Însă eu cred că ştiu de ce a făcut-o.

– Chiar?

– Da, răspunse Letty cu o privire vicleană. Stokes are reputaţia de a fi un excentric. De fapt, nu-i genul care să se lase păcălit de nişte zîmbete false şi răsfăţuri de duzină. Şi

apoi, îi dispreţuieşte profund pe toţi cei care îl priveau strîmb la început din cauza circumstanţelor nefericite în care s-a născut. E limpede de ce a preferat să-şi aleagă o soţie care nu face partea din lumea bună.

Frustrarea Emmei lua proporţii. N-avea nici o şansă. Nimic n-ar fi putut-o convinge pe Letty să-i permită să rămînă în slujba ei. Ideea că proaspăta logodnică a unui om atît de bogat ca Edison Stokes insistă să rămînă în continuare o însoţitoare plătită le-ar fi părut tuturor deplasată, dacă nu ridicolă.

Nu mi-a mai rămas decît un singur lucru de făcut, gîndi Emma, şi îşi adună forţele pentru ceea ce urma să spună.

– V-ar deranja foarte mult să-mi daţi nişte referinţe, lady Mayfield?

– Nu fi ridicolă, scumpo. Acum nu mai ai nevoie de aşa ceva, zise ea izbucnind într-un rîs puternic. Auzi la ea, referinţe! Ce nostim!

– *Sînt terminată*, şopti Emma cu glas stins.

O oră mai tîrziu, Emma descoperi că ziua, care începuse atît de descurajant, era pe cale să devină şi mai neplăcută. Edison îi trimisese vorbă prin Polly că o invită la o partidă de călărie.

– Pentru Dumnezeu, spune-i că nu pot, Polly.

O cuprinse din nou teama, gîndindu-se că era în pericol să-şi piardă şi cea de a doua slujbă. Dacă Edison auzea că nu se mai află în serviciul lui lady Mayfield, ajutorul pe care-l ceruse pentru cercetările lui nu mai avea obiect.

Îşi spuse că are nevoie de timp. Inspiră adînc, încercînd să se adune şi începu să caute o scuză rezonabilă ca să evite inevitabilul.

– Fii bună şi anunţă-l pe domnul Stokes că nu am costum de călărie.

Din nefericire, dar absolut previzibil ţinînd cont de felul în care soarta îi jucase feste în acea zi, micul truc cu care încercase să evite plimbarea călare eşuă lamentabil.

Polly reveni după cîteva minute, cu ochi strălucitori de emoţie, purtînd grijulie în braţe un costum splendid de călărie, din catifea de culoarea smaraldelor, la care se adăuga o pereche de cizme mici şi delicate, ca de copil.

– Doamna Gatten a găsit toate astea, explică ea mîndră. Au fost ale lui lady Ware. Înainte să cadă la pat, răposata stăpînă călărea zilnic. Cred că vă vin numai bine.

Emma se holba aiurită la superbul costum. Avea chiar o pălărioară cochetă, împodobită cu o pană.

În clipa aceea, Letty ieşi ca o furtună din camera de toaletă, o apariţie uluitoare în mătase galbenă, cu un decolteu generos care-i punea în valoare sînii încă frumoşi.

– Se va asorta perfect cu părul tău roşcat, draga mea.

Emma îşi dădu seama că nu mai avea nici un rost să încerce să se salveze de la dezastrul care o ameninţa.

„Se pare că ar trebui să mă obişnuiesc cu şuturile în dos“, îşi zise ea posomorîtă.

Patruzeci de minute mai tîrziu, se lăsa instalată în şa. Luă frîul în mîini şi observă cu mulţumire că armăsarul masiv pe care i-l alesese grăjdarul părea foarte blînd. Se temea că uitase să călărească. Nu mai încălecase dinainte de a muri bunicuţa Greyson.

Edison alesese un cal pursînge, musculos şi plin de neastîmpăr. Sări în şa cu uşurinţă şi eleganţă şi porniră amîndoi

pe cărarea care străbătea pădurea deasă din vecinătatea castelului.

După cîteva minute, umbra deasă a pădurii îi învălui.

Abia stăpînindu-se, Emma aştepta ca el să aducă în discuţie inevitabilul subiect. Dar Edison se mulţumea să rămînă tăcut, cufundat în propriile-i gînduri.

În orice alte condiţii, ar fi fost încîntată de ocazia de-a călări. Dimineaţa era clară şi strălucitoare. Fu nevoită să recunoască faptul că simţea o adevărată uşurare că se află pentru o vreme departe de castel.

Încercă să privească situaţia dintr-un punct de vedere mai optimist. Dacă lua partea bună a lucrurilor, nu se mai afla în pericol să fie spînzurată. Alibiul pe care i-l furnizase Edison era distrugător pentru cariera ei, însă patronul reuşise ceea ce-şi propusese – să o scoată basma curată, cel puţin în faţa judecătorului local. Poate că acesta nu-i crezuse povestea, însă nu putea să facă mare lucru. Autorităţile din sat renunţaseră, probabil, la orice speranţă de a rezolva vreodată acel caz. Era aproape imposibil să obligi atîţia membri de vază din lumea bună să răspundă unor întrebări delicate atîta vreme cît nu doreau să o facă, sau nu exista o dovadă evidentă a vinovăţiei cuiva.

Emma bănuia că servitorii de la Ware Castle nu erau singurii care ajunseseră la concluzia că ea îl omorîse pe Chilton Crane. Citise asta şi în ochii oaspeţilor. De bună seamă, nici unul dintre ei n-ar fi avut curajul să-i conteste alibiul. Asta ar fi însemnat să-l facă pe Edison mincinos şi ea se îndoia că ar exista cineva atît de inconştient încît să încerce una ca asta. Totuşi, teama respectuoasă faţă de Edison nu avea cum să-i împiedice pe blazaţii membri ai înaltei societăţi să-şi formeze

propriile opinii, la fel cum procedase şi personalul de la castel. Ei nu-i mai rămînea decît să spere că nimeni nu-l iubise pe Crane atît de mult încît să caute să se răzbune.

Incapabilă să mai suporte tensiunea, Emma se apropie de Edison.

– Cine credeţi că l-a omorît pe Chilton Crane, sir?

– Identitatea ucigaşului n-are nici o importanţă, răspunse el privind-o gînditor.

– Pentru Dumnezeu, sir, doar nu vă închipuiţi că l-am omorît eu?

– După cum ţi-am spus, n-are importanţă. Apropo, am stat puţin de vorbă cu menajera. Nu ştie cine a trimis aseară servitoarea la tine în cameră, cu ceaiul. Instrucţiunile au ajuns în bucătărie printr-un bilet nesemnat.

– Mda... Emma nu avea nici un chef să-şi bată capul cu detalii nesemnificative.

– Aţi aflat probabil că nu mai sînt în serviciul lui lady Mayfield, spuse ea brusc, fără nici o legătură cu cele discutate pînă atunci.

Edison îi aruncă o privire rapidă; chipul lui exprima surprindere şi nu prea.

– Nu, n-am auzit că ţi-ai părăsit slujba.

– N-am părăsit-o de bunăvoie, sir. Am fost concediată fără drept de apel.

– Nu mă surprinde. Greu de crezut că lady Mayfield şi-ar permite să-mi folosească logodnica pe post de însoţitoare plătită.

Mîinile Emmei smuciră involuntar frîul, făcînd armăsarul să scuture capul în semn de protest. În aceeaşi clipă, Emma slăbi strînsoarea. Nu avea nici un motiv să-şi descarce nervii pe bietul animal.

– Ei bine, sir?

– Ei bine, ce?

– V-ați dat seama cu siguranță că situația mea actuală nu-mi mai permite să vă ajut în cercetările dumneavoastră. Bănuiesc că-mi voi pierde și această slujbă.

– De ce-aș face una ca asta? întrebă Edison încruntat.

– Nu e nevoie s-o luați pe ocolite, și nici să îmbrăcați realitatea neplăcută cu haine frumoase. Sînt foarte conștientă că m-ați invitat să călărim ca să-mi comunicați că nu mai aveți nevoie de serviciile mele. Vă gîndiți, probabil, că ar trebui să mă mulțumesc cu ceea ce ați făcut pentru mine aseară. Vă sînt recunoscătoare. Dar numai pînă la un punct.

Stokes o privi cu o expresie de interes și amuzament și spuse gînditor:

– Înțeleg...

– Știu foarte bine că m-ați salvat de la ștreang. Însă, din cauza felului în care ați făcut-o, mi-am pierdut slujba de la lady Mayfield și, cum mă tem că nici dumneavoastră nu vă mai sînt utilă, voi fi obligată să-mi caut alta.

– Emma...

– Ceea ce nu va fi deloc ușor, fiindcă lady Mayfield refuză să-mi dea referințe.

– Ah!

Era o înțelegere absolută în această simplă exclamație, făcută pe tonul cel mai blînd.

Emma îl privi printre pleoape.

– Letty spune că nu mai am nevoie de referințe, acum că sînt logodnica dumneavoastră. Nu puteam să-i explic că lucrurile nu stau așa fără să-mi distrug alibiul.

– Nu, spuse el privind-o gînditor.

– Îmi va fi imposibil să-mi găsesc un alt post la Londra deoarece cînd oaspeții domnului Ware se vor întoarce în oraș, vor spune tuturor că am fost logodită pentru scurtă vreme cu dumneavoastră, sir, și că e foarte posibil să fiu o criminală.

– Da, înțeleg că asta ar implica anume dificultăți.

– Dificultăți?! Furia pe care și-o înăbușise toată dimineața îi scăpă de sub control. Folosiți un cuvînt mult prea blînd, sir. Imediat ce veți anunța că logodna noastră a luat sfîrșit, voi fi un om terminat.

– Îmi dau seama că, ținînd cont de circumstanțe, o logodnă ruptă ar provoca un scandal.

– Va provoca un *dezastru,* sir. Mulțumită felului în care dumneavoastră ați găsit cu cale să-mi furnizați un alibi, toată lumea este convinsă că, chiar dacă nu sînt o ucigașă, am o aventură cu dumneavoastră. Lipsită fiind de protecția unei logodne oficiale, voi fi considerată ceva mai respectabilă decît o femeie de moravuri ușoare. De fapt o tîrfă de meserie. Nimănui nu îi va mai trece prin cap să mă angajeze ca însoțitoare.

– Ah, da, problema moralității.

– Mai mult ca sigur va trebui să-mi schimb numele, să-mi fac rost de o altă perucă și să-mi caut slujbă undeva, în nord. Poate chiar în Scoția.

– Cumplită soartă, aprobă el.

Emma simți cum pîlpîie în ea flacăra șovăitoare a unei speranțe. Cel puțin Edison nu încerca să-și nege responsabilitatea ce-i revenea.

– Vedeți, deci, că sînt confruntată cu o situație foarte nefericită și asta din vina dumneavoastră, sir.

– Da, bănuiesc că s-ar putea spune și așa, aprobă el.

Ceva mai înviorată, Emma se grăbi să fructifice micul avantaj cîştigat.

– Ţinînd cont de circumstanţe, ar fi o nedreptate strigătoare la cer dacă aţi refuza să-mi plătiţi salariul pe care mi l-aţi promis.

– Într-adevăr, o nedreptate strigătoare la cer, spuse el abia stăpînindu-şi rîsul.

– V-am explicat despre taxele şcolare ale surorii mele.

– Da, mi-ai explicat.

Începea să se simtă mai bine. Pînă la urmă, nu avea să fie prea greu. Putea să pretindă ceva mai mult.

– Sînt convinsă că, pe lîngă suma pe care am convenit-o, nu v-ar fi greu să-mi daţi nişte referinţe.

– Referinţe? întrebă el cu sprîncenele ridicate a mirare.

– Da. Cu nişte referinţe semnate de mîna unui om cu importanţa dumneavoastră în societate, mi-ar fi mult mai uşor să-mi găsesc de lucru în nord.

– Înţeleg.

Emma cîntări la repezeală detaliile planului ei.

– Din fericire, am la mine cópii ale ultimelor două referinţe, pe care mi le-am scris singură. Vi le împrumut, dacă doriţi. Le puteţi folosi drept model. Trebuie să recunosc că sînt excelente.

– Strălucite, fără îndoială.

– Într-adevăr. Sînt foarte mulţumită de ele. O să vi le aduc imediat ce ajungem la castel.

– Eşti foarte drăguţă.

– O să mă gîndesc la un nou nume, ca să-l puteţi trece în referinţe. Nu îndrăznesc să-l folosesc pe al meu, cel puţin o vreme. Bîrfele se răspîndesc repede. N-are rost să-mi asum un asemenea risc.

– Emma...

– Dacă nu vă supărați, continuă ea parcă fără a sesiza întreruperea, v-aş fi foarte recunoscătoare dacă le-ați putea scrie în după-amiaza aceasta. După toată agitația, bănuiesc că mulți dintre invitații la Ware Castle vor hotărî să se întoarcă imediat la Londra.

– Ai dreptate. Toată lumea este nerăbdătoare să împrăştie bîrfa despre uciderea lui Chilton Crane.

– Categoric. Este exact genul de poveste care poate alunga destulă vreme plictisul lumii bune.

Edison o studie cu o privire de nepătruns.

– Îți apreciez cum se cuvine oferta de ajutor, miss Greyson, dar nu cred că va fi necesar să copiez una din referințele dumitale.

– Sînteți sigur? Am destulă experiență în domeniu. Am învățat, de exemplu, că există anumite cuvinte care au un efect excelent.

Edison deveni brusc interesat.

– Ce cuvinte?

Emma recită pe nerăsuflate cuvintele pe care şi le întipărise în memorie de multă vreme.

– Blîndă, sinceră, timidă, supusă, discretă, ochelari de vedere.

– Ochelari de vedere?

– Potențialii patroni pun mare preț pe ochelarii de vedere.

– Pricep. E ciudat că ai pomenit de ei. Chiar aveam de gînd să te întreb de ochelarii dumitale.

Emma se încruntă şi strînse frîul, determinînd armăsarul să se oprească.

– Ce-i cu ei?

– Chiar ai nevoie de ochelari de vedere sau îi porți ca să-ți completezi imaginea de ființă blîndă, timidă, discretă, etcetera, etcetera?

– N-am nevoie de ei ca să văd mai bine, dacă la asta vă referiți, răspunse ea ridicînd din umeri. Am însă impresia că, din punctul de vedere al carierei mele, adaugă exact nota de seriozitate necesară.

Edison se aplecă spre ea și-i scoase ochelarii cu multă blîndețe.

– Nu mă înțelege greșit, miss Greyson. Consider că ochelarii dumitale sînt de-a dreptul fermecători, însă, în viitoarea dumitale slujbă, nu ți se va mai cere să afișezi un aer de blîndețe și timiditate. Nici nu va mai trebui să te silești să fii discretă. Din contra.

– Poftim? clipi ea nedumerită.

– Dragă domnișoară Greyson, dă-mi voie să fiu cît se poate de clar. Am fost de acord să-ți plătesc triplul salariului dumitale trimestrial de domnișoară de companie a lui lady Mayfield. Mă aștept să lucrezi în continuare pentru mine, cel puțin pînă îți vei achita serviciile pentru banii primiți.

Emma se uită la el cu gura căscată.

– Dar nu mai sînt în situația de a fi asistenta dumneavoastră, sir. V-am spus doar, lady Mayfield m-a concediat în dimineața aceasta.

– Consider că, în calitate de logodnică, vei putea să-mi fii mai folositoare decît ca însoțitoare plătită a lui Letty Mayfield.

– Ați înnebunit, sir?

Edison zîmbi amuzat.

– Poate. Dar asta nu te priveşte pe dumneata. Doar dacă n-ai vreo reținere de a lucra pentru un nebun.

– O persoană aflată în situația mea nu poate fi prea selectivă cînd e vorba de patroni.

– Excelent. Deci am căzut de acord asupra acestui aspect. Vei juca rolul logodnicei mele şi-mi vei fi asistentă pînă ce îmi termin cercetările.

Emma dădu din cap, mirată.

– Chiar credeți că planul dumneavoastră va merge, sir?

– Nu prea am de ales. Cu agitația de aseară, n-am avut cînd să-ți spun că am cercetat dormitorul Mirandei şi am găsit la ea anumite plante uscate. În concluzie, e limpede că a pus mîna pe rețeta elixirului, ceea ce înseamnă că s-ar putea să mă ducă la cel care a furat *Cartea secretelor.*

– Şi de ajutorul meu aveți nevoie fiindcă lady Ames este convinsă că băutura are efect asupra mea.

– Da.

Perspectiva de a ingurgita din nou ceaiul acela dezgustător nu era prea tentantă, însă n-avea de ales.

– Domnule Stokes, trebuie să vă spun cu toată sinceritatea că nu pot garanta în privința calității serviciilor mele. Una era să joc rolul domnişoarei de companie, şi alta rolul de logodnică. Nu sînt sigură că mi se potriveşte.

Edison se aplecă spre ea şi o bătu uşurel pe obraz.

– Dimpotrivă, domnişoară Greyson. Găsesc că eşti persoana cea mai potrivită pentru o asemenea situație. N-ai nevoie decît de puțin exercițiu.

În timp ce-i vorbea, începuse să-şi încline uşor capul. Emma îşi dădu seama cu uimire că are de gînd să o sărute.

– Încă ceva, sir, începu ea cu răsuflarea tăiată.

El se opri, cu gura la cîțiva centimetri de buzele ei.

– Da?

– Dată fiind natura neobişnuită a slujbei mele, mă văd obligată să insist să-mi dați acum referințele.

Buzele lui Edison se crispară uşor.

– Mă voi ocupa de asta cît de curînd.

Emma observă o mişcare în desişul din spatele lui exact cînd Edison se apleca iar s-o sărute.

Foşnet de frunze şi o rază de soare reflectată de o suprafață metalică.

– *Sir, un pistol.*

Edison reacționă fulgerător. O apucă pe Emma de braț, îşi scoase picioarele din scările şeilor şi săriră amîndoi de pe cai. Aterizară exact în clipa în care pădurea răsuna de zgomotul împuşcăturii.

10

Vreme de cîteva secunde nu se mai auzi decît zgomotul făcut de galopul cailor speriați. Păsările țipau și își luau zborul speriate, adăugînd întregului tablou gălăgie și panică. Edison folosi acest răstimp prețios ca s-o tragă pe Emma în frunzișul des de lîngă cărare.

În timp ce zgomotul copitelor se auzea din ce în ce mai slab, pierzîndu-se în depărtare, Edison și Emma se ascunseră la pămînt, îndărătul unui zid dens de verdeață.

În pădure se lăsase o tăcere amenințătoare.

– Stai aici, șopti Edison. Să nu te miști pînă mă întorc.

– Pe bunul Dumnezeu, sir, doar nu vreți să mergeți după braconierul ăla?

– Vreau numai să arunc o privire în jur.

– Edison, nu! Nu trebuie să-ți asumi un asemenea risc, spuse ea pe nerăsuflate, ridicîndu-se într-un cot și scuipînd o frunză din gură. Vino înapoi. Probabil că te-a confundat cu un paznic. Nici nu vreau să mă gîndesc ce se poate întîmpla. Braconierii pot fi foarte periculoși.

Edison o privi atent. Stătea ghemuită pe pămînt, într-un maldăr de catifea de culoarea smaraldelor. Pălăriuța cochetă

căzuse pe jos, împreună cu cîteva din acele ei de păr. Nişte şuviţe rebele, buclate, îi cădeau pe umeri. Îl privea rugător.

I-au trebuit cîteva clipe pînă să desluşească teama din ochii ei strălucitori. Cînd şi-a dat sema, a simţit cum îl cuprinde o căldură ciudată. Fusese ea însă ţinta unui glonţ, aruncată jos de pe cal şi tîrîtă în tufişuri, dar era îngrijorată pentru el.

Conştientizarea faptului că era cu adevărat îngrijorată pentru el îl surprindea în mod plăcut. De la moartea mamei lui, în afară de Ignatius Lorring nimeni nu arătase prea multă grijă în ce-l privea.

– E-n regulă, murmură el.

Se ridică şi porni aplecat, profitînd de paravanul tufelor dese printre crengile cărora se împletise iedera. Din pădure nu venea nici un zgomot.

Cu puţin noroc, îşi spuse Edison, atentatorul va rămîne ascuns în pădure, sperînd că nu avea să vină nimeni să-l caute. Cine ar fi fost nebun să pornească tîrîş printre tufişuri în căutarea unei persoane înarmate a cărei ţintă tocmai fusese?

Un nebun care nu era deloc obişnuit să se tragă în el. Şi cu atît mai puţin să aibă în serviciul lui o femeie pe care să o expună riscului.

Zgomotele pădurii se potoleau cu încetul. Păsările zburau prin copaci şi ciripeau deasupra capului său. Într-un tufiş din apropiere se auzeau foşnete puternice. Un iepure, sau o veveriţă, îşi spuse el absent.

După ce se asigură că ieşise din bătaia armei oricui l-ar fi urmărit de cealaltă parte a cărării, Edison se ridică şi intră repede în desiş, îndreptîndu-se spre locul unde presupunea că stătuse cel care trăsese spre el.

Rămîi unde eşti, îl îndemnă Edison. *Dau eu imediat de tine.*

Atentatorul păru să-i fi citit gîndurile şi să-şi fi dat seama de pericolul în care se afla. Îşi părăsi ascunzătoarea în mare grabă, stîrnind un zgomot puternic, şi dispăru în adîncul pădurii.

Păsările ţipau din nou cu glas ascuţit şi băteau indignate din aripi.

„La naiba! N-are nici un rost să-l mai urmăresc acum. S-a îndepărtat prea mult şi pădurea e prea deasă ca să-l pot zări. Licheaua!"

Ieşi din spatele trunchiului de copac după care se ascunsese. Emoţia urmăririi, care îl făcuse să trepideze cu cîteva minute în urmă, se transformă în frustrare.

– Sir? Domnule Stokes?

– E-n regulă, Emma. A plecat.

Tînăra sări în picioare şi porni grăbită spre el.

– Slavă Domnului. Sper să nu mă înţelegeţi greşit, sir, însă după părerea mea ceea ce aţi făcut n-a fost un lucru prea inteligent.

– Nu găsesc că e un mod convenabil de a te adresa singurului patron care ţi-a mai rămas.

– Asta n-are importanţă. Nu aveaţi nici un motiv să vă riscaţi pielea, sir. În definitiv, individul era înarmat. Putea foarte bine să încarce din nou şi să tragă în dumneavoastră.

Edison aruncă o privire scurtă peste umăr, spre locul unde fusese ascuns răufăcătorul. Apoi o privi pe Emma.

– Vrei să spui că ar fi tras din nou?

Îi răspunse privindu-l, cu ochii măriţi de spaimă şi uimire în timp ce se străduia să-şi aranjeze pe cap pălăriuţa cochetă.

– Doamne sfinte! Chiar credeţi că dumneavoastră aţi fi fost ţinta, sir? Eu mă gîndisem că-i doar un braconier care a zărit caii şi i-a confundat cu nişte căprioare.

Edison aprecie rapid situația. În final, hotărî că nu are nici un rost să-i explice că majoritatea braconierilor folosesc capcane și lațuri. Cei care vînau cu arme de foc preferau puștile, nu pistoalele. Acestea din urmă aveau mult prea puțină precizie la distanțe mari, deci erau inutile la vînătoare.

Dacă s-ar fi apucat să-i explice ce anume îl făcea să creadă că glonțul îi era destinat, risca să o sperie și mai tare. De altfel, încă nu avea idee de ce ar fi vrut cineva să-l împuște. Nu că ar fi dus lipsă de dușmani. Nici un bărbat nu putea ajunge la situația lui actuală fără să-și facă cîțiva. Totuși nu găsea nici un motiv care să-l fi determinat pe vreunul dintre ei să-l urmărească pînă la Ware Castle ca să încerce să-l omoare. Pînă nu reușea să rezolve aceste necunoscute, nu avea nici un rost să o alarmeze pe Emma.

– Ai dreptate, miss Greyson. Era, fără îndoială, un braconier.

Emma își scutura nervoasă frunzele și praful de pe haine.

– Sigur că am dreptate. Pădurile astea aparțin domnului Ware. Braconierii sînt problema dumnealui, nu a noastră.

Edison o privi cum își potrivește fusta costumului de călărie. Cînd începu să-și prindă buclele rebele înapoi în pieptănătură, veni mai aproape de ea.

– Emma, nu prea știu cum să-ți spun asta.

– Asta, ce, sir? întrebă Emma preocupată să-și înghesuie părul sub pălărioară.

Edison mai făcu un pas. Era foarte aproape, însă ea nu părea să fi remarcat. Își ținea capul aplecat și se chinuia să-și strîngă părul. Edison simți o dorință irezistibilă să-și cufunde mîinile în praful acela auriu-roșcat.

– Pînă acum n-am fost niciodată în situația de a trebui

să-i mulțumesc unei femei că mi-a salvat viața, începu el cu glas blînd. Va trebui să mă ierți dacă nu o fac cum trebuie.

– *Viața* dumneavoastră?

Ridică ochii spre el atît de brusc, încît calota înaltă a pălăriei îl lovi peste obraz și, din cauza impactului, se rostogoli pe cărare. Buclele ei roșcate, imposibil de disciplinat, i se răspîndiră din nou pe umeri.

De data aceasta, Edison nu mai rezistă. Se apleacă și își strecură degetele prin coama aurie.

– Dacă nu m-ai fi avertizat, aș fi putut să primesc glonțul ăla în spate.

– Doamne sfinte, chiar credeți că braconierul acela v-a țintit pe dumneavoastră?

Stokes examină zgîrietura proaspătă făcută în coaja unui copac ce se afla exact în spatele ei.

– N-a tras rău, ținînd cont că a folosit un pistol. De bună seamă că se afla foarte aproape. În orice caz, trebuie să-ți mulțumesc.

– Dacă credeți într-adevăr asta, spuse ea cu voce sugrumată, atunci s-ar putea spune că sîntem chit. Aseară m-ați salvat dumneavoastră de la spînzurătoare.

– În concluzie, se pare că am format o asociație foarte profitabilă, domnișoară Greyson, zise el zîmbind încîntat. Apoi îi ridică cu blîndețe bărbia și o sărută. Emma scoase un sunet sugrumat și se prinse de umerii lui cu atîta putere, încît Edison îi simți unghiile pătrunzîndu-i în carne.

– Domnule Stokes!

Urmă un moment de ezitare și-apoi, ca prin minune, îi răspunse la sărut.

Cînd își dădu seama că Emma dorește acel sărut,

aproape la fel de mult ca el, avu un simţămînt ciudat, de mîndrie amestecată cu nerăbdare şi o savuroasă anticipaţie.

Doar să o gust acum, gîndi el strîngînd-o şi mai tare în braţe. O mostră foarte mică. În definitiv, se aflau în mijlocul unei cărări, din pădurea unui domeniu privat. Nu era nici locul, nici momentul să facă dragoste cu ea. Dar voinţa lui, devenită deja subiect de legendă, nu se dovedea la fel de puternică ca de obicei. Amintirea felului în care arăta ceva mai devreme, zăcînd la pămînt într-un maldăr de catifea fină, îl tulbura profund.

Auzi un geamăt dulce şi îşi dădu seama că prinsese cu una din mîini sînul Emmei. Strînse uşor degetele, savurîndu-i tăria. Îşi zise că nu o poate culca pe jos în mijlocul cărării, dar că mai departe, în pădurea deasă, va găsi cu siguranţă un loc mai retras.

Emma se smuci pe neaşteptate, eliberîndu-se din îmbrăţişare şi se îndepărtă cu cîţiva paşi.

– Vă spun sincer, sir, nu cred că e o idee prea bună, ţinînd cont de situaţie.

Edison nu reuşea să înţeleagă la ce se referă. Avea impresia că mintea îi este paralizată de valul uriaş de dorinţă ce-l stăpînea.

– Situaţie? repetă el nedumerit.

– Sînteţi patronul meu, sir. Mai mult chiar, singurul meu patron în acest moment.

– Şi?

– Se ştie că este cel puţin lipsit de înţelepciune ca o femeie aflată în situaţia mea să intre în relaţii intime cu cel care-i plăteşte salariul.

– Înţeleg.

Emma se aplecă şi îşi culese pălăria de pe jos.

– Există mii de exemple de femei aflate în situaţia mea care au fost distruse de asemenea legături. Îşi trînti neatentă pălăriuţa pe cap şi continuă pe un ton vehement: Cerule, zilele astea am folosit camera unei domnişoare de companie despre care mi s-a povestit că a făcut greşeala de neiertat să aibă o legătură cu domnul Ware în timp ce se afla în serviciul mătuşii acestuia.

– Vrei să spui că fosta domnişoară de companie a lui lady Ware a avut o legătură cu Basil?

– Asta e bîrfa care circulă printre servitori. O cheamă Sally Kent, dacă nu mă înşel. Polly mi-a spus că domnul Ware a concediat-o după ce relaţia a devenit incomodă. Emma vorbea cu capul plecat, încercînd să-şi aranjeze părul.

– Să înţeleg că anunţul public al logodnei noastre nu diminuează în ce te priveşte pericolul unei asemenea legături? întrebă Edison după cîteva momente de ezitare.

– Nu, categoric nu. Dacă stau bine să mă gîndesc, nu face decît să complice simţitor situaţia. Dar cum în momentul de faţă nu am prea multe alternative în privinţa unei slujbe, va trebui să fac faţă situaţiei cît pot mai bine.

– Cît curaj din partea dumitale, dragă miss Greyson, spuse Edison, înclinîndu-se curtenitor.

– Să ştiţi că e într-adevăr curaj. În concluzie, sper că nu vor mai exista asemenea incidente. Şi, în altă ordine de idei, vreţi să fiţi atît de bun şi să căutaţi caii? Ar trebui să ne întoarcem la castel; nu sînteţi de aceeaşi părere?

– Ai dreptate. De fapt, am hotărît să pornim spre Londra în după-amiaza aceasta. Dacă nu facem nici o haltă, ajungem acolo înainte de miezul nopţii.

Emma îl privi mirată.

– Doriți să vă întoarceți astăzi la Londra? Eu credeam că vă veți continua investigațiile aici, la castel.

– După cum ai observat foarte just adineauri, cei mai mulți dintre oaspeții lui Ware ard de nerăbdare să se întoarcă în oraş şi să răspîndească bîrfa proaspătă.

– Şi dacă lady Ames nu se întoarce?

– Ceva îmi spune că Miranda te va urma, dragă domnişoară Greyson, spuse el zîmbind.

– V-ați gîndit şi unde voi locui la Londra, atîta vreme cît trec drept logodnica dumneavoastră? întrebă ea privindu-l cu atenție.

– Fiindcă tot ai adus vorba, intenționez să discut cu fosta dumitale patroană despre acest aspect minor.

– Cu lady Mayfield? Ce legătură are ea?

– Vreau să-i solicit ajutorul pentru introducerea dumitale în înalta societate.

Ochii Emmei exprimau o spaimă reală.

– Oh, nu! Fără îndoială că nu vreți ca lady Mayfield să...să...

– Să te introducă în societate? De ce nu? E cea mai potrivită. Cunoaşte pe toată lumea şi, în plus, cred că îi va face o deosebită plăcere.

– Toate astea sînt necesare?

– Da, sînt. Cu cît mă gîndesc mai bine, cu atît mai mult îmi place ideea. De fapt este o soluție perfectă. Planul meu îți va permite să mă ajuți în cercetări fără să trezeşti nici cea mai mică suspiciune.

Emma închise ochii.

– Ştiam eu că veţi fi un patron foarte dificil, sir.

– Dar plătesc foarte bine, miss Greyson, îi aminti el cu o voce catifelată. Şi, după cum foarte bine ai observat şi dumneata, nu prea mai ai alte alternative.

– În orice caz, postul ăsta este cel puţin nesigur. Mă văd silită să insist să-mi scrieţi referinţele cît mai repede cu putinţă.

11

Două ore mai tîrziu, Emma cobora în impunătorul hol al castelului. Spre marea ei uşurare, biblioteca era goală. Văzu pe o masă mormanul de ziare proaspăt sosite de la Londra şi îşi alese cîteva.

Se aşeză cu ele în poală pe scaunul de la fereastră şi începu să caute nerăbdătoare informaţiile despre navigaţie. Nu i-a luat prea mult timp să le răsfoiască pe toate. De fapt, devenise expertă în depistarea celei mai mărunte referiri privitoare la navele care se întorceau în Anglia.

Zece minute mai tîrziu, se dădu bătută. Nu exista nici o ştire despre *Orhideea de aur*.

– Lua-te-ar toţi dracii, navă idioată!

Împături ultimul ziar şi îl puse nervoasă peste celelalte, apoi privi absentă pe fereastră la agitaţia din curtea castelului, unde mai multe echipaje elegante aşteptau pregătite de plecare. Majoritatea musafirilor plănuiseră să părăsească imediat după prînz castelul. Ceilalţi aveau să plece, fără îndoială, a doua zi.

Îşi spuse că trebuie să urce şi ea, să-şi termine pregătirile pentru întoarcerea la Londra. Nu era deloc încîntată la gîndul acestei călătorii.

N-are nici un rost să te mai jeluieşti acum, îşi spuse ea încercînd să se mai îmbărbăteze. Pînă la urmă, şederea la Ware Castle nu era un lucru pe care să-l regrete. În decursul ultimelor două zile fusese obligată să bea o băutură scîrboasă, fusese concediată dintr-un post excelent, şi abia scăpase de viol şi spînzurătoare. Mai fusese şi incidentul neplăcut din pădure. Viaţa în marele oraş o să fie reconfortantă după spaimele trăite la ţară.

Luînd partea bună a lucrurilor, reuşise să obţină o nouă slujbă, foarte bine plătită. Îşi permise cîteva momente de visare, făcînd planuri de viitor. Dacă reuşea să-şi păstreze noul post suficientă vreme ca să primească salariul, ar dispune de banii necesari ca să închirieze o căsuţă pentru ea şi Daphne. Cu puţin noroc, s-ar putea să-i rămînă ceva bani, ca să-i investească într-o altă navă.

Nu. Categoric nu într-o altă navă, îşi promise ei însăşi. De data aceasta va opta pentru altă investiţie. Poate într-o societate imobiliară şi de construcţii. Ceva care să poată fi urmărit îndeaproape. O casă sau o bucată de teren nu pot dispărea pur şi simplu în mare. O va scoate pe Daphne din pensionul doamnei Osgood imediat ce va primi banii.

Strînse, involuntar, pumnii. Toate visele ei depindeau de felul în care va juca rolul de logodnică a lui Edison Stokes. Nu trebuia să facă nimic care să-i pericliteze situaţia. În acelaşi timp însă, avea de gînd să adopte un comportament strict profesional.

Cu eficienţa-i cunoscută, Edison vorbise deja cu Letty. Exact cum prezisese el, lady Mayfield fusese mai mult decît încîntată să o introducă pe Emma în cercurile selecte ale lumii bune. Era limpede că întrevedea în acest lucru o sursă neaşteptată de distracţii.

– Trebuie să te scoatem imediat din rochiile alea de acum o sută de ani, declarase Letty entuziastă. O să-ţi stea grozav cu ceva mai decoltat. Croitoreasa mea va şti cum să-ţi pună bustul în valoare.

Un lucru e sigur, îşi spuse Emma privind absentă la trăsurile din curte. Nu vor mai exista îmbrăţişări pasionale şi săruturi fierbinţi între mine şi patronul meu. Calea asta nu duce decît la dezastru. Nu voi face o asemenea greşeală, jur, indiferent cît de repede îmi bate inima cînd domnul Stokes se apropie de mine.

– Miss Greyson, se auzi vocea lui Basil Ware din uşa bibliotecii, speram să te găsesc aici.

Emma tresări surprinsă şi se întoarse, reuşind să afişeze un zîmbet politicos.

– Bună ziua, domnule Ware.

Basil intră în cameră cercetîndu-i atent chipul.

– Înţeleg că plecaţi şi dumneavoastră după-amiază împreună cu majoritatea invitaţilor mei.

– Da. Lo... logodnicul meu a hotărît că e cazul să ne întoarcem în oraş. Are de rezolvat nişte probleme presante, adăugă ea dintr-o suflare, dorindu-şi să scape cumva de reţinerea care o făcea să se bîlbîie de fiecare dată cînd rostea cuvîntul *logodnic*.

Gura lui Basil se strîmbă într-un zîmbet răutăcios.

– N-are nici un rost s-o iei pe ocolite, miss Greyson. Îmi dau foarte bine seama că anunțul neașteptat al logodnei dumitale a creat anumite, să le spunem complicații, în viața dumitale.

Asta dacă folosim un cuvînt blînd, gîndi ea, dar rămase zîmbitoare. Era plătită să joace un rol și hotărîse să-și dea silința s-o facă cît mai bine.

– Nu am idee la ce vă referiți, sir.

– Haide, domnișoară Greyson, înțeleg prea bine de ce și cum ai intrat în această situație complicată.

– Nu văd nimic complicat în ea, se încruntă Emma nedumerită.

– Atunci mă tem că ți se pregătește o trezire cam dură la realitate.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, sir.

– Eu cred că mă înțelegi destul de bine. Dumneata ești o femeie inteligentă, miss Greyson. Trebuie să-ți fi dat seama că noua dumitale situație este cel puțin precară, asta ca să nu spunem mai mult.

Cu un mare efort de voință, Emma reuși să afișeze aceeași expresie calmă.

– Ce vreți să spuneți cu asta, sir?

Basil Ware merse la fereastra alăturată și rămase acolo privind agitația din curte cu o expresie întunecată.

– O șterg cu toții la Londra; ca un roi de albine sălbatice, urmîndu-și orbește regina. Fiecare speră să ajungă primul în oraș ca să poată delecta restul cercurilor selecte cu povestea uciderii lui Crane și a logodnei lui Stokes.

– Bîrfa e la modă în lumea bună, zise Emma pe un ton neutru.

– Chiar aşa. Ware îşi întoarse încet capul spre ea şi-i aruncă o privire în care se împleteau mila şi un regret profund. Mă învinuiesc sincer pentru ceea ce ţi s-a întîmplat. Dacă aş fi fost o gazdă mai atentă, aş fi putut să te ţin la adăpost de avansurile nedorite ale lui Chilton Crane. N-ai fi fost obligată să te aperi recurgînd la un gest violent.

– Credeţi că eu l-am omorît pe Chilton Crane? întrebă Emma privindu-l mirată şi indignată în acelaşi timp.

– Nici nu-mi trece prin cap să îţi aduc o asemenea acuzaţie. Crane a primit ce-a meritat, continuă el cu voce aspră. Eu unul consider că a avut loc un act de dreptate divină. Mi-aş fi dorit doar să nu fii prinsă în labirintul acesta atît de complicat. Mă tem că curajul dumitale de a te fi apărat îţi va aduce neplăceri.

– Dar n-am fost prinsă în nici un labirint, sir. Credeţi-mă, nu sînt implicată în nici un fel. Alibiul meu e tot atît de puternic precum pereţii de piatră de la Ware Castle. La ora la care s-a comis crima, eram împreună cu domnul Stokes. Domnia sa a explicat asta destul de limpede oaspeţilor dumneavoastră aseară.

Basil suspină.

– Da, desigur. Alibiul dumitale este de necontestat. Şi, de dragul dumitale, mă bucur pentru asta. Dar trebuie să fiu sincer şi să-ţi spun că nu înţeleg de ce a mers Stokes atît de departe, anunţînd logodna voastră.

– Eu credeam că motivul este mai mult decît evident, răspunse Emma ridicîndu-şi sprîncenele. Era reputaţia mea în joc.

– Cînd e vorba de Stokes, nimic nu mai este evident. Omul ăsta joacă mereu pe ascuns. Întrebarea este, ce fel de joc joacă de data asta.

– Ce vă face să credeți că e un joc, sir?

Ware își întoarse capul, țintuind-o cu privirea. În ochii lui nu se putea citi decît o îngrijorare omenească.

– Dacă Stokes simțea nevoia să se ridice în apărarea dumitale, tot ce avea de făcut era să declare că te aflai cu el în momentul uciderii lui Crane.

Emma încercă din răsputeri să pară șocată.

– Dar aș fi fost distrusă dacă spunea una ca asta. Eram în cămașa de noapte, sir. Doamne, oaspeții dumneavoastră ar fi crezut că sînt nimic mai mult decît... decît cea mai recentă amantă a lui. Vă dați seama ce ar fi însemnat una ca asta? sfîrși ea tirada, sperînd că tonul și ochii ei exprimau o indignare reală.

Basil făcu un gest de nerăbdare.

– Domnișoară Greyson, te rog, pentru binele dumitale, nu te mai lăsa pradă unor visuri deșarte. Stokes nu intenționează să te ia de nevastă.

– Dar exact asta intenționează să facă, sir, spuse ea încrezătoare. Doar l-ați auzit cu urechile dumneavoastră.

Basil închise ochii, ca și cum ar fi simțit o durere.

– Ești atît de naivă.

– Vă rog să vă explicați, sir. Ce alt plan ar fi putut avea în minte domnul Stokes?

Ware se încruntă gînditor.

– Nu știu. Nimeni nu-l cunoaște destul de bine ca să-i intuiască viitoarele acțiuni și, cu atît mai mult motivațiile acestora.

– Pot să vă întreb de ce simțiți nevoia de a mă avertiza în privința intențiilor domnului Stokes?

– Mă îndeamnă conştiinţa, miss Greyson. Sînt foarte conştient că am eşuat în îndatoririle mele de stăpîn al acestei case. Din cauza mea ai ajuns la mîna lui Chilton Crane, iar acum eşti la mila lui Edison Stokes.

– E ciudat ce spuneţi, zise Emma uitîndu-se la Ware cu o privire voit enigmatică. Nu sînt la mila nici unui bărbat, domnule Ware. De fapt, mă consider cea mai norocoasă femeie din lume. Logodna cu domnul Stokes reprezintă realizarea visurilor mele.

Basil ezită cîteva clipe, apoi îşi plecă, încet, capul.

– Foarte bine. Nu mai e mare lucru de spus; poate doar că, dacă lucrurile nu vor merge aşa cum visezi dumneata, te implor să mă cauţi. Te voi ajuta cu tot ce-mi va sta în putinţă, draga mea. Cel puţin atîta să fac ca să mai răscumpăr din neglijenţa de care am dat dovadă ca gazdă a dumitale.

Înainte ca Emma să poată răspunde, sesiză o mişcare uşoară la intrarea în bibliotecă. Se întoarse şi-l văzu pe Edison, sumbru şi masiv, ţintuindu-l pe Ware cu privirea lui rece ca gheaţa.

– Îmi displace să-mi găsesc logodnica discutînd cu alţi bărbaţi, Ware. Sper că am fost destul de limpede.

– Foarte limpede, Stokes. Ware se întrerupse, făcu o mică plecăciune în faţa Emmei şi continuă: Dacă a existat vreo neînţelegere între noi, miss Greyson, îmi cer iertare. Vă doresc o călătorie plăcută.

Se îndreptă spre uşă şi ieşi din bibliotecă fără să se mai uite îndărăt.

Edison îşi studia atent pretinsa logodnică. Amîndoi erau din ce în ce mai conştienţi de tăcerea grea care se lăsase în încăpere.

– Realizarea visurilor tale? Tonul lui Edison era grav.

– M-am gîndit că sună destul de dramatic. După ce îmi voi încheia îndatoririle față de dumneavoastră, voi studia ideea unei cariere dramatice.

O jumătate de oră mai tîrziu, Polly închidea capacul cufărului micuț al Emmei.

– Asta-i tot, don'șoară. Sînteți împachetată și gata de plecare. O să chem un lacheu să-l ducă jos.

– Mulțumesc, Polly.

Emma privi în jur prin camera îngustă, acum goală, asigurîndu-se că nu uitase vreo perie, o jartieră sau vreun papuc de casă. O însoțitoare plătită nu-și poate permite să fie neglijentă cu bunurile ei.

Evită să privească pata de pe podea. Servitorii încercaseră să curețe sîngele lui Crane, dar fără prea mare succes. Se răsuci încet pe călcîie, verificînd măsuța de toaletă și lavoarul.

Privirea îi alunecă pe micul goblen care atîrna pe perete. Aruncă o privire în dulapul deschis; era gol. Cele cîteva rochii demodate se aflau, împăturite cu grijă, în cufăr.

Singurul obiect personal ce rămînea în cameră era goblenul cusut de Sally Kent. Emma îl privi din nou, gînditoare. *O însoțitoare plătită nu-și poate permite să fie neglijentă cu bunurile ei.*

Poate că numai o altă femeie cu aceeași meserie lipsită de perspective ar fi putut înțelege cît de ciudat era gestul lui Sally Kent de a nu lua cu ea goblenul, atunci cînd părăsise Ware Castle.

– Polly?

– Da, don'şoară?

Tînăra servitoare se oprise în uşă.

– Crezi că s-ar supăra cineva dacă aş lua cu mine goblenul domnişoarei Kent? Fără ramă, desigur.

Polly privi spre cusătura înrămată, oarecum surprinsă.

– Chiar vă place?

– Da, foarte mult.

– Vorbesc imediat cu doamna Gatten, spuse Polly zîmbind larg. Nimănui de aici, de la castel, nu-i pasă de el, iar doamna Gatten ar fi foarte mulţumită să-şi arate în modul ăsta recunoştinţa. Scoateţi-l liniştită din ramă.

– Mulţumesc.

Emma aşteptă pînă cînd Polly ieşi, apoi se apropie de perete şi se ridică pe vîrfuri ca să ia micul goblen. I se păru surprinzător de greu şi parcă prea gros.

Rama din lemn ieşi cu uşurinţă. Cînd Emma scoase căptuşeala, o scrisoare, mai multe bancnote şi o batistă mică, brodată cu migală, căzură pe podea.

Uluită, se aplecă să ridice bancnotele. Le numără cu grijă. Nu-i venea să-şi creadă ochilor: erau *două sute de lire.*

– O adevărată avere pentru o pîrlită de domnişoară de companie, şopti ea.

Era de neconceput ca Sally Kent să fi lăsat acolo cele două sute de lire din neatenţie. Ar fi putut să-şi cumpere o căsuţă, ba mai rămîneau cîţiva şi pentru o investiţie modestă. Dacă ar fi fost o persoană descurcăreaţă, ar fi putut să-şi deschidă o mică pensiune astfel.

I se părea imposibil ca Sally Kent să fi uitat de cele două sute de lire pe care le ascunsese în spatele goblenului.

Emma privi apoi numele de pe plicul scrisorii. *Miss*

Judith Hope. Adresa era din Londra. Scrisoarea, destul de scurtă, părea că fusese scrisă în mare grabă.

Draga mea Judith,

Iartă, te rog, scurtimea scrisorii. Știu că îți faci multe griji din cauza mea. Fii liniștită, sînt bine și în perfectă siguranță. Planurile mele se realizează mulțumitor. Am pus deja deoparte două sute de lire și mă aștept să primesc alte cincizeci în foarte scurt timp. E absolut incredibil. Gîndește-te numai ce vom putea face noi două cu acești bani.

Nu-ți mai fă griji. Perspectiva de a scăpa amîndouă de profesiunile noastre detestabile merită orice risc.

Abia aștept să se termine totul, scumpa mea. Vom fi din nou împreună în mai puțin de o lună și vom căuta amîndouă o casă.

A ta pentru totdeauna,

S.

P.S. Am un cadou pentru tine, ți-am brodat o batistă cu flori. Cînd vom avea căsuța noastră, vei putea avea o grădină adevărată.

Emma privi uluită scrisoarea. Zgomotul unor voci ce venea de pe coridor o smulse din gînduri. Se întorcea Polly, însoțită de un lacheu.

Ascunse grăbită scrisoarea și batista în buzunarul rochiei, iar banii îi puse într-o pungută legată la talie, pe sub rochia gri de călătorie, greoaie și demodată, pe care o purta. Lăsă fusta să-i cadă exact în momentul în care intra Polly, urmată de un lacheu solid.

– Ăsta-i Albert, don'şoară. Vă duce el cufărul jos. Că veni vorba, doamna Gatten mi-a zis să vă spun să luaţi cusătura, cu binecuvîntarea ei.

Emma îşi drese vocea, emoţionată:

– Spune-i, te rog, că-i apreciez bunătatea.

Un lucru e clar, îşi spuse în timp ce-l privea pe Albert săltîndu-i cufărul pe un umăr. Orice s-o fi întîmplat în noaptea cînd Sally Kent a părăsit Ware Castle, e sigur că nu a apucat să-şi strîngă lucrurile. Altcineva făcuse acest lucru. Cineva care nu ştia despre banii ascunşi în spatele goblenului înrămat. O domnişoară de companie concediată fără referinţe n-ar fi plecat fără să-şi ia banii. Asta nu vorbea prea bine despre soarta lui Sally Kent.

Emma se opri la intrarea micului dormitor şi-l privi pentru ultima oară. Pînă la urmă, primele ei impresii se dovediseră corecte. Nu era numai un loc deprimant, ci şi sinistru.

Se îndreptă grăbită spre scări, nespus de fericită că părăsea Ware Castle.

12

Ştiam eu că va fi o distracţie pe cinste, zise Letty plină de entuziasm pe cînd intra valvîrtej pe uşa reşedinţei sale din oraş. Ţi-am spus că ai perspective, scumpo.

– Într-adevăr ai spus ceva de genul ăsta.

Emma îşi dezlegă panglicile bonetei şi o urmă pe fosta patroană în holul vast. Ca să rezişti la o partidă de cumpărături cu Letty îţi trebuia rezistenţă, nu glumă. Simţea nevoia imperioasă de a bea o ceaşcă de ceai.

– Croitoreasa mea a ştiut ce să facă cu bustul tău, se lăudă Letty. Eram sigură de asta.

– Nu crezi că-mi va răscroi prea adînc rochiile? întrebă Emma nesigură.

– Prostii. Decolteurile adînci fac tot farmecul unei rochii, draga mea.

– Nu-mi rămîne decît să te cred pe cuvînt.

Croiala decolteului la noile mele rochii este ultimul lucru care mă preocupă, îşi zise Emma.

Rochiile costaseră mult mai mult decît salariul pe care-l avea de primit. Se întrebă dacă l-ar putea convinge pe Edison

să-i permită să le păstreze atunci cînd colaborarea lor va înceta. Exista cu siguranță o modalitate să amanetezi rochii, la fel cum se amanetau bijuteriile sau sfeşnicele.

– Cum spui dumneata, Letty, adăugă ea îndreptîndu-se spre scări. Dacă nu te superi, o să-mi beau ceaiul la mine în cameră. Simt nevoia de odihnă. M-ai extenuat.

– Fugi, draga mea. Trebuie să te odihneşti cît poți de mult. Am acceptat cel puțin zece invitații la cină, şi asta doar pentru prima săptămînă. Să nu mai pomenim de vizitele obligatorii de după-amiază.

Din fericire, se gîndi Emma în timp ce urca încet scările, nu trebuie să fac față prea multă vreme rigorilor programului celor din lumea bună.

Ajunsă pe palier, se întoarse şi porni de-a lungul coridorului spre dormitorul ei. Deschise uşa, suspinînd uşurată. Spre deosebire de cămăruța sumbră şi întunecoasă în care stătuse la Ware Castle, dormitorul unde era găzduită acum, cu tapetul lui luminos, în dungi albe şi aurii, şi cu draperii albe, părea vesel şi primitor. Avea şi o deschidere plăcută, spre parcul plin de copaci de peste drum.

Îşi scoase noua pelerină verde şi se aşeză pe un scaun tapisat cu satin galben, lîngă o măsuță de scris. Auzi o bătaie în uşă.

– Oh, Doamne, fă să fie ceaiul, şopti ea, apoi adăugă cu voce tare: Intră, te rog.

În uşă se ivi Bess, una dintre servitoare, urmată de doi lachei. Toți trei erau încărcați din greu cu pachete şi cutii.

– Stăpîna mi-a zis să am grijă de minunățiile astea de rochii noi, zise Bess încîntată. M-a anunțat că o să fiu camerista dumneavoastră personală.

Cameristă personală, grozav! își spuse Emma. Viața ei se schimbase radical în ultimele zile. Avea impresia că trăiește un basm.

Aruncă o privire spre maldărul de cutii care umplea camera. Nu exista nici o șansă să se odihnească. Fără îndoială, Bess avea să examineze și să laude fiecare pereche nouă de mănuși, fiecare bonetă sau jupon. În consecință, hotărî deci că o plimbare în aer liber avea să-i prindă mult mai bine decît o ceașcă de ceai. Nevoia de a scăpa măcar pentru o vreme de atmosfera agitată a noii sale vieți devenise presantă. În plus, avea o problemă foarte importantă de rezolvat, una pe care o amînase în cele două zile de la întoarcerea la Londra, din cauza angajamentelor luate față de Edison.

– Foarte bine, Bess. Emma se ridică în picioare, merse la dulap și luă pelerina pe care o atîrnase acolo cu cîteva minute mai înainte. Dacă întreabă lady Mayfield de mine, spune-i că am ieșit să mă plimb prin parc.

– Don'șoara dorește să o însoțească unul dintre lachei?

– Nu, pot să merg pînă peste drum fără însoțitor.

Fața rotundă a lui Bess se încreți trădînd îngrijorare.

– Chiar credeți că e bine să ieșiți singură, don'șoară?

Emma se încruntă în timp ce își încheia pelerina.

– Și de ce nu, pentru numele lui Dumnezeu? M-am plimbat de atîtea ori prin parc.

Bess roșise puternic și se simțea grozav de jenată.

– Da, dar asta a fost înainte de a vă logodi cu domnu' Stokes.

– Ce naiba, Bess? Doar nu-ți faci griji pentru reputația mea!

– Păi... tocmai asta-i, tinerele don'şoare logodite ar trebui să fie tare discrete, răspunse Bess privindu-şi vîrfurile pantofilor.

– Aminteşte-ţi că, pînă nu demult, am fost domnişoara de companie a lui lady Mayfield. Te asigur că sînt discreţia întruchipată.

Bess tresări la tonul aspru al noii ei stăpîne. Supărată pe ea însăşi că îşi pierduse cumpătul şi ţipase la fată, Emma suspină, îşi luă gentuţa şi ieşi grăbită pe uşă.

I-a luat mult mai mult timp decît se aşteptase ca să găsească adresa. Pînă la urmă se opri în faţa unei căsuţe mici, lăsată în paragină, în Twigg Lane. Îşi deschise gentuţa, scoase din ea plicul adresat domnişoarei Judith Hope, şi verifică adresa. Twigg Lane, numărul unsprezece. Aceasta era casa.

Urcă scările şi bătu la uşă. În timp ce aştepta un răspuns, îşi privi ceasul micuţ prins de corsajul noii sale rochii. Nu putea să piardă prea mult timp pe-acolo. Edison se va supăra dacă nu va fi gata la ora cinci pentru plimbarea călare prin parc. Patronii pretind întotdeauna punctualitate din partea angajaţilor.

Trecu destul de mult pînă auzi paşi în antreu. O clipă mai tîrziu, uşa se deschidea. O menajeră acră o privea din prag, cu dezaprobare mută.

– Vă rog s-o informaţi pe domnişoara Judith Hope că domnişoara Emma Greyson are să-i transmită un mesaj din partea unei prietene.

Chipul smochinit al menajerei deveni bănuitor.

– Şi cine-i prietena aceea?

– Domnişoara Sally Kent.

– N-am auzit niciodată de ea, spuse femeia şi vru să închidă uşa.

Emma puse repede un picior peste prag şi ţinu uşa cu mîna, ca să nu i se trîntească în faţă. Aruncă o privire scurtă în antreul întunecat şi zări un şir de scări înguste.

– O veţi informa numaidecît pe miss Hope că are un vizitator, spuse ea cu glas aspru.

– Ei, staţi puţin...

Vocea unei femei, cu timbru grav, se auzi dinspre jumătatea superioară a scărilor.

– S-a întîmplat ceva, doamnă Bowie?

Doamna Bowie o privi cu reproş pe Emma.

– Domnişoara tocmai pleca. A greşit adresa.

– O caut pe miss Judith Hope şi nu plec de-aici pînă nu o văd, spuse Emma cu voce tare.

– Doriţi să mă vedeţi pe mine?

Vocea femeii ascunse în penumbra scărilor exprima mirare şi neîncredere.

– Dacă sînteţi miss Hope, răspunsul e da. Mă numesc Emma Greyson. Am pentru dumneavoastră un mesaj de la Sally Kent.

– Doamne, Dumnezeule, un mesaj de la Sally? Dar... dar asta-i imposibil.

– Dacă mă primiţi cîteva minute, domnişoară Hope, vă voi explica totul.

– Invitaţi-o înăuntru, doamnă Bowie, spuse Judith după o scurtă ezitare.

– Ştiţi foarte bine că stăpîna nu primeşte nici un fel de vizitatori, bombăni femeia.

– Miss Greyson a venit la mine, nu la doamna Morton. Invit-o imediat, ceru Judith cu un ton ferm.

Menajera continua s-o privească duşmănos. Emma îi zîmbi rece şi trecu pe lîngă ea. Traversă repede antreul întunecos şi se îndreptă spre locul de unde auzise vocea lui Judith Hope. Cînd o zări, îşi spuse imediat că soarta îşi bătuse joc cînd i se dăduse acest nume*. *Speranța* era un cuvînt ce dispăruse probabil de multă vreme din vocabularul tinerei femei.

Judith părea să aibă vreo treizeci de ani, însă chipul ei, pe vremuri atractiv, era deja marcat de riduri şi exprima tristețe şi resemnare. Purta o rochie demodată, de un cafeniu tern. Părul, pieptănat lins, era strîns cu severitate la spate. Numai maxilarele şi pomeții obrajilor mai dezvăluiau urme ale unui spirit profund, mîndru şi hotărît.

Judith traversă antreul cu o ținută rigidă.

– Poftiți în salon, miss Greyson.

Emma o urmă într-o încăpere cu ferestrele acoperite de draperii groase şi se aşeză pe o canapea. Judith nu trase draperiile, nici nu aprinse o lumînare. Se mulțumi să se aşeze, cu spatele la fel de rigid şi mîinile adunate în poală, studiind-o pe Emma cu o privire imposibil de descifrat.

– Iertați-mă că am venit neinvitată, miss Hope.

Pentru prima oară, un licăr slab de emoție însufleți ochii lui Judith.

– Vă asigur că n-am nimic împotrivă, miss Greyson. Sînteți primul meu musafir de cînd am acceptat acest post, cu şase luni în urmă. Patroana mea nu încurajează contactele sociale. De altfel, nu iese in lume.

---

* În limba engleză, *hope* înseamnă speranță (n. tr.).

Emma privi spre tavan, indicînd în tăcere camera de deasupra, unde bănuia că se află misterioasa doamnă Morton.

– Patroana dumneavoastră va avea ceva de obiectat la prezenţa mea aici?

– Probabil că da. Obiectează la absolut orice, de la gustul supei, la cărţile pe care i le citesc. Dar sînt gata să-i suport furia dacă îmi poţi da veşti despre Sally.

– Nu prea ştiu cum să încep. Adevărul e că nu ştiu nimic despre Sally. N-am întîlnit-o niciodată.

– Înţeleg, spuse Judith privindu-şi gînditoare mîinile împreunate în poală. Nu mă miră. Sînt cîteva luni de cînd bănuiesc că e moartă.

– Moartă? Cum te poţi gîndi la aşa ceva?

Judith privi spre draperiile sumbre de la ferestre.

– Sally şi cu mine eram prietene. Foarte... apropiate, pot spune. Cred că aş simţi dacă ar mai fi în viaţă.

– Ce te face să crezi că e moartă?

– N-am mai primit nici o veste de la ea, răspunse Judith. Dacă trăieşte, ar fi luat pînă acum legătura cu mine.

– Înţeleg.

– După cum v-am spus, eram foarte ataşate una de cealaltă. Nici eu, nici ea nu aveam familie. Plănuisem să economisim cît puteam şi să închiriem o căsuţă undeva la ţară. Asta n-o să se mai întîmple, din păcate.

Disperarea tăcută şi resemnarea lui Judith aproape că frînseră inima Emmei.

– Îmi pare nespus de rău!

Judith se întoarse spre ea.

– Spuneai că ai un mesaj din partea lui Sally?

– Dă-mi voie, te rog, să-ţi explic. Pînă de curînd am lucrat şi eu ca domnişoară de companie. În urmă cu cîteva zile, mi-am însoţit patroana la o petrecere care a avut loc la Ware Castle.

– Exact acolo s-a angajat Sally, ca domnişoară de companie a lui lady Ware, zise Judith cu chipul crispat.

– Ştiu. Întîmplarea a făcut că primesc dormitorul în care a locuit ea.

Emma îşi deschise gentuţa şi scoase din ea scrisoarea lui Sally.

– Am găsit asta sub un goblen cusut de ea. Îţi este adresată.

– Sfinte Dumnezeule!

Judith luă scrisoarea şi o deschise cu prudenţă ca şi cum s-ar fi temut de ceea ce conţinea. O citi repede şi apoi ridică privirea spre tavan. Ochii îi înotau în lacrimi.

– Îmi cer scuze. Dar acum ştiu sigur că a murit. El a ucis-o.

Emma simţi că îngheaţă.

– Ce spui acolo? Vrei să sugerezi că Basil Ware a omorît-o pe Sally?

– Exact asta vreau să spun, răspunse Judith cu glas scăzut ţinînd strîns scrisoarea. Şi nu va fi pedepsit niciodată, mulţumită averii şi poziţiei lui sociale.

– De ce ar fi făcut asta?

– Fiindcă ea devenise incomodă, desigur. Vezi, Sally a fost foarte frumoasă. Era sigură că o să-l poată manevra pe Ware. Am avertizat-o, dar n-a vrut să mă asculte. Bănuiesc că s-a lăsat sedus. Avea un plan, dar mie nu mi-a spus nimic despre el.

– Ce fel de plan crezi că şi-a făcut?

– Cred că l-a minţit, spunîndu-i că este însărcinată, şi i-a promis că pleacă dacă îi dă nişte bani.

– Înţeleg.

Judith privi în jos, spre scrisoare.

– Am avertizat-o să nu-şi asume asemenea riscuri, dar era hotărîtă să facă orice ca să ne salveze pe amîndouă din situaţia fără perspective în care ne aflam. E clar că pe Ware l-au înfuriat pretenţiile ei şi a ucis-o.

Emma suspină. Logica lui Judith era puerilă. Destrăbălaţii din lumea bună nu trebuie să recurgă la crimă pentru a se descotorosi de amantele devenite incomode. Nu făceau decît să le ignore. Judith, copleşită de durere, simţea nevoia să dea vina pe bărbatul care o sedusese pe Sally pentru moartea acesteia.

– Chiar dacă Sally a avut o legătură cu domnul Ware, spuse Emma cu multă blîndeţe, asta nu constituia un motiv pentru care el s-o omoare. Ştim amîndouă destul de bine cum se procedează în asemenea cazuri. Nu trebuia decît s-o concedieze, şi scăpa de ea. Şi, din cîte mi s-au povestit, exact asta s-a întîmplat.

– Dacă a alungat-o de la castel, atunci unde este? întrebă Judith înfierbîntată. De ce n-a reuşit să-mi trimită scrisoarea asta?

Emma ezită:

– Nu ştiu răspunsul la toate întrebările dumitale, dar scrisoarea nu este singurul lucru pe care l-a lăsat la castel.

– Ce vrei să spui?

Emma aruncă o privire spre uşa salonului, pentru a se convinge că este închisă. Apoi îşi ridică la repezeală fusta

noii ei rochii de după-amiază, scotoci în punguța pe care o purta legată de talie şi scoase sulul de bancnote, împreună cu batista şi le întinse tăcută lui Judith.

– Nu înțeleg. Judith privi uluită bancnotele. Cum ai...?

–Sssst, făcu ea, aruncînd o privire cu subînțeles spre intrare. Gîndindu-se că menajera ar fi putut să asculte la uşă, Emma se apropie de Judith şi îi şopti la ureche: Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş sufla o vorbă despre ei.

– Dar... dar asta-i o avere, şopti Judith.

– Am găsit banii ăştia, împreună cu batista, alături de scrisoare. Este limpede că Sally dorea ca banii să ajungă la dumneata. Probabil că i-a primit de la Ware şi plănuise să ți-i trimită.

– Dar...

Emma luă batista din mîna lui Judith şi o despături ca să-i arate ciudata floare cu petale purpurii şi violet, brodată într-un colț.

– Splendidă broderie. Păcat că nu cunosc specia. Mă întreb dacă a văzut floarea asta în sera lui lady Ware.

Judith privi țintă floarea.

– Sally mi-a brodat o grădină de flori pe batiste. Ştia cît de mult îmi plac florile neobişnuite. Spunea mereu că, într-o zi, vom avea o grădină adevărată, cu flori adevărate.

– Înțeleg.

Emma se ridică în picioare şi reveni la tonul unei conversații obişnuite.

– Acum te rog să mă scuzi, miss Hope. Trebuie să plec. Am o partidă de călărie programată pentru după-amiaza asta, la ora cinci, cu lo... logodnicul meu.

Judith se ridică încet.

– Da, desigur. Miss Greyson, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Emma îşi coborî din nou vocea pînă la şoaptă. Mi-aş dori doar ca prietena dumitale să fie aici, ca să puteţi căuta împreună o căsuţă la ţară.

– Şi eu îmi doresc asta, răspunse Judith închizînd ochii. Minunata, neastîmpărata mea Sally. Doamne, dacă m-ar fi ascultat!

– Bănuiesc că sfatul dumitale înţelept a fost să nu se îndrăgostească de domnul Ware. E o mare greşeală să te îndrăgosteşti de cel pentru care lucrezi, sfîrşi Emma cu un suspin.

– Să se îndrăgostească de el? întrebă Judith mirată. Indiferent ce s-a întîmplat la Ware Castle, pot să te asigur că Sally nu l-a iubit niciodată pe Basil Ware.

– Cum poţi să fii atît de sigură?

Judith ezită cîteva clipe înainte să răspundă.

– Fără să intru în prea multe detalii, miss Greyson, pot să-ţi spun că Sally nu era atrasă de bărbaţi. De aceea mi se pare de neconceput că s-ar fi implicat sufleteşte în aventura cu domnul Ware.

– Înţeleg.

– Dacă i-a îngăduit s-o seducă, a fost numai pentru că spera să primească nişte bani de la el, atunci cînd legătura lor avea să se sfîrşească. Mereu spunea că trebuie să facem ceva ca să ne schimbăm viaţa.

– Sally a avut grijă ca dumneata să ai suficienţi bani ca să-ţi poţi schimba viaţa. Ce vei face acum?

Judith privi din nou spre tavan, apoi zîmbi pentru prima oară, un zîmbet cam trist, însă neprefăcut.

– Păi, probabil că o să-mi dau demisia.

– Ceva îmi spune că este exact ceea ce ar fi dorit Sally să faci, spuse Emma zîmbind şi ea.

– Ai făcut progrese însemnate, Edison.

Ignatius Lorring îi întinse lui Edison un pahar cu brandy şi apoi îşi sprijini mîna descărnată de braţul fotoliului.

– De fapt, mă aşteptam la asta, continuă el. N-a existat niciodată un elev mai bun decît tine. Cînd mă gîndesc că ai fi putut să te ridici pînă la Marele Cerc Vanza...

– Ştim amîndoi că stilul de viaţă Vanza nu mi s-ar fi potrivit.

În încăpere era o prea cald. În cămin ardea un foc zdravăn, cu toate că ziua era însorită şi călduţă. Edison nu se plînse de căldură. Ignatius avea gîtul înfăşurat într-un fular de lînă, ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul viscolului, nu în propria lui bibliotecă. Pe măsuţa de lîngă el, era o sticluţă mică, de culoare albastră. Edison îi ştia conţinutul – un amestec ce conţine opiu. Laudanum, probabil.

Edison privi în jurul încăperii familiare. Transformarea lui, dintr-un tînăr sălbatic şi agitat într-un bărbat perfect stăpîn pe sine, începuse între pereţii aceia. Acolo, în camera cu pereţi tapetaţi cu oglinzi şi cărţi îl cunoscuse pe Ignatius Lorring.

Edison avea optsprezece ani şi o nevoie disperată de o slujbă, orice fel de slujbă. Citise în ziare articolele lui Lorring despre Vanzagara şi era convins că celebrul învăţat pregătea o altă călătorie spre acea insulă misterioasă.

Îl abordase pe Ignatius făcîndu-i o propunere. Dacă îl lua cu el în călătorie, ca intermediar de afaceri, va lucra pentru

jumătate din salariul obişnuit. Lorring îl angajase fără să stea pe gînduri. Cei doi au plecat pe mare spre Vanzagara şi, după aceea, nimic n-a mai fost la fel.

– Cum te mai simţi, prietene? întrebă Edison cu bunătate.

– Am zile bune şi zile proaste. Dimineaţa asta m-am simţit destul de bine ca să pot face o plimbare. Însă acum sînt epuizat.

– N-am de gînd să stau prea mult. După-amiază am întîlnire cu logodnica mea. Mergem în parc să călărim.

– Ah, da. Logodnica.

Sprîncenele argintii ale lui Ignatius se mişcau în sus şi-n jos, în timp ce în ochii decoloraţi îi apăru o umbră de interes.

– Lady Ames o vrea cu orice preţ, iar tu ai controlul asupra ei. Excelent, Edison. Absolut excelent. Ai o momeală suficient de strălucitoare ca să-i atragă atenţia Mirandei Ames, în timp ce tu îţi continui cercetările.

Edison răsuci paharul în mînă, privind culoarea aurie a băuturii.

– Eu nu o consider pe domnişoara Greyson o momeală.

– Prostii! Exact asta este, şi nimic mai mult, se răsti Ignatius privindu-şi cu asprime interlocutorul. Spune-mi, chiar l-a împuşcat pe Chilton Crane?

– Ea neagă că ar fi făcut-o.

– Bineînţeles că neagă. La ce te aştepţi?

– Poate da, poate nu. Domnişoara Greyson este o persoană imprevizibilă.

– Înţeleg.

– În orice caz, dacă nu l-a împuşcat ea pe Crane, se ridică o întrebare foarte interesantă.

Ignatius tăcu o vreme, apoi rosti rar:

– Da. Pricep ce vrei să spui.

Edison privi spre oglinzile care înconjura şemineul.

– Înainte de a face orice altă mişcare, cred că ar fi extrem de interesant să aflu cum a intrat Miranda în posesia reţetei descifrate.

– Ai dreptate, zise Ignatius gînditor. Nu pricep cum de a putut o femeie să afle despre reţetă şi cu atît mai mult să pună mîna pe ea. Femeile n-au nimic de-a face cu Vanza.

Edison se gîndi la glonţul care-l ţintise în pădurea domeniului de la Ware Castle.

– Spune-mi, Ignatius, crezi că ar fi posibil să mai fie cineva pe urma *Cărţii secretelor?*

– N-am auzit nici un zvon în privinţa asta, dar nu este imposibil. De ce mă întrebi?

Mîinile descărnate şi subţiri ale lui Ignatius se încleştaseră puternic de braţele fotoliului pe care şedea.

– Încă nu sînt sigur, dar există prea multe elemente inexplicabile în povestea asta. Unele s-ar elucida dacă am avea certitudinea că mai caută şi alţii cartea.

– Pe toţi dracii! Ignatius era atît de slab la faţă, că i se conturau oasele craniului pe sub piele. Dacă mai caută cineva cartea, ar putea să considere că îi stai în cale. Ai grijă de tine, îmi promiţi? Nu mi-ar plăcea să-l pierd pe cel mai bun elev pe care l-am avut vreodată, chiar dacă a păşit în cele din urmă în afara Cercului.

– Îţi promit, răspunse Edison aşezîndu-şi paharul pe măsuţă. În definitiv, sînt pe cale să mă însor, aşa că trebuie să-mi reconsider viitorul.

*

– Cum adică, miss Greyson nu-i acasă? se răsti Edison la menajera lui lady Mayfield. Ştia al naibii de bine că avem întîlnire la ora cinci.

Doamna Wilton îşi şterse încurcată mîinile de şorţul apretat şi alb ca zăpada.

– Îmi pare rău, sir, dar a ieşit să se plimbe ceva mai devreme şi nu s-a întors încă.

– Unde s-a dus?

– N-aş putea să vă spun, sir.

Letty îşi făcu apariţia pe scări.

– Dumneata eşti, Stokes? Mi s-a părut că îţi aud vocea. O cauţi pe Emma, nu-i aşa?

– Da. Ce-i cu plimbarea asta a ei?

– Exact ce-ai auzit. Camerista ei mi-a spus că s-a dus să se plimbe în parcul de peste drum.

– Tocmai am traversat parcul, dar n-am văzut-o. Edison se simţi cuprins de un sentiment neplăcut. Ai zis că servitoarea ţi-a spus că a ieşit la plimbare prin parc. Să înţeleg din asta că fata n-a însoţit-o pe Emma?

– Se pare că Emma a vrut să fie singură. Mă tem că se simte copleşită de atîtea emoţii. Ştii bine că nu-i obişnuită cu aşa ceva.

Nu-i uşor să o copleşeşti pe Emma, gîndi Edison. Pe de altă parte, era foarte posibil să se fi săturat de noile ei îndatoriri şi să-şi fi luat o după-amiază liberă. Totuşi el îi transmisese clar că voia să o întîlnească la ora cinci.

Privind pendula din hol, îşi zise că Emma nu întîrziase decît cîteva minute. Poate că exagera el. Multe femei aveau obiceiul să-i facă pe bărbaţi să le aştepte. Ceea ce îl supăra

era că nimeni din casă nu părea să ştie precis încotro plecase.

Îi trecu prin minte, pentru prima oară, că nu ştia mare lucru despre Emma Greyson. Poate că avea prieteni în Londra.

Sau un iubit.

Gîndul îl lovi cu puterea unui trăsnet. *Dacă Emma a ieşit să se întîlnească cu un bărbat?*

Şi ce-l privea pe el, chiar dacă aşa stăteau lucrurile? În ciuda circumstanţelor, ea îl considera patronul, nu logodnicul ei. De fapt era patronul ei.

– Pe toţi dracii. Nu poate fi prea departe. Mă duc să o caut.

În clipa aceea, uşa de la intrare se deschise. Se auzi vocea ascuţită a lui Letty.

– Unde ai... Iată-te, în sfîrşit.

Emma păşi înăuntru şi se opri văzînd micul grup adunat în antreu.

– Vai, Doamne, spuse ea pe un ton puţin cam prea nevinovat. Am întîrziat?

– Aşa e, ricană Edison. Unde dracu' ai fost?

Stokes observă una din sprîncenele lui Letty ridicată în semn de dezaprobare şi regretă imediat tonul aspru pe care-l folosise. Bărbaţii proaspăt logodiţi nu vorbesc astfel cu logodnicele lor. Trebuia să fie atent şi să nu uite rolul pe care-l juca în această şaradă. Îşi drese glasul, şi continuă pe un ton evident îmblînzit:

– Am fost grozav de îngrijorat.

– M-am plimbat puţin, explică ea veselă şi porni spre scări. Mi-e teamă că am mers ceva mai departe decît plănuisem. Nu vă îngrijoraţi, n-o să dureze decît cîteva minute pînă o să mă schimb. Voi fi gata imediat, sir.

Edison o privi încruntat, în timp ce ea urca în goană scările. Era îmbujorată. Fără îndoială că se grăbise la întoarcerea spre casa lui Letty, dîndu-şi seama că întîrziase.

La fel de îmbujorată şi de înfierbîntată ar fi fost însă şi dacă ar fi venit din braţele unui bărbat. Se înfierbîntase la fel şi în pădure, cînd o sărutase el. Botinele ei micuţe erau mînjite cu noroi roşiatic, iar aleile parcului erau acoperite cu pietriş. Un lucru era cert. Locul în care fusese se afla mult mai departe decît parcul de peste drum.

13

A avut dreptate lady Mayfield. Ai făcut, într-adevăr, senzație.

Ceva mai tîrziu, în aceeași seară, în timp ce o conducea pe Emma spre ringul de dans, pe buzele lui Edison înghețase un zîmbet de aparentă mulțumire.

– Nu vă lăsați înșelat, sir. Lumea bună mă consideră pentru moment interesantă numai datorită circumstanțelor neobișnuite în care ne-am logodit. Majoritatea oaspeților lui lady Ames mă consideră o criminală. Și nu-și pot imagina ce v-a făcut să mă scăpați de ștreang.

Edison o privi impasibil.

– Vor avea subiect de discuție pe tot parcursul cercetărilor noastre.

Cine s-ar fi gîndit că, într-o bună zi, se va afla la o serată, dansînd în brațele celui mai fascinant bărbat din cîți cunoscuse? Purta o rochie splendidă, de un verde pal; niște frunzulițe, confecționate din mătase, îi erau prinse în păr. Trăia povestea cu zîne din copilărie.

Edison afişa aceeaşi eleganţă impecabilă şi dansa cu graţie, fără nici un efort. Părul lui negru strălucea în lumina candelabrelor din sala de bal. Emma se întrebă de unde deprinsese gustul cu care îşi armoniza îmbrăcămintea cu statura, rezultatul fiind întotdeauna unul care îţi tăia respiraţia. Abia aştepta să-i scrie surorii ei o scrisoare în care să-i descrie acea noapte minunată.

I se părea ciudat, şi puţin deconcertant, că se afla pe ringul de dans, în loc să privească de pe margine. Şi mai mult decît uimitor că dansa cu Edison Stokes. Momentul ar fi fost cu mult mai plăcut, poate chiar emoţionant, dacă patronul ei nu s-ar fi dovedit atît de prost dispus. Şi aşa fusese toată după-amiaza.

În timpul plimbării afişase o expresie calmă şi politicoasă, dar ea ştia că este destinată oamenilor întîlniţi accidental. După cîteva încercări nereuşite de a deschide discuţia, Emma renunţă şi îl ignoră pe durata celor patruzeci de minute pe care le petrecuseră lăsîndu-se priviţi, cîntăriţi şi bîrfiţi de lumea bună aflată în parc.

Dispoziţia lui nu se ameliorase nici cînd ajunsese la balul Mirandei, unde urma să se întîlnească cu Letty şi cu ea.

Orchestra cînta un vals. Edison o învîrtea în cercuri largi. Emma era absorbită de senzaţia pe care i-o provoca mîna lui puternică, pe spate. Celelalte doamne de pe ringul de dans, îmbrăcate în rochii scumpe, treceau pe lîngă ei în vîrtejuri multicolore, ca nişte meduze din voal transparent legănate pe valurile unei mări invizibile.

Dacă n-ar fi fost proasta dispoziţie a lui Edison, Emmei i s-ar fi părut că trăieşte o seară de vis. Răbdarea ei avea, însă, limite.

– Jur că nu sînteți cu nimic mai bun decît foștii mei patroni, izbucni ea.

Edison se opri brusc în fața unei uși ce dădea spre terasă.

– Poftim? Despre ce vorbești?

– În circumstanțe normale, fără îndoială că n-ar fi avut importanță. Nimeni nu se așteaptă ca patronii să se poarte civilizat cu angajații lor. În situația creată, mă simt obligată să vă atrag atenția că n-aveți șanse să faceți impresia pe care doriți atît de mult să o creați.

Observă în ochii lui o scînteie de iritare și știu că el înțelesese ce voia să-i spună.

– Haide să ieșim puțin afară, îi spuse el prinzînd-o de braț. Simt nevoia de aer curat.

– Cum spuneți, domnule Stokes.

– Să nu mai îndrăznești vreodată să folosești față de mine un asemenea ton.

– Despre ce ton vorbiți, sir?

– Despre ăsta, care sună de parcă te-ai adresa unui idiot recalcitrant.

– Vă asigur, sir, că nu vă consider un idiot, recalcitrant sau altfel, murmură ea în timp ce el o conducea cu destul de puțină delicatețe spre terasă. Dificil, morocănos, uneori bădăran, dar categoric nu idiot.

Edison o țintui cu o privire imposibil de descifrat.

– Doar încă un patron dificil, în lungul șir de oameni de soiul ăsta, nu-i așa?

– Da, răspunse ea cu un zîmbet rece. Apropo, mi-ați scris cumva referințele?

– Nu, încă nu.

– Dar mi-ați promis că le scrieți cît mai curînd cu putință. Vă reamintesc că noi doi am făcut un tîrg.

Mîna lui Edison se crispă, încleștîndu-și degetele pe brațul ei.

– N-am uitat termenii tîrgului.

– Au!

– Scuză-mă.

Cu greutate își recăpătă controlul și slăbi strînsoarea.Se opriră la marginea terasei.

– Am fost foarte ocupat de cînd ne-am întors în oraș. N-am avut timp pentru referințele dumitale.

– Sînteți sigur că nu doriți să vă împrumut una din cele pe care le-am scris eu însămi? V-ar fi mult mai ușor.

Edison își lăsă privirea să rătăcească prin grădina învăluită de întuneric.

– Miss Greyson, dacă dorești să ai semnătura mea pe referințele alea blestemate ale dumitale, permite-mi te rog să le scriu eu însumi.

Emma tăcu.

El se întoarse încet, își sprijini un picior pe zidul scund din piatră și o privi atent.

– Dacă tot discutăm ca de la patron la angajată, pot să mă folosesc de ocazia asta ca să te informez că nu doresc să mai ieși altă dată singură, așa cum ai făcut-o în după-amiaza asta.

Furia o copleși pe Emma, ca un șuvoi strălucitor și fierbinte, ca un foc de artificii care ar fi arătat splendid în Vauxhall Gardens.

– Domnule Stokes, mergeți prea departe. Fiecare angajat are dreptul măcar la o după-amiază liberă pe

săptămînă. Chiar şi cea mai afurisită din fostele mele patroane îmi permitea mai mult de atît.

– Nu cred că te-ai putea plînge de faptul că sînt un patron exagerat de pretenţios. Mă îndoiesc că ai purtat rochii atît de frumoase în celelalte posturi pe care le-ai avut. În orice caz, ţin să-ţi reamintesc că te îmbrăcai mult mai decent înainte să devii angajata mea, spuse el cu glas aspru, uitîndu-se la decolteul cam amplu al noii rochii.

– Lady Mayfield m-a asigurat că rochia asta este ultimul strigăt al modei.

– *Strigăt* este un cuvînt foarte potrivit, miss Greyson. Sînii dumitale au cam *strigat* ochii bărbaţilor în seara asta.

– Trebuie să recunosc că *uniforma* pe care mi-aţi pus-o la dispoziţie este categoric superioară rochiilor pe care le îmbrăcam cît am fost în serviciul altor patroni, dar asta nu vă...

– Uniformă? izbucni el cu ochii la rochia elegantă din mătase. Îndrăzneşti să numeşti rochia asta uniformă? Numai lacheii poartă uniforme.

– Din punctul meu de vedere, uniforma este îmbrăcămintea pe care un patron o impune angajatului său. Rochia pe care sînt obligată să o îmbrac cît timp joc rolul logodnicei dumneavoastră reprezintă pentru mine doar o uniformă.

Edison se aplecă spre ea suficient de aproape pentru ca Emma să-i desluşească lucirea periculoasă din ochi. Îşi reprimă cu greu nevoia imperioasă de a se da înapoi.

– Miss Greyson, am dreptate cînd spun că rochia pe care o porţi a costat mult mai mult decît salariile primite de dumneata în ultimele trei posturi, luate împreună?

– Da, sir, aveţi perfectă dreptate. De fapt, asta mi-a amintit de un alt aspect pe care doresc să-l discut cu

dumneavoastră. Îmi închipui că, atunci cînd colaborarea noastră se va încheia, nu veți avea nevoie de rochiile și pălăriile pe care mi le-ați pus la dispoziție.

– Bineînțeles că n-o să am nevoie de ele.

– Atunci aş vrea să vă întreb dacă îmi veți permite să le păstrez.

– Chiar crezi că vei avea ocazia să îmbraci o intreagă garderobă de rochii costisitoare în viitoarea dumitale slujbă, miss Greyson?

– Puțin probabil. Dar bănuiesc că aş putea să le amanetez pe unele.

Emma se lupta din răsputeri să alunge durerea care o cuprindea de fiecare dată cînd se gîndea că nu va rămîne prea multă vreme în serviciul lui Edison.

– Pe toți dracii, se răsti el enervat de-a binelea. Ai de gînd să amanetezi rochiile cumpărate de mine?

– Nu cred că ar putea avea vreo valoare sentimentală, sir.

– Mda. Edison îi prinse obraji în palme. Ce fel de dar ai considera tu că are valoare sentimentală?

– Sir, ne îndepărtăm de la subiect...

– Răspunde-mi la întrebare! Ce dar ai considera tu că are valoare sentimentală?

Era furios. Nu-şi explica de ce o întrebase un asemenea lucru, însă simțea că nu putea fi vorba de ceva valoros, ci mai degrabă de ceva mai... personal. În definitiv, era patronul ei şi nu-şi putea permite să piardă slujba.

– Păi... bănuiesc că o batistă deosebită sau o carte de poezie, răspunse ea precaut.

– O carte de poezie?

– Da, îmi place foarte mult Byron, spuse Emma grăbită. Îmi plac şi romanele de groază, mai ales cele scrise de doamna York. Vă jur, scrie cele mai grozave poveşti cu crime misterioase...

Ceea ce desluşi în ochii lui o făcu să tacă brusc. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că făcuse o mare greşeală. Încercarea ei de a-l calma se dovedise inutilă. Edison părea la fel de furios. Deşi îl privea pe furiş, nu putea să nu observe forţa uriaşă cu care îşi stăpînea mînia.

– Ai dreptate, miss Greyson, spuse el mult prea prevenitor. Deviem de la subiect. Cred că vorbeam despre noile mele instrucţiuni. De acum înainte, nu vei mai dispărea ore în şir. Vei avea grijă să fii însoţită de fiecare dată cînd ieşi din casă şi îi vei spune menajerei unde te duci şi cînd te întorci.

Dorinţa de a-l calma dispăru ca spulberată de vînt. De mult nu se mai enervase atît de rău.

– Nu aveţi nici un drept să-mi daţi ordine de felul ăsta. Timpul meu liber îmi aparţine. Nu sînteţi soţul meu, sir.

– Nu. Nu sînt soţul dumitale. Îţi sînt în schimb patron. Şi ai atîta nevoie de slujba asta, încît îmi vei urma instrucţiunile. Nu cred că mai este ceva de adăugat.

– Exact. Aţi spus mai mult decît suficient.

Emma se răsuci pe călcîie şi porni spre sala de bal. Edison o ajunse din urmă şi o prinse de braţ.

– Unde crezi că te duci?

– În camera de toaletă a doamnelor, sir. Sînt convinsă că nu aveţi nici un motiv să vă împotriviţi. Sau intenţionaţi să-mi interziceţi să dau curs necesităţilor fiziologice atîta vreme cît mă aflu în slujba dumneavoastră?

Emma îl simţi crispîndu-se. Lumina slabă o împiedica să vadă destul de bine, dar ar fi putut să jure că năbădăiosul ei patron se roşise. Aşa-i trebuia!

Edison îşi înclină capul cu un aer exagerat de oficial.

– Vă voi întîmpina la întoarcere, domnişoară. Ne vedem la baza scărilor. Cred că am stat destul timp aici în seara asta. Nu vreau ca Miranda să-şi închipuie că-i aşteptăm cu nerăbdare invitaţiile. Mai bine s-o ţinem în nesiguranţă. S-ar putea să se dea de gol dacă stă tot timpul în tensiune.

– Vă înţeleg, sir. Ne vedem la baza scărilor.

Dracu' să-i ia ochii ăia. Cum poţi să fii formal şi corect cînd te priveşte astfel, îşi spuse Emma pierzîndu-se în mulţimea care popula sala de bal, fără să se uite în urmă.

Cîteva minute mai tîrziu, Emma ieşea din camera de toaletă şi se întorcea spre scara principală. Era mai mult decît mulţumită de ea. Reuşise încă o dată să-şi înfrîneze sentimentele şi să-şi pună ordine în gînduri. O îngrijora însă efectul pe care-l avea asupra ei prezenţa lui Edison. Îşi propuse să nu stea mai mult timp decît era necesar în serviciul lui. Cu cît îşi încheia el mai repede cercetările, cu atît mai repede îşi va lua ea banii, şi totul se va termina.

Ecoul muzicii şi al conversaţiilor din sala de bal se auzea pînă la ea. Aruncă o privire în lungul coridorului şi observă că scările de serviciu erau cufundate în întuneric. În clipa aceea, o siluetă familiară ieşi dintr-o cameră şi se pierdu în beznă. Era Swan.

O cuprinse pe loc curiozitatea, şi se întrebă de ce lacheul atît de devotat al Mirandei nu luase o lumînare ca să-şi lumineze drumul pe scara întunecoasă.

Emma se opri şi rămase pe gînduri. Se poartă ca şi cum n-ar dori să fie văzut, îşi zise ea. Următorul ei gînd fu o întrebare, cît se poate de logică: de ce încerca să se furişeze în casa în care era angajat?

Swan făcea parte din misterul care o înconjura pe Miranda. Emma simţea acest lucru, cu o certitudine care sfida logica. Purtarea lui ciudată îi stîrnise curiozitatea. N-ar fi fost rău să-l urmărească, ca să vadă ce se întîmplă.

Ezită cîteva clipe, apoi se întoarse şi porni cu pas uşor pe coridor. O dată ajunsă la scările de serviciu, dispăru în beznă. Swan se făcuse nevăzut.

Emma apucă balustrada şi începu să coboare cu mare grijă scările înguste. Cînd una din trepte scîrţîi sub paşii ei, *simţi că îngheaţă de spaimă, însă Swan nu apăru din beznă ca* să-i ceară socoteală pentru îndrăzneală.

După cîteva clipe, continuînd să coboare, trecu prin dreptul sălii de bal şi ajunse la parter. Pipăise cu vîrful pantofului muchia fiecărei trepte. Ar fi fost absolut penibil să se rostogolească pe scara de serviciu din vila Mirandei. Edison s-ar fi mîniat din nou, cu siguranţă.

Ajunse în antreul din spatele casei, unde se afla o uşă ce dădea în grădină. Se puteau vedea formele întunecate ale tufelor prin ferestrele luminate de lună.

Se opri din nou, în întuneric, şi ascultă încordată. Sala de bal se afla undeva deasupra ei, căci se auzea încă muzica. Din holul de la intrare răzbăteau vocile invitaţilor care veneau sau plecau, însă păreau foarte îndepărtate. Prin ferestre venea suficientă lumină ca să distingă contururile unei uşi aflată exact în faţa ei. Biblioteca, probabil. Sau o cameră de studiu.

Categoric încăperea pe care ar fi ales-o cineva ca să ascundă o carte de mare valoare.

Se întrebă de ce nu îi trecuse oare lui Edison prin cap să cerceteze casa în timpul balului. I se părea o idee cît se poate de bună. Oare nu putea face ea asta? Nu era prea greu să cauți un manuscris străvechi într-o bibliotecă.

Înainte de a-şi pierde curajul, traversă holul şi apăsă clanța uşii. Dacă găsea pe cineva acolo, se va scuza spunînd că se rătăcise în timp ce căuta camera de toaletă a doamnelor.

Trase adînc aer în piept, deschise uşa şi se strecură înăuntru. Razele lunii, care pătrundeau prin arcadele ferestrelor înalte, dădeau naştere unor ciudate forme geometrice pe covor. Un glob pămîntesc, clasicul bust decorativ al unui învățat mort de mult şi biroul masiv îi spuseră că se afla în bibliotecă.

Pe rafturile aflate de-a lungul pereților nu existau prea multe cărți. Miranda adoptase părerea la modă care susținea că volumele legate în piele nu mai sînt o componentă foarte importantă în decorarea unei biblioteci.

Emma decise să-şi înceapă cercetările cu biroul masiv, luminat puternic de lună, ascunzătoare foarte plauzibilă pentru o carte furată. Se îndreptă grăbită spre el. Pantofii ei uşori nu făceau nici un zgomot pe covorul moale. Înconjură biroul şi deschise primul sertar. Dezamăgită, constată că nu conține decît cîteva tocuri şi sticluțe cu cerneală, aşezate în ordine. Celelalte două sertare nu ascundeau nici ele ceva interesant; găsi un top de hîrtie de scris ordinară, gălbuie şi un morman de cărți de vizită şi invitații.

Ultimul sertar era încuiat.

Emma trepida de emoție. Era cu siguranță ceva important în sertarul de jos, altfel de ce și-ar mai fi bătut Miranda capul să-l încuie?

Își pipăi părul elegant coafat și scoase cu mare grijă una din frunzulițele din mătase verde. Acul cu gămălie pe care-l folosise croitoreasa ca să întărească delicatul accesoriu putea să-i fie de folos. N-ar fi fost pentru prima oară cînd deschidea un sertar folosind un ac cu gămălie. În ultimele cîteva luni ale lungii sale vieți, bunicuța Greyson devenise din ce în ce mai uitucă și mai ciudată. Era convinsă că vicarul din sat voia să-i fure cele cîteva lucruri de preț. De fiecare dată cînd omul venea în vizită, bunicuța își încuia cameele, verigheta și perlele moștenite de la mama ei în sertarul mesei de scris. După aceea uita unde a pus cheia. Se plimba agitată și plină de teamă, pînă cînd Emma descuia sertarul și-i recupera bijuteriile.

Cu mișcări sigure, strecură acul în încuietoarea sertarului de la biroul Mirandei. Auzi însă zgomot de pași pe coridor și rămase nemișcată. Era cineva de cealaltă parte a ușii bibliotecii.

– Era și timpul să te întorci, Swan, se auzi vocea joasă a Mirandei, tensionată de enervare. Ce naiba ți-a luat atîta timp?

Răspunsul lacheului nu fu decît un murmur neinteligibil.

Emma simți un fior rece de-a lungul șirei spinării. Cam tardivă presimțirea că se afla în pericol. Avea deja necazuri mari. Iar intuiția ei părea să nu funcționeze cum trebuie exact atunci cînd avea mai multă nevoie de ea.

Trebuia să se miște rapid. Miranda și Swan erau pe punctul de a intra în bibliotecă. Dacă unul din ei aprindea o lumînare, ar fi văzut-o imediat.

Căută, disperată, prin întuneric o ascunzătoare. Draperiile de la geamuri, abia vizibile, rămîneau singura ei speranță. Se grăbi spre cea mai îndepărtată dintre ferestre și se ascunse îndărătul cascadei de catifea închisă la culoare. Imediat fu învăluită de un întuneric dens, de nepătruns.

Zgomotul ușii deschise se auzi înainte ca șnurul ce lega draperia să înceteze să se mai clatine.

14

Cum adică, n-ai găsit nimic? întrebă Miranda cu voce tăioasă. Ai avut destul timp să scotoceşti camera de studiu a lui Stokes. Ai fi găsit cu siguranţă ceva care mă putea ajuta să aflu de unde vine interesul lui subit pentru miss Greyson.

– Am făcut aşa cum mi-aţi cerut, doamnă, răspunse Swan cu vocea răguşită. N-am găsit decît cărţi de ştiinţă şi nişte hîrtii.

– M-ai dezamăgit, Swan.

– Am făcut ce mi-aţi poruncit, repetă el disperat. Nu puteţi da vina pe mine pentru că în camera de studiu a domnului Stokes nu se află nimic interesant.

– Trebuie să existe ceva în casa secăturii ălei, ceva ce i-ar putea explica purtarea de la Ware Castle. Este de neconceput că s-a logodit cu miss Greyson numai pentru că vrea s-o ia de nevastă.

– Poate că o iubeşte, sugeră Swan cu blîndeţe.

– Bah! Cu averea şi puterea lui, putea găsi o femeie din înalta societate. Trebuie să-ţi fi scăpat ceva. Du-te înapoi şi mai caută o dată. Mai ai timp. Nu se întoarce acasă decît în zori.

– Doamnă, vă rog. Nu-i deloc uşor să intri neobservat într-o casă străină. Puţin a lipsit să nu fiu descoperit.

– Ai să te duci. În seara asta. Acum.

– Doamnă, dacă sînt prins voi fi acuzat de jaf.

– Atunci fii foarte atent, zise Miranda fără o urmă de compasiune în glas. De data asta încearcă în dormitor. Caută orice îmi poate sugera ce fel de joc joacă. Scrisori, poate un jurnal. Orice.

– *Dormitorul* lui! N-o să pot urca niciodată pe scări fără să fiu descoperit. Doamnă, vă implor, nu mă trimiteţi din nou în casa aceea. E prea mare riscul.

– Refuzi să-mi îndeplineşti ordinele?

– Vă rog, doamnă, nu-mi cereţi una ca asta.

– Deci refuzi?

– Da, doamnă, *da*, sînt obligat s-o fac. Vă spun că nu e bine. Dacă mă prind, pot fi spînzurat sau deportat. Vă rog, doamnă. Pînă acum am făcut tot ce mi-aţi cerut. Nu este drept să-mi impuneţi o asemenea sarcină.

– Foarte bine, Swan, poţi să te consideri concediat.

– *Miranda.*

Fu un strigăt de disperare. Emma simţi că o cuprinde mila.

– Adună-ţi lucrurile şi părăseşte casa asta imediat. O să găsesc pe altcineva să-ţi ia locul. Un servitor care va fi nerăbdător să-mi îndeplinească toate dorinţele.

Uşa se închise cu pocnet sec în urma femeii.

Cîteva clipe, camera se cufundă într-o tăcere îngheţată. Apoi Emma auzi un bolborosit ciudat. La început nu-şi dădu seama ce este, însă după cîteva secunde pricepu că Swan plînge. Suspinele lui înăbuşite îi frîngeau inima. Abia se abţinea

să nu iasă de după draperii ca să-l aline. Tocmai cînd credea că nu mai poate îndura, plînsul încetă.

– Să te ia dracu', să te ia dracu', să te ia dracu'!

Durerea lacheului se transformase în furie.

– Tîrfă! Te culci cu toți, dar tot la mine vii cînd vrei să fii mulțumită. Te-ai întors mereu la Swan, nu-i așa? El e singurul care știe ce-ți place, vrăjitoare afurisită.

Se auzi o bufnitură puternică și Emma tresări. Apoi își dădu seama că Swan trîntise pe podea ceva voluminos. Poate că a fost bustul, gîndi ea, sau globul pămîntesc. Se auzeau alte pocnete și bufnituri, pe măsură ce lucrurile aruncate ajungeau pe podea. Emma asculta cu respirația tăiată cum Swan făcea praf tot ce se afla în încăpere.

– Ar trebui să te spînzure, așa cum le spînzurau mai demult pe vrăjitoare!

Urmă altă serie de bufnituri înăbușite ce păreau că vin din apropierea biroului. O cizmă lovind lemnul?

– Vrăjitoare! Tîrfă! Vrăjitoare! Tîrfă! Te învăț eu să-l mai tratezi pe Swan ca pe un sclav. O să mă ții minte.

Lemnul trosni cu zgomot. Emma auzi foșnet de hîrtii, apoi sunetul aspru al unui chibrit scăpărat. O cuprinse spaima. Doamne, Dumnezeule, oare avea de gînd să dea foc casei? Avu viziunea aglomeratei săli de bal cuprinsă de flăcări și fum. Nu putea să mai aștepte. Trebuia să acționeze imediat.

– Arzi, vrăjitoare, arzi în iad. N-o să-ți mai îndeplinesc ordinele niciodată. Mă auzi? Niciodată! O să-ți distrug vraja, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac pe acest pămînt.

Emma trase adînc aer în piept și ieși de după draperie. Văzu flăcările dar, spre marea ei ușurare, ardeau în șemineu. Swan aprinsese un foc, dar în cămin.

Bărbatul stătea cu capul plecat şi ochii aţintiţi în vîlvătaie. Umerii lui largi şi statura masivă erau subliniate de lumina focului. După o vreme, se întoarse şi păşi înfrînt spre uşă. Apăru o clipă în dreptunghiul luminat de lună, şi dispăru în întuneric, cînd uşa se deschise şi apoi se închise, în urma lui.

Emma aşteptă cu respiraţia tăiată, temîndu-se că s-ar putea întoarce, însă paşii grei se îndepărtau pe coridor.

Îi scăpă un suspin de uşurare. Trebuia să iasă numaidecît de acolo. Singurul lucru de bun-simţ pe care-l putea face era să părăsească biblioteca cît mai rapid cu putinţă. Cu toate acestea, nu se putu abţine să meargă la cămin ca să vadă ce arsese Swan.

Trecînd pe lîngă birou, observă că sertarul de jos, cel pe care plănuise să-l forţeze ceva mai devreme cu un ac cu gămălie, era spart. Indiferent ce fusese înainte acolo, dispăruse deja în flăcări.

– Oh, Doamne!

Emma se îndreptă în goană spre cămin.

Două jumătăţi ale unei cutii mari din piele zăceau pe covor în faţa şemineului. Hîrtiile care se aflaseră în interiorul ei se mistuiau în flăcări. Focul le cuprinsese aproape pe toate, însă Emma reuşi să descifreze cîteva pasaje tipărite pe ele.

Domnişoara Fanny Clifton în rolul Julietei...

... apare luni, 9 iunie şi în săptămîna următoare în Othello

Un spectacol strălucitor...

O frumuseţe divină, care face inutile reflectoarele de pe scenă...

*

Programe de teatru, îşi zise Emma. Şi cronici teatrale de prin ziare. Toate transformîndu-se încet în cenuşă.

Se apropie mai mult şi luă vătraiul în mînă. Poate reuşea să salveze cîteva. Ceva foşni sub pantoful ei. Ridică piciorul şi văzu că o parte din hîrtii căzuseră pe podea atunci cînd, furios, Swan golise conţinutul cutiei în cămin.

Renunţînd la vătrai, ridică de jos un teanc de hîrtii. Le rulă cît putu de strîns şi le strecură în mica ei poşetă elegantă. Apoi se întoarse şi o porni spre uşă.

De pe coridor nu auzise nici un zvon de paşi care să o avertizeze. Avea mîna pe clanţă cînd simţi că aceasta se mişcă. Îşi ţinu respiraţia şi se îndepărtă cît putu de repede, în vreme ce uşa se deschidea foarte încet. Nu mai avu timp să se ascundă după draperie.

Edison se strecură tăcut în cameră şi închise uşa în urma lui.

– Mă întrebam unde ai dispărut din nou.

Emma se simţi cuprinsă de o imensă uşurare.

– Dacă mă mai speriaţi vreodată în halul ăsta, vă jur că o să leşin.

– Nu ştiu de ce, dar nu mi te prea închipui leşinînd.

Edison aruncă o privire la focul pe cale să se stingă şi o întrebă răstit:

– Ce naiba faci aici?

Emmei vocea lui i se păru ciudată, total lipsită de inflexiuni. Îşi zise că se va gîndi la asta ceva mai tîrziu.

– E o poveste foarte lungă. Şi nu cred că ar fi o idee bună să v-o spun aici.

– S-ar putea să ai dreptate, şopti el lipindu-şi urechea de tăblia uşii. Aud nişte paşi.

– Oh, nu! Nu din nou.

– Sssst.

O prinse de braţ şi o îndreptă hotărît spre fereastră.

– Dacă vă gîndiţi să vă ascundeţi, sir, vă recomand draperiile de la fereastra din celălalt capăt al camerei. Sînt destul de încăpătoare, şopti Emma.

Edison întoarse capul şi o privi. Strălucirea rece a luminii de lună îi transforma trăsăturile într-o mască îngheţată. Emma îşi dădu seama abia mai tîrziu că era peste măsură de furios.

– Lasă draperiile. O să ieşim de-aici imediat.

Edison se opri în faţa unei ferestre, o deschise grăbit, o săltă pe Emma fără prea multe menajamente peste pervaz şi o urmă.

Emma scînci cînd pantofii ei delicaţi se cufundară în iarba umedă.

– Şi-acum, ce propuneţi să facem, sir?

– Ocolim casa pînă ajungem pe terasă şi intrăm înapoi în sala de bal. Dacă ne întîlnim cu alţi musafiri, îşi vor închipui că tocmai ne întoarcem de la o plimbare prin grădină.

– Şi apoi?

– Şi apoi, începu el pe acelaşi ton prea prevenitor, care-i devenise familiar, îmi chem trăsura şi te duc acasă.

– Dar am venit cu lady Mayfield. Letty are de gînd să stea pînă dimineaţă.

– Letty o să facă ce doreşte. Tu vii cu mine acasă. Imediat.

– Nu e nevoie să folosiţi tonul acesta, sir, se răsti Emma. Nu făceam decît să încerc să vă ajut în cercetările dumneavoastră.

Edison îi aruncă o privire tăioasă.

– Să mă ajuți? Pe toți dracii, nu ți-am cerut să intri în biblioteca aia blestemată.

– Mă mîndresc că sînt genul de angajat care dovedește inițiativă.

– Inițiativă? Așa îi spui tu? Mă pot gîndi la o mulțime de alți termeni... Pe flăcările iadului!

Edison o împinse brusc de lîngă el și sări într-o parte.

– Ce mama...? Emma se împiedică de o tufă și întinse la întîmplare o mînă încercînd să se agațe de ceva.

Prinse o mișcare cu coada ochiului și se întoarse rapid. La început nu văzu nimic. După aceea reuși să distingă umbra fantomatică, cu o pelerină largă fluturîndu-i pe umeri. Exista o grație felină în felul în care silueta înainta spre prada ei.

Pradă. Cuvîntul o izbi și brusc își dădu seama că nu era un spărgător sau un hoț obișnuit. Ființa aceea îl vîna pe Edison.

Se răsuci, cu gura larg deschisă, pregătindu-se să țipe în semn de avertisment, dar țipătul îi rămase în gît. Văzu limpede că Edison este pe deplin conștient de pericolul care se apropia. Întreaga lui atenție se concentrase asupra siluetei care înainta spre el. Atitudinea lui vădea o așteptare calmă, cel puțin ciudată în asemenea circumstanțe.

Emma se gîndi să strige după ajutor, dar îi era teamă că n-o va auzi nimeni, din cauza zgomotului din sala de bal. Nu putea decît să privească, îngrozită, cum cei doi bărbați se apropiau unul de celălalt.

Abia atunci își dădu seama că și Edison se mișcă cu aceeași grație felină, ireală, ca și adversarul său. Amîndoi aveau un aer fantomatic. Îi era greu să-i urmărească. Păreau că nu fac nici o mișcare, dar își schimbau poziția cît ai clipi din ochi.

Cei doi adversari executau un dans mortal, ciudat. Cel rău făcu prima mişcare. Piciorul lui ţîşni într-un arc scurt. Edison fandă lateral, evitînd lovitura.

Cel rău scoase un ţipăt scurt şi aspru şi lovi pentru a doua oară cu piciorul, iar Edison aflat prea aproape nu reuşi să o evite complet. Se răsuci, primind lovitura lateral, în coaste, în loc s-o primească în piept, dar nu reuşi să-şi menţină echilibrul şi căzu la pămînt.

Cu o succesiune de mişcări şi rotiri ciudate, fantoma întunecată se apropia să ucidă.

– Nu! Nu-l lovi!

Emma îşi ridică fustele şi se repezi spre ei, fără să aibă nici cea mai mică idee cum l-ar putea opri pe atacator. Ştia doar că trebuie să facă ceva înainte ca acesta să-l omoare pe Edison.

– *Du-te înapoi, Emma!*

Vocea lui poruncitoare îi opri avîntul. Se uită uluită cum îşi întinde cu un zvîcnet piciorul şi îşi loveşte adversarul.

Silueta fantomatică se dădu înapoi, dezechilibrîndu-se. Edison se ridică în picioare cu o mişcare rapidă. În lumina rece a lunii, chipul lui arăta cumplit. Avea o expresie atît de dură încît îşi dădu seama că în clipa aceea era în stare să ucidă. Gîndul acesta o şocă profund.

Se părea că şi răufăcătorul recunoscuse acea expresie ucigaşă şi trăsese concluzia că sorţii îi sînt potrivnici. Se răsuci pe călcîie, sări peste frunzişul unui gard viu tuns impecabil şi dispăru în noapte.

Emma se temu că Edison are de cînd să urmărească fantoma.

– Edison, nu!

– Ai dreptate. E prea tîrziu. Mă tem că este binişor mai tînăr decît mine şi că m-ar învinge fără îndoială într-o cursă de sprint.

– Te simţi bine? întrebă ea tremurînd.

– Da.

Îl privi cum îşi trece de cîteva ori degetele prin păr, cum îşi aranjează cravata de un alb orbitor şi îşi îndreaptă haina. Cînd termină, afişa aceeaşi eleganţă impecabilă de dinainte de luptă.

Există destule avantaje dacă te îmbraci în negru, îşi spuse Emma. E o culoare foarte potrivită ca să ascundă petele de iarbă.

Edison o luă de braţ şi o conduse spre sala de bal păşind atît de repede încît o făcu aproape să alerge. Nu scoase însă nici un cuvînt ca să se plîngă. Cînd ajunseră pe terasă, o privi încruntat.

– Tremuri.

Emma îl privi şi observă că, deşi părea perfect stăpîn pe el, focurile blestemate ale luptei îi mai ardeau în priviri.

– Nu-mi pot da seama de ce, răspunse ea. Poate din cauza aerului rece.

15

Edison reuşi să se abţină pînă cînd vizitiul închise uşa cupeului şi se urcă pe capră. După ce echipajul porni cu o smucitură uşoară şi o luă în josul străzii, trase furios perdelele, se trînti pe banchetă în colţul cel mai îndepărtat şi privi spre Emma.

Tînăra îl cerceta cu o expresie de îngrijorare vădită.

– Sînteţi sigur că răufăcătorul acela nu v-a rănit?

– Nu, nu m-a rănit.

Cel puţin nu foarte grav, continuă el în gînd. Probabil că a doua zi va descoperi cîteva vînătăi pe coaste, însă asta avea să-i fie învăţătură de minte. Reacţionase puţin cam încet. Şi apoi, trecuseră ani buni de cînd nu mai participase la o luptă Vanza. Cu siguranţă că ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat în acea seară era o întîlnire cu un practicant al acestei arte. De fapt, nimic din ceea ce se petrecea cu el de cînd îşi începuse investigaţiile nu putea fi considerat ceva obişnuit. Mai ales noua lui asistentă.

O privi pe Emma, conştient de senzaţia stranie care punea stăpînire pe el. Nu reuşea să-şi explice propria stare de

spirit. Îşi amintea foarte bine că o luptă violentă îi stîrnise întotdeauna sentimente puternice, care cereau multă voinţă pentru a fi ţinute sub control. Dar ceea ce simţea acum era absolut nou pentru el. Nu pricepea despre ce era vorba, dar intuia că e cît se poate de periculos.

Lumina aurie a lămpii de la trăsură se reflecta în părul Emmei şi îi transforma ochii în două nestemate verzui. Se simţi brusc cuprins de nevoia acută de a se apropia şi a o lua în braţe. Strînse pumnii şi se forţă să respire adînc şi rar.

Cu excepţia tremurului care o cuprinsese cu cîteva minute în urmă pe terasă, Emma părea calmă, de parcă n-ar fi făcut nimic periculos în afara faptului că dansase toată seara. Tăria ei îl irita cu atît mai mult cu cît se simţea obligat să recunoască deschis că o admiră.

– Majoritatea femeilor de la bal ar fi devenit isterice pînă acum, bombăni el.

– Nu-mi pot permite să devin isterică, sir. Mi-am uitat sărurile acasă.

Ironia ei a fost picătura care a umplut paharul. Toată seara îl obsedase gîndul că ar fi putut avea un iubit cu care s-a întîlnit în după-amiaza aceea. Mai tîrziu, cînd dăduse peste ea în bibliotecă, primul lui gînd fusese că are o altă întîlnire secretă. Simţea nevoia să rupă ceva în bucăţi, de preferinţă mătasea delicată a rochiei ei verzi. Şi pentru că tot îl purta gîndul într-acolo, îşi dori să-i scoată frunzuliţele de mătase din păr şi să privească răzvrătita cascadă de bucle căzîndu-i pe umeri. Voia să o dezbrace de tot şi să facă dragoste cu ea. Voia să se imprime atît de profund şi de intim în fiinţa ei, încît să nu mai poată dori niciodată un alt bărbat.

O dorea în ciuda bănuielii că avea, poate, un iubit.

O dorea sălbatic, orbeşte, imediat. Prezenţa Emmei, atît de aproape în interiorul strîmt al trăsurii, îl împiedica să-şi impună stăpînirea de sine care îi fusese mereu refugiu şi pavăză.

Dezorientat, îşi dădu seama că este în plină erecţie.

– Sînteţi foarte sigur că vă simţiţi bine? îl întrebă Emma cu voce şovăitoare.

– Da.

Edison îşi schimbă uşor poziţia, căutînd puţină alinare.

– În momentul acesta aveţi o privire foarte ciudată, sir, continuă ea încruntîndu-se.

– Adică ce fel de privire?

– Nu mă pricep s-o descriu. Cine era bărbatul acela ciudat care v-a atacat?

– N-am idee. Singurul lucru de care sînt sigur e că a studiat artele marţiale la aceeaşi şcoală ca şi mine.

– Ce fel de şcoală?

– Şcoala templului din Vanzagara.

– Vanzagara? repetă Emma cu ochii larg deschişi, înţelegînd imediat. Atunci înseamnă că mizerabilul acela este implicat în afacerea noastră, sir.

Edison încercă să se concentreze asupra subiectului pe care-l discutau.

– Da. Probabil că supraveghea casa lui lady Ames. Cred că pot spune fără să greşesc că mai caută cineva cartea. Însă bărbatul acela părea prea tînăr ca să fi pornit de capul lui într-o afacere atît de complicată.

– Cum v-aţi dat seama că era tînăr? Avea faţa acoperită cu o mască.

Edison îşi atinse coastele.

– Sînt foarte sigur de asta. Avea în mişcări viteza şi agilitatea tinereţii. Din fericire, n-a avut vreme să înveţe trucurile şi vicleşugurile pe care le deprinzi cu vîrsta.

– Afacerea asta devine din ce în ce mai complicată.

– Da. Edison privea fix lumina tremurătoare a lămpii de la trăsură, încercînd să se concentreze. Eu tot nu pot să pricep cum a dat lady Ames peste un secret cunoscut în Anglia doar de cîţiva iniţiaţi.

– N-aţi descoperit absolut nimic despre trecutul ei?

– Nimic mai mult decît ceea ce a spus tuturor, cînd a apărut în Londra, la începutul acestui sezon. Pretinde că este văduva unui nobil bătrîn, care a murit anul trecut în Scoţia.

– Prea multe necunoscute, şopti Emma. Aş putea să vă ajut să le elucidaţi pe cîteva dintre ele.

Edison îşi întoarse privirea spre Emma.

– Începe cu cea mai importantă dintre ele. Ce dracu' făceai în biblioteca Mirandei acum un ceas?

– Cum de m-aţi găsit acolo, sir? întrebă Emma clipind repede.

– M-am gîndit să arunc o privire prin bibliotecă în vreme ce tu te aflai sus, în camera de toaletă.

– Doamne sfinte! Mă mir cum de nu ne-am întîlnit toţi acolo.

– Toţi? Edison simţi cum i se încleştează fălcile şi-şi se auzi dinţii scrîşnind. A mai fost cineva cu tine în bibliotecă înainte să ajung eu?

Emma se aplecă înainte şi începu să vorbească pe un ton scăzut:

– După cum v-am spus mai devreme, e o poveste lungă. Poate n-o să mă credeţi, sir, dar în seara asta am descoperit nişte lucruri incredibile.

Nu-i plăcea emoția pe care o citea în ochii ei. I se părea bolnăvicioasă.

– Te ascult.

– După ce am ieşit din camera de toaletă, l-am observat din întîmplare pe Swan, care se comporta cel puţin ciudat.

– Swan? Lacheul Mirandei? Ce are el de-a face cu toate astea?

– Nu ştiu. Însă, după cum v-am spus, se purta ciudat. Aşa că l-am urmărit în timp ce cobora pe scara de serviciu.

– L-ai urmărit pe Swan?!

Nervii lui Edison, deja puşi la grea încercare, începură să scoată scîntei. Era aproape la fel de rău ca şi cum ar fi aflat că avusese o întîlnire amoroasă în bibliotecă. *Aproape, dar nu chiar la fel.*

– Ai înnebunit? Ar putea foarte bine să fie un ins periculos. Dacă descoperea că l-ai urmărit? Ce explicații i-ai fi dat?

– Vreți să-mi ascultați povestea, sau nu? întrebă ea iritată.

Edison îşi schimbă poziția. Sta acum cu picioarele depărtate, cu mîinile pe genunchi şi arboră o figură voit răbdătoare.

– Pe toți sfinții, spune-mi o dată restul poveştii ăsteia nesăbuite.

– L-am pierdut pe Swan pînă să ajung jos, dar am observat uşa bibliotecii şi m-am hotărît să arunc o privire înăuntru, dacă tot ajunsesem pînă acolo.

– Pe toți dracii! şuieră Edison.

– Bineînțeles, nu m-aş mai fi deranjat să fac asta dacă aş fi ştiut că intenționați s-o faceți dumneavoastră. Insist ca

pe viitor să mă ţineţi la curent cu intenţiile pe care le aveţi, sir. Astfel nu ne vom împiedica unul de celălalt la fiecare pas, în timpul cercetărilor.

– Dă-mi voie să-ţi amintesc, miss Greyson, că dumneata lucrezi pentru mine, şi nu invers. Eu sînt cel care decide cînd şi dacă trebuie să afli ceva.

– Cred că vă veţi răzgîndi după ce veţi auzi ce-am aflat în seara asta.

Expresia de pe faţa ei exprimă al dracului de multă mulţumire de sine, constată Edison.

– Spune-mi ce ai descoperit.

– Miranda l-a trimis în seara asta pe Swan la dumneavoastră acasă, ca să vă scotocească prin camera de studiu, în timp ce eraţi la balul ei. Este hotărîtă să afle de ce v-aţi logodit cu mine. Nici nu-i trece prin minte că legătura dintre noi poate fi una absolut normală. Emma îşi îndreptă spatele, îl privi cu ochi strălucitori şi încheie triumfătoare: Asta este, sir. Ce părere aveţi de o asemenea ştire?

– Nu prea grozavă. Nu mă surprinde că Swan a căutat prin camera mea de studiu. Mă aşteptam să facă ceva de genul ăsta.

– *Vă aşteptaţi?*

– Ştiu foarte bine că Miranda este foarte curioasă în privinţa mea. În definitiv, atîta timp cît eşti logodită cu mine, îi cam stau în cale.

– Aţi ştiut că Swan o să vă scotocească prin camera de lucru?

Emmei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Era inevitabil să trimită pe cineva. Swan părea cel mai potrivit pentru o asemenea treabă. Dar cum ai reuşit tu să afli cu ce s-a îndeletnicit el în seara asta?

– Swan şi Miranda au intrat în bibliotecă în timp ce mă uitam prin sertarele biroului. Am fost obligată să mă ascund după una din draperii în timp ce ei stăteau de vorbă.

Edison îşi simţi stomacul cum se strînge. Femeia asta avea să-l înnebunească!

Cu gesturi lente, îşi luă mîinile de pe genunchi şi îi prinse încheieturile.

– Ascultă-mă, Emma, şi să-ţi intre bine în cap. N-ai să te mai aventurezi niciodată de capul tău, aşa cum ai făcut în seara asta. N-o să-ţi mai asumi asemenea riscuri atîta vreme cît eşti în serviciul meu. Mă înţelegi?

– Nu, nu vă înţeleg. De ce sînteţi aşa de furios?

Emma părea profund ofensată şi oarecum nedumerită.

– Din cauza riscurilor la care te-ai expus, aiurită mică. Putea să ţi se întîmple ceva rău.

– Nu prea cred. Puteam să mă fac de ruşine, atîta tot. Dumneavoastră v-aţi aflat cu adevărat în pericol astă-seară. Individul ăla îngrozitor din grădină putea să vă rănească rău.

– Ţi-ar fi păsat dacă eram rănit în seara asta?

– Bineînţeles că mi-ar fi păsat, sir.

– De ce, o întrebă el cu un zîmbet ironic. Pentru că sînt cel mai generos dintre toţi patronii pe care i-ai avut de cînd ţi-ai început cariera şi, ca atare, nu vrei să-ţi pierzi postul înainte de a-ţi primi salariul?

– Nu-i vorba doar de bani...

– Ah, nu. Atunci poate că grija ta pentru binele şi integritatea mea se datorează faptului că încă nu ţi-am dat referinţele alea la care ţii ca la ochii din cap.

– Aş putea să vă pun exact aceeaşi întrebare, sir, izbucni Emma cu ochi strălucitori de furie. De ce insistaţi atît să

nu-mi asum riscuri inutile atîta vreme cît sînt în serviciul dumneavoastră? Nu cumva din cauză că aveți nevoie să fiu în formă, ca să puteți să mă folosiți în continuare drept momeală ca s-o prindeți în cursă pe lady Ames? Nu sînt decît o bucată de cașcaval cu care vreți să prindeți un șoarece?

– Dacă-i așa, ești cu siguranță cea mai scumpă bucată de cașcaval pe care am plătit-o vreodată. Nu-mi rămîne decît să sper că te vei dovedi și gustoasă.

– Sir, sînteți de departe cel mai dificil patron pe care am avut nenorocul să-l întîlnesc în decursul întregii mele cariere.

– Spui mereu asta. Important este că plătesc foarte bine, nu-i așa?

– Cum îndrăzniți să sugerați că grija pe care-o manifest pentru binele dumneavoastră n-ar fi pe deplin dezinteresată?

Edison putea să jure că zgomotul produs de prăbușirea zidului de piatră al răbdării sale s-a auzit cît se poate de tare.

– Haide să descoperim cît de dezinteresată este grija pe care mi-o porți.

Se răsuci brusc și se aplecă înghesuind-o într-un colț al banchetei. Îi prinse amîndouă încheieturile ca să o țintuiască acolo, și își înclină capul.

În secunda în care îi atinse buzele, știu cu siguranță că atitudinea calmă a Emmei fusese la fel de înșelătoare ca și a lui. Și ea pășea pe aceeași muchie de cuțit.

După cîteva clipe de ezitare, Emma își eliberă mîinile și îl prinse strîns de după gît.

Valul de dorință care se iscase între ei în ultimele cîteva minute deveni imposibil de zăgăzuit. Era de mirare că nu luaseră încă foc pernele de pe banchetă.

Buzele Emmei fremătau sub ale lui, degetele ei i se încleştaseră în păr. Poate că avea un iubit undeva, în Londra, însă în clipa aceea îl dorea pe el.

Cu mişcări dezordonate, Edison se lupta să-şi scoată haina şi, în cele din urmă, reuşi să scape de ea. Cu gesturi febrile, Emma îi scoase cravata.

El îşi sprijini un picior pe podeaua trăsurii şi o strivi între perne, îmbrăţişînd-o mai strîns. Gustul ei îl obseda – era sofisticat, aromat şi ameţitor. Nu semăna cu al nici unei alte femei din cele pe care le sărutase pînă atunci.

– Edison.

Fusta largă a rochiei ei din mătase se încurcase în jurul coapselor lui. Îi descheie corsajul, căutînd înfrigurat rotunjimea fermă a sînilor ei mici. Simţi un sfîrc întărit provocator împungîndu-i palma. Aroma dulce şi caldă a trupului ei avea iz de ierburi proaspete. Edison şi-o închipui făcînd baie în faţa focului aprins în cămin şi fu pe punctul de a-şi pierde şi ultima brumă de autocontrol.

Îşi dezlipi gura de a ei cu un geamăt, se aplecă şi prinse între dinţi sfîrcul întărit de dorinţă. Emma se cutremură şi se arcui în braţele lui.

Era vag conştient de legănatul trăsurii, de zgomotele înăbuşite ale străzii, de sunetul potcoavelor cailor pe caldarîm. Însă totul păre foarte îndepărtat, foarte vag. Şi total lipsit de importanţă. Emma trăsese de poalele cămăşii lui, pînă reuşise să le scoată din pantaloni. Edison îi simţi degetele bîjbîind orbeşte pe cataramele bretelelor. Îi luă mîinile şi le strecură sub cămaşă, cutremurîndu-se puternic cînd le simţi atingîndu-i pielea. Emma se opri brusc.

– V-a durut? întrebă ea repede. Acolo v-a lovit mizerabilul acela?

El îşi cufundă privirea în ochii ei verzi.

– Chiar dacă m-a lovit, n-am nevoie decît de atingerea ta ca să mă vindec. Nu te opri, te rog.

– Dar dacă...

– Nu te opri. Te implor, murmură el cu fața înfundată în adîncitura dintre gîtul şi umărul ei.

– Bine, atunci, şopti ea cu glasul stins.

La început grijulie, apoi cu patimă crescîndă, Emma îşi răspîndea mîngîierile pe spatele lui.

– Sînteți atît de puternic şi de cald, atît de masiv.

Amuzat de mirarea ei, Edison îi răspunse:

– Şi tu eşti foarte, foarte moale.

Învins de dorință, Edison apucă straturile de material moale care i-o ascundeau şi i le ridică pînă la talie. Lumina lămpii împrumuta coapselor ei prelungi o culoare aurie. La încheietura picioarelor, cîrlionții roşcați străluceau în lumina aurie. Edison auzi un şuierat şi îşi dădu seama că este propria lui respirație.

– Emma, dacă nu vrei asta, spune-mi acum.

Emma îşi luă mîinile de pe spatele lui şi îi prinse fața în palme. Degetele îi tremurau uşor. Îl privi cîteva clipe adînc în ochi. După care îi spuse cu un zîmbet uşor:

– E bine.

Pentru moment nu reuşi să înțeleagă cuvintele ei ciudate. Dorința care i se citea pe chip îl uimea. Închise ochii, pe jumătate convins că era victima unei halucinații. Cînd îi deschise din nou, Emma îl privea cu aceeaşi dorință de care se simțea şi el copleşit.

Îi prinse cu blîndețe coapsele în mîini şi o deschise atingerii lui. Emma îl întîmpină cu un geamăt. Mîna lui o găsise caldă şi primitoare.

Nu reuşi să se mai stăpînească. Cu o mişcare puternică pătrunse în spaţiul acela strîmt şi umed pe care-l dorise atît.

Emma scoase un ţipăt de protest răguşit, pe jumătate sugrumat, şi îşi înfipse unghiile în umerii lui.

Şocul realităţii îl dezmetici.

– *Emma!*

Nu făcuse niciodată dragoste cu o virgină, dar avea certitudinea că asta i se întîmpla atunci. Indiferent cu cine se întîlnise ea în după-amiaza aceea, nu fusese un iubit.

Emma privi spre el. În ochii ei se stinsese flacăra pasiunii.

– Sper că genul ăsta de activitate se îmbunătăţeşte prin practică...

Cuvintele sunau de parcă ar fi fost rostite cu dinţii încleştaţi.

– Da, aşa e, reuşi să rostească Edison.

– Mă tem că sînteţi mult prea mare ca să vă dedaţi la astfel de lucruri, sir.

– Oh, Emma.

Cu un efort de voinţă, rămase nemişcat permiţîndu-i să se obişnuiască cu el. Cînd crezu că simte o uşoară relaxare a muşchilor care îl strîngeau atît de tare, începu să se mişte.

Trupul ei se închise din nou strîns în jurul lui, trăgîndu-l în adînc, închizîndu-l în fierbinţeala lui.

Simţi ca prin vis stropi de sudoare prelingîndu-i-se pe frunte şi pe spate. Cămaşa i se lipise de piele. Pe neaşteptate, Emma începu să răspundă mişcărilor lui de o manieră surprinzătoare.

– Nu, iubita mea, nu trebuie să...

Era prea tîrziu. Un ultim rest de raţiune îl făcu să se retragă cu repeziciune, ca să o protejeze.

Spasmele puternice ale orgasmului îl scuturară multă vreme. Cu ochii închişi şi dinţii strînşi, se lăsă prins în vîrtejul copleşitor al unei plăceri aproape dureroase. Apoi se prăbuşi peste mormane de fuste şi jupoane. Mirosul pasiunii împlinite plutea greu în aer.

La scurt timp şi trăsura s-a oprit în faţa reşedinţei lui Letty Mayfield.

Frumos basm mai trăieşti, îşi spuse Emma abătută.

Încă mai tremura şi avea senzaţia că visează cînd intră înaintea lui Edison în bibliotecă, cîteva minute mai tîrziu. Mulţumi în gînd Cerului că Letty rămăsese la bal, şi că servitorii dormeau la ora aceea. Nu era nimeni prin preajmă care să-i observe rochia boţită şi pătată, părul în dezordine sălbatică şi expresia feţei, pe care şi-o bănuia cel puţin suspectă.

Ştia că arată absolut îngrozitor. În orice caz, nu aşa îşi închipuia că va arăta după ce făcuse dragoste cu bărbatul pe care-l aşteptase toată viaţa.

Desigur, nu ştiuse pînă în seara aceea că Edison este acel bărbat. De fapt, nimic din tot ce se întîmplase nu decursese ca în reveriile ei secrete. Nici aşteptare înfiorată, nici trandafiri, nici declaraţii de iubire veşnică.

Nici o vorbă despre viitor.

Dar iată că ai făcut-o, îşi spuse ea. Cînd îţi alegi o meserie, n-ai nici un motiv să te aştepţi că lucrurile vor decurge ca-n romane.

Aruncă o privire mohorîtă spre Edison, care îşi făcea de lucru aprinzînd focul. Arăta ca de obicei. Era pur şi simplu nedrept să fie aşa, ţinînd cont de neglijenţa absentă cu care îşi refăcuse ţinuta. Nu se mai deranjase să-şi lege cravata, însă

în rest se prezenta fără cusur. Nimeni dintre cunoscuții ei n-ar fi arătat astfel după o încăierare violentă urmată la scurt timp de o partidă de amor.

Edison își scutură palmele, se ridică și se întoarse s-o privească. Ochii lui aveau o expresie neliniștitor de întunecată și de hotărîtă.

– Trebuie să vorbim, începu el.

Tonul mult prea calm al vocii lui o sperie. Tot în el găsi însă pînă la urmă putere să se adune. Reuși să compună un zîmbet, sperînd din tot sufletul să fie unul suficient de oficial.

– Da, sir, desigur.

Edison făcu un pas spre ea și se opri.

– Emma, nici nu știu de unde să încep.

Doamne Sfinte, avea de gînd să-și ceară scuze! Trebuia să-l oprească. Din tot ce i se putea întîmpla mai rău, scuzele erau fără îndoială lucrul cel mai neplăcut. Teama că va trebui să-l asculte spunîndu-i cît de mult regretă interludiul lor pasional o făcu să dea un pas îndărăt. Neatentă, se lovi rău de biroul lui Letty. Poșeta micuță care îi atîrna la încheietura mîinii se izbi de placa de mahon.

Emma își aminti brusc ce avea înăuntru.

– Da, spuse ea. Sigur că trebuie să stăm de vorbă. Sînt foarte bucuroasă că mi-ați amintit, sir. Își deschise grăbită poșeta și scoase hîrtiile culese din biroul Mirandei, după care continuă: N-am avut încă ocazia să vă arăt ce-am salvat din flăcări.

– Ce flăcări? Vrei să spui că a încercat cineva să ardă hîrtiile astea în căminul din bibliotecă?

Edison le luă și le răsfoi.

– Da, Swan. El și Miranda s-au certat cumplit cînd ea a

aflat că nu reuşise să găsească nimic interesant în camera dumneavoastră de studiu. L-a concediat imediat. Doamne, ce trist!

– Ce naiba vrei să spui că e trist?

– Nu i-a dat nici măcar salariul trimestrial, ca să nu mai pomenim de referinţe. L-a dat pur şi simplu afară. Bietul om, îi va fi cu siguranţă foarte greu să-şi găsească altă slujbă. Şi asta nu e cel mai rău.

Edison se apropie încet de ea.

– Dar ce e cel mai rău?

– Mi-e teamă că Swan a făcut greşeala de a se îndrăgosti de patroana lui, şopti ea cu glas răguşit făcîndu-se că studiază cu atenţie hîrtiile de pe birou. După ce a ieşit Miranda din bibliotecă, Swan a plîns. Mi s-a frînt inima auzindu-l.

– A *plîns?*

– Şi după aceea a avut o criză teribilă de furie. A spart un sertar al biroului, a luat de acolo o cutie plină cu hîrtii şi le-a dat foc. Am reuşit să salvez cîteva dintre ele după ce a ieşit din încăpere.

Edison veni lîngă ea şi începu să studieze hîrtiile, atent să nu o atingă.

– Felul violent în care Swan a încercat să distrugă hîrtiile astea m-a făcut să mă gîndesc că erau foarte importante pentru Miranda, continuă Emma. Părea că încearcă să-i facă un rău la fel de mare ca cel pe care i-l făcuse ea.

Edison întinse pe blatul biroului mica grămăjoară de hîrtii.

– Programele astea şi articolele de ziar au un singur lucru în comun. Toate se referă la o actriţă pe nume Fanny Clifton.

– Mai este şi altceva, sir; priviţi cu atenţie. Nici unul din ele nu au legătură cu vreun spectacol dat aici, în Londra. Vorbesc despre o trupă de actori ambulanţi care pare să fi jucat numai în nord.

Edison luă un articol şi citi cu voce tare.

Magnifica domnişoară Clifton a oferit o nouă interpretare rolului lui Lady Macbeth. Expresia de groază din minunaţii ei ochi albaştri a fost evidentă pînă şi pentru cei aşezaţi în ultimele rînduri. Silueta ei zveltă şi graţioasă a fost deosebit de potrivită cu costumaţia elegantă pe care o purta.

– Minunaţii ochi albaştri, şopti Emma. Silueta zveltă şi graţioasă... Îşi ridică ochii spre Edison şi-l întrebă: Aţi ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine, sir?

– Că este posibil ca Miranda să fi avut înainte o carieră de actriţă sub numele de Fanny Clifton?

Edison trînti articolul peste celelalte hîrtii, îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de marginea biroului, înainte de a continua:

– Asta ar explica de ce n-am reuşit să găsesc pe nimeni care să o fi cunoscut înainte de a sosi în Londra, la începutul sezonului.

– Dar e limpede ca lumina zilei că este foarte bogată. Actriţele nu au avere.

– Cîteva dintre ele au reuşit să se căsătorească foarte bine, remarcă Edison.

– Adevărat.

Emma reflectă cîteva momente pe acest subiect. Într-adevăr, fuseseră una sau două actriţe faimoase care reuşiseră să se căsătorească cu nobili foarte bogaţi.

– Însă scandalurile care au izbucnit au obligat cuplurile să părăsească Londra, își continuă ea cu voce tare raționamentul.

– Poate că Miranda și misteriosul ei soț, răposatul lord Ames, au fost obligați să se refugieze din cauza scandalului tocmai în Italia.

– Atunci de ce-ar minți, pretinzînd că vine din Scoția?

– Poate pentru că nu vrea să bănuiască cineva că are vreo legătură cu Italia, răspunse Edison încet.

– Dacă dovediți că Miranda a stat anul trecut o vreme în Italia puteți face o legătură între ea și Farrell Blue, cel despre care spuneați că a descifrat rețeta.

– Da, așa este. Și-apoi, poate că n-a existat niciodată un lord Ames.

– O posibilitate demnă de luat în considerare. În definitiv, așa cum eu mi-am inventat referințele, o altă femeie își poate inventa un soț. Dar asta nu explică de unde are averea. Trebuie să provină de undeva.

– Absolut. Sînt convins că ar fi foarte interesant să aflu de unde. Voi începe să fac cercetări în direcția aceasta încă de mîine dimineață. Pînă atunci însă, noi doi mai avem ceva de discutat.

Emma se crispă la auzul ultimelor lui cuvinte.

– Dacă nu vă supărați, sir, prefer să nu continuăm această discuție. E tîrziu și sînt foarte obosită.

– Emma...

– Am avut amîndoi parte de o seară plină, continuă ea grăbită. Mă tem că nu sînt obișnuită cu ăăă... rigorile vieții sociale. Abia aștept să ajung în pat.

O clipă avu impresia că Edison se va înfuria din nou. Îşi ţinu respiraţia aşteptînd izbucnirea, însă el părea să fi luat altă decizie.

Bărbatul îşi înclină capul cu un gest de o formalitate exagerată, aproape caricaturală.

– Cum doreşte doamna. Dar nu cred că ceea ce avem de discutat poate să aştepte la infinit.

– Cu cît vorbim mai puţin, cu atît e mai bine, murmură ea. Noapte bună, sir.

El ezită cîteva clipe. I se citea în ochi enervarea. Emma se temu din nou că o va obliga să discute. În loc de asta, se întoarse şi porni spre uşă.

– Noapte bună, Emma, rosti el cu mîna pe clanţă. Dă-mi voie să-ţi spun, ca patron, că în seara asta ţi-ai depăşit îndatoririle, însă te-ai întrecut pe tine însăţi. Fii liniştită, vei fi recompensată corespunzător pentru această seară.

Emma simţi că ia foc. Nu putea să-şi creadă urechilor. Avea impresia că o să se înăbuşe de furie.

– *Recompensată.* Aţi spus cumva recompensată?!

– Mă simt obligat să mai adaug cîteva lire la salariul pe care ţi-l voi plăti la sfîrşitul colaborării noastre, continuă el grav.

– Cum vă permiteţi, sir?

Pe punctul de a exploda, căută din ochi cel mai apropiat obiect. Văzu un mic glob pămîntesc şi îl aruncă fără ezitare în direcţia lui Edison.

– Cum îndrăzniţi să sugeraţi că aş putea primi bani pentru... pentru incidentul acela stupid din trăsură? Sînt obligată să muncesc ca să-mi asigur existenţa, *dar nu sînt o tîrfă.*

Edison prinse globul cu o mişcare aparent neglijentă.

– Pentru Dumnezeu, Emma, dar nici n-am spus că ai fi.

Păru că nici nu-l aude, atît de furioasă era. Se uită după alt obiect ce putea fi aruncat şi apucă în mîini o vază plină cu flori.

– Nu vreau bani pentru ceea ce s-a întîmplat între noi. Mă auziți? Mai bine mor de foame într-un azil decît să iau bani pentru asta, spuse ea cu o furie rece şi expedie vaza spre el cu toată puterea.

– La naiba, Emma, calmează-te!

Edison reuşi să prindă vaza, însă nu şi să-i evite conținutul. Apa şi florile îi veniră direct în față, făcîndu-l să-şi scuture capul nervos.

– Mă refeream la o recompensă pentru că ai cercetat biblioteca Mirandei. Ceea ce ai descoperit acolo se poate dovedi extrem de folositor.

– Prostii! se răsti ea lovindu-şi palmele una de alta. Nu vă cred.

Edison simți cum îşi pierde din nou cumpătul.

– Îți spun adevărul, ființă afurisită, încăpățînată şi cu un creier cît nuca!

Urlă la mine, îşi zise Emma uluită. Nu l-am mai văzut niciodată atît de furios.

– Pe cuvîntul dumneavoastră de onoare? întrebă ea fără să încerce să-şi ascundă suspiciunea.

– Pe toate chinurile iadului, femeie! O privea țintă, cu părul ud lipit de frunte şi ochii scăpărînd de mînie. Dacă simțeam neapărat nevoia să-mi iau o amantă, căutam o muiere

cu o fire mai blîndă şi categoric cu mai multă experienţă amoroasă decît tine.

Emma rămase cu gura căscată.

– Acum mă insultaţi pentru că-mi lipseşte experienţa?

– Încerc să-ţi vîr în cap cît se poate de clar că nu consider ceea ce s-a întîmplat în trăsură un aspect al afacerii noastre. Răsplata de care vorbeam era pentru ceea ce ai descoperit despre lady Ames, sau Fanny Clifton, sau cum i-o mai fi zicînd...

Cu un gest de dezgust, îşi scutură cîteva petale de pe mîneca hainei.

– Edison...

O privi crunt şi deschise uşa cu o smucitură.

– Şi dacă tot discutăm subiectul ăsta, permite-mi să-ţi aduc la cunoştinţă că, dacă îţi mai asumi vreodată un asemenea risc, nu mai capeţi de la mine nici o referinţă.

– Edison, aşteaptă... Îşi prinse poalele rochiei şi porni în grabă spre uşă. Poate că am fost puţin pripită cu acuzaţiile mele.

Edison nu catadicsi să-i răspundă. Uşa bibliotecii i se trînti Emmei în faţă exact în clipa cînd ajunse la ea.

16

Edison se îmbărbătă, la fel cum făcea de fiecare dată în rarele cazuri cînd era obligat să-i facă o vizită bunicii lui. Îi era groază pînă şi să păşească peste pragul reşedinţei ei, şi nu casa străveche era cea care îi provoca o asemenea reacţie. Dimpotrivă, găsea conacul pe gustul lui. Era o structură impozantă în stil Palladian, cu linii clasice şi bine împărţit. Cu toate acestea, atmosfera i se părea sumbră şi apăsătoare. Cu mult timp în urmă o numea în gînd „fortăreaţa Exbridge".

Străbătu salonul pînă la sofaua pe care şedea Victoria, lady Exbridge, o femeie singuratică, rece şi maiestuoasă ca o regină. Se gîndi că, în asemenea circumstanţe, ajunge şi el să aprecieze cu adevărat bunele maniere. Întotdeauna se angaja în dispute dure cu Victoria, pe cît de civilizate, pe atît de tăioase, înfruntări între două săbii cu tăişul periculos de ascuţit.

– Edison. Era timpul să apari, îi vorbi Victoria afişînd o expresie austeră şi dominatoare, care îi devenise o a doua natură.

– Cred că invitaţia dumneavoastră menţiona ora trei, lady Exbridge. Este trei fix.

Nu-i spusese niciodată bunică. Avea impresia că numind-o aşa ceda o părticică din teritoriul pe care jurase solemn să-l apere. Nu-l acceptase niciodată ca nepot, nici măcar după ce salvase pentru ea averea Exbridge. Blestemat să fie dacă recunoştea că şi-ar fi dorit-o de bunică.

O studie cu o privire rapidă în timp ce îşi înclina foarte ceremonios capul deasupra mîinii ei. Din cîte observa, Victoria era în dispoziția ei obişnuită, incisivă, poate chiar mai dornică de luptă ca de obicei.

Trecerea timpului mai adăugase cîteva crețuri şi zbîrcituri pe chipul ei, pe vremuri răpitor de frumos, însă nimic nu reuşea să-i îmblînzească ochii de un căprui auriu asemeni celor de şoim. Edison ştia prea bine că erau identici cu ai lui.

Victoria adoptase cu atîta uşurință o ținută plină de eleganță şi stil, încît se putea crede că se născuse astfel. Rochia ei de dimineață, de culoare gri-argintie, cu talie înaltă, guler tare şi mîneci ample, era evident creația unei croitorese franțuzoaice de primă mînă şi îi punea în evidență părul argintiu.

Edison îşi dăduse seama de mult timp că stilul ei, împreună cu situația socială, de soție a unui viconte foarte bogat, făcuseră pe vremuri din ea o gazdă strălucitoare. Seratele, balurile şi zilele ei de primire fuseseră în trecut un subiect constant de admirație în cercurile lumii bune. Chiar şi atunci cînd rămăsese văduvă şi fiul ei, Wesley, împlinise paisprezece ani, dominase viața socială a înaltei societăți.

Din păcate, totul s-a schimbat cîțiva ani mai tîrziu, după moartea lui Wesley şi umilința de a afla că unicul fiu pierduse la cărți întreaga avere a familiei. Atunci s-a retras definitiv din vîrtejul vieții mondene. Ieşea foarte rar, preferînd

solitudinea confortabilă a serei ei şi rarele vizite pe care i le făceau cîţiva prieteni vechi care-i rămăseseră fideli.

Nici refacerea averii Exbridge nu o determinase să renunţe la recluziunea autoimpusă. Edison se întrebase adesea ce aştepta de la ea după ce o salvase de umilinţa falimentului. Să-i fie recunoscătoare? Gestul, făcut de un nepot nelegitim, nu putea compensa pierderea unicului fiu şi moştenitor.

– Ar fi trebuit să vii şi să-mi anunţi logodna ta imediat ce ai ajuns în oraş, deschise Victoria ostilităţile. Am fost obligată să aflu noutatea de la Arabella Stryder. Sînt extrem de surprinsă.

Din cîte ştia Edison, Arabella era una din puţinele prietene care o vizitau regulat pe Victoria.

– Mă întreb dacă un vulcan erupînd aici, în salonul dumneavoastră, ar putea să vă surprindă, doamnă, replică el zîmbind rece. Cu atît mai mult n-ar putea-o face vreo veste despre mine.

– S-ar putea crede că, dacă cineva ţi-ar fi suportat atît de des ca mine spiritul de frondă împotriva convenţiilor sociale, ar fi ajuns imun. În orice caz, de data asta ai mers prea departe.

– Venind din partea dumneavoastră, doamnă, reproşul sună cel puţin ciudat. Dacă îmi amintesc bine, nu mai tîrziu de luna trecută m-aţi învinuit că nu reuşesc să-mi găsesc o soţie potrivită.

Din ochii Victoriei ţîşniră săgeţi de mînie.

– *Potrivită* este cuvîntul-cheie. Din cîte am aflat, logodnica dumitale este departe de a fi potrivită.

– Nu sînteţi în situaţia de a formula o asemenea opinie, doamnă. Încă nu mi-aţi cunoscut logodnica.

– Am auzit destule ca să mă conving că ai făcut o alegere catastrofală.

– De ce spuneți asta? întrebă el cu o blîndețe rău prevestitoare.

– Din cîte mi-a spus Arabella, domnişoara Greyson era însoțitoarea lui lady Mayfield atunci cînd v-ați cunoscut. E adevărat?

– Da.

– Incredibil. Domnişoara de companie a unei nobile? Un bărbat cu situația dumitale ar fi putut alege cu uşurință orice moştenitoare bogată ajunsă la vremea măritişului.

– Nu cred că mi-aş putea permite să fiu prea pretențios, doamnă, îi răspunse Edison zîmbind subțire. Nu trebuie să uităm că nici eu nu sînt ceea ce s-ar putea numi o partidă. M-am născut de cealaltă parte a gardului căminului conjugal, dacă vă dați puțină osteneală să vă amintiți. Pe de altă parte, descendența domnişoarei Greyson este absolut respectabilă.

Victoria clocotea de mînie, însă refuză să cadă în capcană.

– Mi s-a mai adus la cunoştință şi motivul pentru care ai făcut anunțul logodnei voastre. În toiul nopții, din cauză că era în pericol să fie acuzată de uciderea domnului Crane.

– A fost într-adevăr un factor care m-a determinat să grăbesc puțin anunțul, recunoscu Edison.

– Toți cei care s-au aflat la Ware Castle sînt convinşi că ea l-a omorît cu adevărat pe Crane. Majoritatea cred că te-ai logodit cu o criminală, ca să nu mai pomenim de altele.

– Pentru mine are prea puțină importanță dacă l-a omorît sau nu, ridică el din umeri. Crane merita să fie împuşcat.

– Cum îndrăzneşti să te arăți atît de indiferent? Vorbim aici despre o crimă dezgustătoare şi despre un om nevinovat.

– Nu văd cine l-ar putea numi pe Crane nevinovat.

– Ai uitat cumva că domnul Crane a fost un gentleman care se bucura de multă stimă în societate? Frecventa cele mai selecte cluburi şi cele mai elevate cercuri ale lumii bune. Se înrudea prin mama lui cu marchizul de Riverton.

– Crane n-a fost decît un desfrînat mizerabil care vîna tinere lipsite de apărare în fața poftelor lui libidinoase. Se specializase în siluirea cameristelor, guvernantelor şi domnişoarelor de companie. La drept vorbind, probabil că avea multe în comun cu tatăl meu.

– Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? izbucni Victoria cu glasul vibrînd de mînie. Ți-am mai spus, şi nu o dată, că Wesley n-a siluit-o pe mama dumitale. N-a fost decît o tînără fără minte care s-a încurcat cu un tînăr logodit, şi mult mai sus decît ea din punct de vedere social. Şi-a pierdut capul, şi pe urmă a plătit.

– A fost fără minte, aprobă Edison politicos. Destul de fără minte ca să-l creadă pe tatăl meu cînd susținea că o iubeşte. Destul de fără minte ca să aibă încredere în el cînd îi jura că este liber să o ia de nevastă. Destul de fără minte încît să-şi închipuie că se dăruieşte unui om de onoare.

– Nu uita că ea şi-a terfelit propria onoare făcînd ce-a făcut.

Edison îşi încleştă degetele de reverele hainei şi se forță să zîmbească politicos.

– Desigur, sînt încîntat să discut cu dumneavoastră istoria familiei, doamnă. Însă sînt obligat să vă avertizez că nu pot sta prea mult, fiindcă am o altă întîlnire la ora patru. Dacă mai există ceva ce ați dori să-mi spuneți, vă propun să trecem la subiect.

Din gura Victoriei nu rămăsese decît o linie subțire. Edison observă cum respiră adînc, încercînd să-și domolească furia, la fel cum făcuse el cu cîteva clipe în urmă. Se întrebă dacă, după plecarea lui, avea să se retragă în seră. El obișnuia să facă astfel atunci cînd simțea nevoia să-și potolească stările emoționale și periculos de puternice pe care i le provocau astfel de conversații.

O privi atent cum își ridică ceașca de ceai de pe masă. Porțelanul delicat tremura abia perceptibil în mîna ei.

Ar fi trebuit să fie mulțumit știind că reușise s-o oblige să-și iasă din fire. Dar, ca de obicei, acest lucru nu îi îmbunătățea cu nimic starea de spirit. Se întrebă din nou, la fel cum făcea de fiecare dată, ce dorea de fapt de la această femeie excepțională. De ce nu îi ignora pur și simplu existența? Mai ales că ea nu părea că dorește să-i dea atenție.

– Știi foarte bine că ți-am cerut să vii astăzi aici ca să pot auzi din gura dumitale adevărul despre această pretinsă logodnă, rosti Victoria cu o voce rece ca gheața.

– Nu este nimic pretins aici. M-am logodit, cu adevărat.

– Refuz să cred că ai într-adevăr de gînd să te însori cu această... această ucigașă.

– Aveți grijă cum vă jucați cu cuvîntul *ucigașă*, o avertiză el cu blîndețe înșelătoare. Dacă trebuie, sînt pregătit să depun mărturie la tribunal că miss Greyson era cu mine în perioada cînd a fost ucis Crane.

– Crane a fost ucis pe la miezul nopții. Arabella spunea că, atunci cînd dumneata și miss Greyson v-ați alăturat celorlalți, ea era îmbrăcată în cămașă de noapte, bonetă și halat. Părea că tocmai ieșise din pat.

– Și? întrebă Edison cu sprîncenele ridicate.

– *Şi* asta înseamnă că, dacă nu-i o ucigaşă şi se afla cu dumneata cînd a fost împuşcat Crane, este evident că se afla în patul dumitale. Ceea ce demonstrează că nu-i cu nimic mai bună decît o uşuratică oarecare. Deci nu ai nici o obligaţie să o protejezi.

– Nu vă permit, nici dumneavoastră, nici altora, să vă referiţi la logodnica mea numind-o uşuratică, spuse Edison printre dinţi.

Victoria îl privi ţintă.

– Nu poate fi mai mult decît o aventură trecătoare.

– Este viitoarea mea soţie. Edison îşi scoase ceasul din buzunar şi îi deschise capacul.

– Îmi pare rău, dar trebuie să vă anunţ că s-a făcut tîrziu. Oricît de mult mi-ar displăcea să întrerup această plăcută conversaţie, mă tem că trebuie să vă doresc o zi bună, doamnă.

– Dacă eşti într-adevăr hotărît să o iei de nevastă pe această domnişoară Greyson, spuse Victoria, atunci o faci numai pentru că obţii un profit din asta.

– Profit?

– Succesul dumitale în materie de afaceri este bine cunoscut. Nu ai fi făcut o mişcare atît de serioasă dacă nu întrevedeai un important avantaj financiar. Ai descoperit că miss Greyson urmează să moştenească vreo avere?

– Din cîte ştiu eu, miss Greyson este la fel de săracă precum un şoarece de biserică. Se pare că şi-a pierdut puţinul pe care-l avea într-o investiţie neinspirată.

Edison se opri în uşă doar atît cît să-şi încline capul într-un gest politicos de rămas-bun.

– Oricum este întotdeauna foarte *instructiv* să aflu ce *gîndiţi despre mine*, lady Exbridge. Devine evident că, pe

măsură ce trec anii, mă îndepărtez tot mai mult de ilustrul exemplu al nobilului meu tată.

Ceva mai tîrziu, Edison se aşeza într-unul din cele două fotolii care flancau şemineul, în salonul clubului său. Se lăsă furat de murmurul liniştitor al conversaţiilor purtate pe un ton scăzut, al foşnetului ziarelor şi al clinchetelor ceştilor de cafea. Toate aceste sunete mărunte ofereau confidenţialitate discuţiei pe care urma să o poarte.

Îl găsise pe Ignatius Lorring stînd deja în fotoliul aflat de cealaltă parte a şemineului şi se bucurase că bătrînul lui prieten se simţea destul de bine ca să mai treacă pe la club, deşi Ignatius arăta mai palid ca de obicei şi îşi aşezase fotoliul mai aproape de foc decît altădată.

Cînd Ignatius lăsă din mînă exemplarul său din *The Times* şi îi zîmbi, Edison observă că ochii vechiului său prieten aveau o strălucire pe care o cunoaştea.

– Arăţi de parcă ai avea nevoie mai degrabă de un pahar de brandy, decît de o ceaşcă de cafea, Edison.

– Pe Dumnezeul meu, aveţi dreptate, spuse Edison. Tocmai m-am întors dintr-o vizită făcută bunicii mele.

– Ah, asta explică totul. Bănuiesc că voia să audă amănunte despre recenta ta logodnă. Absolut firesc.

– Nu există nimic firesc la lady Exbridge. Dar nu v-am spus nimic nou cu asta, aşa că voi trece la motivul pentru care v-am cerut să ne întîlnim.

Ignatius îşi frecă mîinile descărnate.

– Dacă speri să primeşti informaţii cu privire la lady Ames, mă tem că trebuie să te dezamăgesc. N-am avut mai mult noroc decît tine. Se pare că femeia asta a venit pe lume

precum Atena, din capul lui Zeus, total înarmată şi pregătită pentru sezon.

– Şi situaţia ei financiară este un mister, recunoscu Edison. N-am reuşit să-i descopăr nici o sursă de venit. În orice caz, asistenta mea a dat din întîmplare peste nişte informaţii care ne vor permite să înaintăm puţin în cercetarea trecutului ei misterios.

– Abia aştept să-mi spui.

Edison se aşeză mai comod, îşi întinse picioarele şi îşi aţinti privirea în focul din cămin.

– Avem motive să credem că lady Ames a urcat pe vremuri pe scenă sub numele de Fanny Clifton.

– A fost actriţă? Asta ar explica foarte multe. Ignatius rămase cîteva clipe pe gînduri, clătină din cap şi continuă: Eu am frecventat teatrele londoneze cu regularitate ani la rîndul. După cum bine ştii, a fost una din pasiunile mele.

– Vă cunosc dragostea pentru teatru, zise Edison zîmbind.

– Ah, da. Dacă m-aş fi născut în alt mediu, sînt convins că nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decît o carieră de actor, suspină el. Dar n-aş fi descoperit niciodată Vanzagara, nici filozofia Vanza, care mi-a oferit atîta fericire şi satisfacţie. În orice caz, pot să te asigur că n-am auzit niciodată de o actriţă cu numele de Fanny Clifton.

– Lucrul se explica prin faptul că n-a depăşit niciodată nivelul unei mici trupe ambulante, care a jucat mai mult în nord. Şi-apoi, cred că a avut o carieră destul de scurtă.

– Înţeleg. Ignatius dădu din cap şi continuă înviorat: Asta explică de ce nu-mi este cunoscut numele ei. Foarte

interesant. Ne oferă cu siguranţă o pistă nouă pentru cercetările noastre.

– Dacă putem să o legăm cumva de Italia şi de Farrell Blue, ne-am dumiri cum de a pus mîna pe reţetă. Între timp, a mai apărut ceva.

– Chiar aşa?

– Înainte de a vă povesti, trebuie să vă întreb ceva.

– Da, sigur, ce vrei să ştii?

– Aseară am avut o întîlnire surprinzătoare cu un practicant al artelor Vanza, spuse Edison privindu-l atent. Era destul de bun. Şi destul de tînăr, din cîte mi-am dat seama.

Ignatius ridică mirat din sprîncene.

– Vrei să spui că ai fost atacat? De un practicant Vanza?

– Da.

– Chiar aici, în inima Londrei? Este uimitor. Absolut uimitor. Şi, aş spune, aproape imposibil. Eu sînt singurul Mare Maestru în Londra, la ora asta. După cum bine ştii, am renunţat cu ani în urmă să mai antrenez aspiranţi.

– Pot să presupun, după reacţia pe care aţi avut-o, că nu se afla în serviciul dumneavoastră?

– Categoric nu. Dar ce naiba te-a făcut să crezi că ar fi putut să fie?

Edison schiţă un zîmbet.

– Faptul că, după cum bine aţi spus, sînteţi singurul Mare Maestru Vanza din Londra. Încerc doar să elimin din posibilităţile existente. Mi-a trecut prin minte că aţi fi putut trimite pe cineva să supravegheze casa Mirandei Ames, şi că acel cineva nu şi-a dat seama că şi eu acţionam în folosul dumneavoastră.

– Dacă aş fi făcut aşa ceva, te informam.

– Atunci, spuse Edison cu glas scăzut, trebuie să tragem concluzia că tînărul practicant Vanza lucrează pentru o altă persoană aflată fie în căutarea rețetei, fie a *Cărții secretelor*. Sau a amîndurora.

– Nu i-ai pus cîteva întrebări?

– Întîlnirea noastră a fost foarte scurtă, dacă pot spune așa.

– Cum adică?

– A renunțat la luptă imediat ce și-a dat seama că și eu practicam același stil.

Ignatius căzu pe gînduri.

– Îți dai seama ce înseamnă asta?

– Faptul că mai caută cineva cartea? Da, știu ce înseamnă.

Lorring se foi, de parcă fotoliul ar fi fost incomod, și îl privi neliniștit pe Edison.

– Trebuie să presupunem că, oricine ar fi, nu caută rețeta sau cartea din motive altruiste. Dacă și-ar fi trimis învățăcelul, sau ar fi venit el însuși în oraș cu un scop cinstit, ar fi luat imediat legătura cu mine. M-ar fi anunțat că dorește să participe la căutarea cărții.

– Așa este.

– Faptul că nu a procedat astfel nu poate să însemne decît un singur lucru. Indiferent cine este, nu onorează adevărata tradiție Vanza. Dacă există și dorește să-și păstreze ascunsă identitatea, nu va fi ușor de găsit.

– Aveți dreptate, nu va fi ușor de găsit un practicant viclean al artei Vanza, care dorește să rămînă ascuns. Cît despre învățăcelul său, asta e cu totul altceva.

– Ce vrei să spui?

Edison aşeză pe măsuţă ceaşca goală de cafea şi se ridică din fotoliu.

– Nu pot fi mulţi tineri practicanţi Vanza, hoinari prin Londra. Nu va fi greu să-l găsesc. Dacă pun mîna pe el, voi descoperi identitatea persoanei care l-a trimis în căutarea cărţii.

– Bah! Nu-ţi pierde vremea, Edison. Nu ne putem permite să ne lăsăm deturnaţi de la ţelul nostru principal. Cel mai important lucru este să localizăm cartea, înainte s-o facă escrocul acela. Dacă nu reuşim, înseamnă că voi da greş în ultima mea acţiune de adevărat Vanza.

17

Spuneți-mi, domnișoară Greyson, l-ați întîlnit pînă acum pe dragonul Exbridge? întrebă Basil Ware zîmbind, în timp ce se așeza pe scaunul tapisat cu catifea albastră de lîngă Emma.

Trebuia să se apropie mult de ea ca să se facă auzit pe fondul sonor al rîsetelor și discuțiilor din loja aglomerată. Letty avea o suită în toată regula. În timpul antractului apăruseră, rînd pe rînd, admiratori de-ai ei trecuți binișor de prima tinerețe, fiecare aducîndu-i cîte o cupă cu șampanie. Se înghesuiau cu toții în jurul sînilor ei formidabili, parțial acoperiți de satinul stacojiu al corsajului.

Emma purta o altă rochie verde, cu decolteu la fel de adînc, tivit cu o cantitate considerabilă de panglici aurii, multe dintre ele fiind așezate astfel încît să-i ascundă sfîrcurile. La probă, cînd întrebase timid dacă decolteul nu putea fi acoperit cu niște dantelă, Letty și croitoreasa au asigurat-o cu exces de argumente că ar fi stricat tot farmecul rochiei și că ideea era mai mult decît demodată.

Emma fu nevoită să-şi învingă şovăiala. În definitiv, ce ştia ea despre modă? Era doar o fostă domnişoară de companie, nu o doamnă din lumea bună.

Apariţia lui Basil Ware în lojă, cu cîteva minute în urmă, o mirase. La sosirea lui, privea scena care se desfăşura în loja Mirandei, aflată vizavi de cea în care se afla ea.

– Dragon, ce dragon? întrebă ea distrată, urmărind încruntată prin binoclu cum Edison se apleacă puţin prea galant spre mîna înmănuşată a Mirandei.

Ideea i se păruse foarte bună, cînd o discutaseră împreună ceva mai devreme. În pauza dintre acte, Edison urma să-i facă o vizită Mirandei în loja ei şi să încerce să canalizeze astfel discuţia încît să afle cîte ceva despre trecutul ei.

Totul mergea conform planului, însă Emma descoperi că nu era deloc încîntată de felul în care patronul ei se agita în jurul Mirandei. Nu era nevoie să stea atît de aproape de ea, încît să-i permită să îi atingă coapsa cu degetele. Părea un gest neintenţionat, însă putea să jure că nu era nimic accidental în atingerea aceea uşoară. Miranda ieşise din nou la vînătoare şi îşi ţesea pînza.

– Mă refeream la Victoria, lady Exbridge, spuse Basil amuzat. Bunica logodnicului dumitale. A venit şi ea la teatru în seara asta. Bănuiesc că dumneata eşti motivul.

Uimită, Emma luă binoclul de la ochi şi se întoarse spre Basil cu o privire întrebătoare.

– Serios? Unde este?

– Are loja în partea opusă, pe rîndul al treilea, şopti Basil. A patra lojă pe stînga. Nu se poate să n-o vezi. Este doamna îmbrăcată în rochie de culoarea lavandei, cu binoclul îndreptat spre dumneata.

– Am impresia că jumătate din teatru are binoclul aţintit

spre mine, bombăni Emma. *Şi cealaltă jumătate îi urmăreşte pe Edison şi pe Miranda,* continuă ea în gînd.

Se uită totuşi la rîndul al treilea de loje şi numără patru de la stînga. O văzu pe femeia scundă, dar impozantă în rochia ei scumpă de culoarea lavandei, cu mănuşi asortate. Într-adevăr lady Exbridge o studia.

– *Se spune*, murmură Basil, că ea şi Edison se dispreţuiesc unul pe celălalt. Din nefericire, după moartea unicului ei fiu, lady Exbridge a descoperit că singura ei rudă rămasă în viaţă este un nepot nelegitim.

– Şi el n-o are decît pe ea, murmură Emma mai mult pentru sine.

– Sînt pe picior de război de cînd logodnicul dumitale a salvat averea familiei.

– Îmi dau seama că există o oarecare tensiune în relaţiile lor de familie, spuse ea precaută.

– O spui la modul cel mai blînd cu putinţă. Tatăl lui Stokes nu era prea interesat de problemele financiare sau de situaţia averii lui. De fapt, Wesley Stokes a reuşit să-şi piardă la cărţi întreaga moştenire, după care n-a găsit altceva mai bun de făcut decît să-şi rupă gîtul într-un accident de călărie.

– Da, sigur, cunosc povestea, zise Emma crispată. Cred că a fost un gest foarte nobil din partea lo... logodnicului meu să salveze averea familiei după moartea tatălui său.

Basil chicoti.

– Greu de crezut că a fost un gest de generozitate, datorat unor puternice sentimente familiale. Toată lumea a fost de părere că a făcut-o doar ca s-o umilească pe lady Exbridge.

– S-o umilească? Pentru Dumnezeu, cum putea s-o umilească printr-un asemenea gest?

– Mi s-a spus că spera să o oblige astfel să-l recunoască în fața societății alese. Bineînțeles că ăsta era ultimul lucru pe care ea l-ar fi făcut. În fond, îi este rușine cu el. A preferat să se retragă definitiv din viața socială decît să fie obligată să recunoască legătura de rudenie dintre ei.

– Ce cumplit!

– Se spune că Stokes este imaginea fidelă a tatălui său. De fiecare dată cînd îl întîlnește, Victoria îl vede fără îndoială pe Wesley și se gîndește ce ar fi putut să fie fiul ei, dacă ar fi avut o altă fire. Asta o roade cumplit.

– Cît de trist, pentru amîndoi.

Basil izbucni în rîs.

– Haide, dragă domnișoară Greyson, ești prea miloasă. Nu înțelegi cum merg lucrurile astea în societate. Te asigur că nici Stokes, nici lady Exbridge nu-și pierd timpul cu tristețea. Sînt prea ocupați să savureze lupta.

Emma o văzu pe lady Exbridge abandonîndu-și binoclul și întorcîndu-se să-i spună ceva unei matroane impozante care ședea alături de ea. Din cauza distanței, nu putea să-i descifreze expresia feței, însă ceva din ținuta ei, rigidă și în același timp fragilă, a convins-o că Basil se înșela. Lady Exbridge nu savura deloc războiul purtat cu unicul ei nepot. Nu avea nevoie de prea multă intuiție ca să-și dea seama că bătrîna doamnă era o ființă foarte nefericită și, probabil, foarte singură.

– Mă întreb dacă... rupse Basil tăcerea afișînd o expresie gînditoare.

– Da? se întoarse Emma spre el. Ce anume vă întrebați?

– Nimic, lasă. N-are importanță.

– Mi-ar fi greu să fac asta atîta vreme cît vă comportați așa de misterios. Ce voiați să spuneți?

– Nimic din ceea ce m-ar putea privi, desigur, însă...

suspină Basil. Poate că ar fi totuşi cinstit din partea mea să te avertizez.

– Să mă avertizaţi despre ce?

El îşi coborî vocea şi se aplecă spre ea cu un aer binevoitor.

– Te rog să consideri intervenţia mea doar ca pe grija firească a unui prieten. Mi-a trecut prin minte că ai putea să devii un pion în războiul Exbridge – Stokes.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce vreţi să spuneţi?

Basil îşi îngustă uşor ochii.

– Poate aţi auzit că mama lui Stokes a fost o guvernantă care s-a nenorocit implicîndu-se într-o relaţie cu Wesley Stokes.

– Da, ştiu. Dar ce legătură are asta?

– Fie că îi place sau nu, singura rudă de sînge a lui lady Exbridge este Edison Stokes. Odrasla fiului ei. Singura ei speranţă pentru a duce mai departe numele familiei. Stokes a reuşit să-şi cumpere un loc în lumea bună. Copiii lui, viitorii ei strănepoţi, vor fi acceptaţi de la sine în societate. Ea ştie asta mai bine decît oricine.

– Nu văd unde vreţi să ajungeţi, sir.

– Tocmai mi-a trecut prin minte că nu există nimic care să o supere mai rău pe lady Exbridge decît să-l vadă pe Stokes alegîndu-şi o soţie cu o situaţie socială absolut nepotrivită cu a lui. O femeie care, înainte de a-i deveni soţie, a fost obligată să muncească pentru a se întreţine, asemeni mamei lui. În definitiv, acea femeie va da naştere, într-o bună zi, viitorilor ei strănepoţi.

Şocul produs de insinuările lui îi tăie Emmei respiraţia. Apoi încet, încet îşi reveni. În realitate, era singura care

cunoştea motivul real pentru care Edison anunţase logodna lor. Şi acesta nu avea nici o legătură cu bunica lui.

– Vă înşelaţi, domnule Ware, spuse ea pe un ton sigur.

– E foarte posibil, răspunse el prevenitor. Te rog să mă ierţi. Nu doream decît să-ţi atrag atenţia că ai putea fi folosită în scopuri josnice.

– Nu sînt folosită, sir.

Cel puţin nu aşa cum vă imaginaţi, adăugă ea în gînd.

– Desigur că nu.

Basil privi mulţimea adunată în loje şi schimbă cu uşurinţă subiectul.

– Văd că Miranda iar s-a pus pe rele. Este o mică vrăjitoare încăpăţînată, nu-i aşa? După felul în care arată, se vede clar că nu e obişnuită să piardă.

Emma îşi îndreptă atenţia spre loja Mirandei, exact la timp ca să-l vadă pe Edison privind în direcţia ei. Avu impresia că se încruntă văzîndu-l pe Basil stînd atît de aproape de ea, însă de la o asemenea distanţă era greu de apreciat. În timp ce îl privea, el se întoarse să răspundă la ceea ce îi spusese probabil Miranda.

Încearcă să o tragă de limbă despre trecutul ei, simţi Emma nevoia să-şi reamintească. Se gîndi că amîndoi pot să practice arta subtilă a obţinerii de informaţii.

– Aveţi dreptate, domnule Ware. Lady Ames este foarte drăguţă. O cunoaşteţi de multă vreme?

Emma spera din tot sufletul ca tonul ei să fi sunat suficient de indiferent.

– Nu prea. Am făcut cunoştinţă la familia Connerville, imediat după începerea sezonului. Am găsit-o foarte amuzantă, aşa că am invitat-o la petrecerea mea.

– L-aţi cunoscut pe soţul ei?

– Nu l-am întîlnit niciodată, spuse el cu un zîmbet sugestiv, însă m-aş putea hazarda să ghicesc cauza morţii lui.

– Poftim?

– Lady Ames poate fi extrem de obositoare, chiar şi pentru un bărbat tînăr. Din cîte am înţeles, răposatul lord era destul de în vîrstă. M-aş aventura să spun că a murit de epuizare.

– Înţeleg.

Emma simţi cum îi iau foc obrajii. Cu atît mai rău pentru talentul ei de amantă. Îşi drese glasul şi se întoarse să privească lumea din loje. Observă imediat că Edison dispăruse din loja Mirandei, şi că un alt bărbat îi luase locul.

– Ei bine, cred că e vremea să plec. Basil se ridică brusc în picioare şi se înclină adînc spre Emma. Se pare că logodnicul dumitale se grăbeşte să revină în loja lui. Poate că l-a deranjat să mă vadă stînd de vorbă cu dumneata.

Din strălucirea de satisfacţie ce i se citea în ochi, Emma îşi dădu seama că Basil pleca pentru că îşi îndeplinise scopul. Se distrase pe socoteala ei. Pentru el nu fusese mai mult decît un scurt episod din distracţia atît de populară în lumea bună: flirtul cu soţia altui bărbat. Jocul devenise cu mult mai interesant în acea seară, din cauza prezenţei lui lady Exbridge.

– Mai rămîneţi, domnule Ware, spuse Emma cu un zîmbet rece. Sînt sigură că Edison doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– N-am nici un chef să mă aleg cu o provocare la duel, răspunse Ware cu o privire din care dispăruse orice urmă de amuzament. Sper din toată inima că nu vei uita ceea ce ţi-am spus la Ware Castle, domnişoară Greyson. Dacă vreodată te vei afla într-o situaţie, să-i zicem, nefericită, insist să mă cauţi.

– Vă rog să mă credeți, domnule Ware, nu-mi pot imagina o asemenea situație.

– Ai cuvîntul meu că voi avea grijă să nu rămîi fără nici un prieten atunci cînd Stokes își va încheia jocul.

Basil ieși din lojă, înainte ca Emma să-i poată răspunde.

Cîteva minute mai tîrziu, draperia grea de catifea din fundul lojei se ridică din nou. Edison intră, dădu din cap morocănos spre bărbații adunați în jurul lui Letty și se așeză alături de Emma. Nu părea deloc încîntat.

– Ce dracu' căuta Ware aici? întrebă el fără vreun preambul.

Emma reuși să-și compună o expresie de mirare politicoasă.

– A venit să mă salute.

– Pe naiba. Individul ăsta e hotărît să te cucerească. N-o să fie mulțumit pînă nu-și atinge scopul.

– Ce ciudat, murmură Emma. Domnul Ware îmi spunea aceeași lucru despre dumneavoastră și Miranda. Este convins că lady Ames a pus ochii pe dumneavoastră, și că nu va avea liniște pînă ce n-o să vă cucerească. Cred că a ajuns la concluzia asta văzînd-o cum se gudură cînd erați în loja ei.

Edison o fulgeră cu o privire piezișă.

– Știi al naibii de bine ce-am căutat în loja Mirandei astă-seară.

– Sigur că știu, sir, replică Emma cu un zîmbet strălucitor. Și, ați avut succes?

– Nu, mormăi el scîrbit. Nu mă mai îndoiesc că femeia asta este într-adevăr actriță. Are un stil grozav de a ocoli întrebările neplăcute fără...

– Emma, scumpo, se auzi vocea melodioasă a lui Letty din celălalt capăt al lojei. Numai o vorbă, dacă nu te superi.

Emma privi peste capul lui Edison spre locul unde stătea Letty, înconjurată de admiratorii ei cărunţi.

– Da, doamnă?

– Bickle, aici de faţă, începu lady Mayfield şi se opri ca să arunce o privire tandră spre corpolentul Bickle, tocmai m-a invitat în trăsura lui după spectacol. Mă conduce el la serata familiei Turley. Te superi foarte tare dacă te las în grija fermecătorului dumitale logodnic pentru restul serii? Sînt convinsă că va avea multă grijă de dumneata, sfîrşi ea zîmbindu-i lui Edison.

Emma se crispă. Un fior puternic, jumătate de groază, jumătate de emoţie, îi străbătu şira spinării. Ea şi Edison nu mai fuseseră singuri din noaptea precedentă, cînd el ieşise din biblioteca lui Letty şi-i trîntise uşa în nas. Nu era foarte sigură că dorea să rămînă singură cu el. Îi era teamă că el va dori să aducă în discuţie ceea ce ea numise incidentul din trăsură. Pe de altă parte, se temea că ar putea să *nu* o facă.

Era prinsă în capcană şi nu întrevedea nici o scăpare.

– Sigur că nu mă supăr. Distracţie plăcută, Letty.

– Oh, sînt convinsă că am să mă distrez, spuse Letty exuberantă, zîmbindu-i fermecător lordului Bickle, al cărui chip căpătase o culoare roşie-vineţie, nesănătoasă. Domnia sa este un partener minunat.

Domnia sa, nu putu Emma să nu observe, era deja încălzit binişor. Pantalonii lui strîmţi, de modă veche, îl trădau.

Îşi întoarse rapid privirea, însă nu suficient de repede. Edison observase încotro se uită şi îi zîmbi complice şi amuzat. Se făcu că nu observă şi îl ignoră pînă cînd cortina căzu, după ultimul act din *Othello*.

*

Emma aştepta în foaierul aglomerat al teatrului ca Edison să-şi cheme trăsura. Cînd se întoarse să o ia, îl urmă tăcută şi se lăsă ajutată să urce. Nu-i trebui prea mult timp să-şi dea seama că Edison era cel puţin la fel de tensionat ca şi ea. Fusese suficient să-i simtă mîna pe braţul ei.

Cerul să-mi ajute, îşi spuse ea, *are* de gînd să vorbească despre incident.

Edison sări sprinten în trăsură şi se aşeză pe bancheta din faţa ei.

– Trebuie să-ţi vorbesc, spuse fără altă introducere.

Emma respiră adînc şi îşi adună forţele, pregătindu-se pentru ce putea fi mai rău. Meseria ei de însoţitoare plătită se schimbase într-una de femeie de lume. Cu asta se putea descurca. Se hotărîse deja să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic deosebit. Părea cel mai înţelept comportament şi, cu siguranţă, cel mai de bun-simţ.

– Mă simt destul de obosită, sir, zise ea pe un ton blînd. Dacă nu vă deranjează, aş prefera să merg acasă.

– E o idee excelentă, spuse el respirînd uşurat. Chiar voiam să ţi-o sugerez, însă mă temeam că ai să te împotriveşti.

O cuprinse brusc furia la vederea licărului de satisfacţie ce strălucea în ochii lui.

– Dacă credeţi că am în vedere vreo... invitaţie cu substrat amoros, ar fi mai bine să vă luaţi gîndul, sir. Nu am nici o intenţie să permit repetarea incidentului petrecut în această trăsură, cu o seară în urmă.

Oh, inteligent lucrat, dragă Emma. Acum ai adus tu în discuţie subiectul incidentului.

Edison o privi cu un zîmbet maliţios.

– Chiar dacă aş fi atît de norocos încît să primesc o

asemenea invitație din partea dumitale, mă tem că aş fi obligat s-o refuz.

– Poftim?!

– Tocmai a apărut ceva extrem de interesant.

Abia atunci îşi dădu seama că el vorbeşte despre cu totul altceva decît incidentul cu pricina.

– Cu cîteva minute în urmă, cînd am ieşit după trăsură, mă aştepta un ştrengar de pe stradă cu un mesaj.

– Ce fel de mesaj?

– De la un vechi asociat de-al meu, contrabandist cu jumătate de normă, pe nume Harry O Ureche. Îşi pierde vremea hoinărind pe la docuri. În timpul războiului mi-a procurat uneori informații. Contra cost, desigur.

Emma simți că îi piere graiul.

– Dumnezeule! Ce fel de informații ar putea să vă vîndă dumneavoastră un contrabandist?

Edison ridică din umeri.

– Veşti despre plecările şi sosirile navelor în apele controlate de francezi. Detalii despre configurația terenurilor de pe coastă. Localizarea garnizoanelor militare. Lucruri obişnuite.

– Şi de ce anume ați avea nevoie de asemenea informații, întrebă Emma sincer mirată.

– Sînt un om cu interese de afaceri foarte variate. Nu puteam să-mi permit să le văd paralizate numai pentru că lui Napoleon i-a căşunat să cucerească lumea.

– Sigur că nu. Ar fi intolerabil să i se permită lui Napoleon să stea în calea intereselor *financiare* ale cuiva.

În timp ce vorbea, Emma se gîndi că ar trebui să nu mai ceară alte detalii. Nu era sigură că ar fi dorit să afle că Edison făcuse puțină contrabandă în timpul războiului cu Franța.

Edison se amuza evident de indignarea ei abia stăpînită.

– Din cînd în cînd ajungeau să se folosească şi autorităţile de informaţiile pe care le primeam de la Harry. Desigur, eu eram cel care le furniza.

Deci făcuse şi puţin spionaj pe vremuri!

– Înţeleg. Aţi avut o viaţă foarte aventuroasă, sir. Ce fel de informaţii credeţi că are acest Harry pentru dumneavoastră?

– I-am transmis ieri că sînt gata să plătesc pentru orice informaţie despre cel care ne-a atacat în grădina lui lady Ames. Harry se pricepe teribil să intre în contact cu indivizi dubioşi.

– Mda, făcu ea ridicînd din sprîncene. De vreme ce sînteţi în relaţii atît de bune cu acest Harry, bănuiesc că aveţi şi dumneavoastră acelaşi talent.

Edison îi zîmbi provocator.

– Un om cu interese financiare atît de variate trebuie să fie flexibil.

– Se poate spune şi aşa, bănuiesc.

Edison aruncă o privire spre străzile întunecate pe care le străbăteau cu trăsura.

– În orice caz, am speranţe că Harry a aflat ceva folositor. Lorring mi-a cerut să nu-mi pierd timpul făcînd cercetări în direcţia asta, însă presimt că am putea afla răspunsuri la unele dintre întrebările noastre.

Emma simţi cum un fior deja familiar îi îngheaţă spatele, la fel cum se întîmplase în faţa teatrului, ceva mai devreme. Acum ştia că nu are nici o legătură cu discuţia privitoare la cele întîmplate în trăsură. În seara aceea avea să se petreacă ceva mult mai periculos.

– Unde vă întîlniţi cu acest Harry O Ureche?

– Lîngă docuri, la o tavernă numită Diavolul Roşu.

Pe Emma o străbătu un alt fior de groază.

– Edison, nu-mi place deloc planul acesta.

– Nu ai nici un motiv să te temi.

Se luptă să pună în cuvinte ceea ce nu reuşise niciodată să explice.

– Am o presimţire neplăcută. Toată lumea ştie că zona docurilor este periculoasă, mai ales la ora asta din noapte.

– Grija pe care o dovedeşti pentru binele unicului dumitale patron este, ca de obicei, corespunzător apreciată, îi spuse Edison zîmbind. Nu te teme, Emma, o să trăiesc destul ca să-ţi plătesc salariul şi să-ţi scriu blestematele alea de referinţe.

Emma nu reuşi să-şi stăpînească furia care o cuprinse pe neaşteptate.

– Domnule Stokes, consider că am beneficiat suficient de sarcasmul dumneavoastră. Întîmplarea face să fiu o persoană cu multă intuiţie, şi am o presimţire în legătură cu planul de a vă întîlni cu acel Harry, în seara aceasta. Încercam doar să vă avertizez.

– Consideră că m-ai avertizat, spuse el aplecîndu-se înainte şi prinzîndu-i un obraz în podul palmei. Am şi eu un avertisment pentru dumneata.

– Şi anume?

– Fereşte-te să-l laşi pe Basil Ware să se apropie de dumneata cînd eşti singură, îi spuse Edison cu chipul mai îngheţat decît un viscol de ianuarie. Fereşte-te de el, Emma. Pentru el nu eşti decît o recompensă ce trebuie furată într-un joc detestabil şi vicios. Dacă reuşeşte, o să-şi piardă orice urmă de interes faţă de dumneata.

Emma simţi că se înăbuşă brusc şi luptă enervată cu senzaţia stînjenitoare.

– Chiar credeți că nu știu ce fel de om este? Sînt expertă în comportarea față de asemenea creaturi, sir. N-am nevoie de sfatul dumneavoastră.

– În orice caz, ca *patron*, m-am simțit obligat să ți-l dau.

– Vă asigur că pot să-mi port singură de grijă. Vă rog însă să nu neglijați *sfatul meu* în seara aceasta, sir.

– Așa voi face.

Edison îi dădu drumul, se așeză la loc și își desfăcu cravata de un alb imaculat. Emma îl privi neliniștită cum o aruncă pe banchetă și își ridică gulerul pardesiului. Mai aduse apoi cîteva modificări minore îmbrăcăminții și își ascunse lanțul de aur al ceasului.

– Sir, vorbesc foarte serios. Promiteți-mi că veți fi foarte prudent în seara asta.

Zîmbetul lui i se păru puțin forțat.

– Îmi dai un sărut ca să-mi poarte noroc?

Emma ezită o clipă. Apoi, în ciuda zîmbetului rău prevestitor, se aplecă și își atinse ușor buzele de ale lui. Se retrase însă imediat ce își dădu seama că Edison este pe punctul de a-i răspunde.

El o țintui cu privirea un moment ce părea să nu se mai sfîrșească, avînd pe chip o expresie enigmatică.

– Îți dai seama că nu putem evita la nesfîrșit să vorbim despre ceea ce s-a întîmplat între noi?

Emma se făcu că nu-l aude.

– Cred că m-am răzgîndit în privința planurilor mele pentru seara aceasta, sir. N-o să mai merg acasă. Îi puteți spune vizitiului dumneavoastră să mă ducă la serata familiei Smithon. După ce vă încheiați întîlnirea de la docuri, mă puteți găsi acolo. O să vreau cu siguranță un raport complet despre tot ce ați aflat de la Harry O Ureche.

18

La Diavolul Roşu atmosfera era lugubră şi ceţoasă, obişnuită în asemenea localuri. Docheri, răufăcători şi prostituate, oameni care-şi duceau viaţa de pe o zi pe alta, se înghesuiau pe băncile de lemn. Pete de bere şi firimituri de plăcintă cu carne murdăreau mesele grosolane din lemn.

Harry O Ureche stătea faţă în faţă cu Edison. Ceea ce îi mai rămăsese din urechea stîngă era parţial ascuns de cîteva şuviţe soioase de păr şi de o basma decolorată legată în jurul capului. Edison auzise pînă atunci cel puţin trei versiuni ale poveştii despre felul în care Harry îşi pierduse urechea. Prima spunea despre o bătaie cu un marinar beat. A doua, despre o prostituată înfuriată care protestase astfel pentru că nu fusese plătită. A treia era legată de o bandă de hoţi care încercase să fure unul din transporturile lui Harry cu coniac franţuzesc de contrabandă.

Harry îl considera pe Edison prieten, însă nu era el omul care să lase prietenia să stea în calea afacerilor. Edison trebuia să-şi reamintească mereu că întreprinzătorul contrabandist vindea informaţii false cu acelaşi aplomb cu care le

comercializa pe cele reale. Cu toate acestea, avea şi Harry principiile lui. El şi Edison trăiseră multe împreună.

Nobilul îşi spuse că, indiferent cum stăteau lucrurile, nu putea fi prea pretenţios în privinţa surselor sale de informaţii în acea aventură.

– Mi-am dat seama din prima că se mişcă aşa ca 'mneavoastră, domnu' Stokes. Harry aruncă o privire atentă prin cîrciuma plină de fum, se apleacă peste masă şi continuă pe un ton confidenţial: Aşa, uşor şi tăcut. Ca umbra prin pădure. Nici nu-l vezi că-i pe-acolo, dacă nu vrea el să fie văzut. Şi umblă înţolit în negru, tot ca 'mneavoastră.

Edison încerca să ignore mirosul acru, neplăcut care venea de peste masă. Putea să jure că Harry face baie numai cînd se îmbată cu coniac franţuzesc de contrabandă şi cade în rîu. Dar asta nu-i ajuta prea mult, fiindcă apa rîului era cu siguranţă mai murdară decît el.

– Cînd l-ai observat prima oară?

Harry îşi schimonosi faţa într-o expresie ce încerca să pară gînditoare.

– A fost... alaltăseară. Aci ne ţinem mereu cu ochii pe străini, ştiţi bine. Cînd am auzit că întrebaţi de careva care umblă în negru şi că plătiţi pentru informaţie, m-a dus gîndul imediat la el.

– Spune-mi cum arată, îi ceru Edison.

– Nu pot să vă spun drept cum i-e chipul. Nu l-am văzut niciodată la lumina zilei.

– Cît e de înalt?

Harry îşi strînse buzele.

– Cam ca 'mneavoastră, sir. Da' mai tînăr, zic eu. Mult mai tînăr.

– Este solid?

Harry îşi privi surprins interlocutorul.

– Nu, sir. Acu' că mă întrebaţi, aş zice că-i mai degrabă subţirel. Slab şi aţos. Umblă ca o pisică.

– N-am de gînd să plătesc pentru informaţii atît de vagi, Harry. Dacă nu ştii cum arată şi unde-l pot găsi, ce fel de informaţii vrei să-mi vinzi?

Ochii lui Harry exprimau lăcomie. Luă rapid o înghiţitură de bere, îşi şterse gura cu dosul mîinii şi se aplecă spre Edison.

– Cre' că ştiu unde-şi are bîrlogul.

Edison simţi cum îl cuprinde emoţia, dar făcuse prea mult timp afaceri cu Harry ca să nu ştie că trebuia să şi-o ascundă.

– Poţi să-mi spui unde stă?

– Da. Aseară cînd mă tîram spre camera mea, deasupra la Sirena Grasă, l-am văzut intrînd pe uşa de la bucătăria unei plăcintării din Oldhead Lane. Văduva care are plăcintăria închiriază camere. Io cre' că el a fost.

– Ai vreo îndoială?

– Se mişca altfel ca ultima dată cînd îl văzui. Nu aşa tăcut şi uşor. Părea să-l fi lovit careva, poate un cal. Sau poate s-o fi bătut.

Harry îşi strînse pumnii şi mîrîi demonstrativ.

Edison se sprijini cu spatele de speteaza băncii din lemn şi cîntări cele auzite. Era aproape convins că reuşise să-i aplice enigmaticului luptător Vanza cel puţin o lovitură zdravănă în coapsă şi alta în umăr.

– Pe la ce oră l-ai văzut?

– Greu de zis, sir. Da' era tîrziu, asta-i sigur.

Se părea că de data aceasta Harry îi furniza o informaţie concretă. Pe de altă parte însă, părea prea simplu. Edison se gîndi cîteva clipe înainte de a vorbi.

– E-n regulă, Harry. Îţi dau banii.

Gura lui Harry se lăţi într-un rînjet larg, lăsînd să se vadă gingiile lipite de dinţi.

– Mulţumesc, sir. Sper să-l găsiţi pe nenorocit. Îmi dă fiori, pe cinstea mea. N-o să mă supăr să-l ştiu plecat de p-aci.

Îşi îndesă în buzunar bancnotele strecurate de Edison pe sub masă, termină berea şi se ridică în picioare. Se întoarse, traversă grăbit cîrciuma aglomerată, deschise uşa şi se strecură afară, în întuneric.

Edison mai rămase o vreme. Apoi se ridică, se îndreptă spre fundul încăperii, ca şi cum s-ar fi dus la closet, şi ieşi afară. În loc să se îndrepte spre şirul de cabine puturoase, dădu colţul şi o luă spre intrarea principală a cîrciumii.

Lumina gălbuie împrăştiată de felinarul lui Harry strălucea slab în ceaţa uşoară care se adunase pe rîu. În scurt timp, dispăru într-o alee întunecoasă.

Edison o luă grăbit într-acolo.

Emma se cutremură şi începu să-şi frece amîndouă braţele.

– Nu ţi se pare că-i frig aici, Miranda?

Lady Ames aruncă o privire în jur, prin sala de bal aglomerată.

– Chiar deloc. De fapt, mi se pare că-i destul de cald. Ţi-e frig?

– Puţin.

În realitate, Emma se simţise foarte bine pînă cu cîteva clipe în urmă. Senzaţia care făcuse să i se zbîrlească firişoarele fine de păr de pe mîini apăruse brusc, din senin, ca şi cum încăperea încălzită fusese străbătută de o pală de vînt îngheţat.

Miranda o studie cu o privire în care se amestecau interesul şi asprimea.

– Ai avut parte de prea multă agitaţie în ultima vreme. Ce-ar fi să mergem într-una din camerele micuţe de la parter şi să ne odihnim cîteva minute?

Ideea părea tentantă, însă îşi dorea ca altcineva şi nu Miranda să o fi propus. Pe de altă parte, îşi spuse ea îmbărbătîndu-se, era angajată ca să servească drept momeală. Avea ocazia ideală să încerce să descopere cîte ceva din trecutul misterios al Mirandei. I-ar fi plăcut să-i facă lui Edison o surpriză, aducîndu-i informaţii pe care el nu fusese în stare să le obţină.

– O idee excelentă, spuse ea. Cred că mi-ar prinde bine să stau jos cîteva minute.

– Ce păcat că n-am la mine ceaiul acela special. Este foarte eficient pentru febră şi răceli.

Emma se strădui din răsputeri să nu răsufle uşurată.

– Sînt sigură că lady Smithon ne poate trimite nişte ceai obişnuit.

– Da, desigur.

Îşi croiră drum prin mulţime, pînă în hol. Unul dintre lachei le conduse într-un salonaş şi plecă grăbit să le aducă ceaiul.

– Săraca de tine, murmură Miranda în timp ce se aşezau amîndouă în faţa focului. Nu prea eşti obişnuită cu ritmul de viaţă al societăţii noastre, nu-i aşa? Bănuiesc că-l găseşti foarte obositor.

– Din fericire, am o constituție destul de robustă, îi răspunse Emma zîmbind strălucitor. În fosta mea meserie era o cerință de bază.

– Îmi imaginez că da. Mă tem însă că solicitările care decurg din logodna ta cu Edison se dovedesc mai obositoare, chiar dacă sînt de departe mult mai plăcute decît cele la care erai supusă ca domnişoară de companie.

– Poftim?

Miranda zîmbi cu un aer complice.

– Haide, Emma. Sîntem amîndouă femei de lume. Şi nu e nici un secret că i-ai permis logodnicului tău să... ca să spun aşa, să guste din prăjitură.

Emma simți cum îi iau foc obrajii şi îi fu ciudă că roşise. Din fericire, chiar în acel moment apăru lacheul cu ceaiul, aşa că avu vreme să-şi recapete stăpînirea de sine.

– N-am nici o idee la ce vă referiți, doamnă, spuse ea pe un ton rece după ce rămaseră din nou singure.

Miranda rîse scurt şi răutăcios, făcînd-o să se înfioare.

– După cum văd, ai de gînd să joci rolul miresei virgine, nu? Ce drăguț! Dar trebuie să te avertizez că efectul a fost oarecum diminuat după întîmplările de la Ware Castle. În definitiv, te-a văzut toată lumea că purtai cămaşă de noapte şi halat. Şi trebuie să-ți reamintesc că Stokes însuşi le-a declarat tuturor că te aflai cu el în timp ce Crane era împuşcat.

Emma îi răspunse cu un gest de lehamite şi mai luă o înghițitură de ceai.

– Să nu-mi spui că nu-i adevărat, izbucni Miranda ațîțată.

Oh, nu, vrăjitoare blestemată, n-o să mă faci să vorbesc despre asta.

– Este foarte adevărat, Miranda. Însă s-a dovedit un pericol total pentru reputația mea. În orice caz, nu un pericol la fel de mare ca spînzurătoarea.

– Înțeleg, spuse Miranda, proptindu-și în palmă obrazul delicat și privind spre Emma cu un aer complice. Nu-i nevoie să te rușinezi. Acum că sîntem doar noi două, nu mă pot abține să te întreb ce părere ai despre tatuajul lui Edison.

Emma aproape că scăpă ceașca din mînă.

– Despre *ce?*

O doză considerabilă din încrederea de sine aproape impertinentă dispăru brusc din ochii Mirandei.

– Tatuajul lui. Sînt sigură că l-ai văzut. În definitiv, a-ți fost intimi, nu?

– Nobilii nu au tatuaje, spuse Emma cu convingere. Le au marinarii sau pirații, cel puțin așa mi s-a spus. În orice caz, nu nobilii.

Miranda se străduia să-și păstreze zîmbetul pe buze, deși începuse să se înverzească la față..

– Poate că nu l-ai văzut din cauza întunericului.

– Nu pricep despre ce vorbești.

– Doamne sfinte, doar nu vrei să spui că nu se deranjează să-și scoată cămașa cînd face dragoste cu tine, izbucni ea cu ochii măriți. Ce păcat! Eu una ador imaginea unui piept masculin.

Emma n-avea de gînd să recunoască, nici sub tortură, că singura dată cînd făcuse dragoste cu ea Edison nu-și scosese cămașa. Își așeză ceașca pe masă cu mișcări bine calculate și o privi netulburată pe Miranda.

– Știu că sînt o novice în ce privește comportamentul la modă în lumea bună, lady Ames. Trebuie să mă iertați dacă

mă înşel, însă aveam impresia că doamnele adevărate nu discută despre lucruri atît de intime. Ar fi o dovadă de vulgaritate.

– Poftim?! se răsti Miranda încruntîndu-se. Ce vrei să insinuezi?

– Nu cred că o doamnă bine educată ar vorbi vreodată despre lucruri cum ar fi tatuajele sau piepturile masculine. Cu siguranţă că doar un anumit tip de femeie, una din clasa de mijloc... Emma făcu o pauză suficient de lungă ca să dea greutate cuvintelor pe care se pregătea să le rostească – sau o *actriţă* ar putea să se laude în gura mare cu experienţele ei sexuale.

Efectul cuvintelor ei fu instantaneu. Ochii Mirandei se rotunjiră şi femeia rămase cu gura căscată. În priviri i se citea răutatea, iar furia de care fusese cuprinsă părea să se transforme în ceva palpabil.

– Cum îndrăzneşti să insinuezi că sînt vulgară? izbucni ea. Tu eşti cea abia scoasă din noroi. Nu erai decît o biată domnişoară de companie, cînd Edison Stokes a catadicsit să te scape de ştreang. Dacă aş fi în locul tău, aş începe să mă întreb de ce a făcut-o. Nu eşti genul de femeie cu care s-ar însura un bărbat cu situaţia lui. La naiba, nu eşti mai bună decît...

Se întrerupse brusc, se ridică în picioare şi părăsi încăperea în foşnet de mătase scumpă. În aer mai trosneau încă scîntei de enervare.

Miranda ştie cum să-şi facă ieşirea, observă Emma. Încă o dovadă că mai demult urcase pe scenă. În plus, era limpede că atinsese un punct nevralgic cu aluzia ei despre actriţele prost-crescute. Asta o s-o înveţe să nu-şi mai măsoare puterile cu o domnişoară de companie, gîndi ea mulţumită.

Triumful nu durã prea mult, căci îşi dădu seama ce făcuse de fapt. *Aproape că îi spusese deschis Mirandei că ştia despre fosta ei carieră de actriţă.*

Pentru numele lui Dumnezeu, ce o apucase? S-ar fi putut să-şi pericliteze slujba, atît de bine plătită, cu cuvintele ei nesăbuite. Dacă Miranda se speria şi îşi lua zborul, Edison nu mai avea nevoie de momeală, deci putea renunţa la *ea*.

Vrăjitoarea făcuse aluzie la tatuajul lui Edison! Ceea ce echivala cu recunoaşterea faptului că ei doi fuseseră intimi măcar o dată.

Cînd se întîmplase oare? se întrebă Emma. La Ware Castle? Sau după aceea, aici, în oraş? Îşi aminti felul în care se aplecase Edison spre mîna Mirandei, la teatru, în seara aceea. Cît de departe mersese încercarea de a afla cîte ceva despre trecutul misterios al actriţei?

O străbătu un alt fior de groază, care o smulse din gîndurile sumbre. Senzaţia că a fost atinsă parcă de nişte degete fantomatice nu avea nici o legătură cu gîndurile ei despre Edison şi Miranda.

Edison era în pericol, putea să jure asta. Şi ea nu putea să facă nimic pentru a-l ajuta.

Duhoarea de neconfundat a Tamisei i se părea mai puternică decît de obicei. Edison ar fi ştiut unde se află, chiar dacă ar fi fost legat la ochi. Rîul făcuse din Londra un important port comercial. Din păcate, însă, avea şi rolul de canal deversor al oraşului. Nu exista zi să nu vezi plutind la suprafaţa lui mizeria din grajduri şi gropi de gunoi, animale moarte şi, cîteodată, cadavre umane.

Se opri în umbra unui intrînd mascat de ceaţă şi-l auzi pe Harry O Ureche bătînd la uşa unei magazii.

– Ai face bine să fii acolo, cu tot cu banii pe care mi i-ai promis, bastard nenorocit. Harry ciocăni mai puternic. Io mi-am împlinit partea mea de tîrg şi-am venit să-mi iau banii.

Locul era pustiu la ora aceea. Depozitele şi magaziile închise se profilau întunecate prin palele de ceaţă. Murmurul surd al apelor negre părea ameninţător, ca şi cum rîul ar fi aşteptat o pradă. Nave de tot felul gemeau, trosneau şi suspinau săltînd uşor la capătul frînghiilor ce le ţineau ancorate.

Singura sursă de lumină din jur era licărirea slabă a felinarului lui Harry, care străbătea sinistru prin ceaţă şi permitea să se zărească uşa magaziei.

Harry continua să ciocănească în lemnul uşii.

– Am făcut un tîrg, sări-ţi-ar ochii. Am venit după banii mei. Nime' nu-l înşală pe Harry O Ureche.

Se auzi limpede scîrţîitul unor balamale. Din locul unde stătea, Edison putu să vadă o bucată din uşa ce se deschidea. Din beznă se auzi o voce.

– L-ai întîlnit pe Cel care a ieşit din Cerc?

– Ei, stai uşurel, habar n-am de nici un cerc. M-am întîlnit cu Stokes, aşa cum vorbirăm.

– I-ai spus exact ce te-am învăţat să-i spui?

– Da, şi acu' venii după bani. Unde-s?

– Dacă ţi-ai îndeplinit însărcinarea, nu-mi mai eşti de nici un folos.

– Cum adică? Harry se trase rapid înapoi. Felinarul din mîna lui se clătină puternic. Ei, stai aşa, am făcut un tîrg.

– Adevărat, am făcut un tîrg, rosti vocea în timp ce uşa se deschidea mai tare. Ţi-ai trădat prietenul, nu-i aşa?

– Asta-i o minciună ordinară, protestă Harry, sincer ofensat. Nu l-am trădat pe Stokes. De ce să fac aşa ceva? Sîntem prieteni. Facem şi afaceri, cînd şi cînd.

– Şi, totuşi, în seara asta l-ai trădat.

– L-am uşurat numa' de nişte bănuţi, asta-i tot. El n-o să le simtă lipsa. Are mai mulţi decît îi trebuie

– Din contră, l-ai atras la această întîlnire, unde va avea de înfruntat un duşman periculos.

– Am făcut pe dracu', se răsti Harry. Nu l-am momit nicăieri. Ştim amîndoi foarte bine că nu-i nici o plăcintărie în Oldhead Lane.

– El nu-i un prost. Este Cel care ar fi putut să fie Mare Maestru. Nu se va duce în Oldhead Lane. Probabil te-a urmărit pînă aici, unde legenda lui va fi distrusă pentru totdeauna.

– Da' opreşte-te naibii un afurisit de minut, spuse Harry în timp ce mai făcu un pas înapoi şi ridică o mînă. Dacă te duce mintea că i-am spus toate lucrurile alea ca să mă urmărească pînă aci, ca să-ţi pui tu mîinile blestemate pe el, eşti numa' bun de dus la balamuc.

– Nu sînt nebun, domnule Harry O Ureche. Sînt un Iniţiat al Marelui Cerc Vanza. În seara asta am aplicat strategia înşelătoriei ca să-l atrag pe Cel care putea să fie Mare Maestru.

– Da' de ce ai făcut una ca asta? scînci Harry.

– Cînd îl voi învinge în luptă dreaptă, îi voi dovedi maestrului meu că sînt demn să fiu iniţiat în următorul Nivel.

– Pe sîngele Mîntuitorului, vorbeşti numa' bazaconii.

– Destul!

Silueta întunecată se mişcă în penumbra uşii deschise. O clipă mai tîrziu, un alt felinar pîlpîi în noapte.

– Nu am timp de pierdut ca să-ţi explic lucruri pe care nici nu poţi spera să le înţelegi.

Edison ieşi din ascunzătoare, micşorînd distanţa dintre el şi silueta întunecată ce stătea în uşa magaziei.

– Cred că e vremea să pleci, Harry, spuse el cu voce scăzută.

– Ce dracu'... Harry îşi ridică felinarul şi se întoarse pe jumătate. Stokes? Ce mama naibii faci...

Uşa magaziei se deschise mai larg, dînd la iveală un bărbat îmbrăcat în întregime în negru, cu chipul ascuns sub o mască.

Luptătorul Vanza făcu doi paşi rapizi, sări şi îşi destinse brusc piciorul. Lovitura năucitoare îl nimeri pe Harry în coaste.

Contrabandistul scăpă un geamăt înăbuşit, se dezechilibră şi se răsturnă peste balustrada docului, căzînd în apă. Felinarul pe care îl ţinuse strîns în mînă se scufundă ca o piatră. Lumina pieri în beznă.

Luminat din spate de felinarul pe care-l aprinsese mai devreme, luptătorul Vanza se înclină ceremonios în faţa lui Edison.

– O, legendarule, o, tu, Cel care a ieşit în afara Cercului! O, tu, Cel care ar fi putut să devină Mare Maestru, mă vei onora în seara aceasta acordîndu-mi victoria.

Edison rînji.

– Întotdeauna vorbeşti aşa?

Tînărul luptător se crispă.

– Vorbesc cu respectul cuvenit unui om care mai este încă o legendă.

– Cine te-a păcălit că aş fi o legendă?

– Maestrul meu.

– Nu sînt o legendă, îi spuse Edison cu blîndeţe. Sînt

un fost practicant al artelor Vanza. Este o foarte mare diferență.

– Maestrul meu mi-a spus că ați fi putut deveni Mare Maestru.

– Ca să devii Mare Maestru trebuie mai întîi să-i spui altcuiva Maestru. Eu n-am fost niciodată suficient de bun la așa ceva.

Tăcerea din spatele lor începuse să-l îngrijoreze pe Edison; nu auzea nici un plescăit. Se întoarse și merse grăbit spre balustradă.

– Maestrul meu spune că ați fi putut deveni cel mai important Mare Maestru din întreaga Europă.

– Puțin probabil.

Edison aruncă o privire rapidă spre apă și îl văzu pe Harry agățat de un pilon al cheiului.

– Și dacă tot veni vorba, cine este acest maestru al tău?

– Nu pot să vă spun, răspunse tînărul. Am făcut un jurămînt că-i voi păstra secret numele.

– Un maestru Vanza secret? Ce ciudat. Ei bine, pot să-ți spun sigur un lucru.

– Care anume?

– Nu este un maestru bun. Orice practicant adevărat al artelor Vanza ți-ar fi spus că nu este onorabil să arunci un om de teapa lui Harry în rîu.

– Sînteți îngrijorat de soarta acestui om? răsună vocea tînărului, plină de neîncredere. Cum se poate una ca asta? Spunea că vă este prieten, însă v-a trădat. Nu-i demn de încrederea dumneavoastră.

Undeva jos, în apă, Harry gemu. Era limpede că nu mai are putere să se mențină la suprafața apei.

Edison îşi vîrî mîna în buzunar şi îşi încleştă degetele pe pistolul pe care-l luase cu el.

– Oricum ar fi, după cum ţi-a spus şi Harry, noi doi am trăit multe împreună. Trebuie neapărat să-l pescuiesc din rîu.

– Lăsaţi-l. În seara asta, dumneavoastră şi cu mine ne întîlnim în luptă dreaptă.

Tînărul luă o poziţie de luptă şi începu să se apropie. Edison scoase pistolul şi-l aţinti cu nonşalanţă asupra luptătorului.

– Ce-i asta? Un *pistol?* Vocea tînărului tremura de indignare. Aveţi de gînd să folosiţi un pistol? Dar asta nu e Vanza!

– Nu, dar e eficient. Unul dintre motivele pentru care am ieşit din Cerc este că am găsit în Vanza destule lucruri absolut lipsite de simţ practic.

– Nu voi accepta să mi se refuze victoria.

– Fă-te nevăzut cît mai repede, altfel vom încerca amîndoi să vedem dacă reuşeşti să-ţi cîştigi victoria asupra unui glonţ.

Tînărul luptător ezită doar cîteva secunde.

– Va exista o altă confruntare între noi, o jur pe cinstea mea, ca Unul care este Vanza.

– Ştii, pînă la urmă o să te plictiseşti să tot vorbeşti de parcă ai fi pe scenă.

Edison vorbea cu ceaţa. Tînărul Vanza se topise în bezna unei alei.

19

Emma se simți atît de ușurată la primirea mesajului, încît nici nu-i trecu prin cap să se plîngă de modul în care îi fusese înmînat. Singurul lucru care conta în acel moment era că Edison se întorsese și se afla, cel puțin aparent, în siguranță. Ajunsese la reședința familiei Smithon și o aștepta în trăsură. Faptul că trimisese un servitor s-o aducă și nu venise personal nu se potrivea cu calitatea lui de gentilom, dar în condițiile date nu prea avea importanță.

Emma își strînse pelerina în jurul gîtului și coborî în grabă treptele spre trăsura care aștepta cu luminile din interior stinse.

Un lacheu îi deschise ușa și-i întinse mîna, ajutînd-o să urce. Edison stătea într-un colț, o formă întunecată greu de distins.

– Sir, am fost extrem de îngrijorată... Emma tăcu brusc, se așeză și se strîmbă. Pentru Dumnezeu, ce-i cu mirosul ăsta oribil?

– E o apă de colonie distilată din bătrîna și venerabila Tamisa. Edison trase perdelele și aprinse una din lămpi. Mă

îndoiesc că asta o să devină ultimul strigăt al modei, bombăni el.

– Ce ați pățit? întrebă ea uluită, fixîndu-l în lumina șovăitoare a lămpii.

Pentru prima oară Edison nu era cîtuși de puțin elegant. Arăta și mirosea de parcă ar fi căzut într-o groapă de gunoi. Stătea ghemuit într-un colț al banchetei, învelit de la gît pînă la genunchi în păturile de rezervă ale trăsurii. Gunoaiele ciudate care i se prinseseră de părul ud nu trebuia examinate îndeaproape. În jurul unuia din ochi se lățea o pată întunecată și uleioasă, care-l făcea să pară învinețit în urma unei lovituri.

Pantalonii, cămașa, vesta și haina atît de scumpe și impecabil croite zăceau acum pe podeaua trăsurii – o grămadă udă și murdară de rufe cu miros dezgustător.

Emma rosti cu voce tare primul gînd care îi trecu prin minte.

– Ce s-a întîmplat cu pardesiul dumneavoastră?

– Am fost obligat să-l împrumut unui prieten care a căzut în rîu.

– Doamne sfinte!

Pulpele lui, musculoase, îi atraseră atenția Emmei, care le examină cu interes abia disimulat.

– Scuzele mele pentru felul necivilizat în care te-am luat de la bal, rosti Edison. După cum vezi, nu am o ținută corespunzătoare.

Emma făcu un efort să-și ia ochii de la picioarele lui și să-i privească fața.

– Arătați de parcă *dumneavoastră* ați fi cel care a căzut în rîu.

Edison își încleștă degetele pe pătură.

– În nici un caz n-am căzut în rîu.

– Vreți să spuneți că v-a împins cineva? Oh, Doamne, presimțirile mele au fost corecte. Ați fost atacat, nu-i așa? Omul cu care v-ați dus să vă întîlniți v-a făcut asta?

– De fapt, mi-am făcut *asta* singur, în timp ce-l pescuiam pe Harry din apele Tamisei.

Se simți oarecum ușurată auzindu-i explicația.

– Ah, înțeleg. Dar el cum a căzut în rîu?

– Am avut o întîlnire cu luptătorul Vanza, spuse Edison calm.

– Doamne Dumnezeule, sigur nu sînteți rănit?

– Foarte sigur. N-am pățit nimic ce nu se poate repara cu o baie bună. L-am pierdut însă pe luptătorul Vanza pentru că a trebuit să am grijă de Harry.

– Măcar ați aflat ceva folositor?

– După tot ce s-a petrecut în seara asta, m-am ales doar cu mai multe întrebări. Și cu confirmarea bănuielii mele că există cu adevărat un fals Maestru Vanza care operează aici, în Londra. Fără îndoială că și el caută cartea aceea blestemată.

– Ce veți face acum?

– Va trebui să analizez foarte atent situația. Cred că ar fi interesant să-l găsesc pe acest maestru și să-l iau puțin la întrebări.

Emma se înfioră.

– Cum veți face asta?

– Nu cred că îmi va fi greu să dau din nou peste învățăcelul său. Se pare că stau în calea avansării lui. Vrea să-și dovedească talentul provocîndu-mă la o luptă rituală.

– Adică, la un duel? întrebă Emma în șoaptă, simțind cum i se răcesc mîinile în mănuși. Edison, nici n-ar trebui să

vă treacă prin cap un asemenea lucru. Ați putea fi rănit sau ucis.

– Ei, haide, domnișoară Greyson. Ai puțină încredere în patronul dumitale. Recunosc că nu mai sînt chiar atît de tînăr, însă am căpătat mai multă experiență, cu trecerea timpului. Am toate motivele să cred că nu m-aş face de ruşine.

– Edison, nu-i momentul pentru bravadă. Pare grozav de periculos. Nu-mi place deloc.

– Te asigur, nu ai de ce să-ți faci griji.

Edison își scutură ceva lipicios și verzui de pe picior și se așeză mai comod pe banchetă.

– Şi dumneata? Sînt convins că n-ai putut rezista tentației de a o trage pe Miranda de limbă în timpul petrecerii.

– Cum v-ați dat seama că voi încerca să fac asta? întrebă Emma mirată.

– Ştiu că vrei să-mi dovedeşti că poți reuşi acolo unde eu am dat greș, spuse el cu un zîmbet ironic. Ai avut noroc?

Emma roşi, dădu dezolată din umeri şi îşi spuse că nu are nici o şansă. Trebuia să spună adevărul.

– Nu numai că am dat greș, dar am făcut-o într-un mod cel puțin spectaculos.

– Vrei te rog să-mi explici?

– Ştiu că n-o să vă placă ce veți auzi, sir, dar trebuie să vă spun că am distrus planul dumneavoastră de a mă folosi drept momeală pentru lady Ames.

– L-ai distrus? făcu el încruntat.

– Dați-mi voie să vă spun că n-a fost vina mea pentru ceea ce s-a întîmplat. Am fost provocată.

– Provocată, repetă el gînditor. De cine, de Miranda?

– Da.

– Poate că ar fi mai bine să-mi spui întreaga poveste.

Emma fixă cu privirea ornamentele pernei din spatele lui.

– Nu-i mare lucru de povestit. Cred că e suficient să spun că lady Ames a făcut nişte aluzii nedelicate la adresa logodnei noastre.

– Mai precis?

– A tras concluzia că dumneavoastră şi cu mine am fi... intimi.

– Ei şi? Nu părea indignat şi nici jenat. Din întîmplare n-a greşit. În noaptea cînd era împuşcat Chilton Crane, în dormitorul dumitale, noi ne aflam împreună.

Emma îşi jură să nu-i permită să o tulbure. Putea să pară şi ea indiferentă şi blazată. Îşi încleştă cu putere mîinile, privind undeva peste umărul lui.

– Problema e că a pus anumite întrebări.

Emma îşi dădu seama că a reuşit să-i atragă atenţia lui Edison, după felul în care o privea.

– Întrebări?

– Despre dumneavoastră. Cu caracter intim, aş putea adăuga.

– Înţeleg, zise el cu o licărire de amuzament în ochi. M-am întrebat mereu dacă femeile obişnuiesc să trăncănească despre lucruri de soiul ăsta.

Emma se enervă din nou.

– Mi s-a părut că încerca să insinueze că aţi avut o aventură cu ea.

– Ce anume te-a întrebat?

– Dacă am observat un anumit tatuaj pe... pe trupul dumneavoastră.

– Pe toţi dracii!

Emma îşi ridică ochii şi îl privi ţintă.

– A lăsat să se înţeleagă că l-a văzut cînd dumneavoastră şi ea... ăă... cînd...

Amuţi, incapabilă să rostească cuvintele. Edison nu mai părea deloc amuzat.

– Un tatuaj? Ţi l-a descris?

– Nu, nu mi l-a descris. Nici eu n-am invitat-o s-o facă. Vedeţi, sir, discuţia era cel puţin neplăcută pentru mine.

– Pot să-mi imaginez, zise Edison cu o sclipire drăcească în ochi.

– Întrebările ei, cu caracter atît de personal, m-au pus într-o situaţie dificilă.

– Chiar aşa.

Emma respiră adînc şi dădu drumul unui torent de cuvinte.

– În concluzie, nu consider cinstit din partea dumneavoastră să mă concediaţi din cauză că am făcut o remarcă nefericită despre actriţe.

Edison o privi gînditor.

– Ai adus vorba despre acest subiect?

– Da.

– Nu a fost o abordare prea subtilă, spuse el pe un ton sec.

– Am impresia că orice fel de subtilitate este inutilă cînd e vorba de lady Ames.

– Ce anume ai spus despre actriţe?

Emma tuşi ca să-şi dreagă vocea.

– Ceva despre faptul că doar femeile vulgare, actriţele de exemplu,·s-ar lăuda în public cu amanţii lor, aşa cum făcea ea.

– Aşa deci.

Vocea lui Edison sunase de parcă şi-ar fi înăbuşit un chicotit. Un colţ ar gurii îi zvîcnea, stăpînind un zîmbet amuzat.

Emma îl privi bănuitoare.

– Rîdeţi de mine, sir?

– N-aş îndrăzni să fac aşa ceva.

– Şi totuşi, *rîdeţi.*

Edison nu se mai putu stăpîni şi izbucni în rîs.

– Iartă-mă, Emma, dar mi-aş fi dat jumătate din avere să pot vedea faţa Mirandei cînd ai acuzat-o că se poartă ca o actriţă vulgară.

– Acum poate să pară amuzant, dar mă tem că vă veţi răzgîndi după ce veţi cîntări mai atent consecinţele.

– Ce vrei să spui?

– Nu înţelegeţi? După cele ce i le-am spus, o să bănuiască că sîntem pe urmele ei. S-ar putea ca planul dumneavoastră să se ducă pe apa sîmbetei.

Edison ridică un umăr în semn de indiferenţă.

– Din contră. Poate că este un moment foarte favorabil să aplicăm anumite elemente din strategia redirecţionării.

– Poftim?

– Ai folosit, fără să-ţi dai seama, una dintre strategiile Vanza. I-ai indicat Mirandei că ai putea să cunoşti anumite aspecte ale vieţii ei, pe care le considera secrete.

– Şi?

– Şi, de fapt, ai aplicat o presiune care s-ar putea să o forţeze să se mişte într-o altă direcţie. Asemenea schimbări neaşteptate de tactică îl fac pe inamic să greşească. Va fi interesant de văzut cum va reacţiona.

Emma rămase tăcută.

– Mai este ceva ce ai dori să-mi spui?

– Nu.

– Mai este ceva ce ai dori să îmi spui, repetă el insistent.

Ea ezită şi îi evită privirea.

– Nu.

– Eşti sigură?

– Absolut sigură.

– Hmm. Ei bine, ca să clarificăm situaţia creată între noi, te asigur că Miranda n-a avut niciodată ocazia să vadă semnul Vanza de pe pieptul meu.

– Vreţi să spuneţi că aveţi într-adevăr un tatuaj? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– Un asemenea semn face parte din iniţierea în Vanza.

– Şi sînteţi foarte sigur că Miranda nu l-a văzut?

– Bănuiesc că mi-aş aminti dacă s-ar fi petrecut un asemenea *incident* între lady Ames şi mine.

Pe Emma o cuprinse o senzaţie de uşurare.

– Înţeleg. Bine, dar de ce mi-a sugerat că l-a văzut?

– A încercat să te determine să confirmi că sînt membru al Societăţii Vanza. Ceea ce înseamnă că ştie despre societate şi cunoaşte semnul.

– Adică, ar fi putut vedea acest semn la altcineva?

– Da.

Emma îi cercetă atentă chipul.

– La cine, oare?

Edison zîmbi din nou, în stilul lui lipsit de umor.

– De exemplu, la Farrell Blue.

– Înţeleg. O legătură intimă între Miranda şi Farrell Blue ar clarifica multe, nu-i aşa?

– Da. Am avea o explicație pentru felul în care a ajuns în posesia rețetei. S-ar putea să o fi furat de la el.

Emma medită asupra celor auzite mușcîndu-și ușor buza de jos.

– Ați spus că Farrell Blue locuia la Roma și că a murit într-un incendiu. Dacă Miranda a avut o legătură cu el, trebuie să se fi aflat și ea în Italia, pînă nu demult.

– Exact.

– Dar ea pretinde că vine din Scoția. Chiar dacă a mințit în legătură cu soțul ei și cu faptul că ar fi locuit acolo, programele de teatru și articolele de ziar pe care le-am găsit la ea în bibliotecă atestă că a trăit în nordul Angliei, nu în Italia.

– Articolele erau datate cu doi ani în urmă, îi aminti Edison. Cine știe unde a fost după aceea?

– Ați sesizat perfect, sir. Poate că s-a dus în Italia.

– Poate, aprobă Edison. Sînt încă multe lucruri neclare, dar acum, că ai stîrnit-o, nu m-ar surprinde să facă o mișcare pripită, care ne-ar putea furniza destule indicii.

Emma se relaxă.

– Asta înseamnă că rămîn în serviciul dumneavoastră?

– Cred că te voi mai păstra o vreme.

– Vă mulțumesc, sir. Nici nu vă închipuiți cît de ușurată mă simt auzind că nu intenționați să mă concediați.

Edison mormăi ceva neinteligibil.

– Credeți că e un moment potrivit să vă reamintesc de referințele mele? întrebă Emma, dorindu-și să o fi făcut cu cea mai mare delicatețe.

– Nu.

Se lăsă tăcerea. Emma îşi studie un timp mîinile. Apoi începu să-şi împletească degetele.

– La ce dracu' te gîndeşti? întrebă Edison.

– Mă întrebam de ce ar face un gentleman ceva atît de ciudat, cum ar fi de exemplu să se tatueze.

– Aveam nouăsprezece ani pe vremea aceea. Cred că este o explicaţie satisfăcătoare pentru un comportament ciudat.

– Da, sigur că da, murmură ea.

Edison îi dărui un zîmbet care îi făcu degetele de la picioare să se strîngă în pantofii uşor de bal.

– Emma, ai vrea să-mi vezi tatuajul? întrebă el încet, şi se mişcă uşor, ca şi cum ar fi intenţionat să scape de păturile în care se învelise.

Emma îl privi speriată.

– *Nu!* Nu fiţi absurd, sir. Sigur că nu vreau să văd tatuajul dumneavoastră. Nu e treaba mea, şi nici nu cred că s-ar cuveni. În definitiv, sînteţi patronul meu.

– Mă întreb de ce uit mereu lucrul ăsta.

Emma observă cu uşurare că trăsura încetineşte. Era, în sfîrşit, acasă. Putea să urce în camera ei, să intre în pat şi să doarmă buştean.

Da, va încerca din răsputeri să nu stea cu ochii în tavan, gîndindu-se cît de mult şi-ar fi dorit să vadă tatuajul lui Edison.

20

Ignatius Lorring privea mohorît flăcările focului ce ardea în cămin.

– Îți dai seama ce-ai spus? Dacă tot ce-am auzit este adevărat, înseamnă că un membru de încredere al societății a ieșit pur și simplu din Cerc. Mai mult, și-a creat Cercul lui propriu.

– Așa se pare.

Edison aruncă o privire spre ferestrele bibliotecii. Una dintre ele era larg deschisă. Își dădu seama că fusese deschisă înainte de sosirea lui, pentru a aerisi încăperea. Se mai simțea totuși un iz slab lăsat de fumul unei pipe cu opiu.

În ultima vreme, Ignatius apela din ce în ce mai des la opiu; începuse să-l ia prin diverse metode. Se vede că durerile s-au întețit, își spuse Edison.

– Este o faptă revoltătoare, se auzi vocea lui Ignatius vibrînd de indignare. Una care trebuie rezolvată în mod adecvat de conducătorii Societății Vanza. Trebuie împiedicat cu orice preț să pună mîna pe *Cartea secretelor.*

– Am impresia că este la fel de departe de ea ca și noi,

răspunse Edison aşezîndu-se mai comod în fotoliu. Din cauza asta şi-a trimis învăţăcelul să mă spioneze.

Se hotărîse să nu mai complice situaţia povestind despre provocarea rituală la luptă a tînărului Vanza. Ignatius avea şi aşa destule probleme.

– Mi-a trecut prin minte, spuse el cu voce joasă, că falsul maestru ar putea să folosească Strategia înşelătoriei, pentru a ne zădărnici cercetările.

Se întrerupse, geamu, închise strîns ochii şi îşi duse una din mîini la stomac. În jurul gurii îi apărură două cute adînci, provocate de durere.

Edison sări rapid în picioare.

– Să sun să vă aducă cineva medicamentul, sir?

– Nu, mulţumesc. Ignatius deschise ochii şi respiră adînc. Nu pot gîndi limpede cînd iau mizeria aia. Deci, unde rămăsesem? A, da, vorbeam despre falsul maestru. Doamne Dumnezeule, dacă pune mîna pe carte înaintea noastră?

– Calmaţi-vă, domnule. Agitaţia nu vă face bine.

– Un asemenea lucru ar face Societatea de ruşine pe veci în ochii călugărilor din templul Vanza. Ar fi cea mai cumplită trădare. Nu trebuie să se întîmple aşa ceva, spuse el agăţîndu-se slăbit de braţele fotoliului.

– Vă dau cuvîntul meu că, indiferent cine ar fi acest fals maestru, nu va ajunge înaintea noastră la *Cartea secretelor*.

Era timpul să plece. Ignatius trebuia să-şi ia medicamentul.

O jumătate de oră mai tîrziu, Edison urca treptele de la intrarea în vila lui lady Mayfield. Trase de cordonul

clopoțelului și, în timp ce aștepta să-i deschidă menajera, privi neglijent peste umăr.

Cu șirurile lui de copaci stufoși și gardurile vii, tunse impecabil, parcul oferea o ascunzătoare ideală unui eventual urmăritor. Se întrebă dacă nu cumva tînărul luptător Vanza îl spiona, ascuns după o tufă.

Întreaga poveste pare să se bazeze numai pe nade și pe momeli, își spuse el. Emma și cu mine am început să jucăm același rol.

Zîmbi pentru sine amintindu-și cum se fîstîcise cu o seară în urmă, cînd el se oferise să-i arate tatuajul. Era aproape sigur că descifrase o urmă de dorință senzuală și de curiozitate feminină în ochii ei strălucitori.

Ușa se deschise. Doamna Wilton îl întîmpină cu o reverență scurtă, privindu-l încurcată.

– Bună ziua, domnule Stokes.

– Bună ziua și dumitale, doamnă Wilton. Vrei să fii atît de bună și să o anunți pe domnișoara Greyson că sînt aici?

Doamna Wilton își drese vocea, șovăind cîteva clipe.

– Păi, sir, mă tem că Emma nu este acasă.

Emoția revederii, pe care Edison o savurase pe drum, dispăru ca spulberată de vînt.

– A ieșit? Din nou? Pe toți dracii! Știa foarte bine că am de gînd să trec pe la ea în după-amiaza asta.

– Îmi pare rău, sir, dar se pare că a intervenit ceva neașteptat.

– Unde naiba s-a dus?

– Acum vreo oră a primit de la o persoană numită lady Exbridge un mesaj, în care i se cerea să o viziteze. Emma spunea că veți înțelege.

O clipă Edison crezu că n-a înțeles bine numele. Apoi simți că îngheață.

– Lady Exbridge? Ești sigură?

– Da, sir.

– Pe toți dracii!

Furia îl copleși. Era furios mai ales pe el însuși.

– Trebuia să mă fi gîndit la asta. Dacă liliacul ăla bătrîn a văzut că nu poate ajunge la ea prin mine, a ajuns pe la spatele meu.

Și-o imagină pe Emma obligată să o înfrunte singură pe formidabila lui bunică. Victoria putea să fie nemiloasă. Emma, cu tot curajul și tăria ei de caracter, nu avea nici o șansă să-i facă față.

Douăzeci de minute mai tîrziu, bătea cu pumnii în ușa fortăreței Exbridge. Jinkins, majordomul, îi deschise ușa cu un aer de dezaprobare. Pe Edison nu-l mai deranja de mult mutra majordomului. Bănuia că Jinkins își alesese expresia din repertoriul stăpînei lui, dedicat în exclusivitate nepotului nelegitim.

– Spune-i lui lady Exbridge că doresc să o văd imediat, Jinkins.

Majordomul nu se obosi să-și ascundă expresia de triumf din ochi.

– Lady Exbridge mi-a dat instrucțiuni stricte să spun tuturor celor ce o caută că nu este acasă.

– Dispari din calea mea, Jinkins!

– Așteptați puțin, sir, nu puteți da buzna astfel într-o locuință particulară.

Edison nu se sinchisi să-i răspundă. Îl dădu la o parte și intră în holul vast și pustiu al conacului.

– Sir, vă cer să vă întoarceți imediat.

Majordomul îl urma șchiopătînd pe Edison. Acesta îl privi peste umăr, și se opri numai cînd ajunse în fața ușii de la salonul principal.

– Nu te băga, Jinkins. Asta e între lady Exbridge și mine.

Jinkins șovăi. Părea conștient că pierduse confruntarea. Continuă însă să șontîcăie, bombănind, în spatele lui Edison, dar nu mai făcu nici o încercare să-l oprească.

Edison rezistă impulsului de a da buzna în încăpere și de a o smulge pe Emma din ghearele Victoriei. Făcu un apel disperat la proverbiala lui stăpînire de sine și reuși să deschidă ușa pe cît de încet, pe atît de civilizat.

Efortul fu însă inutil. Nici una dintre cele două femei nu îl auzise intrînd. Așezate în celălalt capăt al încăperii, erau atente una la cealaltă. Tensiunea dintre ele devenise aproape palpabilă.

– ... nimic mai mult decît o domnișoară de companie, spunea Victoria cu glas înghețat. Cum poți să te gîndești serios la căsătoria asta? E clar că te folosește în vreun plan de-al lui.

– Pentru că sînteți bunica lui Edison, îmi dau seama că grija dumneavoastră este fericirea lui.

– Prostii. Fericirea e scurtă și efemeră, ca să nu spun mai mult. Este departe de a stimula simțul datoriei și responsabilitatea. Dacă e aleasă să stea la baza căsătoriei, dă naștere unei jalnice povești care distruge familii și averi.

Emma sorbi din ceai cu un aer meditativ.

– Ah, înțeleg.

– Ce anume crezi că înțelegi, miss Greyson? se răsti Victoria.

– Grija dumneavoastră în privinţa simţului datoriei şi responsabilităţii de care dă dovadă Edison este în întregime nejustificată, lady Exbridge. Trebuie să ştiţi la fel de bine ca şi mine că nu este un desfrînat şi-un risipitor asemeni tatălui său.

În vastul salon se lăsă o tăcere grea.

– Cum îndrăzneşti, şuieră Victoria după ce-şi recăpătă glasul. Cine te crezi de îţi permiţi să vorbeşti astfel despre Wesley? A fost descendentul uneia dintre cele mai nobile familii din Anglia. A fost un bărbat superior, care frecventa cele mai exclusiviste cercuri.

– Ce trist e, nu-i aşa, să vezi că sîngele albastru nu are nici cea mai mică influenţă asupra simţului onoarei.

Victoria părea gata să se sufoce de furie.

– Vrei să spui că Wesley Stokes n-a fost un om de onoare?

– Din cîte am auzit, răspunse Emma ridicînd din umeri, concepţia despre onoare a fiului dumneavoastră nu diferă semnificativ de a multor bărbaţi din lumea bună.

– Aşa aş spune şi eu.

– Cu alte cuvinte, punctă Emma, nu se împiedică de ea cînd este vorba să-şi satisfacă plăcerile.

Victoria o privi mută de uimire.

– Poftim?!

– Lady Mayfield mi-a spus că în decursul unei vieţi scurte, dar extrem de active, Wesley a reuşit să piardă la cărţi întreaga avere a familiei, a fost implicat în cel puţin două dueluri, le-a sedus pe multe din nevestele prietenilor lui şi nu s-a sfiit să profite de tinere lipsite de protecţia patronilor sau a familiilor lor.

– *Nu ştii nimic despre fiul meu.*

– Dimpotrivă, lady Exbridge, cred că ştiu destule. Din întîmplare, lady Mayfield îşi aminteşte bine de el.

– Şi eu îmi amintesc prea bine de ea, plesni vocea Victoriei. Acum treizeci de ani, Letty nu era decît o aventurieră sărăntoacă. A avut norocul nesperat să-l seducă pe nebunul ăla bătrîn de Mayfield şi să-l determine să o ia de nevastă.

– Iertaţi-mă, doamnă, dar lady Mayfield mi-a fost, pînă nu demult, o patroană bună şi generoasă. Nu permit să fie vorbită de rău în prezenţa mea. E o femeie care îşi tratează cu respect şi înţelegere personalul şi, credeţi-mă, în ochii mei asta înseamnă mai mult decît un monument de virtute.

– Ceea ce-mi demonstrează cît de limitate sînt concepţiile dumitale privitoare la virtute.

– Trebuie să recunosc că meseria mea de domnişoară de companie îmi oferă, adică mi-a oferit, o perspectivă aparte asupra lumii. Am învăţat foarte repede să observ firea adevărată a celor din jur, mai ales cînd este vorba despre desfrînaţi, ticăloşi şi despre cei înclinaţi spre cruzime şi viciu.

– Chiar aşa? spuse Victoria pe un ton glacial.

– Da, răspunse Emma dînd cu convingere din cap. Vedeţi, întreaga mea existenţă a depins de asemenea observaţii. Întotdeauna angajata, oricît de nevinovată ar fi, devine vinăvată cînd se întîmplă vreun incident. De fapt, sînt sigură că ştiţi asta foarte bine, dacă mă gîndesc la nefericita întîmplare cu mama lui Edison.

Chipul Victoriei se învineţi de mînie.

– Nu permit să se discute acest subiect în casa mea.

– Înţeleg. Trebuie să fie cumplit pentru dumneavoastră să vă daţi seama ce fiu iresponsabil aţi crescut.

– *Iresponsabil!*

– Fără îndoială că vă învinuiți pentru asta. Şi apoi, cînd vă dați seama că unicul dumneavoastră nepot trebuie să suporte stigmatul nelegitimității...

– *Taci.* Îți interzic să mai rosteşti un cuvînt.

– Trebuie să fi simțit o mare uşurare, continuă Emma netulburată, cînd ați văzut că Edison vă seamănă mai degrabă dumneavoastră, decît tatălui său.

Gura Victoriei se deschidea şi se închidea fără să scoată un sunet, asemeni unui peşte aflat pe uscat. Îi luă cîteva momente bune să-şi revină.

– Edison? Seamănă cu *mine?*

Emma îşi compuse o figură politicos mirată.

– Eu credeam că asemănarea este evidentă. Numai un om cu tărie de caracter ar fi plecat de unul singur în lumea largă, pentru a face avere din nimic. Numai un om cu un profund simț al onoarei şi responsabilității ar fi salvat averea familiei din mîinile creditorilor.

– Stai puțin. Edison a considerat salvarea averii familiei un mod de a se răzbuna. Gestul lui nu are nimic de-a face cu onoarea.

– Dacă într-adevăr credeți asta, doamnă, înseamnă că ați permis durerii să vă orbească în privința adevăratei firi a nepotului dumneavoastră. Dacă Edison s-ar fi gîndit la răzbunare, v-ar fi lăsat să suferiți umilința falimentului. În loc de asta, astăzi vă aflați în splendida dumneavoastră reşedință, cu toate obiectele de valoare şi toți servitorii.

Victoria îşi privi interlocutoarea ca şi cînd aceasta ar fi înnebunit.

– Nu vrea decît să mă simt obligată. De asta m-a salvat

de la faliment. A fost o dovadă de aroganță. Un mod de a-mi demonstra că nu are nevoie de mine și că nu-i pasă de legătura noastră de sînge.

– Prostii, zise Emma așezînd cu grijă pe măsuță ceașca cu ceai. Dar bănuiesc că, în privința asemănării, raționamentul meu se dovedește corect și în altă privință. Amîndoi sînteți uimitor de încăpățînați.

– Cîtă nerușinare! Ascultă aici, miss Greyson...

Edison hotărî că auzise destul. Se îndepărtă de ușă și își făcu simțită prezența.

– Îmi cer scuze că am întrerupt acest plăcut *tête-à-tête*, însă mă tem că Emma și cu mine aveam întîlnire în după-amiaza asta.

– Edison, strigă Emma plăcut surprinsă. Nu l-am auzit pe majordom anunțîndu-vă, sir.

– Asta pentru că Jinkins nici nu l-a anunțat, se răsti Victoria la Edison. Ce i-ai făcut bietului om?

– Nu i-am spus decît să dispară din calea mea. Edison se opri alături de Emma și zîmbi. Este un sfat pe care îl dau tuturor celor care se așază între mine și ceea ce doresc, continuă el. Ești gata să pleci, Emma?

– Da.

Emma îi cercetă chipul, întrebîndu-se cît de mult auzise din discuția ei cu neînduplecata Victoria.

Edison decise să o lase o vreme să se întrebe. O merita din plin, după ce stîrnise în el atîtea sentimente ciudate cu felul înflăcărat în care îi luase apărarea.

– Atunci e vremea să plecăm.

O luă de braț și o conduse afară din casa neprimitoare a bunicii lui.

21

Aveți de gînd să mai vorbiți vreodată cu mine, sir? Sau plănuiți să rămîneți zăvorît în tăcere pe întreaga durată a colaborării noastre?

Emma începu să-şi dezlege panglicile bonetei imediat ce intrară în holul reşedinței lui Letty. Edison închise furios uşa în urma ei, fără să-i răspundă.

– Jur că îmi evocați un personaj dintr-un roman de groază.

Îl provoca deliberat. Era o greşeală, fără îndoială, dar hotărî că nu mai putea suporta mohorala lui tăcută şi amenințătoare.

Discuția cu bunica îi fusese suficient pentru a-i strica ziua. Scăpase cîteva suspine părăsind-o pe eleganta şi austera lady Exbridge, care domnea ca o regină exilată în castelul singurătății ei autoimpuse.

O trecură fiorii şi se gîndi la Daphne. Ea şi sora ei erau infinit mai norocoase decît Edison şi bunica lui. E adevărat, aveau de luptat cu problemele financiare, dar cel puțin găseau căldură şi înțelegere una la cealaltă. Nu erau singure pe lume.

Nu le despărțea nici un zid de netrecut, ca pe lady Exbridge și nepotul ei.

Edison își trînti pălăria în mîinile doamnei Wilton.

– N-ar fi trebuit să te duci astăzi la lady Exbridge, Emma.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de cînd părăsise casa bunicii lui. Emma nu reușea să-și dea seama dacă tăcuse în timpul drumului fiindcă nu voia să se certe cu ea în prezența valetului sau pentru că furia îl lăsase fără cuvinte.

– Fantastic, spuse Emma întinzîndu-i doamnei Wilton boneta. În sfîrșit, vorbește.

– Pe toți dracii!

– Și ce anume ar fi trebuit să fac dacă am primit o invitație din partea bunicii dumneavoastră?

– Ar fi trebuit s-o ignori.

– Mi-ar fi fost imposibil, sir. În definitiv, vă este bunică. Are tot dreptul să mă întîlnească, mai ales că nu v-ați deranjat să ne faceți cunoștință.

– Nu era nevoie să vă fac cunoștință.

Emma simți cum sîngele îi năvălește în obraji. Bineînțeles că nu era nevoie să fie prezentată, după cerințele bunei-cuviințe, singurei rude apropiate. În definitiv, ei doi nu erau cu adevărat logodiți.

– Dumneavoastră și cu mine putem înțelege asta, sir, dar vă asigur că societatea e de altă părere, spuse ea calmă, dîndu-și brusc seama de prezența a doamnei Wilton.

Ochii lui Edison se îngustaseră amenințător.

– Nu dau nici doi bani pe părerile societății.

– Ați fost destul de limpede, sir.

Emma încercă disperată să-i atragă atenția asupra menajerei. În definitiv, fusese ideea lui Edison să păstreze aparențele logodnei chiar și în fața servitorilor.

Edison aruncă o privire tăioasă spre doamna Wilton, care frămînta încurcată boneta Emmei în mîini. Apoi se întoarse spre Emma.

– Atîta vreme cît sîntem *logodiți*, Emma, vei face ceea ce consider eu că trebuie făcut. Dacă te gîndești bine, sînt viitorul tău soț. Ar fi vremea să te obișnuiești cu ideea și să mi te supui.

Asta era prea mult.

– Sir, ați mers prea departe.

– Nu prea departe, după cît se vede, atîta timp cît am neglijat să-ți dau instrucțiuni absolut clare în privința bunicii mele. Îți ordon să stai departe de lady Exbridge.

Emma își zvîrli mîinile înlături, exasperată.

– De ce Dumnezeu vă este atît de teamă?

– E o fiară, se răsti Edison. Dacă are o ocazie cît de mică, te mănîncă de vie.

– Vă asigur că pot să-mi port singură de grijă.

– În orice caz, nu vreau să te întîlnești singură cu ea. S-a înțeles?

– E foarte bine și frumos că îmi dați acum instrucțiuni, însă nu erați prin preajmă acum două ore, cînd am primit mesajul de la lady Exbridge, și n-am mai avut cum să vă cer permisiunea.

Doamna Wilton tuși discret ca să-și facă simțită prezența.

– Vă cer scuze, don'șoară, dar aveți un mesaj.

– Încă unul? se încruntă Emma

– Da, don'șoară.

Menajera ridică tava de argint de pe măsuța din hol. Pe luciul ei se odihnea o foaie de hîrtie împăturită.

– A sosit ceva mai devreme, după ce ați plecat. Băiatu' care a adus-o la ușa bucătăriei zicea să vă spun că-i urgent.

– Mă întreb cine l-o fi trimis.

Emma luă biletul, conștientă că Edison trepida încă de furie. Îl ignoră dezinvoltă, deschise biletul și îl citi la repezeală.

Miss Greyson,

Din remarca dumitale de aseară despre actrițe, trebuie să trag concluzia că știi mai multe decît bănuiam despre acest lucru. M-am gîndit îndelung la asta după ultima noastră discuție. Este evident că te-am subestimat. Sîntem amîndouă femei de lume. Am hotărît să fiu sinceră cu dumneata. Este neapărată nevoie să stăm de vorbă între patru ochi, cît mai curînd posibil. Trebuie să-ți explic anumite lucruri.

Te asigur, miss Greyson, că este în interesul dumitale să ne întîlnim astăzi. Vreau să-ți fac o propunere, una pe care cred că o vei găsi extrem de interesantă și profitabilă.

Te rog să vii singură la mine acasă, imediat ce primești mesajul. Trebuie să te previn că orice întîrziere poate fi periculoasă. Voi rămîne acasă tot restul zilei, în așteptarea vizitei dumitale.

A dumitale,
M.

Emma ridică ochii și văzu că Edison o urmărea cu mare atenție.

– Sfinte Dumnezeule! E de la lady Ames.

– Ce naiba spui? Dă-mi să văd.

Edison îi smulse foaia de hîrtie din mînă și citi mesajul. Cînd își ridică din nou privirea, Emma zări în ochii lui o

strălucire ce-i era deja familiară. Bănui că şi în privirile ei se putea citi aceeaşi emoţie. Ştiau amîndoi ce însemna biletul acela.

Era evident că Miranda cedase presiunii de a afla dacă Emma îi cunoaşte cariera de actriţă. Cum conştiincioasa doamnă Wilton continua să stea aproape de ei, îşi păstră expresia calmă.

– Interesant, sir, nu-i aşa?

– Foarte. Se pare că Strategia redirecţionării a funcţionat.

Emma aruncă o privire spre ceas.

– Încă nu este patru şi jumătate. Mai am vreme să trec pe la lady Ames.

– Un moment, dacă eşti bună. Aş vrea să cîntăresc mai atent situaţia înainte de a pleca valvîrtej.

– Nu mai e timp pentru raţionamente lungi, sir.

Emma îşi smulse boneta din mîna menajerei şi şi-o trînti neglijentă pe cap.

– Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să plec.

– Pe toţi dracii, Emma, stai locului puţin, zise Edison aruncînd o privire cruntă spre nefericita doamnă Wilton. N-am hotărît cum este cel mai bine să procedăm.

– Puteţi să mă însoţiţi pînă la lady Ames, spuse Emma în timp ce se îndrepta grăbită spre uşă. Vom discuta pe drum.

– Poţi să fii al naibii de sigură că te însoţesc. Trebuie să-ţi spun cîteva lucruri înainte de a sta de vorbă cu Miranda.

– Da, sir, desigur. Mai întîi, fiţi atît de bun şi găsiţi o trăsură de piaţă.

– De ce vrei să te complici cu o mizerie din aia publică? întrebă el cu acelaşi ton răstit, privind spre locul unde valetul

îl aştepta lîngă strălucitorul lui echipaj. Putem să mergem cu trăsura mea.

– Nu. Miranda ar putea să o vadă în stradă şi să o recunoască.

– Şi ce dacă?

– În biletul ei, îmi atrage atenţia să vin singură. Dacă mă însoţiţi pînă la ea, va trebui să aveţi grijă să nu fiţi văzut. O trăsură de piaţă este anonimă. Dacă rămîneţi înăuntru, n-o să vă vadă.

Edison o privi cu îndoială, însă nu-i trebui prea mult să-şi dea seama că ea avea dreptate.

– Oare de ce de fiecare dată cînd ajung să fiu convins că eu sînt cel care dă ordine, se întîmplă ceva de genul ăsta? bombăni el.

Făcu semn cu mîna unei trăsuri de piaţă care trecea şi o ajută pe Emma să urce. Imediat ce se aşeză, ea strîmbă din nas din cauza mirosului, un amestec de vin vărsat şi vomă uscată. Nici Edison nu părea mai încîntat de mijlocul de transport ales. Privea în jurul lui cu dezgust prost ascuns, dar se reţinu de la orice comentariu. Apoi se uită la Emma. Era atît de emoţionată, încît trecură cîteva secunde pînă să-şi dea seama de expresia întunecată a chipului lui.

– Ascultă, Emma. Trebuie să admitem că Miranda a intrat în panică, zise el.

Emma cîntări la repezeală spusele lui.

– Într-adevăr. Ştie că îi cunosc trecutul, dar nu-şi dă seama cît de multe am aflat.

– Înseamnă că e convinsă de faptul că nu mai eşti un simplu pion, spuse Edison. Ai devenit un potenţial pericol pentru ea. În consecinţă, trebuie să fii foarte, foarte atentă cînd discuţi. Mă înţelegi?

– Cred că aveți dreptate cînd spuneți că Miranda și-a dat seama că nu mai pot fi manipulată cu ușurință, însă nu cred că mă consideră periculoasă. În bilet vorbea despre o propunere. Poate că vrea să mă facă părtașă la planul ei de a folosi elixirul.

– Da, cred că supoziția dumitale are sens.

– Poate că intenționa de la bun început o asemenea asociere. În definitiv, nu avea cum să mă oblige să cîștig o avere la cărți pentru ea. Mai devreme sau mai tîrziu, tot ar fi ajuns să-mi încredințeze secretul.

Edison rămase pe gînduri, înainte de a vorbi din nou.

– Ar mai fi o posibilitate.

– Care anume?

– Înainte de a-ți explica, trebuie să te întreb ceva, iar tu să-mi răspunzi cu toată sinceritatea.

– Ce doriți să aflați?

Edison o privi drept în ochi.

– L-ai împușcat pe Chilton Crane?

Emma se enervă cumplit.

– V-am spus deja, nu l-am omorît eu. Nu-mi pare rău că e mort, dar cu siguranță nu eu am fost cea care i-a pus capăt zilelor.

– Foarte bine. Dacă e adevărat, atunci cred că nu greșesc spunînd că Miranda nu plănuia să te ia ca partener egal. Cred că intenționa să te oblige să participi la înșelătoria ei.

– Ce are asta de-a face cu întrebarea dacă l-am împușcat sau nu pe Chilton Crane? se răsti Emma. Și cum ar fi reușit să mă oblige să o ajut să trișeze la cărți?

– Șantajîndu-te.

– Șantajîndu-mă? repetă Emma uimită. Dar ca să facă

un lucru atît de detestabil, ar fi trebuit să aibă ceva cu care să mă amenințe. Ceva care m-ar fi făcut să-mi fie teamă să o înfrunt.

– Poate că a găsit acel ceva, dar i-am smuls arma din mînă.

– Despre ce vorbiți, sir?

– Chilton Crane.

Emma rămase cu gura căscată.

– *Chilton Crane?*

– Moartea lui Crane nu m-a deranjat niciodată, însă momentul şi locul unde s-a petrecut m-au obligat să-mi pun nişte întrebări. Nu cumva Miranda l-a încurajat în acea seară să urce în camera dumitale? Poate voia să facă în aşa fel încît să fiți descoperiți împreună.

Emma ridică din umeri.

– În eventualitatea asta, lady Mayfield m-ar fi concediat cu siguranță.

– Ai fi fost disperată. Poate suficient de disperată încît să te laşi atrasă în capcana Mirandei.

– Dar nu s-a întîmplat aşa. Nu eram în camera mea la venirea lui Crane. V-am spus deja, cineva a venit după el şi l-a împuşcat.

– Dacă spui că nu l-ai omorît dumneata... începu Edison gînditor.

– Jur că nu am făcut-o eu.

– Atunci a făcut-o altcineva, conchise el.

– Miranda? întrebă Emma pe un ton şovăitor.

– Poate.

– Ce motiv ar fi putut s-o determine să-l ucidă?

– Poate că l-a urmărit în seara aceea, cu intenția de a fi

ea cea care vă descoperă. Dar lucrurile n-au mers conform planului ei. Nu te aflai în cameră, ca să fii compromisă.

Emma înghiți în sec.

– Chiar credeți că l-a împuşcat pe Crane cînd şi-a dat seama că nu sînt la mine în cameră? Vreți să spuneți că voia să arunce bănuiala asupra mea?

– Este foarte posibil ca, dîndu-şi seama că planul ei inițial eşuase, să-i fi trecut prin cap că există o altă cale pentru a-şi atinge scopul. Ştia că dumneata vei fi suspectul principal dacă Crane va fi găsit mort în camera dumitale.

– Credeți că a plănuit să-mi ofere după aceea un alibi, salvîndu-mă astfel de ştreang?

– Dacă reuşea, ai fi fost obligată să faci orice ți-ar fi cerut.

Logica lui impecabilă îi dădu fiori. Îşi strînse umerii cu mîinile în timp ce alte gînduri înspăimîntătoare îi asaltau mintea. Dacă nu s-ar fi dus la Edison în seara aceea, dacă el nu ar fi pretins cu atîta tărie că erau împreună în momentul comiterii crimei...

– Stați puțin! Emma se întoarse brusc spre el, privindu-l țintă. Conform versiunii dumneavoastră, Miranda ar fi trebuit să vină la mine în cameră pregătită să ucidă. Cum putea să ştie că planul ei nu va funcționa, pentru că eu lipseam din dormitor? Vreți să spuneți că şi-a luat pistolul cu ea pentru orice eventualitate?

– S-ar putea ca Miranda să poarte tot timpul un pistol în poşetă, spuse Edison. Cînd i-am cercetat camera, la Ware Castle, am găsit cutia unui pistol. Înăuntru erau cîteva gloanțe şi nişte praf de puşcă, dar nu exista nici o armă.

– Da, atunci s-ar putea să-l poarte într-adevăr cu ea, şopti Emma.

– Probabil că, după ce l-a omorît, s-a dus jos şi a aşteptat să fie descoperit cadavrul. Dar vremea trecea şi nu se întîmpla nimic.

– Atunci şi-a pierdut răbdarea şi a trimis o servitoare să-mi aducă ceai, ca să precipite lucrurile.

– Aşa se pare.

Emma tăcu cîteva clipe înainte de a întreba:

– Cînd v-aţi gîndit pentru prima oară că Miranda ar putea să fie ucigaşul?

Edison ridică din umeri.

– Mi-a trecut prin minte că aşa stau lucrurile chiar atunci, din cauza pistolului. Dar mai erau şi alte explicaţii pentru moartea lui Crane, tot atît de plauzibile.

Emma îi aruncă o privire încărcată de reproş.

– Inclusiv posibilitatea de a-l fi omorît eu?

Edison schiţă un zîmbet.

– Ţi-am mai spus, nu mă deranja deloc ideea că tu l-ai omorît, însă situaţia implica anumite dificultăţi. Prima şi cea mai importantă a fost să mă asigur că n-ai să-ţi dai drumul la gură şi să distrugi alibiul pe care ţi l-am furnizat. Recunosc că m-am concentrat doar în direcţia asta, pînă cînd am părăsit amîndoi Ware Castle.

– Ce vă face acum să mă credeţi că nu l-am omorît eu pe Chilton Crane?

Edison o privi îndelung în ochi.

– Acum nu mai cred că m-ai putea minţi. Nu după ceea ce tu ai numit atît de amuzant *incidentul* petrecut între noi.

– Vreţi să spuneţi că doar pentru că am fost... am fost intimi, simţiţi că puteţi avea încredere în mine?

– De fapt, cred că am început să am încredere în tine şi

înainte de a fi făcut dragoste, îi răspunse el gînditor. Dar nu te-am întrebat pînă acum despre moartea lui Crane, fiindcă nu era nevoie să-mi confirmi că n-ai nici o vină.

– Asta înseamnă, sir, că nu v-ați gîndit nici o clipă că ați angajat o criminală?

– Nu atîta vreme cît victima a fost Chilton Crane, îi răspunse Edison zîmbind.

Se simți cuprinsă de un val de căldură.

– Sînt impresionată, sir. Chiar... chiar impresionată. Sînteți cu siguranță unic în lungul șir de patroni pe care i-am avut.

– Am avut dintotdeauna anumite înclinații spre excentricitate, zise el ridicînd din umeri.

Căldura plăcută începu să se risipească.

– Înțeleg. Deci numai firea dumneavoastră excentrică v-a făcut să angajați o posibilă criminală.

– Îhîmmm.

Dezamăgită, Emma hotărî să insiste:

– Ați fi procedat la fel cu orice ucigașă? Sau există un anume gen de ucigașe pe care sînteți doritor să le angajați?

– Sînt foarte selectiv.

Emma își dădu seama că trebuia să abandoneze subiectul.

– Să revenim la oile noastre. Nu puteți fi absolut sigur că Miranda l-a omorît pe Crane. În definitiv, sir, vorbim despre o crimă. Sînt convinsă că lady Ames nu ar risca un gest atît de periculos numai... numai...

– Să cîștige o avere? Din contra, eu cred că Miranda este doar o oportunistă nesăbuită, care a mai ucis deja o dată ca să obțină rețeta descifrată din *Cartea secretelor* și, de ce nu, chiar cartea.

– Farrell Blue?

– Da. Dacă este adevărat, de ce n-ar omorî şi a doua oară?

Emma se întoarse spre fereastră, copleşită de gînduri.

– Îmi amintesc cît de uimită a fost în seara cînd aţi anunţat logodna noastră. Atunci mi-am închipuit că e şocată, la fel ca toţi ceilalţi, de o alianţă atît de nepotrivită. Acum îmi dau seama că s-ar fi putut ca acea expresie să se datoreze faptului că-şi vedea planurile năruite, pentru o doua oară într-o singură seară.

– A riscat mult comiţînd asasinatul, şi nu s-a ales cu nimic. Recompensa îi era refuzată.

Emma strîmbă din nas.

– Nu-mi place să fiu numită „recompensă", sir.

Spre surprinderea ei, Edison păru stînjenit de remarca ei.

– N-am vrut să sune aşa, bombăni el. A fost o exprimare neinspirată.

Emma suspină şi îşi îndreptă spatele.

– Da, a fost. Deşi, dacă stau şi mă gîndesc, nu e mai rău decît să mă consideraţi o momeală.

Sprîncenele lui se apropiară într-un arc ameninţător.

– Emma...

– Să revenim la problema noastră, îl întrerupse ea. Eu cred că nimic din ceea ce am discutat nu schimbă felul în care va trebui să mă port cu Miranda.

– Eu credeam că ţi-am explicat destul de limpede cît este de periculoasă. A ucis cel puţin de două ori.

– Da, însă astea sînt doar supoziţii, sir, spuse Emma cu un zîmbet larg. Eu sînt singura persoană pe care nu va îndrăzni

să o ucidă. Are prea multă nevoie de mine, dacă vrea să-şi pună planul în aplicare.

Edison se sprijini de speteaza banchetei, cu mişcări lente, nelăsînd-o din ochi.

– Asta te poate proteja, fără îndoială, de veninul ei, dar nu trebuie să-ți asumi nici un risc inutil, Emma. Ascult-o. Vezi ce propunere îți face. Află cît poți mai multe, dar nu o provoca.

– Credeți-mă, sir, acum că ştiu de ce e în stare, voi avea grijă să nu fac nimic nesăbuit.

– M-aş simți mult mai liniştit, dacă nu m-aş teme că atribuim cuvîntului *nesăbuit* sensuri foarte diferite.

– Un bărbat care se asociază cu contrabandişti notorii şi nu dă înapoi de la întîlnirea cu un răufăcător, la docuri, în toiul nopții, nu are nici un drept să-mi țină teorii asupra acestui subiect.

Edison rînji răutăcios.

– Chiar că eşti mult prea impertinentă ca să ai succes în meseria de domnişoară de companie.

– Cu puțin noroc, starea mea financiară se va stabiliza curînd şi nu va mai fi necesar să-mi caut un alt post după încheierea colaborării noastre, spuse ea privind pe geam. Trăsura încetineşte. Am ajuns pe strada Mirandei.

Edison privi şi el afară, la şirul de case elegante.

– Îmi dau seama că încep şi eu să am premoniții ca dumneata: nu-mi place deloc ce se întîmplă.

– Ce ar putea să nu meargă bine?

– Aş prefera să nu parcurg acum toată lista cu lucrurile care ar putea să nu meargă bine, dacă nu te superi. Mă tem că

e mult prea lungă. Foarte bine, voi aştepta aici, în trăsură. Dar, Emma, trebuie să-mi promiţi că imediat ce ţi se va părea ceva în neregulă vei pleca.

– Vă dau cuvîntul meu, sir.

Vizitiul se opri, aşa cum îi ceruse Edison, la cîteva case distanţă de reşedinţa Mirandei. Emma coborî grăbită şi parcurse restul drumului pe jos.

Zona arăta altfel la lumina zilei decît i se păruse noaptea balului. Atunci, îşi aminti Emma, strada fusese înţesată de trăsuri. Scările de la intrarea în casa Mirandei erau pline de oaspeţi elegant îmbrăcaţi. Toate ferestrele casei străluceau luminate şi muzica răsuna din sala de bal. O atmosferă de agitaţie febrilă şi emoţie însufleţise întreaga scenă. Acum, casa Mirandei nu mai avea aceeaşi strălucire. Emma urcă scările pustii şi trase şnurul clopotului gîndindu-se că totul în jur pare nefiresc de tăcut.

O străbătu un fior de gheaţă şi îşi simţi palmele zvîcnind. *Nu, te rog,* gîndi ea. *Nu vreau o altă presimţire. Am avut destule în ultima vreme.*

Aruncă o privire peste umăr, în timp ce aştepta să răspundă cineva la uşă. Casele din jur păreau tăcute şi pustii. Desigur, îşi spuse Emma, este aproape ora cinci, ora cînd te duci în parc, să vezi şi să fii văzut.

Chiar în acel moment, lumea bună, călare pe armăsari superbi sau conducînd echipaje splendide, defila pe cărările pădurii. Era genul de scenă în care Miranda ar fi strălucit, fără îndoială. Faptul că alesese să rămînă acasă toată după-amiaza, în speranţa că i se va răspunde la invitaţie, spunea mult despre panica în care intrase.

Nu răspunde nimeni la uşă. Emma îşi strînse mîinile înmănuşate, încercînd să scape de senzaţia de mîncărime, fără succes.

Sună din nou şi aşteptă, atentă să audă zgomot de paşi în hol.

Cîteva minute mai tîrziu, fu obligată să constate că nu avea cine să-i răspundă. Se gîndi că Miranda, plictisită de aşteptare, se hotărîse pînă la urmă să iasă. Şi totuşi, cineva ar fi trebuit să fie acasă. Doar n-or fi plecat toţi servitorii.

Mîncărimea neplăcută din palme continua să o sîcîie. Se dădu cîţiva paşi înapoi şi privi ferestrele. Toate aveau draperiile trase. Îi scăpă un suspin. Era imposibil să mai ignore senzaţia de teamă. În casa Mirandei se petrecuse ceva foarte rău.

Se întoarse repede şi se îndreptă grăbită spre trăsura de piaţă care o aştepta. Era vremea să treacă la fapte. Speră din tot sufletul ca Edison să nu fie greu de convins.

22

Să intru în casa Mirandei? se răsti Edison. Ai înnebunit?

– Cred că s-a întîmplat ceva.

Emma aruncă o privire prin geamul trăsurii. Scările din fața casei erau la fel de pustii. Nu venise și nu plecase nimeni în minutele cît stătuse acolo, certîndu-se cu Edison.

– Nu sînt nici măcar servitorii acasă, insistă ea. Miranda avea o mulțime, dacă vă amintiți. Ar fi trebuit să fie măcar o cameristă sau un valet.

– Pe toți dracii! Edison se aplecă și privi pe geam. Știam eu că nu-i o idee bună.

– Ei bine, sir? Mergem să vedem ce se întîmplă, sau nu?

Edison nu-i răspunse imediat. Expresia sumbră din priviri o convinse că este la fel de îngrijorat ca și ea.

– Nu *vom* merge nicăieri, spuse el. Tu rămîi aici în trăsură. Eu mă duc prin spate, să văd dacă nu este cineva prin grădină.

– Vă însoțesc, spuse Emma hotărîtă. Dacă s-a întîmplat ceva, ne vom descurca mai bine amîndoi.

– Nu, Emma.

Edison deschise uşa.

– Aşteptaţi, spuse ea repede prinzîndu-l de o mînecă. Ascultaţi-mă puţin. Dacă mergeţi singur, s-ar putea să vă confunde cineva cu un spărgător.

– Ceea ce voi fi dacă lucrurile stau aşa cum mi-ai spus. Nu vreau să te implic în aşa ceva.

– Prostii. Dacă sîntem împreună, putem pretinde că am venit să-i facem o vizită Mirandei şi că am devenit îngrijoraţi văzînd că nu ne răspunde nimeni la uşă. Ceea ce este purul adevărul.

– Cam subţire adevăr, după părerea mea.

Edison deschise uşa, coborî şi se întoarse spre ea.

– Vei rămîne aici, pricepi?

Apoi trînti uşa fără să mai aştepte vreun răspuns şi se făcu nevăzut după colţul străzii.

Emma aşteptă pînă nu-l mai văzu, înainte de a-l urma.

Imediat ce ajunse la colţul străzii, îşi dădu seama că aşteptase puţin prea mult. Edison nu se vedea nicăieri. Dispăruse pe aleea umbroasă care despărţea două şiruri de grădini. Iedera şi alte plante agăţătoare se revărsau în adevărate cascade peste zidurile de piatră ce mărgineau grădinile. Coroanele stufoase ale copacilor îşi întindeau ramurile, de ambele părţi, pe deasupra aleii. Frunzişul des, de sfîrşit de primăvară, crea un baldachin de verdeaţă peste drumeagul îngust.

Se îndreptă grăbită într-acolo, apoi se opri încercînd să se orienteze. Era greu de ghicit care din porţi dă în grădina Mirandei. Încercă să-şi amintească pe lîngă cîte case trecuse

mergînd spre locuința lui lady Ames, cu cîteva minute în urmă. Patru? Sau cinci? Nu le numărase.

Se opri în fața celei de-a patra porți, dar şovăi să intre. Ar fi fost extrem de penibil să nimerească din greşeală într-o grădină străină.

– S-ar putea crede, se auzi vocea moale a lui Edison, de undeva din vîrful zidului grădinii, că ar trebui să mă obişnuiesc pînă la urmă cu insubordonarea ta.

Emma sări înapoi şi îşi ridică privirea.

– *Edison!*

Îl căută cu privirea prin frunzişul luxuriant. Trecură cîteva secunde pînă să-l zărească. Era aproape invizibil în vegetația ce acoperea zidul.

– Să nu mai faceți asta niciodată, sir. M-ați speriat cumplit.

– Poate te înveți minte! Ei bine, dacă tot eşti aici, ce-ar fi să intri în grădină. Este mult mai înțelept să te am aproape ca să te pot supraveghea, decît să te las de capul tău.

Dispăru printre frunze şi, cîteva clipe mai tîrziu, poarta se deschise cu un scîrțîit uşor. Emma se strecură grăbită în grădină. Tufe înalte şi dese împiedicau vederea spre spatele casei.

– Vino după mine, îi spuse Edison.

Păşind alături de cărare, o conduse prin iarba înaltă şi încîlcită pînă la uşa bucătăriei. Se opriră şi studiară atenți împrejurimile, preț de cîteva clipe.

Casa era învăluită într-o tăcere rău prevestitoare. Emma îşi dădu seama că, deşi insistase să meargă pînă acolo, nu dorea deloc să intre înăuntru.

– Stai aici, şopti Edison.

Emma rămase în umbra unui gard viu şi îl privi cum urcă treptele şi încearcă uşa. Aceasta se deschise cu uşurinţă. Edison aruncă o privire scurtă în spate. Emma ştiu că se hotărîse să intre înăuntru. Inspiră adînc, încercînd să-şi adune curajul şi o porni spre scări.

Tăcerea de afară era nimic în comparaţie atmosfera sumbră şi apăsătoare dinăuntru. În bucătărie nu se afla nimeni, deşi încăperea oferea imaginea obişnuită. Mesele de lemn fuseseră proaspăt frecate cu leşie, un coş plin cu legume aştepta pregătit pe o laviţă. Într-o cratiţă erau cîţiva porumbei jumuliţi.

– Nu arată ca şi cum i-ar fi venti brusc ideea să-şi închidă casa şi să părăsească Londra, zise Edison.

– Nu.

Străbătură împreună bucătăria spaţioasă şi ajunseră în holul din spate, pe care Emma îl recunoscu imediat. Acolo stătuse în seara balului, cînd îl urmărise pe Swan coborînd pe scara de serviciu. Privi în cealaltă parte a holului şi văzu uşa închisă a bibliotecii.

Un fior rece îi trecu pe şira spinării. Nu-şi putea dezlipi privirea de uşă.

– Edison, biblioteca.

El o privi ciudat, însă nu întrebă nimic. Traversă holul şi deschise uşa.

Emma îşi ţinu respiraţia la vederea dezordinii cumplite dinăuntru. Încăperea fusese întoarsă cu susul în jos. Dar nu asta o îngrozi, ci mirosul, acel miros inconfundabil al morţii.

Se clătină şi făcu un pas înapoi. Căută instinctiv în poşetă o batistă şi şi-o duse la gură. Respirînd întretăiat, privi îngrozită silueta prăvălită pe covor.

– O, Doamne, Edison. Este...?

Edison intră înăuntru şi se opri lîngă cadavru.

– Da, este Miranda. Moartă. A fost împuşcată.

Emma păşi şovăitor în bibliotecă. Nu reuşea să-şi desprindă privirea de la pata de sînge care se întindea pe corsajul rochiei de după-amiază a Mirandei.

– Cum s-a putut întîmpla aşa ceva în propria ei casă? întrebă Emma. Servitorii ar fi trebuit să audă împuşcătura. Şi, oricum, unde-au dispărut cu toţii? De ce n-a dat nimeni alarma?

– Poate că le-a dat liber la toţi înainte să vină ucigaşul, răspunse el.

Edison merse pînă la o măsuţă de ceai aflată în apropiere şi privi atent obiectele care zăceau împrăştiate pe jos, la picioarele ei.

– Se pare că te aştepta.

Emma făcu un efort să-şi mute privirea de la trupul însîngerat al Mirandei şi privi la obiectele de pe covor: un borcănel cu plante uscate, un ceainic şi o singură ceaşcă. Alături de ele se afla un pachet de cărţi de joc, din care cîteva se împrăştiaseră pe jos.

– E limpede că plănuia să mă supună iar unuia din testele ei. Mă întreb de ce. Se convinsese doar că reacţionez favorabil la elixir.

– Da, însă dacă avea de gînd să-ţi propună să vă asociaţi, trebuia să te convingă că poţi într-adevăr să ghiceşti corect cărţile sub influenţa băuturii.

– Bănuiesc că de asta le-a dat liber tuturor servitorilor în după-amiaza asta, şopti Emma. Cum intenţiona să-mi demonstreze calităţile elixirului şi să-mi vorbească despre intenţiile ei, s-a gîndit că ar fi fost mai bine să rămînem singure.

Edison păşi încet prin cameră, examinînd dezordinea. Cele cîteva cărţi pe care Miranda le folosise ca să decoreze rafturile zăceau pe podea. Covorul era plin de hîrtii împrăştiate. Globul pămîntesc căzuse de la locul lui. Sertarele biroului erau larg deschise.

– S-ar putea să fie un jaf, spuse el.

– Nu păreţi foarte convins.

– Nici nu sînt, răspunse el examinînd sertarele biroului. Cred că n-am greşi prea mult dacă am afirma că cel care a făcut asta căuta reţeta elixirului sau *Cartea secretelor*.

– Credeţi că a găsit ceva?

– N-am certitudinea, dar s-ar putea să fi găsit ceva, deoarece a decis că nu mai are nevoie de Miranda.

– Oh, Doamne Dumnezeule! Şi-acum ce-o să facem?

– Răspunsul la întrebarea dumitale este evident: trebuie s-o ştergem de-aici, spuse el prinzînd-o de încheietura mîinii.

Emma simţi că se sufocă.

– Edison?

– Ultimul lucru de care avem nevoie acum este să fii legată de o a doua crimă.

Stomacul Emmei se strînse dureros.

– Dar cum ar putea cineva să mă lege de crima aceasta?

– Nu ştiu şi nici nu doresc să aflu. Trebuie s-o ştergem de aici, înainte să se întoarcă servitorii.

O strînse mai tare de mînă şi aproape că o tîrî după el în hol.

– N-o să mă cert cu dumneavoastră, sir.

– Asta ar fi o schimbare de atitudine îmbucurătoare.

Părăsiră casa urmînd acelaşi drum pe care veniseră. Emma nu-şi dăduse seama cît de tensionată este decît cînd ajunseră din nou pe alee. Abia atunci o cuprinse ameţeala.

– Te simți bine? întrebă Edison cu glas aspru. Ești cam palidă.

– Sigur că mă simt bine. Doar n-am văzut pentru prima oară un om ucis. Dacă mă gîndesc bine, este a doua crimă în decurs de cîteva săptămîni. În ritmul ăsta, n-o să dureze mult și o să mă obișnuiesc, sfîrși ea inspirînd adînc.

– Ce norocoasă ești, draga mea. În ce mă privește, n-o să mai ies din casă fără o sticluță cu săruri în buzunar.

Străbătură în grabă aleea și ieșiră în stradă. Emma văzu trăsura de piață așteptîndu-i la colț. Vizitiul se ghemuise pe bancheta lui și sforăia liniștit. Caii moțăiau, cu urechile pleoștite. Edison bătu în portiera trăsurii.

– Trezește-te, vizitiu! Ți-au venit clienții. Trebuie să pornim imediat.

Vizitiul sări ca ars și apucă frîiele suspinînd adînc.

– Da, sir. Așa fac întotdeauna, bombăni el, cu glas scăzut, spre cai. Mereu își schimbă gîndul. Întîi îți zic s-aștepți, și cînd te aranjezi ca omul să tragi un pui de somn, te trezesc și țipă ca loviți de streche că trebe' musai să se ducă altundeva.

Edison smuci portiera trăsurii și o împinse pe Emma înăuntru. Apoi urcă și el, închise portiera și trase perdelele.

Emma suspină, cutremurîndu-se.

– Cine ar fi avut motiv să o omoare pe Miranda?

– Eu unul nu mă îndoiesc că există cîțiva oameni, inclusiv vreo două neveste geloase, care ar fi fost bucuroși s-o împuște. Ținînd însă cont de circumstanțe, cred că nu greșesc prea mult spunînd că, indiferent cine e cel care a ucis-o, sigur este implicat în afacerea asta blestemată cu cartea și rețeta dispărute.

– Da, răspunse Emma masîndu-şi tîmplele. Dar aţi menţionat şi gelozia drept unul dintre motivele posibile.

– N-are importanţă. În situaţia dată o asemenea explicaţie nu stă în picioare.

– Uitaţi că există cineva care avea, într-adevăr, toate motivele să fie gelos din cauza nenumăraţilor iubiţi ai Mirandei.

Urmă o clipă de tăcere.

– Ai dreptate, zise Edison încet. Ar fi bine să-l găsim pe Swan înainte ca autorităţile să ajungă la aceeaşi concluzie. Vreau să-i pun cîteva întrebări.

– Ce vă face să credeţi că vă va răspunde?

Edison o privi cu obişnuitul lui zîmbet enigmatic.

– O să-i propun un tîrg. În schimbul unor informaţii despre trecutul Mirandei, am să-l ajut să scape de autorităţi, dacă va fi acuzat de crimă.

Emma se crispă vizibil.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Edison privind-o atent.

– Nimic.

– Pe toţi dracii, Emma, n-am nici un chef de mistere. Spune-mi ce anume din planul meu te-a deranjat.

– Nu are prea mare importanţă. M-a surprins doar faptul că tîrgul pe care aveţi de gînd să i-l propuneţi lui Swan seamănă perfect cu cel pe care l-aţi făcut cu mine.

Edison păru, în acelaşi timp, iritat şi stînjenit.

– Seamănă pe naiba!

– Salvarea de ştreang în schimbul ajutorului în cercetările pe care le întreprindeţi? articulă ea rar, ridicînd din umeri. Mie îmi sună suficient de cunoscut. Vă atrag însă atenţia că, în cazul lui Swan, nu va funcţiona.

Ochii lui Edison fură străbătuți de un fulger scurt de furie care dispăru aproape imediat, ascuns de stăpînirea de sine înghețată pe care o afişa de obicei, fără nici un efort.

– Nimic din tot ce am de gînd să-i propun nu are nici cea mai mică asemănare cu aranjamentele dintre noi, spuse el calm. Lasă asta şi spune-mi mai bine ce te face să afirmi că n-o să meargă?

– Eu cred că a iubit-o cu adevărat, şopti Emma. Se poate să o fi ucis. Dar nu cred că vă vinde vreo informație care să-i întineze memoria, nici măcar ca să scape de ştreang.

– Pari foarte sigură de ce spui.

– Sînt, spuse ea cu glas sugrumat, încleştîndu-şi mîinile în poală.

– Credința dumitale în dragostea adevărată este înduioşătoare. În ce mă priveşte, ştiu din experiență că oamenii devin extrem de practici cînd e vorba de viață, moarte sau bani.

– Țineți minte ce v-am spus. Nu veți putea să-l mituiți pe Swan. În cazul în care nu a omorît-o el, s-ar putea să vă ajute dacă îi promiteți ceva.

– Ce să-i promit?

– Jurați-i că veți încerca să găsiți persoana care a curmat viața femeii pe care o iubea.

23

N-o să-ți vină să crezi, Emma, dar toată lumea spune că servitorul ăla al ei ciudat, Swan, s-a dus la Miranda acasă ieri după-amiază şi a împuşcat-o, rosti Letty cu o plăcere morbidă.

Emma lăsă deoparte teancul de cotidiene pe care le răsfoia sperînd să găsească veşti despre *Orhideea de aur*. Ca de obicei, nici unul nu anunța despre întoarcerea navei, cu o avere uriaşă pentru investitorii ei. O studie pe Letty, care fremăta de emoție.

Vestea morții Mirandei zguduise lumea bună imediat după micul dejun. E de necrezut, îşi spuse Emma, cît de repede circulă bîrfa în înalta societate.

– Sînt sigure autoritățile că Swan este cel care a omorît-o? întrebă ea cu prudență.

În ciuda faptului că îi sugerase exact acelaşi lucru lui Edison, nu era satisfăcută în întregime de explicație. De fapt, cu cît se gîndea mai mult la posibilitatea ca Swan să o fi împuşcat pe Miranda, cu atît versiunea i se părea mai puțin plauzibilă.

Nu pentru că n-ar fi reuşit să şi-l închipuie pe Swan omorîndu-şi stăpîna într-un acces de furie şi gelozie. Este bine ştiut că pasiunile puternice pot provoca reacţii periculoase persoanelor labile emoţional. Problema era că un răspuns atît de simplu şi la îndemînă nu se potrivea în acest caz. Nu se potrivea deloc cu afacerea încurcată şi bizară a *Cărţii secretelor*.

Emma bănuia că şi Edison are aceeaşi părere, cu toate că era hotărît să îl găsească pe Swan şi să stea de vorbă cu el.

– Chiar aşa. De fapt, mi-a spus Calista Durant că l-a auzit pe Basil Ware vorbind despre angajarea unui detectiv particular din Bow Street pentru a-i da de urmă lui Swan şi a-l aduce în faţa justiţiei.

Letty îşi umplu din nou ceaşca cu ceai şi se reaşeză pe sofaua tapisată cu catifea galbenă. Îşi scosese pălăria cu cîteva minute în urmă, cînd sosise acasă valvîrtej, nerăbdătoare să comenteze crima cea mai şocantă a sezonului. Era atît de agitată, încît nici nu se sinchisise să se schimbe. Mai purta încă rochia pe care o îmbrăcase pentru vizitele de după-amiază, o toaletă din muselină galbenă cu violet, cu un decolteu atît de adînc încît abia îi oprea sînii să se reverse.

Emma îşi petrecuse ziua acasă, aşteptînd nerăbdătoare veşti de la Edison. Se făcuse ora cinci şi el încă nu venise cu noutăţi despre rezultatul căutării lui Swan.

– Bîrfele spun şi motivul pentru care servitorul a omorît-o?

– După cîte spunea menajera ei, începu Letty clipind afectată, nu era nici un secret că omul îşi petrecea nopţile destul de des în patul Mirandei. Greu de crezut, nu-i aşa?

– Nu neapărt, răspunse Emma înţepată. De cînd mi-am

început cariera de domnişoară de companie, am aflat cu uimire că o mulţime de doamne din lumea bună zburdă cu plăcere împreună cu un valet chipeş.

– Da, sigur, draga mea, nu spui nimic nou. Letty se opri analizînd subiectul cu buzele strînse. În orice caz, continuă ea, eu am găsit întotdeauna că bărbatul ăsta are ceva înspăimîntător, ceva ce ar putea exercita o anumită atracţie pentru femeile de genul Mirandei.

– Femeile de genul Mirandei?

– Am considerat tot timpul că are gusturi cam discutabile în privinţa asta.

Emma ridică din sprîncene. Nu trecuse prea mult timp de cînd Letty o decreta pe Miranda drept „adevărata întruchipare a stilului şi bunului-gust“. Se părea că şacalii flămînzi ai lumii bune se reped întotdeauna asupra celei mai proaspete victime. Nu puteai nici măcar să mori în înalta societate, fără să dai prilej la bîrfe.

– Spuneai că Miranda şi Swan aveau o legătură?

– Oh, dragă, n-aş merge atît de departe încît să numesc genul ăsta de sport drept o legătură. Se pare însă că îl invita în patul ei din cînd în cînd, dacă nu avea pe altcineva la îndemînă.

– Asta nu explică de ce ar fi vrut s-o omoare.

– Se spune că s-a înfuriat pe el în seara balului şi l-a concediat. Nici măcar nu i-a dat referinţe. Servitorii spun că şi-a strîns lucrurile şi a părăsit casa înainte să se lumineze de ziuă. Cu toţii sînt de părere că pur şi simplu clocotea de furie.

– Înţeleg.

– Se bănuieşte că a dat încă de atunci tîrcoale casei, pîndind o ocazie să se răzbune. Ieri, cînd a văzut că servitorii

sînt cu toții liberi, a dat buzna înăuntru, a împuşcat-o pe Miranda şi a furat argintăria.

– Hmmm.

Emma făcu efortul de a-şi turna încă o ceaşcă cu ceai cu mişcări cît mai calme şi ferme.

– Mă întreb de ce şi-a trimis Miranda toți servitorii de acasă ieri după-amiază. Cam ciudat, nu eşti de părere?

– Oh, nu-i nici un secret aici. Majordomul a declarat autorităților că au primit cu toții liber ca să poată merge la bîlci.

– Cîtă generozitate din partea ei, murmură Emma. Dar un asemenea gest nu e deloc în stilul ei.

Letty chicoti.

– Dacă mă întrebi pe mine, bănuiesc că dorea să se întîlnească nestingherită cu noul ei iubit, aşa că a scăpat de servitori în timpul după-amiezei.

– De ce să fi vrut neapărat să rămînă absolut singură, doar pentru o mică zbenguială? Pînă acum nu şi-a ascuns niciodată iubiții. De fapt, cred că îi făcea chiar plăcere să se laude cu ei.

– Poate că noul iubit a fost cel care a insistat să păstreze secretul.

Era limpede că bîrfa lumii bune alcătuise scenariul complet al morții Mirandei şi era foarte încîntată de ce făcuse. Bietul Swan nu mai avea nici o şansă. Emma spera, spre binele lui, să fi avut inspirația să părăsească oraşul. Dar dacă nici nu aflase de moartea iubitei lui Miranda? În cazul acesta, îşi spuse Emma, Edison ar fi putut să-l găsească înaintea detectivului particular de pe Bow Street, angajat de Ware.

*

– Şi de ce naiba te-aş crede de data asta?

Edison îşi încrucişă mîinile şi se sprijini de spătarul scaunului, privindul pe Harry O Ureche cu o expresie nu prea plăcută. Nu îl deranja faptul că Harry îl vînduse luptătorului Vanza, cu cîteva zile în urmă. Îşi cunoştea prea bine vechiul asociat ca să ştie că, din cînd în cînd, se poate aştepta la aşa ceva din partea lui. În după-amiaza aceasta, îl enerva mai mult faptul că Harry venise direct de la docuri, aducînd după el o mulţime de noroi şi gunoaie pe care reuşise să le lase pe covorul scump ce acoperea podeaua bibliotecii lui.

Harry îşi făcuse apariţia în faţa uşii lui Edison la cîteva ore de cînd o mulţime de oameni, nu doar detectivul de pe Bow Street, îl căuta pe fostul servitor al lui lady Ames.

Îşi ştersese picioarele pe covoraşul de lîngă birou şi avusese bunul-simţ să pară ruşinat.

– Ştiu că sînteţi oleacă pornit pentru ce se petrecu mai ieri-noapte. Da' vă jur din nou, domnu' Stokes, nu-mi trecu deloc prin cap că amărîtu' vrea să vă facă felu'. A fost doar afaceri, ştiţi cum e.

– Sigur că da.

– Ştiam că o să pricepeţi. Io încercam să vînd oleacă de informaţii la două părţi ce părea să se intereseze una de cealaltă. De un' să visez că otreapa vrea să vă ia gîtul?

– Lasă asta, Harry. Nu am vreme de pierdut acum cu scuzele tale, chiar aşa sincere cum sînt.

– Îs sincere, jur pe cinstea mamei mele.

– Ei bine, bănuiesc că nu-i prea departe de cinstea surorii tale. Mai scoate bani din bordelul pe care şi l-a deschis anul trecut?

– Se descurcă grozav, îşi lăţi Harry zîmbetul peste gingiile ştirbe. Mulţam că aţi întrebat de ea. Toată familia îi mîndră de Alice. Oricum, vi-s dator pentru că m-aţi tras afară din rîu. Un bărbat adevărat trebe să-şi plătească datoriile, aşa că de-aia venii.

– Ai venit în legătură cu ceea ce am răspîndit prin oraş că mă interesează?

– Chiar aşa. Şi nu vă cer nici un bănuţ pe informaţie, aşa că trag speranţă să mă credeţi că vreau să-mi plătesc datoria.

Edison îl privi cu interes.

– Ai ceva pentru mine?

– Auzii că vreţi să-l aflaţi pe unu', Swan, o namilă de lucra pentru o doamnă care-a murit.

– Şi?

– Cre' că ştiu unde-i, spuse Harry cu un aer de sinceritate deplină. Adică, unde era azi-dimineaţă, în zori.

– Unde anume era?

– La docuri. Căuta de lucru. Atunci nu ştiui nimica. I-am zis că n-am nevoie de oameni. Da' după ce auzii că-l căutaţi, am încercat să dau de el.

Instinctul şi experienţa îi spuneau lui Edison că, da această dată, Harry nu minţea.

– Şi, ai reuşit?

– Nu chiar. Da' Moll de la Diavolu' Roşu mi-a zis că l-a văzut mai tîrziu. Zicea că arăta tare ciudat, de parcă ar fi fost furios şi necăjit. Swan i-a zis că pleacă din oraş. Că s-a întîmplat ceva urît, şi că poa' să cadă vina pe el.

Edison se încruntă.

– A spus cumva şi încotro se-ndreaptă?

– Nu, răspunse Harry răsucindu-şi în mîini pălăria soioasă. Da' i-a zis lui Moll că trebuie să vadă o doamnă înainte să plece.

Edison îşi sprijini mîinile de tăblia biroului.

– A pomenit vreun nume?

– Nu, a zis doar o doamnă.

Edison fu străbătut de un fior ciudat. Se ridică încet în picioare.

– A spus cumva de ce trebuie s-o vadă pe această doamnă înainte să plece din oraş?

– Moll zicea că Swan spunea cum că se jură că n-o să-şi mai pună în viața lui pielea la bătaie pentru vreo blestemată de muiere, dar că asta era altfel. Zicea c-a fost bună cu el. Şi că e în pericol.

•

După amiază-tîrziu, cum încă tot nu primise nici o veste de la Edison, Emma se retrase în liniştea camerei ei ca să recitească scrisoarea pe care o primise cu poşta de dimineață. Veştile o nelinişteau din ce în ce mai mult. O cunoştea prea bine pe sora ei. Daphne era categoric pe punctul de a face ceva nesăbuit.

Scumpa mea Emma,

În ultima ta scrisoare îmi spui că vei avea curînd banii care ne trebuie. Mă rog din tot sufletul să ai dreptate, fiindcă îți jur că nu mai pot să rămîn aici, la Şcoala doamnei Osgood pentru tinerele domnişoare.

Trebuie să-ți spun, doamna Osgood îmbătrîneşte pe zi ce trece. N-o să-ți vină să crezi ce s-a întîmplat aseară. Nu puteam să dorm şi m-am dus jos să-mi iau o carte. (A sosit

ieri ultimul roman de groază al doamnei York şi l-am citit cu rîndul, cu voce tare.)

Cînd am ajuns în holul unde se află biblioteca, am observat că uşa era închisă şi am zărit o rază de lumină pe sub ea. Mi-am lipit urechea de uşă şi am auzit nişte sunete grozav de ciudate. Părea că intraseră acolo nişte animale sălbatice, care scurmau printre cărţi. Apoi au răsunat cele mai cumplite gemete şi mormăituri pe care mi-a fost dat să le aud vreodată. Imediat a urmat un ţipăt înspăimîntător. Mi-a fost teamă că a omorît-o cineva pe doamna Osgood, aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am deschis uşa.

Priveliştea care mi s-a înfăţişat a fost mai uluitoare decît focurile de artificii pe care le-am văzut împreună acum doi ani, la Vauxhall Gardens.

Domnul Blankenship, un văduv respectabil care are o fermă în vecinătate, era pe sofa peste doamna Osgood, dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva. Pantalonii îi erau căzuţi în jurul gleznelor, iar şezutul, foarte mare şi foarte gol, stătea ridicat în aer. Picioarele doamnei Osgood, la fel de goale, se zbăteau de o parte şi de alta a lui.

Din fericire, nici unul din ei nu m-a observat. Poţi să fii sigură că am închis uşa în cea mai mare grabă şi am luat-o la fugă pe scări în sus.

Trebuie să-ţi spun, surioară dragă, că bănuiesc că scena la care am fost martoră este ceea ce se numeşte a face dragoste. Dacă-i aşa, mă tem că toate poeziile şi romanele care ne-au plăcut atît, ba chiar şi emoţionantele versuri ale domnului Byron, ne-au indus, din păcate, în eroare. Te asigur, a fost cea mai ridicolă privelişte...

*

Emma împături scrisoarea şi privi pe fereastră parcul de pe cealaltă parte a străzii. Îşi spuse, gînditoare, că ea nu se simţise deloc ridicolă în braţele lui Edison. Clipele acelea de pasiune din trăsură aveau să-i încălzească sufletul pentru tot restul vieţii.

O bătaie uşoară în uşă o trezi la realitate.

– Intră, spuse ea.

Uşa se deschise. Bess, camerista, făcu la repezeală o reverenţă şi-i întinse o bucată de hîrtie.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră, don'şoară. L-a adus un băiat la uşa din spate.

Emma simţi că i se accelerează bătăile inimii. Cu puţin noroc, puteau fi veşti de la Edison. Poate reuşise să descopere ceva. Se ridică în picioare şi merse grăbită să ia biletul.

– Mulţumesc, Bess.

Despături foaia de hîrtie şi citi mesajul scurt, scris de o mînă evident nedeprinsă cu scrisul.

Miss Greyson:

Vă rog să veniţi în parc. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Sînteţi în mare pericol.

Al dumneavoastră,

Swan

– Sfinte Dumnezeule, spuse Emma ridicîndu-şi privirea spre tavan. Merg să mă plimb puţin prin parc, Bess. Dacă vine cumva domnul Stokes, fii bună şi roagă-l să mă aştepte.

– Da, don'şoară.

Emma trecu grăbită pe lîngă femeie şi deschise uşa. Coborî rapid scările, îşi înşfăcă boneta din cuier şi ieşi din casă. Coborî treptele largi de la intrare, traversă strada printre două căruţe încărcate cu fîn şi intră grăbită în parc. În jurul ei, frunzele copacilor se mişcau alene, în bătaie unui vînticel ciudat.

Se opri dîndu-şi seama că nu avea de unde să ştie în ce loc o aşteaptă Swan. Îşi închipui că se ascunde după vreuna din tufele dese. Poate chiar supraveghease casa, îşi spuse ea, deci m-a văzut acum cîteva clipe, cînd am ieşit.

– Miss Greyson.

Emma se răsuci la auzul vocii răguşite, bine cunoscută.

– Swan.

Se încruntă văzîndu-l stînd la adăpostul unui copac stufos. Arăta jalnic; nu mai purta livreaua frumoasă, albastră, ca atunci cînd fusese în serviciul Mirandei. Trupul lui uriaş era acoperit de o cămaşă veche, zdrenţuită, o haină plină de pete şi nişte pantaloni cam scurţi. De unul din umeri îi atîrna un sac marinăresc. Emma bănui că înăuntrul lui era toată bruma de lucruri pe care le adunase. Se vedea limpede că nu se bărbierise de cîteva zile. Însă ceea ce îi frînse inima fu expresia de disperare din ochii lui.

Merse grăbită pînă lîngă copac şi se opri în faţa lui Swan. Cu un gest instinctiv, îşi aşeză mîna pe mîneca hainei lui plină de pete.

– Te simţi bine?

– Au pus un detectiv pe urmele mele, miss Greyson, spuse Swan frecîndu-şi fruntea cu dosul mîinii. Dar reuşesc eu să nu-i stau în cale pînă plec în nord.

– Ai omorît-o pe Miranda?

– Dumnezeule, mi-a trecut de cîteva ori prin minte după ce m-a alungat, dar jur că n-am făcut-o eu. Altcineva a omorît-o.

Swan îşi strînse tare pleoapele. După cîteva secunde, cînd deschise ochii, Emma observă că ochii îi erau umezi.

– Te cred...

– Aţi fost bună cu mine la Ware Castle, don'şoară. Dumneavoastră nu sînteţi ca celelalte doamne. N-aţi rîs de mine, şi nici n-aţi întrebat-o pe Miranda dacă nu mă împrumută pentru o noapte. De asta am venit să vă previn, miss Greyson.

– Să mă previi despre ce?

– Sînteţi în mare pericol. Trebuie să mă credeţi.

– *Eu?* întrebă Emma uluită. De ce aş fi în pericol?

Înainte ca Swan să poată răspunde, tufele din spatele lui foşniră uşor. Lacheul se întoarse fulgerător, privind în direcţia de unde venise zgomotul. Sacul îi alunecă de pe umeri şi căzu la pămînt.

Din frunzişul bogat îşi făcu apariţia Edison. Chipul lui exprima concentrare.

– Da, Swan. Spune-ne de ce este miss Greyson în pericol.

24

N-am omorît-o pe Miranda, sir, vă jur. Swan se dădu un pas înapoi, gata să cadă. Îşi întinse în faţă o mînă tremurătoare, ca şi cum ar fi vrut să se apere de însuşi diavolul. Vă rog, sir, trebuie să mă credeţi. Nu-s un ucigaş. Nu merit să fiu spînzurat.

Emma se încruntă la Edison, plină de reproş. Trebuia să-şi dea seama că, dacă îl speria prea tare pe Swan, nu vor mai afla nimic. Edison nu dădu importanţă avertismentului mut. Continua să îl ţintuiască pe bietul om cu o privire neîndurătoare, care îl intimida.

– Aveai ceea ce s-ar putea numi un motiv excelent, nu-i aşa? întrebă el pe un ton exagerat de lejer.

N-o să ajungă nicăieri aşa, gîndi Emma, şi făcu un pas înainte interpunîndu-se între Swan şi patronul ei.

– Domnul Stokes te crede, Swan. Apoi, întorcîndu-se spre Edison, continuă: Nu-i aşa, sir?

Edison şovăi. Într-un tîrziu, ridică din umeri.

– Vreau să verific toate posibilităţile. Mă refer la cele *plauzibile.*

Swan nu părea deloc convins. Emma îl privi rugător pe Edison, nu înainte de a-i zîmbi încurajator fostului lacheu.

– Domnul Stokes îl va găsi pe adevăratul ucigaş, spuse ea.

– Adevărat? întrebă Swan cu ochii măriţi.

– Da, e adevărat. Dar, mai întîi, trebuie să ne ajuţi şi să ne răspunzi la cîteva întrebări.

Edison continua să-l fixeze pe Swan cu aceeaşi privire.

– Nu te-am întrebat dacă ai ucis-o pe Miranda. Te-am întrebat de ce crezi că miss Greyson este în pericol.

Mîinile uriaşe ale lui Swan se frămîntau spasmodic.

– Chiar asta încercam să-i explic, sir. Mi-e teamă că persoana care a omorît-o pe Miranda va porni acum pe urmele lui miss Greyson.

– Ce motiv are să mă omoare? întrebă Emma.

Swan îi aruncă o privire scurtă.

– Aţi înţeles greşit, don'şoară. Nu cred că ar vrea să vă omoare. Cel puţin, nu imediat. Mai degrabă cred că ar încerca să vă folosească.

– Cît de liniştitor, spuse Emma înţepată.

Edison îl înşfăcă pe Swan de gulerul cămăşii decolorate.

– Pe toţi dracii, omule! Cine e pe urmele lui miss Greyson?

– N-n-nu ştiu exact, sir, se bîlbîi Swan disperat. Nu ştiu exact cine este. Ştiu doar că Mirandei îi era frică de el şi acum e moartă. Şi cred că acum vrea să pună mîna pe miss Greyson.

– De ce? întrebă Edison.

Swan arăta ca şi cum ar fi fost în pragul leşinului. Spaima din privirile lui deveni prea greu de suportat pentru Emma.

Se întoarse şi atinse cu un gest calm mîna pe care Edison o ținea încleştată de gulerul tînărului.

– Dați-i drumul, sir. Puteți vedea şi singur că îl speriați de moarte.

– Nu dau doi bani pe frica lui, se răsti Edison. Vreau nişte blestemate de răspunsuri.

– Ei bine, n-o să le obțineți niciodată în felul ăsta, spuse ea strîngînd mai tare brațul lui Edison. Pentru numele lui Dumnezeu, sir, o să-l sugrumați. Mă întreb dacă mai poate să respire. Dați-i drumul. După aceea, ne va răspunde. Nu-i aşa, Swan?

– D-d-da, şopti tînărul fără să-şi poată dezlipi ochii măriți de spaimă de pe chipul crunt al lui Edison.

Edison şovăi. Apoi, cu o strîmbătură de dezgust, îşi luă mîna de pe gulerul lui Swan.

– Foarte bine, acum eşti liber. Vorbeşte. Dar dă drumul mai repede gurii ăleia blestemate.

Emma îi zîmbi liniştitor fostului lacheu.

– Va fi mai uşor dacă o iei de la început. Spune-ne despre Miranda.

Swan clipi de cîteva ori, apoi îşi mută privirile la Emma.

– Ce-ar fi de spus? Am fost destul de prost să cred că mă iubeşte. Pe mine, lacheul ei, nici mai mult nici mai puțin, spuse el trecîndu-şi peste sprîncene dosul pumnului său uriaş. Acum, cînd mă gîndesc la timpul pe care l-am petrecut cu ea, mi se pare c-a fost un vis.

– Cînd ai întîlnit-o prima oară? întrebă Emma cu blîndețe.

– La începutul sezonului. Cînd a ajuns în oraş, nu avea servitori. A angajat mai mulți printr-o agenție. Eu am fost

unul dintre ei. Am crezut c-o să lucrez în bucătărie sau în grădină. Am rămas fără grai cînd mi-a dat o livrea minunată şi mi-a spus că o să fiu lacheul ei personal.

– Cît timp a trecut pînă să te transformi din lacheu în amant? întrebă Edison aspru.

– Nu prea mult, răspunse Swan suspinînd şi privindu-şi vîrfurile cizmelor uzate. Cred că m-am îndrăgostit de ea în clipa în care am văzut-o. Era atît de frumoasă! Nu voiam decît să o servesc. Cînd m-a chemat prima dată la ea în pat, m-am crezut în rai, împreună cu un înger.

– Aş zice că era mai degrabă o vrăjitoare, nu un înger, interveni Edison cu acelaşi glas aspru.

Swan rămase cu privirile pironite în pămînt.

– Aveţi dreptate, sir. Dar eu n-am văzut asta decît mult mai tîrziu. Mi-a luat destulă vreme să pricep că mă accepta pentru că o distram. Cam ca un animal domestic, dacă mă-nţelegeţi.

– Oh, Swan, şopti Emma.

Tînărul îşi ridică privirile spre ea şi continuă trist:

– Mă voia doar atunci cînd se simţea plictisită de iubiţii ei nobili şi rafinaţi. Ar fi trebuit să mă gîndesc de două ori înainte să mă îndrăgostesc de o doamnă.

– Oh, Swan, repetă Emma. Noi, cei care îi servim pe alţii, trebuie să fim foarte atenţi cu lucrurile de felul ăsta.

Edison îi aruncă o privire nervoasă şi se întoarse spre Swan.

– E timpul să trecem la aspecte ceva mai importante decît starea inimii tale. Cum ai descoperit că Miranda a fost pe vremuri actriţă?

Swan păru sincer mirat.

– Ați știut de cariera ei pe scenă?

– Cîte ceva, spuse Edison vag. Spune-ne ce știi tu despre asta.

– Nu-i mare lucru de spus. Cred că nu voia să afle nimeni despre asta. Într-o seară, după ce s-a întors de la un bal, era într-o dispoziția ciudată. Băuse foarte multă șampanie. Tot vorbea despre cît de proști sînt cei din lumea bună. Și cît de ușor era să-i duci de nas.

– Atunci ți-a spus că a fost actriță?

– Nu chiar atunci, răspunse Swan roșind. Întîi a vrut să fac dragoste cu ea. Chiar acolo unde ne aflam, în biblioteca ei. Pe birou, dacă vă vine să credeți.

– Pe *birou?* întrebă Emma șocată.

– Cei din lumea bună au uneori idei ciudate, explică Swan.

– Da, știu, dar chiar pe *birou?*

– O dată a insistat s-o facem pe scări, mărturisi el roșindu-se mai tare.

– Sfinte Dumnezeule!

– A fost al naibii de incomod, recunoscu Swan.

– Pot să-mi închipui. Scările alea tăioase... Vreau să spun, cum e posibil...

– Am impresia că ne îndepărtăm de la subiect, îi întrerupse Edison morocănos. Ce s-a întîmplat după... ăăă... incidentul de pe birou, Swan?

– Cum v-am spus, era într-o stare ciudată în seara aceea. Voia să vorbească cu cineva. Avea iubiți frumoși și nobili, o mulțime de prieteni de rang înalt, dar cred că în realitate se simțea singură.

– Singură, ca un păianjen pîndindu-și prada, bombăni Edison.

Emma îi aruncă o nouă privire mustrătoare.

– Povestește mai departe, Swan.

– Mi-a spus că, mai demult, a fost o actriță celebră. Vorbea despre cum o iubea toată lumea cînd era pe scenă. Mi-a spus că nimic nu se compară cu senzația pe care o avea cînd făcea o sală plină să izbucnească în aplauze frenetice. Apoi a descuiat un sertar al biroului și mi-a arătat o cutie plină cu programe de teatru vechi și articole de prin ziare.

– Ți-a spus și cum s-a transformat din actriță în membră a înaltei societăți? întrebă Emma.

Swan rămase pe gînduri, cu sprîncenele încruntate.

– Îmi amintesc foarte vag, credeți-mă. Am impresia că mi-a vorbit despre un nobil bogat care s-a îndrăgostit de ea și a luat-o de nevastă, în ciuda împotrivirii familiei. Au mers să trăiască în Scoția, fiindcă tatăl lui l-a lăsat fără nici un ban. Mai tîrziu, după ce părinții lui au murit, a moștenit o mare avere.

– Ăsta să fi fost răposatul și deloc jelitul lord Ames? întrebă Edison.

Swan încuviință cu o mișcare din cap.

– Da. În orice caz, Miranda spunea că ar fi murit la scurt timp după ce și-a primit moștenirea.

– Foarte convenabil, remarcă Edison. Dar ai dreptate în ce privește aspectul vag al poveștii. Am făcut niște cercetări, însă n-am reușit să găsesc nici o rudă de-a Mirandei. Există un lord Ames în Yorkshire, dar n-are nici o legătură cu el.

– Miranda spunea că soțul ei nu mai avea nici o rudă.

Edison ridică din sprîncene.

– Așa că Miranda a pus mîna pe întreaga moștenire, nu?

– Ea spunea că a folosit banii ca să se reîntoarcă în Anglia şi să-şi facă intrarea în lumea bună. Asta e tot ce ştiu despre trecutul ei, vă jur. În afară de...

– În afară de ce? întrebă Emma.

– Nu cred că a moştenit o avere prea mare, spuse Swan încruntat. De fapt, doar atît cît să-i ajungă pentru un sezon.

– Asta ar explica de ce n-am reuşit să obţin nici o informaţie despre investiţiile ei, spuse Edison. Nu avea nimic.

– Ce te face să crezi că nu avea bani decît pentru un singur sezon, Swan? interveni Emma.

– Pentru că era obsedată de un plan care să-i aducă bani. Lăsa să se înţeleagă că, dacă planul funcţiona, n-avea să mai aibă grija banilor niciodată. Nu ştiu nimic mai mult despre planul ăsta, dar sînt convins că avea legătură cu dumneavoastră, miss Greyson.

Edison îl privi gînditor.

– Cînd ţi-ai dat seama că Miranda avea nevoie de miss Greyson ca să-şi pună planul în aplicare?

– În timpul petrecerii de la Ware Castle. Acolo s-a întîmplat ceva care a convins-o pe Miranda că în curînd avea să fie mai bogată decît Cresus. Nu ştiu ce a fost, ştiu doar că avea nevoie de miss Greyson pentru ca planul ei să meargă.

Edison o privi scurt pe Emma, apoi îşi îndreptă atenţia spre Swan.

– A pomenit Miranda vreodată despre o carte deosebită sau despre un manuscris?

Sprîncenele lui Swan prinseră să se frămînte din nou.

– Nu. N-o prea interesau cărţile sau altele de soiul ăsta.

– Ce ştii despre ceaiul acela special? întrebă grăbită Emma.

Swan făcu un gest indiferent cu mîna.

– Nimic mai mult decît că-l servea întotdeauna noilor ei prietene cînd veneau pentru prima dată să joace cărţi la ea. Spunea că e un tonic grozav însă, ca să vă spun adevărul, ea nu se prea omora după el.

– A pomenit vreodată de unde are reţeta ceaiului?

– Nu. Poate o aflase cînd locuia în Scoţia. Am auzit că acolo oamenii mănîncă şi beau chestii ciudate.

– Crezi că Miranda şi soţul ei au călătorit vreodată în Europa? întrebă Edison.

– Spunea că n-au avut niciodată bani să călătorească, răspunse Swan încruntîndu-se din nou. Dar m-am întrebat o dată...

– Ce te-ai întrebat? Emma avea un ton rugător.

– Nu-i mare lucru. O dată, Miranda şi-a ieşit din fire din cauza unei servitoare care a vărsat nişte ceai pe una din prietenele ei. A înjurat-o pe fată într-o limbă pe care n-o mai auzisem niciodată. După aceea, musafirii au rîs şi i-au făcut complimente pentru excelentul accent cu care vorbea limba italiană.

Emma zări în ochii lui Edison o strălucire familiară. Ştiu la ce se gîndeşte, dar îi atrase atenţia cu un gest uşor al capului, cerîndu-i să rămînă tăcut. Apoi îi zîmbi din nou lui Swan.

– Multă lume învaţă italiana, ca şi franceza sau greaca, spuse ea.

– Mă îndoiesc că sînt multe actriţe care au învăţat asemenea limbi, spuse Edison. Mai ales din cele care n-au depăşit nivelul unei trupe de provincie.

Emma nu-i dădu nici o atenţie.

– Swan, ai tras cumva concluzia că Miranda a stat o vreme în Italia doar pentru că ştia din întîmplare cîteva cuvinte în limba italiană?

– După ce au lăudat-o musafirii, Miranda a spus ceva despre un meditator pe care l-a avut în copilărie. Cineva a remarcat că nici un meditator n-ar preda un limbaj atît de grosolan. Atunci ea a rîs şi a schimbat subiectul. Eu am marcat că s-a înfuriat. M-am întrebat atunci care o fi fost adevărul. De ce să fi minţit referitor la faptul că a călătorit sau nu în străinătate?

– Chiar aşa, de ce? repetă Edison pe un ton blînd. Spune-mi, ce căutai în noaptea cînd mi-ai răscolit camera de lucru?

Swan se albi la faţă.

– Ştiţi despre asta? Vă jur că n-am furat nimic, sir. Doar m-am uitat puţin pe-acolo.

– Ştiu că n-ai furat nimic. Dar ce sperai să găseşti?

– Nu ştiu. Şi chiar asta era problema, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

– Ciudat mod de a face o investigaţie, spuse Edison încet, pentru sine.

Swan îşi umezi buzele şi privi rugător spre Emma. Apoi se întoarse spre Edison.

– V-am spus, din cînd în cînd Miranda avea idei ciudate. După ce ne-am întors de la Ware Castle, era obsedată să o atragă pe miss Greyson în planul ei. Cred că ar fi fost în stare chiar să o oblige cumva într-un fel. Spunea că îi staţi în cale, sir. Voia să afle mai multe despre dumneavoastră.

– L-a împuşcat pe Chilton Crane pentru a o face pe miss Greyson să-şi piardă slujba de domnişoară de companie a lui lady Mayfield?

O expresie tristă, chinuită, alteră şi mai mult trăsăturile lui Swan.

– La vremea aceea, mi-am spus că frumoasa, minunata mea Miranda nu ar fi în stare să ucidă ca să-şi pună planul în aplicare. Acum nu mai sînt atît de sigur. Ştiu doar că aproape şi-a ieşit din minţi de furie în seara cînd aţi anunţat logodna dumneavoastră cu miss Greyson, sir. A doua zi mi-a spus că aţi stricat totul, însă n-a menţionat în ce fel.

– Era convinsă că logodna este o farsă, spuse Emma. De aceea te-a trimis acasă la domnul Stokes, ca să găseşti o dovadă.

Swan suspină adînc.

– Cînd m-am întors fără nici o informaţie, s-a enervat cumplit şi mi-a spus că nu-i sînt de nici un folos. Atunci m-a concediat.

– Tu ai fost cel care a tras în mine în pădurile domeniului Ware? întrebă Edison pe un ton indiferent.

Se vedea limpede că întrebarea îl şocase pe Swan.

– Să trag în dumneavoastră, sir? Nu, vă jur, n-am făcut niciodată aşa ceva.

Emma îi aruncă o privire rapidă lui Edison. Acesta rămase o vreme pe gînduri, apoi îşi înclină capul, ca şi cum ar fi fost satisfăcut de concluzia la care ajunsese.

– Atunci s-ar putea să fi fost Miranda, spuse el, de parcă incidentul din pădure n-ar fi fost nimic mai mult decît o întîlnire scurtă şi fără importanţă cu o insectă sîcîitoare. O încercare disperată de a scăpa de mine înainte de a ne întoarce cu toţii în oraş.

– Ştia cîte ceva despre pistoale, admise Swan. Avea întotdeauna unul la ea, dar, pînă la urmă, nu i-a fost de nici

un folos. Am întrebat-o o dată dacă se teme de hoţi sau vagabonzi. Mi-a spus că o îngrijora un alt soi de răufăcător.

– Ţi-a spus despre ce fel de răufăcător era vorba?

– Nu, răspunse Swan întărindu-şi negaţia cu o mişcare a capului. Nu cred că ştia cine este. Mai degrabă simţea că cineva ar fi vrut să-i ia ceea ce avea. Pînă la urmă avut dreptate. A omorît-o.

Edison părea că se îndoieşte de ceva, dar nu zise nimic.

– E adevărat, v-o jur, sir. N-a vrut niciodată să vorbească despre asta. Şi, oricît de mult aş fi dorit să o apăr, n-o puteam obliga să-mi spună, nu-i aşa? În definitiv, nu eram decît valetul ei, încheie Swan cu glasul stins.

Edison îl privi atent.

– De ce crezi că răufăcătorul acesta misterios i-ar face rău domnişoarei Greyson, acum că Miranda este moartă?

Swan şovăi.

– Spune-mi, insistă Edison.

– Ei bine, sir, asta mi-a trecut prin cap abia după ce am auzit de moartea Mirandei. Singurul lucru de care îi păsa era planul acela secret de a face avere.

– Şi? interveni Emma.

Răspunsul i-l dădu Edison.

– Swan a ajuns la o concluzie logică, Emma. Dacă Miranda avea nevoie de tine ca să-şi pună planul în aplicare, înseamnă că cel care a ucis-o ca să-i afle secretul va avea nevoie de tine.

Reţeta ceaiului ăluia blestemat, şopti ea ca pentru sine, apoi rosti cu glas ferm:

– Înţeleg.

Swan îi aruncă o privire îndurerată.

– Îmi pare foarte rău, miss Greyson.

Emma își puse din nou mîna pe brațul lui.

– Nu trebuie să te simți vinovat pentru cele ce s-au întîmplat, Swan. Nu e vina ta.

– Ar fi trebuit să-i ascult pe ceilalți, spuse Swan disperat. Absolut toți, de la vizitiu la menajeră mi-au dat același sfat, dar eu nu le-am dat atenție.

– Ce sfat ți-au dat? întrebă Emma șoptit.

– M-au avertizat că nu este nimic mai prostesc și mai periculos decît să te îndrăgostești de persoana pentru care lucrezi.

25

Cîteva clipe mai tîrziu, Emma stătea la umbra unui copac, cu brațele încrucișate la piept și îl privea pe Swan cum se îndepărtează pe una din aleile parcului.

– Am avut dreptate. Trebuie că a fost amanta lui Farrell Blue în Italia, spuse Edison încet. Probabil că l-a ucis după ce acesta a reușit să traducă rețeta elixirului.

– Fiindu-i amantă, a aflat probabil suficient despre Vanza ca să-și închipuie că mai existau și alți oameni care căutau cartea.

Edison aprobă cu o mișcare a capului.

– Așa că a dat foc vilei și a aruncat cartea în flăcări, sperînd să-și acopere astfel urmele. Acum se potrivesc toate elementele disparate pe care le-am obținut.

Emma asculta foșnetul frunzelor de deasupra capului, foarte conștientă de prezența lui Edison alături de ea. Își sprijinise una din mîini de trunchiul copacului, aproape de capul ei.

Privea și el în direcția în care dispăruse Swan.

– A fost un gest frumos să-l trimiteți pe Swan la moșia dumneavoastră din Yorkshire, rupse ea tăcerea.

– Frumos? repetă el încruntat. N-a avut nimic de-a face cu frumusețea. A fost cel mai practic lucru pe care-l puteam face.

– Da, desigur, sir, spuse Emma ascunzîndu-şi zîmbetul. Ar fi trebuit să înțeleg imediat că, atunci cînd i-ați spus să plece imediat la moşia dumneavoastră, erați doar practic, ca de obicei. Să adăposteşti un om căutat pentru uciderea uneia din cele mai proeminente figuri ale lumii bune este, categoric, cel mai obişnuit lucru cu putință.

Edison o privi iritat.

– Swan va fi în siguranță la Windermere, pînă cînd voi clarifica situația aici. Important este faptul că nu-mi va sta în cale.

– Vreți să spuneți că nu va mai trebui să vă faceți griji pentru el în timp ce vă desfăşurați investigațiile.

– Nu am nevoie de preocupări în plus, mormăi el.

– Da, desigur. Dacă tot veni vorba de complicații... spuse Emma cu glas şovăielnic.

– Ce-i cu ele?

Inspiră adînc, să-şi facă curaj.

– Tocmai mi-a trecut prin minte că am devenit şi eu o complicație.

– Ce naiba vrei să spui?

– M-ați angajat pe post de momeală, ca să-i atrag Mirandei atenția în timp ce dumneavoastră căutați cartea dispărută, spuse ea liniştită. Acum că lady Ames a murit, nu mai am nici o misiune de îndeplinit. În consecință, bănuiesc că n-o să mai aveți nevoie de mine.

– Pe toți dracii, Emma.

– Vă înțeleg foarte bine, sir, îl asigură ea. Atîta doar că

înțelegerea noastră s-a încheiat într-o manieră oarecum neașteptată.

– Da, bănuiesc că omuciderea intră în categoria întîmplărilor neașteptate.

– Ceea ce înseamnă, desigur, că anumite aspecte care nu au fost rezolvate la vreme devin acum presante.

– Presante?

– Ați tot promis că o să vă ocupați de asta, spuse ea cu vocea încărcată de reproș. Dar n-ați făcut-o. Și acum, cînd colaborarea noastră se încheie, mă văd obligată să insist să vă îndepliniți promisiunea.

Edison își întoarse încet capul și o privi cu ochi strălucitori.

– Dacă e vorba de referințele alea blestemate...

– Mi-ați promis că le scrieți.

– Contrar părerii tale, nu ți-ai îndeplinit încă misiunea pentru care te-am angajat.

– Ce-ați spus?

Își lăsă mîna care se sprijinea de trunchi să alunece sub capul ei și se apropie.

– Mai am nevoie de tine.

Gura lui se afla doar la un centimetru distanță de a ei. Emma își dădu seama că abia mai poate respira.

– Mai aveți?

– Da, miss Greyson, cu siguranță că mai am.

O prinse de după gît, cu o mișcare atît de ușoară, încît Emma nu-și dădu seama cum ajunse țintuită de trunchiul copacului. Era prea tîrziu să mai protesteze, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Gura lui copleșitoare, fierbinte și imperativă îi acoperi buzele.

Explozia de senzații pe care o simțea era la fel de intensă ca și în celelalte dăți cînd o sărutase. Unde dispăruse convingerea că se va obișnui pînă la urmă cu ele? Scoase un suspin și își înnodă brațele pe după gîtul lui.

El îi prinse picioarele între coapse, adîncind sărutul. Emma i se abandonă, cu genunchii tremurînd, și scînci dezamăgită cîteva clipe mai tîrziu, cînd el își desprinse buzele. Cînd reuși să-și deschidă ochii, îl văzu scrutînd-o cu o privire întunecată și enigmatică.

– Acum trebuie să găsim un mod de a te pune la adăpost, spuse el.

Emma deschise și închise gura de cîteva ori, fără să reușească să scoată vreun sunet. Sărutările lui aveau, categoric, un efect devastator asupra ei. Nu reușea să se adune.

Apoi, pe neașteptate, îi încolți un gînd cumplit. Viața ei avea să devină lipsită de farmec atunci cînd nu va mai lucra pentru Edison, cînd sărutările lui nu aveau să-i mai încălzească sufletul.

– Să mă puneți la adăpost? Știa că vorbește ca o retardată mintal, dar nu reușise încă să-și adune gîndurile.

– S-ar putea ca ucigașul Mirandei să fi căutat *Cartea secretelor*. În cazul ăsta, nu ești în pericol. Dar e la fel de posibil să fi căutat rețeta descifrată, și în acest caz...

– Dacă a aflat cumva de experimentele pe care Miranda le-a făcut pe mine, ucigașul s-ar putea gîndi că îi sînt de folos. Minunat, nu? Dar spuneați că rețetele din carte sînt doar niște aiureli oculte. Cine să creadă că dau într-adevăr rezultate?

– Miranda, de exemplu.

– Da, cred că da, suspină ea. Dar cine altcineva ar putea să fie atît de naiv încît să dea crezare unor povești vechi de cînd lumea?

– Un membru al Societății Vanza, răspunse Edison cu glas aspru.

– Dar sînt sigură că cei mai mulți membri ai Societății sînt oameni educați, asemeni dumneavoastră, sir. Le-ar fi imposibil să considere rețeta altceva decît un fragment de istorie străveche. Și, categoric, nici unul dintre ei n-ar fi în stare să comită o crimă ca să o obțină.

– Nu-i cunoști pe membrii Societății Vanza. Majoritatea sînt doar practicanți entuziaști ai artelor Vanza. Alții sînt atît de orbiți de filozofia Vanza, încît au pierdut orice perspectivă asupra realității. Cred în cele mai uimitoare aiureli oculte. Și, în cazul acesta, unul dintre ei a mers destul de departe ca să omoare din cauza convingerilor lui.

Emma încercă să alunge senzația neplăcută care punea din nou stăpînire pe ea. Nu avea nevoie, în nici un caz, de alte presentimente sumbre. Era deja suficient de îngrijorată.

– Ei bine, sir, va trebui să privim partea bună a lucrurilor. Dacă misteriosul ucigaș al Mirandei se află în căutarea rețetei și crede că are nevoie de mine ca să o folosească, e prea puțin probabil că mă va omorî.

– Adevărat; ar putea însă să te răpească.

Emma se gîndi puțin la această posibilitate.

– Oh. Bănuiesc că ați considera o asemenea întîmplare drept un inconvenient neînsemnat?

Buzele lui Edison se transformară într-o linie subțire, amenințătoare.

– Ceva mai mult decît neînsemnat. De fapt, nu cred că vei mai fi în siguranță în casa lui Letty Mayfield.

– Ce vreți să spuneți?

– Am de gînd să angajez doi detectivi particulari care

să te păzească. N-aş putea să fac asta fără să o informaz pe lady Mayfield despre ceea ce se petrece.

– Şi unde vedeţi inconvenientul? Din cîte o ştiu pe Letty, o să-i placă la nebunie.

– Poate că da, dar nu va reuşi să păstreze secretul. Pînă mîine noapte, povestea va face înconjurul întregii societăţi. Dacă se află despre investigaţiile mele, ucigaşul ar putea fi avertizat şi s-ar face nevăzut înainte să pun mîna pe el.

Emma tresări. Edison avea dreptate. Plăcerea lui Letty de a bîrfi era cu siguranţă mult mai puternică decît orice promisiune solemnă de a păstra secretul.

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

– Trebuie să găsesc un loc sigur unde să te adăpostesc.

– Aş vrea să nu mai vorbiţi despre mine de parcă aş fi vreo podoabă de mare preţ care trebuie adăpostită într-un seif, bombăni Emma.

– Ah, dar dumneata eşti un bun de mare preţ, miss Greyson. Şi nu am de gînd să te pierd.

Nu putea să-şi dea seama dacă o ironizează sau nu, aşa că hotărî să-i ignore remarca.

– Îmi propuneţi cumva să mă expediaţi la una din moşiile dumneavoastră, la fel ca pe Swan?

– Nu, asta n-ar ajuta la nimic. Dacă te trimit de-aici, ucigaşul ar trage concluzia că-i stau în cale şi ar putea foarte bine să facă un gest nesăbuit sau să părăsească imediat ţara.

Emma îşi depărtă mîinile de trup într-un gest dezolat.

– Se pare că am devenit o complicaţie serioasă pentru dumneavoastră, sir. Ce veţi face cu mine?

– Cea mai practică soluţie, spuse el încetişor, ar fi să te muţi la mine acasă.

– Nu, răspunse ea crispată. Absolut imposibil. Nu vorbiţi serios, nu-i aşa?

– De ce nu? întrebă el privind-o cercetător.

– De ce nu?! Aţi înnebunit? Un gentleman nu-şi instalează logodnica în propria reşedinţă. În ochii lumii bune, m-aş transforma imediat în amanta dumneavoastră. Nici o referinţă, indiferent cît de bună, nu ar şterge un asemenea stigmat.

– Emma...

– Doamne, aş fi obligată să-mi schimb numele, să-mi vopsesc părul, să-mi inventez un alt trecut. Vă daţi seama cîte dificultăţi ar implica toate astea? Şi-apoi, nu uitaţi că o am pe sora mea în grijă. Nu pot să dispar, pur şi simplu, de pe faţa pămîntului.

– Emma, ascultă-mă puţin.

– Nu. N-am de gînd să vă las să încercaţi să mă convingeţi. Planul dumneavoastră este absolut detestabil. Nu-mi pasă cît de mare îmi va fi salariul. Nu mă mut la dumneavoastră acasă, şi ăsta e ultimul meu cuvînt!

– Dacă te deranjează atît de mult gîndul de a fi socotită amanta mea, spuse el cu o voce ciudat de neutră, ai putea să te muţi ca soţia mea.

– *Soţia* dumneavoastră? izbunci ea exasperată. Să ştiţi că sînteţi bun de dus la balamuc.

– Eu cred că e o idee la care merită să te gîndeşti puţin.

Emma îl apucă de reverele hainei şi se ridică pe vîrfuri, privindu-l ţintă în ochii ai căror expresie îi părea imposibil de descifrat.

– Încercaţi să gîndiţi limpede, sir. Un asemenea gest nu vă este propriu. Cînd toată afacerea asta se va termina, îmi va

fi cu atît mai greu să-mi ascund identitatea după ce voi fi jucat rolul de soție a dumneavoastră.

– Şi dacă am transforma şarada asta în realitate? întrebă el în şoaptă.

Se înfurie atît de rău, încît îi pieri vocea. Cum îndrăznea să ia în rîs un asemenea subiect? Ei i se frîngea inima, şi lui îi ardea de glume.

Îşi desprinse degetele de pe reverele hainei lui cu mişcări voit alene şi făcu cîțiva paşi înapoi. Îi întoarse spatele şi privi spre stradă.

– Nu cred că e momentul potrivit să rîdeți de mine, sir, spuse ea rece. Ne confruntăm cu o problemă foarte serioasă.

Edison rămase tăcut în spatele ei.

– Îşi cer iertare, rupse el tăcerea în cele din urmă. Ai dreptate, desigur. Nu e timp pentru glume.

– Mă bucur că vă dați seama.

– Dar asta tot nu ne rezolvă problema; unde vei sta pînă cînd se va sfîrşi povestea asta?

Emma se strădui să-şi înăbuşe mînia şi durerea care amenințau să o copleşească. Gîndeşte, îi ceru creierului ei copleşit de emoții. Gîndeşte repede, înainte să spună el prima prostie care îi trece prin cap.

Ideea îi veni pe neaşteptate, gata formulată. Se afla acolo, limpede şi evidentă. O cîntări o vreme, analizînd-o din toate punctele de vedere, apoi se întoarse spre Edison.

– Lady Exbridge.

– Ce-i cu ea?

– O să locuiesc la ea.

– *Ce?!*

– Gîndiți-vă, sir. E cea mai simplă şi comodă soluție.

Ce ar putea să fie mai firesc decît faptul că logodnica se mută în casa bunicii viitorului soţ?

Fu rîndul lui să o privească de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

– Este cea mai nebunească, cea mai ridicolă şi cea mai revoltătoare idee pe care am auzit-o vreodată.

– De ce? Puteţi să-i spuneţi deschis ce se petrece. Nu va bîrfi. Simţul ei de responsabilitate o va împiedica să vă trădeze secretul.

– Nu-ţi dai seama ce vorbeşti, spuse el. Chiar dacă noi doi am cădea de acord asupra acestui plan, ea o să refuze.

– De ce n-o întrebaţi?

Cu mîinile încleştate la spate, Edison stătea lîngă una din ferestrele salonului bunicii sale. Privea ţintă la porţile masive care protejau intrarea în fortăreaţă. Era foarte conştient de prezenţa Emmei în aceeaşi încăpere, stînd cuminte cu mîinile adunate în poală.

– Înţeleg, spuse Victoria după o lungă tăcere.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de cînd Edison îi explicase situaţia în care se aflau.

Încă nu-i venea să creadă că o lăsase pe Emma să-l convingă să ceară ajutorul bunicii lui. Se pregătise sufleteşte pentru refuzul Victoriei. Era convins că avea să răspundă cu un nu categoric cererii lor. Ideea că ar fi putut să colaboreze cu el pentru a o proteja pe Emma era cel puţin rizibilă.

Ar fi fost totul mult mai simplu dacă Emma ar fi acceptat să se mute la el. Dar ea nici măcar nu luase în considerare o asemenea posibilitate.

Spaima pe care i-o citise în ochi cînd îi sugerase să se

mărite cu el îl făcuse să se simtă însingurat. Cu doar cîteva clipe înainte, răspunsese sărutului său cu o pasiune care amenințase să-i înmoaie oasele. Și-apoi refuzase să se gîndească măcar la ideea căsătoriei.

Se întrebă cînd începuse el însuși să se gîndească serios la o asemenea posibilitate. I se părea că ideea fusese tot timpul acolo, îngropată undeva în creierul lui, chiar din clipa în care o văzuse pentru prima oară.

– Cu siguranță a fost o mare ușurare să aflați că logodna mea cu nepotul dumneavoastră nu e reală, lady Exbridge, spuse Emma pe un ton convingător. Nu făceam decît să joc rolul logodnicei, ca să-l ajut să prindă un hoț.

Edison reuși cu greu să-și înfrîngă pornirea de a merge la ea, de a o ridica în brațe din scaunul pe care ședea și de a-i spune că pasiunea pe care o împărtășiseră era adevărată.

– Din motive evidente, continuă Emma persuasiv, nu v-am putut explica aceste detalii cînd m-ați invitat la ceai. Însă după moartea lui lady Ames, lucrurile s-au complicat serios.

– Asta dacă folosim un cuvînt blînd, spuse Victoria pe un ton rece.

Edison se întoarse brusc.

– La naiba, Emma. Ți-am spus că n-o să meargă. Haide, trebuie să plecăm. Am pierdut deja destul timp.

Emma nu dădu nici un semn că ar avea de gînd să se ridice.

– Haideți, sir. Cel mai mic efort pe care l-ați putea face ar fi să-i lăsați bunicii dumneavoastră puțin timp să cîntărească situația. Am năvălit peste ea cu problemele noastre, fără nici un avertisment. Are nevoie de cîteva clipe ca să se gîndească.

Victoria îi aruncă o privire ciudată.

– Spui că nepotul meu te-a angajat ca să-l ajuți la recuperarea unei cărți furate?

– Da, doamnă, eu trebuia să fiu momeala, spuse Emma cu un zîmbet trist. În vremea aceea, aveam nevoie de o nouă slujbă, așa că am acceptat postul în schimbul unui salariu frumos și a unor referințe corespunzătoare.

Victoria se încruntă.

– Referințe?

– Sînt convinsă că niște referințe semnate de cineva cu poziția socială a domnului Stokes mi-ar deschide o mulțime de uși și, cum nu știu cît mai am de așteptat pentru a încasa profitul unor investiții pe care le-am făcut, s-ar putea să fiu obligată să-mi caut o altă slujbă...

– Emma, rosti Edison printre dinți. Te depărtezi de subiect.

– Da, mă depărtez, aprobă ea. Ei bine, doamnă, cum vă spuneam, acum totul s-a transformat într-o încurcătură teribilă. Domnul Stokes spune că avem nevoie de ajutorul cuiva în care să putem avea încredere, dacă vrem să ne continuăm investigațiile. Cum era și firesc, ne-am gîndit la dumneavoastră.

– Hmmm.

– Lady Mayfield are un suflet bun și, fără să-și dea seama, ne-a ajutat mult. Însă nu îndrăznim să-i mărturisim situația noastră. Sînt sigură că înțelegeți.

Victoria își înăbuși un căscat cu maniere de mare doamnă.

– Letty n-ar fi în stare să țină un secret, nici dacă viața ei ar depinde de asta. Este o bîrfitoare notorie.

– Mă tem că aveți dreptate, doamnă.

Victoria aruncă o privire scurtă și enigmatică spre Edison.

– Şi atunci de ce, dacă-mi permiteți să întreb, ați venit să-mi solicitați ajutorul?

– Domnul Stokes consideră, pe bună dreptate, că nu poate să încredințeze un secret atît de important decît unui membru al familiei. Şi, cum se întîmplă să fiți singura lui rudă, a venit direct la dumneavoastră.

Edison se întoarse din nou să privească porțile. Aştepta ca Victoria să-i anunțe, cu vorbe usturătoare, că nu avea nici o obligație să îi ajute.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem, rosti bătrîna doamnă pe un ton înțepat, este să te ducem la o croitoreasă bună, miss Greyson. Singurul lucru mai rău decît înclinația lui Letty spre bîrfă este gustul ei în materie de modă. Decolteul rochiei pe care o porți este scandalos de adînc.

26

V-am spus eu că o să ne ajute.

Emma zîmbi pe furiş în timp ce dansa în braţele lui Edison, în seara următoare.

– Mi-ai spus.

Edison privi spre partea opusă a sălii de bal, în locul unde Victoria stătea înconjurată de un mic grup de matroane elegante.

Emma îi urmări privirea. Victoria era o apariţie uluitoare în rochie de satin argintiu tivită cu flori de aceeaşi culoare şi un turban asortat. Se juca absentă cu un evantai minunat decorat, cu intarsii de argint.

– Doamne, e splendidă în rochia ei, spuse Emma. Le eclipsează pe toate celelalte doamne din preajmă. Bunica dumneavoastră are cu siguranţă un bun-gust desăvîrşit.

– Asta sînt nevoit să recunosc, răspunse Edison privind semnificativ, cu sprîncenele ridicate, decolteul Emmei. Ştiam eu că rochiile alese de Letty îţi expuneau prea mult sînii.

– Nu trebuie să o criticaţi pe Letty. Ne-a fost de mare ajutor. A făcut exact ceea ce aţi dorit să facă, chiar dacă habar n-avea de planul dumneavoastră.

Letty fusese uluită aflînd că Victoria a invitase să se mute la ea.

– Cine ar fi crezut că mumia aia înțepată va ajunge atît de departe? chicotise ea cu o după-amiază în urmă, cînd Emma îi anunțase vestea. Dar pentru tine e minunat, draga mea. Abia aştept să spun tuturor că ruptura dintre Victoria şi nepotul ei pare să se fi reparat în sfîrşit. Crede-mă, va fi subiectul fierbinte al acestei seri.

Plecase valvîrtej să împrăştie cea mai proaspătă bîrfă, în timp ce Emma era condusă la o croitoreasă care să modifice croiala decolteului tuturor noilor ei rochii. Edison plecase la treburile lui misterioase. Dispăruse pentru tot restul după-amiezei, şi nu-şi făcuse apariția decît la ora la care trebuia să le conducă pe cele două femei la balul familiei Broadrick.

– Acum, că bunica dumneavoastră a acceptat să mă găzduiască, ce planuri aveți? întrebă Emma în timp ce se roteau pe ringul de dans.

– Am angajat doi detectivi particulari să păzească zi şi noapte casa. Unul dintre ei vă va însoți, dacă trebuie să ieşiți fără mine.

– Nu credeți că doi detectivi particulari de pe Bow Street îi vor atrage atenția răufăcătorului, dacă dau mereu tîrcoale casei?

– Vor fi deghizați în grăjdari.

– Hmmm. Şi dumneavoastră, sir? Cum plănuiți să vă continuați cercetările?

– Acum, că te ştiu în siguranță, următorul pas va fi o nouă întîlnire cu misteriosul luptător Vanza. Dacă ajunge în mîinile mele, îl voi face să-mi spună numele maestrului său.

– Credeți că acest fals maestru Vanza este ucigaşul, nu-i aşa?

– Nu sînt încă convins, dar cred că este implicat serios în afacerea asta. Cînd îi voi afla identitatea, voi avea cheia întregului mister.

Emma îl privi grijulie.

– Ceva îmi spune că nu va fi chiar atît de simplu.

– Din contra, eu cred că totul se va rezolva elegant. Aşa se întîmplă cu toate lucrurile cînd sînt plănuite şi îndeplinite după o strategie inteligentă.

– Şi, dacă-mi permiteţi să întreb, ce trebuie să fac eu în timp ce dumneavoastră jucaţi acest joc periculos?

– Nimic.

– Nimic? repetă Emma încruntată. Dar era vorba să vă ajut. De asta m-aţi şi angajat. Insist să mi se permită să-mi îndeplinesc îndatoririle.

– În momentul de faţă ai o singură îndatorire, să stai cît mai departe de necazuri, spuse Edison. Nu vreau să-mi fac griji pentru tine în timp ce-l caut pe blestematul ăla de luptător Vanza.

Felul detaşat în care îi retrăgea orice însărcinare o enervă la culme.

– Ei, staţi puţin, eu sînt o profesionistă. Nu voi tolera să fiu tratată ca un bagaj pe care îl închizi în dulap pînă ai din nou nevoie de el. Ştiţi foarte bine că v-am fost foarte folositoare pînă acum.

– Foarte folositoare.

Tonul lui condescendent o făcu să vadă roşu.

– Pe toţi dracii, dacă nu-mi permiteţi să-mi îndeplinesc îndatoririle pentru care am fost angajată, îmi voi da imediat demisia.

– Nu poţi să-ţi dai demisia. Încă nu ţi-am dat referinţele.

– Nu glumesc, sir.

Edison se opri din dans la cîțiva pași de locul unde stătea Victoria. Nu părea să se amuze.

– Îndatoririle dumitale constau acum în a juca rolul viitoarei mele mirese, spuse el. Îți sugerez să te concentrezi cu mare atenție asupra lor, pentru că uneori felul în care le îndeplinești lasă de dorit.

Emma se înfurie atît de tare, încît abia se abținu să nu țipe la el ca o nevastă de negustor. Își dăduse seama în ultimul moment că se află amîndoi în mijlocul unei săli de bal plină de oameni din înalta societate.

– Lasă de dorit, șuieră ea. *Lasă de dorit?* Cum îndrăzniți, sir? Am dat un spectacol absolut strălucitor în rolul de logodnică.

Edison clătină din cap, cu un aer de regret profund.

– Uite, vezi? Ca logodnică ar fi trebuit să fii toată numai zîmbet și dulceață. Dacă ne privește cineva în acest moment, crede că ți-ar face plăcere să mă sugrumi.

Emma îi zîmbi fermecător.

– Acel cineva n-ar greși cu nimic.

Se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre locul unde stătea Victoria.

O oră mai tîrziu, cînd ieșea de la club, Edison mai medita mohorît asupra certei cu Emma. Nu reușea să înțeleagă cum se stîrnise o asemenea furtună din senin. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit în acea seară era o ceartă violentă cu ea. Nu voia decît să o știe în afara oricărui pericol pînă reușea să-l găsească pe ucigaș.

Strada St. James era învăluită într-o ceață ușoară. Edison nu se mai obosi să-l caute prin aburul rece pe cel care

ştia că-l urmăreşte. Îi simţea pur şi simplu prezenţa. Tînărul luptător Vanza se afla pe urmele lui de două zile.

Lămpile trăsurilor luminau straniu prin ceaţă. Edison continua să meargă, vag conştient de sunetele familiare ale nopţii londoneze. Zgomotul potcoavelor lovite de pavaj, scîrţîitul înăbuşit al harnaşamentelor din piele răsunau în întuneric. Rîsul spart, de beţiv, al cîtorva tineri îmbrăcaţi elegant îi zgîrie auzul.

Cu colţul ochiului zări tinerii sclivisiţi dispărînd pe o străduţă întunecoasă. Ştia că-şi vor petrece restul nopţii experimentînd forme din ce în ce mai ciudate şi mai perverse ale desfrîului. Pe străduţele acelea înguste şi desfundate îi aşteptau taverne pline de fum şi bordeluri unde puteau găsi viciul în manifestările lui cele mai decadente.

Edison simţi vechea mînie din el zbătîndu-se să iasă la suprafaţă. Tatăl lui îşi irosise viaţa cu aceeaşi nepăsare ca şi tinerii desfrînaţi care dispăruseră pe acea străduţă. Căutarea neobosită de plăceri absurde şi distrugătoare fusese însăşi esenţa concepţiei de viaţă a lui Wesley Stokes.

Se gîndi la ceea ce îi spusese Emma bunicii lui, în ziua cînd aceasta o chemase la ceai. *Trebuie să fie cumplit pentru dumneavoastră să vă daţi seama ce fiu iresponsabil aţi crescut.*

Emma avea dreptate. Victoria trebuie să fi fost pe deplin conştientă de adevărata fire a fiului său. Era prea inteligentă să nu-şi fi dat seama că Wesley a fost, în adîncul său, un cartofor şi un desfrînat incurabil. Se îngrijise de buna lui educaţie şi trebuie să fi fost profund dezamăgită de faptul că fiul ei, unicul moştenitor al familiei, a devenit pînă la urmă victima viciilor lui.

Emma avusese dreptate şi în celelalte privinţe. Victoria

se simțea vinovată pentru asta. De fiecare dată cînd privea portretul lui Wesley din salon, era obligată să recunoască în sinea ei că dăduse greș.

Exact cum s-ar învinovățit el dacă propriul fiu ar fi luat-o pe căi greșite.

Propriul lui fiu.

Pe neașteptate, în aburul ceții, își văzu viitorul, pe Emma ținînd în brațe copilul lor, și simți nevoia dureroasă de a-și vedea visul împlinit.

Viziunea părea atît de reală, încît îl făcu să se oprească. Își scutură capul încercînd s-o alunge și privi în jur. Își dădu seama că mersese mai departe decît avea de gînd. Constatarea îl aduse înapoi, la ceea ce-l preocupa.

Pentru cîteva clipe, aproape că uitase scopul cu care ieșise în seara aceea. Asemenea scăpări puteau fi periculoase. Nu se plimba pe străzi ca să-și analizeze trecutul, prezentul sau viitorul. Nu este bine să stărui asupra lucrurilor ce nu pot fi schimbate. Crezuse că a învățat bine această lecție, cu mult timp în urmă.

Observă o trăsură de piață goală și se gîndi să o oprească. Folosise un asemenea mijloc de transport ca să ajungă în strada St. James, după ce își lăsase propriul echipaj la dispoziția Victoriei și a Emmei. Cei doi detectivi pe care îi angajase în acea după-amiază aveau să le servească drept vizitiu și valet. Vor avea grijă să le aducă în siguranță de la bal.

Între timp, avea propriile lui planuri, care-i solicitau toată atenția.

Dădu colțul și o luă pe o altă străduță, și ea învăluită în ceață. Spre capătul străzii se vedeau luminițele roșii de la ușa bordelurilor. Undeva, în apropiere, se auzeau gîfîiturile și

gemetele aspre ale unui bărbat aflat în plin orgasm. Prostituata pe care o țintuise la perete murmura ceva încurajator pe un ton evident profesional.

Edison continuă să meargă spre luminile de iad ale acelei lumi subumane care se deschidea înaintea sa. Nu se întorsese nici o clipă să privească peste umăr. Nu auzea zgomot de pași, însă știa că celălalt îl urma de aproape.

Luptătorul Vanza nu va rezista în fața unei asemenea ocazii. Era prea tînăr ca să prețuiască virtuțile Strategiei răbdării.

Edison își descheie pardesiul, continuînd să meargă cu pas egal spre luminile iadului ce se înșirau la capătul străduței. Își scoase mîinile din mîneci și rămase cu el pe umeri, de parcă ar fi fost o pelerină.

Tînărul luptător era bun. Cînd avea să vină, atacul va fi fulgerător și silențios. Dacă Edison nu l-ar fi așteptat, ar fi putut să nu sesizeze zgomotul abia sesizabil al respirației adversarului. Pentru că îl aștepta, reuși să determine exact locul în care acesta se afla.

Edison se mișcă, fentînd lateral și se răsuci. Lămpile de la ușile bordelurilor dădeau suficientă lumină ca să vadă silueta cu chipul acoperit de mască ce se apropia dintr-o parte.

Dîndu-și seama că fusese văzut, luptătorul Vanza atacă cu o lovitură fulgerătoare de picior.

Edison o evită.

– Ce-i asta? Fără provocare formală? Sînt ofensat. Unde ți-e respectul pentru tradiție?

– Dumneavoastră nu onorați vechile tradiții, așa că nu vă voi provoca în modul tradițional.

– O decizie foarte practică. Felicitări. Poate mai există ceva speranțe pentru tine.

– Vă bateți joc de mine. O, Cel măreț care a pășit afară din Cerc. Dar n-o veți mai face multă vreme.

– Mi-ai face un mare serviciu dacă ai renunța să mi te adresezi ca unui erou dintr-o legendă veche.

– Această legendă va lua sfîrșit în seara asta.

Luptătorul se apropie cu mișcări suple și elegante. Pe neașteptate, lovi din nou cu piciorul, dar nu-și atinse ținta.

– Scoteți-vă haina! Sau aveți de gînd să folosiți pistolul, ca data trecută?

– Nu, n-am de gînd să-l folosesc.

Edison făcu un pas înapoi și lăsă pardesiul să-i alunece de pe umeri.

– Știam că veți accepta lupta pînă la urmă, zise tînărul cu satisfacție. Mi s-a spus că, deși ați ieșit din Cerc, v-ați păstrat onoarea dumneavoastră de Vanza.

– De fapt, onoarea mea îmi aparține.

Edison evită o altă lovitură, trecînd pe sub piciorul adversarului și lovindu-l puternic în gleznă. Tînărul icni și se înclină într-o parte, dezechilibrîndu-se.

Edison nu lăsă să-i scape ocazia și expedie asupra adversarului o ploaie de lovituri scurte și puternice, menite să-l oblige să dea înapoi.

Tînărul Vanza nu ripostă, ci se aruncă la pămînt rostogolindu-se spre Edison.

Era manevra ideală. Edison fu impresionat. Mișcarea aparținea Strategiei surprizei. Hotărî să adopte și el o mișcare din aceeași strategie. În loc să dea înapoi, sări peste adversarul ce se rostogolea, se răsuci în aer și ateriză cu fața spre adversar. Acesta își dădu seama prea tîrziu că atacul său fusese neutralizat. Încercă să se ridice în picioare, dar nu mai avu timp. Edison îl țintui pe pavajul umed cu o manevră a

strategiei imobilizării. Teama şi furia îl făcură pe adversarul lui să se cutremure.

– S-a terminat, spuse el pe un ton calm.

Urmă un lung moment de tensiune, în timpul căruia se temu că luptătorul va refuza să se declare învins. Ar fi fost confruntat cu o problemă mult mai serioasă dacă tînărul lua o asemenea decizie. Încercă să-şi amintească vechile cuvinte formale care i-ar fi permis adversarului să iasă cu faţa curată din acest impas.

– Chiar dacă am ieşit din Cerc, onoarea mea nu poate fi pusă la îndoială de nimeni din Societate sau din Vanzagara, spuse el. Pretind de la tine respectul pe care un învăţăcel îl datorează unui adevărat maestru. Recunoaşte-te învins.

– Mă... recunosc învins.

Edison şovăi cîteva clipe, apoi îşi eliberă adversarul şi rămase în picioare privind în jos spre el.

– Ridică-te. Scoate-ţi masca aia ridicolă de pe faţă şi apropie-te de lumină.

Tînărul luptător se ridică cu mişcări ezitante şi înaintă şchiopătînd spre zona luminată de lămpile bordelurilor. Se opri şi îşi scoase masca de pe faţă.

Edison îl privi şi îşi înăbuşi un suspin adînc. Avusese dreptate. Luptătorul nu avea decît optsprezece, cel mult nouăsprezece ani. Nu mai mult decît avusese el cînd pornise spre Orient cu Ignatius Lorring. Îi privi trist. Parcă se uita într-o oglindă care reflecta propriul său trecut.

– Cum te cheamă? întrebă el cu voce joasă.

– John. John Stoner.

– Unde locuieşte familia ta?

– Nu am familie. Mama a murit acum doi ani. Nu mai am pe nimeni.

– Şi tatăl tău?

– Sînt un bastard, recunoscu John deschis.

– Ar fi trebuit să-mi închipui.

Povestea îi era atît de familiară încît Edison se cutremură.

– De cînd studiezi Vanza, John Stoner?

– De aproape un an, răspunse tînărul cu mîndrie disperată în glas. Maestrul meu spune că învăţ repede.

– Cine este maestrul tău?

John îşi ţintui privirea în pămînt.

– Vă rog, nu mă întrebaţi asta. Nu pot să vă spun.

– De ce?

– Fiindcă mi-a spus că îi sînteţi duşman. Chiar dacă m-aţi învins în luptă dreaptă, nu pot să-l trădez pe maestrul meu. Dacă aş face astfel, mi-aş pierde onoarea.

Edison se apropie de el.

– Ţi-ar fi mai uşor să-mi spui numele lui dacă ţi-aş spune că maestrul tău este un escroc? Nu ţi-a arătat adevărata cale Vanza.

John îşi ridică brusc capul, şi îl privi îngrozit.

– Nu. Nu pot să cred asta. Am muncit din greu. Mi-am servit maestrul cu credinţă.

Edison căzu pe gînduri. Ar fi reuşit probabil să smulgă de la John numele renegatului, însă l-ar fi lipsit pe tînăr de singurul lucru de valoare care îi mai rămăsese, onoarea. Îşi amintea cum este să ai doar un singur bun de preţ, singurul pe care să-l poţi numi al tău.

Privi pe fereastra bordelului lîngă care se afla. Lumina săracă îi dezvălui chipurile depravaţilor dinăuntru, bărbaţi care beau prea mult şi riscă prea mult. Oameni care nu mai aveau nimic de pierdut, nici măcar onoarea. Ar fi fost uşor ca John

să devină unul dintre ei, după eşecul din seara aceea. Asta îl ajută să se hotărască.

– Vino cu mine.

Se întoarse şi se îndreptă spre intrarea în străduţa învăluită în ceaţă, fără să privească în spate, să vadă dacă John îl urma.

Ceaţa se ridicase cînd Edison, urmat îndeaproape de John, ajunse la docuri. Lumina rece a lunii sublinia conturul întunecat al unui vas ce se legăna domol pe apă. În aer plutea mirosul familiar al Tamisei.

Nu făcuseră decît un scurt popas în drum, pentru ca John să-şi adune bruma de obiecte personale dintr-o cămăruţă sordidă situată deasupra unei taverne.

– Nu înţeleg nimic. De ce m-aţi adus aici?

John îşi săltă sacul de călătorie pe umăr şi se uită, nedumerit, la catargele înalte ale navei *Sarah Jane*.

– Ai fost o adevărată pacoste, John, însă ai reuşit să mă convingi că doreşti cu adevărat să studiezi Vanza. Bănuiesc că nu te-ai răzgîndit în ultima jumătate de oră?

– Să mă răzgîndesc? Niciodată. În seara asta am dat greş, dar n-am să am odihnă pînă nu găsesc echilibrul ce duce la adevărata cunoaştere.

– Excelent, spuse Edison bătîndu-l uşor pe umăr, fiindcă am de gînd să-ţi ofer ocazia să studiezi Vanza aşa cum trebuie, adică în Templul din Vanzagara.

– Vanzagara? John tresări atît de puternic, încît aproape îşi scăpă sacul de pe umăr. Felinarul pe care îl ţinea în mînă îi dezvăluia expresia de uluire. Dar asta nu-i posibil, continuă el. E prea departe. Nu-i de-ajuns că m-aţi învins? Trebuie să vă şi bateţi joc de mine?

– *Sarah Jane* este una din navele mele. În zori porneşte spre Orientul Îndepărtat. Unul din porturile de escală este Vanzagara. Am să-ţi dau o scrisoare pentru un călugăr pe nume Vora. E un om foarte înţelept. El te va călăuzi pe adevărata cale Vanza.

John îl privi nevenindu-i să creadă.

– Vorbiţi serios.

– Foarte.

– De ce aţi face asta pentru mine? Nu-mi datoraţi nimic. Nici măcar nu v-am spus singurul lucru pe care doreaţi să-l aflaţi, numele maestrului meu.

– Al fostului tău maestru, îl corectă Edison. Şi te înşeli. Îţi datorez ceva. Mi-ai amintit de cineva pe care l-am cunoscut cînd eram mult mai tînăr.

– De cine?

– De mine însumi.

Edison îl urcă pe fericitul John Stoner la bordul navei. Apoi îi dădu instrucţiuni căpitanului. După aceea se reîntoarse la cămăruţa pe care tînărul aspirant Vanza o numise „acasă" în ultimul an.

Nu rămăsese mare lucru în încăperea îngustă, dar rămăşiţele ultimei lumînări de meditaţie se aflau încă într-o farfurie, pe masa pe care Edison le observase mai devreme, dar nu spusese nimic despre ele.

Traversă camera şi aprinse o lampă ca să poată examina bucăţile de ceară rece. Lumînarea fusese vopsită în stacojiu intens. Ridică o bucată şi o mirosi.

Ca să cunoşti maestrul, uită-te la lumînarea învăţăcelului.

Cînd îl va găsi pe cel care-i dăduse lui John lumînările stacojii, îl va descoperi pe falsul maestru Vanza.

27

Deci ai reuşit să învingi dragonul Exbridge. Felicitările mele, domnişoară Greyson. Trebuie să fii o adevărată vrăjitoare.

Gura lui Basil Ware se arcuise într-un zîmbet sec, în timp ce se oprea cu Emma la marginea ringului de dans.

Emma aruncă o privire spre Victoria, care stătea de vorbă cu două doamne în vîrstă, probabil nişte vechi prietene.

– Prostii. Lady Exbridge a avut bunăvoinţa să mă invite să locuiesc cu dumneaei pînă la nuntă.

– Pînă în seara asta, nimeni n-ar fi crezut că dragonul va catadicsi vreodată să recunoască alegerea făcută de nepotul ei nelegitim, spuse Basil gînditor.

Emma îşi ridică fruntea cu mîndrie.

– Dacă ne gîndim bine, sir, este totuşi bunica lui.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, se întoarse şi se îndepărtă grăbită. Nu dorise de la bun început să danseze cu el. Nu dorise să se întoarcă cu nimeni pe ringul de dans după plecarea lui Edison. Nu-i stătea gîndul decît la ceea ce se petrecea cu el seara aceea.

Basil se înființase de îndată ce plecase Edison, iar lady Exbridge insistase să-i accepte invitația la vals.

Este destul de greu să o mulțumești pe Victoria, reflectă Emma în timp ce își făcea loc prin mulțime. În răstimpul scurt pe care-l petrecuse cu ea, aflase că rochiile ei au nu numai decolteul prea adînc, ci și prea multe volane. I se spusese că nuanța de verde cu care Letty decretase că îi șade cel mai bine nu era o alegere prea fericită. În plus, fusese informată că lady Mayfield îi permisese să accepte prea multe invitații din partea unor oameni nepotriviți , fie ei și membri ai înaltei societăți.

Una peste alta, era fericită că nu avusese ghinionul de a lucra ca domnișoară de companie a lui lady Exbridge. Nu avea nici o îndoială că s-ar fi dovedit un patron la fel de dificil ca nepotul ei.

Un lacheu îmbrăcat în livrea elegantă trecu pe lîngă ea cu o tavă încărcată. Emma luă un pahar cu limonadă și îl bău pe nerăsufllate. Constatase că dansul îi provoca sete, sete accentuată de grija pe care i-o purta lui Edison.

Se întreba unde este și ce face pentru a-l scoate pe luptătorul Vanza afară din ascunzătoare. Mai era încă supărată că refuzase să o ia cu el.

Căuta un loc unde să lase paharul gol cînd auzi vocea Victoriei de după frunzele unui palmier de interior.

– N-am nici o idee despre ce vorbești, Rosemary. Criminală? Ce prostii dezgustătoare!

Emma simți că îngheață.

– Sînt sigură că ai auzit, Crane a fost găsit mort la ea în dormitor, spuse femeia numită Rosemary.

– Pot să te asigur, vocea Victoriei era rece, că, dacă

logodnica nepotului meu l-a împuşcat pe Chilton Crane, a meritat-o cu siguranţă.

Rosemary scăpă un icnet de indignare.

– Sînt sigură că glumeşti, Victoria. Vorbim despre asasinarea unui nobil din lumea bună.

– Chiar aşa? se auzi glasul uşor ironic al Victoriei. Dacă este adevărat, înseamnă că a fost, cu siguranţă, un eveniment memorabil. În lumea bună sînt puţini bărbaţi cu adevărat nobili. Ar fi păcat să piară unul dintre ei. În orice caz, de data asta nu cred că avem vreun motiv de îngrijorare.

– Pentru Dumnezeu, cum poţi să spui un asemenea lucru? întrebă Rosemary, evident scandalizată.

– Din cîte am auzit, Crane n-a fost un adevărat nobil, aşa că societatea nu a pierdut mare lucru.

Pentru un scurt răstimp se lăsă tăcere. Apoi Rosemary schimbă brusc tactica:

– Trebuie să recunosc că am fost foarte uimită cînd am aflat că ai acceptat mireasa pe care şi-a ales-o nepotul tău. Chiar dacă faci abstracţie de faptul că numele ei este legat de o crimă, fosta ei profesiune nu poate fi ignorată.

– Fosta profesiune?

Simţind un punct sensibil, Rosemary insistă:

– Nu ţi-a spus nimeni că miss Greyson îşi cîştiga existenţa ca domnişoară de companie pînă în seara cînd s-a logodit cu nepotul tău?

– Şi ce-i cu asta?

– Îmi închipuiam că ai fi preferat o noră cu o situaţie ceva mai bună, o moştenitoare, de pildă.

– Ceea ce prefer, spuse Victoria înţepată, este exact ceea ce am. O viitoare noră care dă toate semnele că va fi capabilă să-l ajute pe nepotul meu la revigorarea familiei.

– Cum ai spus?

– Genealogia la oameni este altfel decît la cai. Ca să ai progenituri robuste şi cu minte sănătoasă trebuie să cauţi o femeie de spirit şi inteligentă.

– Nu-mi vine să cred...

– Priveşte în jurul tău, o întrerupse Victoria. Nu-i păcat că atîtea familii din lumea noastră demonstrează că li s-a subţiat sîngele? Constituţie firavă, înclinaţii regretabile spre risc şi desfrîu... Familia Stokes va fi scutită de o asemenea soartă, mulţumită nepotului meu şi viitoarei lui soţii.

Emma reuşi să tacă pînă cînd ea şi Victoria se aflară în trăsură, în drum spre casă. Cînd vehiculul, păzit de cei doi detectivi spătoşi, se încadră în traficul de noapte al Londrei, o privi pe femeia în vîrstă.

– Sînge subţiat? murmură ea.

Sprîncenele Victoriei se ridicară într-un mod ce îi amintea de Edison.

– Ai tras cu ureche, nu-i aşa?

– Păcat că n-a fost prezent şi Edison. S-ar fi amuzat copios.

Victoria îşi întoarse capul şi privi pe geam. Şedea cu spinarea foarte dreaptă, aproape rigidă.

– Nu mă îndoiesc.

Se lăsă tăcerea. Emma privi mîinile înmănuşate ale Victoriei. Erau strîns împletite în poală.

– A fost frumos din partea dumneavoastră să-l ajutaţi în situaţia asta atît de complicată, doamnă, spuse Emma pe un ton scăzut. Este foarte important pentru el; se simte profund îndatorat prietenului său, domnul Lorring, şi călugărilor din Vanzagara.

– Ce ciudat.

– Poate. În orice caz, este hotărît să-l găsească pe răufăcătorul care a furat cartea şi reţeta elixirului. După ce evenimentele au început să se precipite, n-ar fi avut la cine să apeleze în afară de dumneavoastră.

– De-a dreptul uluitor, spuse Victoria, cu ochii aţintiţi pe geam. Sînt sigură că Edison n-a avut niciodată nevoie de ajutorul meu.

– Oh, vă înşelaţi, a avut mare nevoie de ajutorul dumneavoastră. Atîta doar că n-a ştiut cum să vi-l ceară.

Victoria îşi întoarse capul cu o mişcare bruscă.

– Ce vrei să spui?

– După cum v-am mărturisit, aveţi multe în comun, mai ales cînd e vorba de mîndrie şi încăpăţînare, îi răspunse Emma zîmbind ştrengăreşte. Fără îndoială că fac parte din acele minunate trăsături despre care aminteaţi la bal. Cele care sînt transmise prin legătura de sînge.

Buzele Victoriei se subţiară, devenind o linie. Emma respiră adînc şi îşi adună curajul, pregătindu-se pentru o replică usturătoare.

Auzi, însă, cu totul altceva.

– Eşti îndrăgostită de nepotul meu?

Fu rîndul Emmei să adopte o ţinută rigidă şi să privească pe geam.

– O cunoştinţă de-a mea mi-a amintit de curînd că este absolut neînţelept din partea unui angajat să se îndrăgostească de cel care îi plăteşte salariul.

– Asta nu-i un răspuns.

– Nu, bănuiesc că nu este, răspunse Emma întorcîndu-şi faţa spre ea.

– *Eşti* îndrăgostită de el, decretă Victoria după ce îi scrută atentă chipul.

– Nu vă îngrijoraţi, doamnă. Nu voi face greşeala să-mi închipui că mă iubeşte, spuse Emma suspinînd. Aşa încep întotdeauna tragediile. Cu presupuneri false.

Nu se luminase încă de ziuă cînd Emma auzi un răpăit uşor la fereastra dormitorului ei. Nu dormea. În noaptea aceea o copleşiseră gîndurile. O parte din ea aştepta ceva, fără să ştie prea bine ce.

Ping, ping, ping.

Plouă, îşi zise ea. Apoi îşi dădu seama că era imposibil. În ultimele două ore, urmărise şuvoiul de raze argintii înaintînd alene pe covor.

Ping, ping, ping.

Nu plouă. Sînt pietricele.

– Edison!

Ţîşni din pat, înhăţă halatul şi fugi la fereastră. O deschise grăbită, se aplecă în afară şi privi în jos.

Edison era în grădină, chiar sub geamul ei. Pardesiul îi era aruncat neglijent pe umeri, cravata desfăcută îi atîrna şi avea capul descoperit. Lumina lunii arunca umbre reci în jurul lui.

Emma fu atît de uşurată că îl vede teafăr, încît simţi că o apucă ameţeala.

– Vă simţiţi bine? întrebă ea încetişor.

– Da, desigur. Vino jos în seră. Vreau să vorbesc cu tine.

Se întîmplase totuşi ceva. Îşi dădea seama după vocea lui.

– Cobor imediat.

Închise fereastra, își strînse mai tare cordonul halatului și luă de pe măsuța de noapte o lumînare. Ieși în coridor, trecu tiptil prin fața ușii Victoriei și coborî pe scările de serviciu pînă în holul din spate. Merse grăbită pînă la ușa serei și o deschise.

Lumina lunii scălda pereții de sticlă ai serei cu o strălucire care arginta frunzele plantelor. Palmierii își decupau siluetele pe fundalul întunecat al ferestrelor. Frunzele aruncau umbre ciudate. Nenumărate flori exotice se aliniau pe mese, în ghivece. Mirosea a pămînt umed și a parfum de flori.

– Edison?

Îl văzu ieșind din spațiul întunecat dintre doi arbuști cu frunziș bogat și venind spre ea, luminat de lună din spate.

– Aici. Vorbește în șoaptă. Nu vreau să trezim servitorii.

– Nu, sigur că nu, spuse ea stingînd lumînarea și punînd-o pe un raft. Ce s-a întîmplat? L-ați găsit pe luptătorul Vanza?

Edison se opri în fața ei și își aruncă pardesiul pe o bancă.

– Da, l-am găsit.

Tonul lui neutru o alarmă așa cum nimic n-ar fi putut s-o facă în acel moment.

– Ce s-a întîmplat, întrebă ea cu glas sugrumat. Ați... ați fost... obligat să-l omorîți?

– Nu.

– Mulțumesc lui Dumnezeu. Ce i-ați făcut?

Edison se sprijini de unul din pilonii care susțineau acoperișul de sticlă. Își încrucișă brațele și privi țintă undeva deasupra capului ei, în întunericul nopții.

– L-am suit pe o navă care se îndreaptă spre Vanzagara.

– Înţeleg... Era atît de tînăr precum bănuiaţi?

– Da.

– Deci asta a fost. V-a reamintit de dumneavoastră înşivă, cînd eraţi tînăr.

– Uneori ai o minte prea pătrunzătoare, Emma. E un obicei supărător pentru un angajat.

– A fost o concluzie logică, spuse ea încercînd să se scuze.

– Ai dreptate. Mi-a amintit de faptul că n-am fost unicul tînăr care s-a trezit de unul singur în lume. Mi-a mai amintit cu cîtă disperare caută tinerii o cale prin care să îşi dovedească lor înşile că sînt bărbaţi. Cum aceia dintre ei care sînt născuţi bastarzi caută un simulacru de onoare personală. Da, mî-a amintit de mine cînd aveam vîrsta lui.

Emma îi atinse braţul.

– Ce vă deranjează acum? Nu sînteţi sigur că aţi făcut ceea ce trebuia?

– Trimiţîndu-l pe John Stoner în Vanzagara? Nu. Dacă există vreo speranţă pentru el, acolo se află. Oricît de mult aş detesta aiurelile metafizice în care cred orbeşte membrii Societăţii Vanza, trebuie să recunosc că experienţa dobîndită pe insulă m-a ajutat să-mi găsesc locul în lume.

– Aţi aflat identitatea falsului maestru de la John Stoner?

– Nu. Însă voi şti cine-i escrocul cînd îl voi găsi. E doar o chestiune de timp.

Părea foarte sigur că asta se va întîmpla. Emma ştiu că, în realitate, toate gîndurile lui sînt concentrate spre trecut. Întîlnirea cu John Stoner îi trezise prea multe amintiri. Ardea de dorinţa de a-l consola, dar nu ştia cum să treacă de zidul pe care Edison şi-l construise cu ani mulţi în urmă, ca să se apere.

– Îmi pare rău, îi şopti cu blîndeţe.

Edison nu-i răspunse. Stătea pur şi simplu, şi o privea ţintă.

– Îmi pare rău că aţi întîlnit o oglindă în care l-aţi recunoscut pe tînărul care aţi fost.

– Încă nu mă consider bătrîn, spuse el în cele din urmă.

– Oh, Edison, izbucni ea, neştiind dacă să rîdă sau să plîngă.

Urmînd un impuls venit de undeva din adînc, îi înlănţui mijlocul cu braţele şi îşi lipi faţa de pieptul lui. Ca răspuns, Edison o strînse în braţe cu putere, aproape brutal.

– Emma!

Gura lui coborî grăbită spre buzele ei ca şi cum lumea s-ar fi sfîrşit în următoarele cinci minute.

Emma îşi dădu seama că el nu căuta alinare, ci altceva mai primitiv şi mult mai departe de convenienţele civilizaţiei. Fu rîndul ei să ezite. Se afla pentru a doua oară într-o asemenea situaţie, şi ştia cît de periculoasă putea să fie.

Dar dorinţa lui Edison aprinsese flăcări şi în ea. Nevoia de a-l alina se transformă în dorinţa disperată de a răspunde trupului său.

O ridică în braţe, fără să-şi dezlipească buzele de ale ei, excitat la culme.

– Trebuia să te văd în seara asta, spuse el cu vocea răguşită, cu buzele lipite de gura ei.

– Da.

Emma îşi trase puţin capul înapoi, îşi ridică braţele şi îşi strecură degetele prin părul lui.

– Da, Edison, e bine. Mă bucur că ai venit la mine.

– Oh, Doamne, Emma.

O lăsă să alunece încet în jos, pipăindu-i trupul cu o plăcere barbară. Apoi luă pardesiul, îl trînti pe podea, îşi scoase haina neagră de seară, aşezînd-o deasupra, şi se întoarse spre ea privind-o întrebător.

– Emma?

– Da. Da, Edison.

Emma făcu un pas spre el. Cu un geamăt aspru, o luă în braţe şi o întinse blînd pe pardesiu. Haina groasă din stofă de lînă nu o proteja de duritatea pardoselii de piatră, însă era caldă şi păstra mirosul lui. Inspiră adînc şi se simţi copleşită de o dorinţă de nestăpînit.

Edison o lipi de el.

Este bine, îşi spuse ea lăsîndu-se cuprinsă de căldura trupului său. Trebuie să fie bine.

Îi simţi mîna strecurîndu-i-se între coapse şi se cutremură.

– De data asta, o să te rog să-ţi scoţi cămaşa, îi şopti ea.

– De data asta, îi promise el în timp ce trăgea de nasturi, voi face tot ce îmi ceri.

Reuşi să-şi descheie cămaşa dar, înainte să o scoată, Emma îi atinse pielea cu degetele. Nu putea să-i vadă pieptul, fiindcă era aplecat deasupra ei, dar putea să-l simtă. Senzaţia părului aspru şi a muşchilor clar reliefaţi sub piele o înfioră.

– Eşti minunat, şopti ea. Puternic şi frumos.

– Oh, Emma. Nici nu ştii ce-mi faci. În seara asta îmi promisesem să-mi păstrez controlul.

– Sînt sigură că practicarea artelor Vanza te-a învăţat vreun exerciţiu care poate fi aplicat în asemenea momente, îl tachină ea zîmbind.

– Una din marile lipsuri ale artelor Vanza, murmură el răguşit, este că te învaţă să eviţi toate pasiunile puternice.

– Atunci este limpede că o asemenea filozofie nu ţi se potriveşte. Tu eşti omul marilor pasiuni.

– E foarte ciudat, dar nu mi-am dat seama că sînt capabil de o pasiune atît de puternică pînă să te întîlnesc.

O sărută din nou, un sărut devorator şi imperativ. Mîinile lui erau însă surprinzător de tandre, şi contrastul o lăsă pe Emma cu răsuflarea tăiată.

Îi simţi degetele atingîndu-i miezul sensibil al feminităţii şi fu cuprinsă de un val de căldură.

– Edison?

– De data asta nu mă voi grăbi, promise el. De data asta vreau să simţi şi tu măcar ceva din ceea ce am simţit eu data trecută. Sînt sigur că, simţind o asemenea plăcere, ai să înţelegi.

– Ce să înţeleg?

Edison nu-i răspunse. O strînse mai tare şi o pătrunse cu degetele, mai adînc la fiecare mişcare. Emma se cutremură sub valul de pasiune care o cuprinse pe neaşteptate. Se agăţă de el, în timp ce senzaţia aceea de dorinţă dureroasă şi dulce o copleşea. Îşi auzi surprinsă propria respiraţie: sunînd ciudat şi aspru.

Cînd începu să se mişte sub mîna lui, implorînd tăcută eliberarea de tumultul care ameninţa să o sufoce, Edison gemu, dar nu îşi descheie pantalonii, ca să se aşeze între picioarele ei şi să o pătrundă, aşa cum se aştepta ea.

Alunecă în schimb de-a lungul trupului ei, îi depărtă mai mult picioarele şi dădu la o parte poalele lungi ale cămăşii

de noapte. Apoi, spre marea ei uimire, îşi îngropă faţa în pubisul ei.

– *Edison!*

Emma îşi dădu imediat seama că ţipătul ei de surpriză şi plăcere ar fi trezit întregul personal, ba chiar şi vecinii, dacă nu şi l-ar fi înăbuşit la vreme.

Era şocată de mîngîierea ciudată. Şocată, uluită şi insuportabil de fericită. Întreg trupul i se cutremura. Îşi aruncă braţele în lături, căutînd ceva, orice, de care să se poată prinde. Degetele ei se încleştară de scheletul de fier al meselor de seră, aflate de o parte şi de alta. Se ţinu strîns, din toate puterile, parcă temîndu-se că ar fi putut să-şi ia zborul.

Cîteva secunde mai tîrziu, cînd ajunse la împlinirea deplină, ştiu că nimic nu o poate reţine pe pămîntul rece. Plutea.

Îl simţi pe Edison venind deasupra ei, strivind-o. Intră în ea şi gemu cînd muşchii ei se contractară în jurul bărbăţiei lui. O durea, dar nu-i păsa. Tot ce conta atunci era să-l simtă cît mai adînc în ea, să-l simtă al ei atîta timp cît va fi posibil.

– *Ţine-mă strîns!*

Edison intra mai adînc cu fiecare mişcare.

Îşi arcui spatele şi se cutremură. Muşchii i se zbătură necontrolat şi îşi răspîndi sămînţa caldă în ea.

Emma îl strînse înăuntrul ei din toate puterile.

Edison îşi deschise ochii privind aiurit la strălucirea lunii şi avînd impresia că trecuse o eternitate de cînd zăcea aşa. Faptul că el şi Emma erau încă întinşi pe podea îi spuse că nu trecuse prea mult timp.

O strînse mai aproape de el, şi ea i se cuibări pe piept. Îi

simți mîna lipindu-se de abdomenul cu mușchii puternic reliefați și zîmbi ușor. Reușise să-și descheie cămașa, dar nu ajunsese să o scoată.

Data viitoare, își promise el în gînd.

Data viitoare.

Trebuia să existe o dată viitoare. O mulțime de alte dăți. Viitorul lui era alături de Emma. Acum avea să înțeleagă și ea lucrul ăsta.

– Emma?

– Sfinte Dumnezeule! Se ridică grăbită și privi amețită în jur. Ne aflăm în sera bunicii dumneavoastră, nici mai mult, nici mai puțin. Trebuie să plecăm imediat de-aici, înainte să ne descopere cineva.

– Liniștește-te, iubito, spuse el punîndu-și un braț sub cap și privind în sus, spre ea. Nu mai ești respectabila domnișoară de companie a unei lady oarecare; nu trebuie să mai fii obsedată mereu de problema moralității.

Arată delicios, își spuse el. Micuța bonetă de noapte i se strîmbase și buclele rebele îi încadrau fața. Halatul de noapte îi era desfăcut și corsajul cămășii de noapte descheiat.

– În orice caz, ar fi deosebit de jenant să fim găsiți aici, sir.

Edison se crispă cînd o auzi spunîndu-i din nou sir. Vechile obiceiuri dispar greu, își reaminti el.

– Pînă acum n-a intrat nimeni peste noi. Sper că vom scăpa nedescoperiți.

– Nu cred că ar trebui să riscăm.

O privi amuzat cum se ridică în picioare, cum se clatină încercînd să-și recapete echilibrul și cum încearcă disperată să-și pună îmbrăcămintea în ordine.

– Grăbiţi-vă, sir, spuse ea privindu-l nerăbdătoare. Se luminează îndată de ziuă. Nu va dura prea mult pînă să se trezească servitorii.

– Dacă zici tu...

Se ridică nesigur pe picioare. Începuse să-şi încheie cămaşa şi îşi dădu seama că Emma îl priveşte cu o expresie ciudată.

– S-a întîmplat ceva?

– Nimic, răspunse ea repede. Prea repede.

Edison se încruntă.

– Te simţi bine?

– Da. Da, sigur că mă simt bine. Atîta doar că, ei bine, abia acum mi-am dat seama că nu v-am văzut fără cămaşă.

– Permite-mi să-ţi arăt tatuajul meu, iubito, spuse el rînjind amuzat.

Aprinse din nou lumînarea cu care venise ea, făcu o plecăciune adîncă şi îşi desfăcu larg piepţii cămăşii.

– Edison!

Numele lui fu doar o şoaptă aspră. Se holba la el de parcă s-ar fi transformat subit într-un monstru.

– E limpede că nu eşti atît de impresionată pe cît speram să fii, observă el cu sprîncenele ridicate. Data viitoare voi rămîne cu cămaşa pe mine.

– O, Doamne, *Edison!*

Îşi dădu seama cu tristeţe că îl doare lipsa de apreciere cu care îi privea pieptul gol. Zîmbetul îi pieri de pe faţă şi începu să-şi încheie cămaşa.

– Aş vrea să-ţi amintesc că acum cîteva minute nu te plîngeai.

– Staţi puţin. Tatuajul!

Îi luă lumînarea din mînă şi se apropie de el.

– Sper că n-ai de gînd să-mi pîrjoleşti la părul de pe piept, murmură el.

Emma păru că nu-l aude. Se uita ţintă la locul de lîngă umăr unde, cu mulţi ani în urmă, îi fusese imprimat semnul Vanza.

– Se numeşte Floarea Vanza, îi explică el. Te aşteptai la un desen mai spectaculos?

Îl privi dezamăgită.

– Mă aşteptam la un desen pe care să nu-l mai fi văzut niciodată.

Edison încremeni.

– Ce tot spui acolo?

– Am mai văzut semnul ăsta în altă parte, Edison.

– Unde?

– Pe batista brodată a lui Sally Kent.

Era absolut nedumerit.

– A cui?

– A fostei domnişoare de companie a lui lady Ware. A lucrat pentru ea în ultimele luni de viaţă. Vă amintiţi că am locuit în camera ei cît am stat la Ware Castle?

– Iartă-mă, Emma, dar mă tem că nu pricep la ce te referi.

Ea îşi linse buzele şi inspiră adînc.

– Sally Kent a brodat pe o batistă exact floarea pe care o aveţi tatuată pe piept, şi a lăsat batista, împreună cu două sute de lire, în spatele unui goblen. Am găsit banii, batista şi o scrisoare adresată prietenei ei, miss Judith Hope.

– Continuă.

– Era evident că Sally dorise ca banii şi scrisoarea să ajungă la miss Hope, aşa că le-am dus eu, imediat ce ne-am întors la Londra. Vă amintiţi ziua? V-aţi înfuriat grozav fiindcă am întîrziat la întîlnirea noastră.

Edison o privi gînditor.

– Această Sally Kent...

– A dispărut după ce a avut o aventură cu Basil Ware.

– Pe toţi dracii!

Se lăsă o tăcere adîncă, în timp ce Edison aranja bucăţile disparate de informaţii, făcîndu-le să se potrivească.

Emma îl privi stînjenită.

– Bănuiesc că v-aţi fi aşteptat să vă povestesc despre Sally Kent şi broderia ei mult mai devreme.

– Mă gîndesc la faptul că sîntem victimele moralităţii.

– Ce Dumnezeu vreţi să spuneţi?

– Ai fi observat asemănarea dintre tatuajul meu şi floarea brodată pe batistă de miss Kent mult mai devreme, dacă am fi făcut dragoste mai curînd şi mai des.

28

Ajunsese prea tîrziu. Casa era goală. Nu rămăsese decît menajera. Edison se afla singur în camera de studiu a omului care își spunea Basil Ware.

Se apropie de birou și examină bucățile de ceară topită, rămase în sfeșnic. Erau culoarea stacojie, aceeași nuanță ca a rămășițelor de lumînare pe care le găsise în cămăruța lui John Stoner.

Luă o bucată și o duse la nas. Fusese parfumată cu aceleași plante. *Ca să cunoști maestrul, uită-te la lumînarea învățăcelului.*

Puțin după ora unu, Emma auzi glasul lui Edison în holul mare de la intrare. Lăsă tocul pe birou, dădu deoparte scrisoarea pe care începuse s-o scrie surorii ei și se ridică grăbită.

– S-a întors, în sfîrșit, lady Exbridge.

Victoria își ridică ochii de pe cartea pe care o citea, își scoase ochelarii și aruncă o privire spre ușa bibliotecii.

– Am auzit foarte bine, draga mea. Sper că a venit cu niște vești care te vor calma.

– Dar nu sînt nervoasă.

– Chiar aşa? E o minune că n-am ajuns astăzi la balamuc din cauza presimţirilor tale prăpăstioase. Mi-ai tocit covorul tot umblînd încolo şi-ncoace. Te-ai purtat toată dimineaţa ca o eroină de roman de groază.

Emma o privi tristă.

– Nu sînt de vină că am o fire înclinată spre intuiţie şi presimţiri.

– Prostii. Sînt sigură că ai putea să-ţi stăpîneşti firea cu puţină voinţă şi autocontrol.

Uşa se deschise înainte ca Emma să fie obligată să răspundă. Edison intră în bibliotecă fără să-i dea ocazia mult încercatului Jinkins să îl anunţe. Ochii lui o căutară întîi pe Emma. Apoi se înclină scurt în faţa bunicii lui.

– Bună ziua, la amîndouă, spuse el.

Emma ocoli în grabă biroul şi se apropie de patronul ei.

– Ei? Ce aţi descoperit?

– Basil Ware şi-a făcut bagajele şi a şters-o din oraş.

– A plecat? Bah! Şi-a dat seama că sîntem pe urmele lui.

Edison se apropie de birou, se sprijini de el şi îşi împreună mîinile.

– Poate, spuse el. Menajera mi-a spus că a plecat spre domeniul lui de la ţară. L-am trimis pe unul din detectivi la Ware Castle ca să verifice, dar mă îndoiesc că-l va găsi acolo.

– Emma mi-a povestit ce s-a întîmplat în ultimele ore, spuse Victoria încruntîndu-se. Ce părere ai despre toată situaţia?

– Încă nu ştiu toate amănuntele, răspunse Edison, dar pot spune, fără să greşesc, că Basil Ware este mai demult

membru al Societății Vanza. Nimic altceva n-ar putea să explice tatuajul cu Floarea Vanza, pe care se pare că l-a văzut Sally Kent.

– Biata Sally Kent, șopti Emma. Mă întreb dacă a omorît-o din cauză că-i văzuse tatuajul.

– Nu cred, spuse Edison. Tatuajul nu însemna nimic pentru ea.

– Dar îl șantaja cu ceva, spuse Emma. Poate că a încercat să scoată niște bani de la el pretinzînd că e însărcinată, însă un asemenea plan n-ar fi avut sorți de izbîndă. Dacă pînă la urmă a obținut bani de la el, înseamnă că a aflat ceva mult mai grav... Se opri amintindu-și de cele povestite de Polly.

– Sigur că da! izbucni ea.

– Ce este? întrebă Edison.

– Crimă. Cred că a fost martoră la *crimă*. O, Doamne Dumnezeule!

Victoria o privea nedumerită.

– Ce crimă? întrebă ea.

Întreaga întîmplare se înlănțui logic în mintea Emmei.

– Moartea lui lady Ware. Asta explică totul. Polly, servitoarea, mi-a spus că în seara morții lui lady Ware l-a văzut pe Basil ieșind din dormitor. El i-a spus că mătușa lui tocmai își dăduse sufletul și că merge să anunțe personalul. Polly a intrat în dormitor și a vrut să tragă cearșaful pe fața lui lady Ware. Chiar în clipa aceea Sally Kent a ieșit găbită din camera de toaletă, atît de îngrozită de parcă ar fi văzut o stafie.

Edison privi înspre ea.

– Deci tu crezi că Basil Ware și-a ucis mătușa?

– Fosta mea patroană a locuit în dormitorul lui lady Ware, explică Emma. Camera de toaletă comunică cu dormitorul în aşa fel încît permite cuiva să se afle înăuntru fără să fie observat din încăperea alăturată. Aş pune rămăşag că Sally Kent era acolo cînd Basil s-a dus să-şi vadă mătuşa pentru ultima dată.

– Dacă l-a văzut făcînd ceva care să grăbească moartea bătrînei, începe să se explice şantajul, spuse Edison încetişor.

– Chiar aşa. Nu văd alt motiv. Din experienţa mea, domnişoarele de companie care fac greşeala să se implice într-o aventură cu patronul lor, sau cu membrii familiei acestuia, sînt rareori plătite pentru asta. De cele mai multe ori sînt pur şi simplu concediate, fără referinţe, şi în nici un caz cu două sute de lire în buzunar, sfîrşi Emma privind pieziş spre Edison.

Edison o privi semnificativ.

– Nu e momentul să aduci în discuţie chestiuni particulare.

Victoria îşi stăpînea cu greu curiozitatea.

– Vreţi să-mi spuneţi şi mie despre ce este vorba?

– Nimic important, bombăni Edison. Tot ce avem pînă acum sînt speculaţii şi deducţii. Poate vom afla mai multe cînd se întoarce detectivul de la Ware Castle. Între timp, am luat nişte măsuri de precauţie suplimentare.

– Ce fel de măsuri? întrebă Emma.

– Dispun de o oarecare influenţă în anumite zone ale docurilor. Am oferit o recompensă oricărui căpitan de vas care îmi anunţă prezenţa unui bărbat care-şi reţine bilet la bordul oricărui vas de aici sau din Dover. Le-am transmis mai multor membri ai Societăţii Vanza să se ferească de Ware.

– Dar dacă se îndreaptă spre nord? interveni Emma. Sau își modifică înfățișarea și își schimbă numele?

Edison ridică din umeri.

– N-am spus că va fi ușor să-l găsim. Însă pînă la urmă vom pune mîna pe el.

Emma se opri lîngă birou și începu să bată darabana pe tăblia de mahon lăcuit.

– E un om foarte deștept. Acum, că ne știe pe urmele lui, poate să dispară cu ușurință.

– Tu presupui că a plecat din oraș fiindcă și-a dat seama că ne apropiem de el, zise Edison. S-ar putea să existe și un alt motiv pentru care a ales acest moment să se facă nevăzut.

– Ce vreți să spuneți?

– Poate că și-a atins ținta, spuse el încetișor. Poate că a găsit rețeta, sau *Cartea secretelor*. Încă nu știm pe care din două o căuta.

Victoria își îndreptă privirea spre nepotul ei.

– Crezi că mai vrea să pună mîna pe Emma?

Edison nu-i răspunse imediat. Se întoarse spre asistenta lui și o studie de parcă ar fi fost o interesantă problemă de logică.

Emmei nu-i plăcu expresia din ochii lui. Făcu un pas înapoi și ridică o mînă.

– Ei, stați puțin. Haideți să nu ne lăsăm pradă unor presupuneri absurde. Chiar în momentul acesta, Basil Ware fie că fuge de-i sfîrîie călcîiele spre Continent împreună cu volumul furat, fie născocește o altă cale de a vă păcăli, sir. Oricum ar fi, are cu totul alte griji decît să mă răpească pe mine.

– Nu cred că ne putem baza pe asta, spuse Edison.

Emma închise ochii şi se lăsă să cadă pe scaunul cel mai apropiat.

– Nu mă puteţi ţine pentru totdeauna închisă în casa aceasta, spuse ea. Mi-aş pierde minţile.

– Există şi altă alternativă, spuse Edison pe un ton neutru.

Emma deschise un ochi.

– Şi care ar fi, dacă nu vă supăraţi?

– Pot să te ţin închisă în casa mea.

– Puţin probabil, spuse Emma deschizînd şi celălalt ochi. Doresc să păstrez ce mi-a mai rămas din reputaţie, aşa zdrenţuită şi pătată cum este.

– Are dreptate, spuse Victoria şi închise cartea cu un pocnet sec. În orice caz, eu sînt liberă să plec şi să vin, şi cred că v-aş putea fi de folos amîndurora în această mică dramă.

Emma şi Edison o privirä nedumeriţi.

– Cum? întrebă Edison.

Victoria schiţă un zîmbet fără să-şi poată ascunde licărul de nerăbdare din ochi.

– Bîrfa cutreieră prin lumea bună. Ce-ar fi să ies în după-amiaza asta şi să fac cîteva vizite? Poate aflu ceva folositor. Cine ştie? Poate Basil Ware a scăpat vreo vorbă despre intenţiile lui cuiva care nu avea nici o idee la ce se referă.

Edison şovăi, apoi dădu aprobator din cap.

– Merită să încercăm. La rîndul meu, am să dau o raită pe la cluburile unde sînt membru, poate reuşesc să culeg vreo informaţie.

– Şi eu? interveni Emma cu o grimasă de disperare.

– Tu poţi să termini scrisoarea pentru sora ta, îi răspunse Victoria ridicîndu-se vioaie în picioare. Acum vă rog să mă

scuzați. Cred că voi urca să-mi schimb rochia. În asemenea ocazii, trebuie să fii îmbrăcat adecvat.

Emma aşteptă pînă cînd uşa se închise după Victoria, apoi se întoarse spre Edison.

– Am impresia că bunicii dumneavoastră îi place această aventură.

Edison zîmbi mirat.

– Cred că ai dreptate. Uluitor!

– E evident că gustul acesta nefericit pentru aventură este o trăsătură de familie.

Draga mea Daphne,

Am veşti bune şi veşti rele. Întîi, cele bune. Se pare că actualul meu patron nu va mai avea prea multă vreme nevoie de serviciile mele...

Emma se opri brusc şi reciti rîndurile scrise. Gîndul la sfîrşitul apropiat al colaborării dintre ea şi Edison nu era deloc o veste bună, ci cît se poate de rea. Nu-i venea să se gîndească la perspectiva vieții singuratice care o aştepta.

Sfinte Dumnezeule, se îndrăgostise de el!

Destul! Trebuia să se adune, de dragul lui Daphne, dacă nu din alt motiv. Cu un gest hotărît, îşi muie tocul în cerneala neagră-albăstruie.

Am toate motivele să cred că îmi voi primi salariul în următoarele cîteva zile. Încă am dificultăți în obținerea unei referințe din partea lui, însă cred că, în cele din urmă, mi-o va da. Te rog, încearcă să rezişti încă puțin la pensionul doamnei Osgood.

Acum, despre veştile mai puţin îmbucurătoare. N-am găsit prin ziare nici o veste despre Orhideea de aur. *Se zice că s-a scufundat, dar eu nu renunţ la speranţa că se va întoarce într-o bună zi. Poate pentru că nu pot să accept cît de proastă am fost investind într-o...*

Pe alee se auzeau roţile unei trăsuri. Ascultă neliniştită, cuprinsă de o teamă inexplicabilă. Privi pendula masivă. Era aproape ora cinci. Se uită pe fereastra bibliotecii şi văzu o trăsură roşu închis, trasă de doi roibi superbi. Era trăsura de oraş a lui lady Exbridge. Victoria se întorcea de la vizitele de după-amiază.

Precis că este trăsura ei, îşi spuse Emma. Edison dăduse instrucţiuni stricte ca nici o altă trăsură să nu fie lăsată să intre pe poartă pînă se întorcea el. Chiar şi căruţa lăptarului şi careta negustorului de peşte fuseseră întoarse de la poartă. Bucătarul fusese obligat să meargă pînă la capătul străzii, ca să cumpere cele necesare pentru cina din acea seară.

Victoria avea, fără îndoială, veşti interesante. Emma încercă să răsufle uşurată, însă nu reuşi. Era ridicol! N-avea nici un motiv să fie atît de speriată. Edison îl lăsase pe unul din detectivii de pe Bow Street să supravegheze casa. Nimeni şi nimic nu putea trece de el.

Trăsura se opri în faţa intrării. Presimţirile Emmei se accentuară. Încercă să se stăpînească şi să-i mai scrie lui Daphne un rînd sau două, pînă Victoria străbătea coridorul lung ce ducea spre bibliotecă.

Apucă tocul cu mîna tremurîndă şi acesta îi scăpă dintre degete. Îşi zise că nu este deloc în apele ei. Tensiunea în care trăise în ultimele zile începea să-şi spună cuvîntul.

Victoria ar fi trebuit să se afle deja în holul de la intrare. Încordîndu-şi auzul ca să prindă salutul majordomului, Emma deschise sertarul din mijloc al biroului, cu intenţia de a lua alt toc. Îi sări în ochi cuţitaşul de argint cu care Victoria obişnuia să ascută vîrful creioanelor. Îl examină şi văzu că lama era din oţel de calitate, solid, şi fusese proaspăt ascuţită.

Din hol se auzi zvonul înăbuşit al unor voci. Cea a majordomului părea speriată.

– Sir, mă văd obligat să insist. Lady Exbridge mi-a lăsat instrucţiuni clare să nu primesc pe nimeni în casă, cu excepţia membrilor familiei şi a personalului.

– Linişteşte-te, bunul meu domn. Te asigur că miss Greyson mă va primi. Basil Ware deschise uşa bibliotecii. Nu-i aşa, miss Greyson? De altfel, lady Exbridge va fi nespus de dezamăgită dacă nu te vei alătura nouă, în trăsura ei.

– Domnule Ware.

Văzîndu-l, Emma ştiu imediat că temerile ei fuseseră întemeiate.

– Spune că vii, domnişoară Greyson, i se adresă Basil pe un ton rugător, cu ochii strălucind de răutate şi cu un zîmbet sec. E aproape ora cinci. Mergem la plimbare în parc. Viitoarea dumitale soacră consideră că este cazul să dovediţi înaltei societăţi ca aveţi acceptul ei.

– Ce dracu' vrei să spui? L-ai lăsat să intre în casă şi să o ia de aici? Edison îl buşi pe nefericitul detectiv de peretele bibliotecii. Trebuia să ai grijă de ea. Te-am *plătit* ca să o păzeşti.

Detectivul cu faţă roşcovană se numea Will. Venise din Bow Street cu recomandări impecabile, dar asta nu-l împiedica pe Edison să fie la un pas de a-l sugruma.

– Îmi pare rău, sir, spuse Will cu sinceritate. Nu e vina mea. N-aţi înţeles bine. Miss Greyson a insistat să plece cu lady Exbridge. Şi nu mi-aţi dat nici o instrucţiune cu privire la domnul Ware.

E greşeala mea, îşi spuse Edison. Cine ar fi crezut că Basil Ware va avea tupeul să sune la uşa din faţă? Asta-i Strategia evidenţei.

– Ai fi putut măcar să urmăreşti blestemata aia de trăsură, mormăi el.

– Ei, dar nu va fi prea greu de găsit. Cineva trebuie să fi observat în ce direcţie a luat-o.

– Idiotule, probabil că a abandonat trăsura mătuşii mele imediat ce s-a îndepărtat suficient de casă şi a luat o trăsură de piaţă sau un alt vehicul la fel de anonim.

– Să abandoneze o trăsură minunată ca aceea? întrebă detectivul, privindu-l pe Edison ca şi cum acestuia îi lipsea o doagă. Dar valorează o avere!

– Nu dă doi bani pe trăsura aia, şuieră Edison zguduindu-l pe Will. El o voia pe miss Greyson. Şi-acum o are, mulţumită incompetenţei tale.

Chipul lui Will se strîmbă a nedumerire.

– Ce înseamnă incompetenţă, sir, dacă nu vă supăraţi?

Edison închise ochii şi respiră adînc. Făcu un efort şi-l eliberă pe detectiv, apoi se întoarse şi ieşi. Era conştient că trebuia să-şi recapete stăpînirea de sine. Trebuia să înceapă să gîndească aidoma lui Basil Ware. Asta însemna să gîndească după regulile Vanza.

Despături mesajul care îl aştepta cînd se întorsese la reşedinţa Victoriei, şi îl reciti.

Stokes,

Sînt tefere amîndouă şi nu vor păţi nimic dacă vei lua măsuri să-mi parvină reţeta. În următoarele cîteva ore vei primi instrucţiuni cu privire la locul unde o vei aduce.

Am de-a face cu un practicant al artelor Vanza, îşi reaminti Edison în timp ce mototolea biletul . Un om care se cufundase atît de adînc în Strategia înşelătoriei, încît nu fusese remarcat ca fost membru al Societăţii Vanza. *Un om atît de pătruns de spiritul Vanza, încît credea în eficacitatea elixirului miraculos.*

Basil Ware va acţiona întotdeauna urmînd Strategiile. Toate planurile lui aveau să fie în conformitate cu preceptele acestora.

Să trimiţi un mesaj referitor la livrarea unui obiect de valoare şi să rămîi în acelaşi timp ascuns, împreună cu ostaticii pe care îi ai, nu e o sarcină prea uşoară, reflectă Edison. Cu siguranţă că îi va fi destul de greu să se descurce de la distanţă. Timpul era foarte important. O dată ce piesa începuse, Ware va încerca să grăbească cît mai mult deznodămîntul. Cu cît lucrurile tărăgănau, cu atît mai mare era riscul lui.

Prin urmare, Ware se afla undeva în Londra, cufundat probabil în Strategia tăinuirii.

Această strategie susţinea că locul cel mai bun pentru o ascunzătoare este cel considerat de adversar ca fiind cel mai puţin plauzibil, deoarece îl consideră sigur şi sub control.

– Eşti nebun, Ware, spuse Emma printre dinţi, privindu-l cu dispreţ.

Jalnica trăsură de piaţă în care călătoreau îi aşteptase pe o străduţă din apropiere. Basil trăsese perdelele cu cîteva

minute în urmă. Emma simți duhoarea inconfundabilă a Tamisei şi deduse că se aflau undeva în apropierea docurilor.

– Nu-i cazul să vorbeşti astfel, draga mea.

Basil stătea pe bancheta din fața ei. Lăsase pistolul din mînă după ce unul din oamenii lui le legase mîinile la spate Victoriei şi Emmei.

– Dacă ai fi acceptat oferta pe care ți-am făcut-o la Ware Castle, te-ai fi bucurat acum de plăcuta poziție de, să zicem, asociată a mea. În loc de asta, ai preferat să-ți încerci norocul cu Stokes.

Brusc, lui Emma îi trecu o idee prin cap.

– *Tu* l-ai omorît pe Chilton Crane, nu Miranda!

– Am supravegheat-o îndeaproape pe Miranda cît timp a stat la Ware Castle. Cînd a încercat să-l implice pe unul dintre servitori în planul ei de a-l trimite pe Chilton Crane la dumneata în cameră, mi-am dat seama ce intenții are.

– Voia să fiu găsită în pat cu Crane.

– Exact. Credea că, o dată compromisă, va putea să te manipuleze oferindu-ți o slujbă. Dar dumneata eşti o femeie extrem de hotărîtă, miss Greyson. Eram aproape sigur că vei reuşi să scapi din încurcătură.

– L-ai urmărit pe Crane pînă în camera mea, ai sesizat ocazia şi l-ai ucis, ca să fiu amenințată de pedeapsa cu spînzurătoarea, nu doar cu concedierea din cauza reputației compromise.

Basil înclină din cap.

– Sînt un Vanza. În asemenea cazuri, nu recurg la jumătăți de măsură.

– Miranda trebuie să-şi fi închipuit că l-am ucis într-adevăr pe Chilton Crane, spuse Emma.

– Probabil. Dar a rămas fără grai, ca să nu spun că şi l-a pierdut din cauza furiei, văzînd că Stokes te salvează într-o manieră atît de galantă. Şi-a închipuit imediat că şi el caută reţeta, spuse Basil cu un zîmbet pervers. Şi trebuie să mărturisesc că la concluzia asta am ajuns şi eu.

Victoria îşi ridică semeaţă capul.

– Pentru Dumnezeu, de ce să fi avut nepotul meu nevoie de o fiertură ridicolă care nu face altceva decît să te ajute să trişezi la cărţi? El poate cîştiga mai mulţi bani dintr-un singur transport naval reuşit, decît alţii care joacă luni în şir prin tripouri.

– În plus, adăugă Emma, Edison este un om de onoare. N-ar trişa niciodată la cărţi.

Basil ridică din umeri, aparent neatins de acuza subînţeleasă.

– Atunci poate creade că reţeta îl va duce la *Cartea secretelor.*

– Nu eşti interesat de carte? întrebă Emma

– Nu în mod deosebit. Nu cred că mai există. Bănuiesc că a ars în incendiul de la vila lui Farrell Blue. Şi, chiar dacă a scăpat din flăcări, nu-mi foloseşte la nimic.

– De ce spui asta?

– Acum că Blue este mort, mă îndoiesc că ar mai putea cineva să descifreze şi alte reţete. Întîmplarea face ca eu să fiu interesat doar de reţeta elixirului.

– Şi de viitoarea mea noră, spuse Victoria mohorîtă.

Emma fu uimită să se audă numită viitoare noră, dar hotărî că nu era momentul să stăruie asupra cuvintelor alese de Victoria.

Buzele lui Basil se crispară într-un surîs nervos.

– Ah, da. Mă tem că am nevoie de serviciile ei. Cel puțin pînă găsesc o altă femeie care reacționează la elixir. Din nefericire, asemenea femei nu se prea întîlnesc, după cum bine a descoperit şi Miranda. A căutat luni de zile pînă să te găsească, miss Greyson.

– Cum ai descoperit că Miranda se afla în posesia rețetei?

– Mi-am petrecut ultimii cîțiva ani în America, dar am păstrat legătura cu cîțiva din Societatea Vanza. Cînd m-am întors, am auzit şi eu zvonurile despre *Cartea secretelor.* Atunci nu le-am dat prea multă atenție, deoarece eram ocupat cu punerea în aplicare a altui plan.

– Să grăbeşti moartea mătuşii tale? spuse Emma pe un ton acuzator.

– Măi, măi, da' ştiu că ai fler, chicoti Ware. Ai perfectă dreptate. Era limpede că nu se grăbea să moară, aşa că într-o noapte am luat problema în mîini. Mai corect spus, am luat perna în mîini.

Şocată, Emma inspiră adînc.

– Sally Kent te-a văzut şi apoi a încercat să te şantajeze.

Ware înclină aprobator din cap.

– Foarte isteț din partea dumitale, miss Greyson. I-am dat prostuței nişte bani să-şi țină gura, pînă voi găsi cea mai bună modalitate să scap de ea. Apoi am avut grijă să dispară.

– De ce ai început să cauți rețeta elixirului? întrebă Emma. Tocmai intraseşi în posesia unei moşteniri.

– Din nefericire, am aflat abia după moartea bătrînei că averea Ware este în pragul falimentului, recunoscu Basil. Aveam destui bani să mențin o vreme aparențele, dar nu prea multă. Am fost obligat să iau în calcul alte posibilități.

– Bănuiesc că ai început să cauți o văduvă sau o moştenitoare bogată, spuse Victoria. Asta e calea obişnuită prin care gentilomii îşi refac situația financiară.

– S-a întîmplat să prefer o văduvă unei eventuale moştenitoare. Nu doream deloc să trec prin negocieri şi alte amănunte cu tatăl tinerei domnişoare. Adevărul despre starea reală a averii mele putea fi descoperit.

În mintea Emmei se făcu lumină.

– Ți-ai limitat cercetările la văduve, şi Miranda a fost pe lista ta.

– La început părea o partidă grozavă, aprobă Basil, dar nu aveam nici o intenție să devin victima cuiva care juca acelaşi joc ca şi mine. În consecință, am făcut o investigație discretă dar foarte amănunțită, asupra trecutului ei.

– Şi ai aflat că nu era decît o aventurieră, spuse Victoria.

– Eram gata să o elimin de pe lista mea cînd, din întîmplare, am aflat că trăise o vreme în Italia şi obişnuia să-şi servească cunoştințele de gen feminin cu un ceai ciudat. Am legat această informație de zvonurile privitoare furtul *Cărții secretelor* şi de incendiul de la vila lui Farrell şi, brusc, am avut o revelație.

– Trebuie să recunosc, a fost foarte inteligent din partea Mirandei să inventeze identitatea lui lady Ames şi să intre în cercurile cele mai elevate ale lumii bune, remarcă Victoria. Probabil că a furat nişte lucruri de valoare de la acest Farrell Blue. Destul cît să-şi acopere cheltuielile unui sezon strălucitor la Londra.

Basil schiță un zîmbet lipsit de umor.

– Dar nu pentru un al doilea, sau un al treilea. Trebuia să găsească o cale să folosească virtuțile elixirului. Am hotărît

s-o las pe ea să-şi asume riscul experimentelor. Ar fi fost mult mai dificil pentru mine, ca bărbat, să găsesc o cale de a da să bea din această poţiune unui şir nesfîrşit de femei care să nu bănuiască nimic.

Emma îşi îngustă ochii.

– Ai ucis-o pe Miranda, nu-i aşa?

– Ca să-ţi spun adevărul, nu.

– Minţi, se răsti Emma. Tu ai făcut-o.

– Recunosc că eram hotărît să scap de ea. M-am dus la ea într-o după-amiază, ştiind că le-a dat liber tuturor servitorilor. Bănuiam că începuse să intre în panică.

– Ştiai că mi-a trimis un mesaj? întrebă Emma.

– Persoana pe care am angajat-o să-i supravegheze casa m-a informat asupra acestui fapt. Mă temeam că are de gînd să-ţi spună totul, poate chiar să îţi propună să-i devii parteneră. Nu puteam să îngădui una ca asta. Dar cînd am ajuns acolo era deja moartă şi reţeta dispăruse.

– Nu înţeleg, zise Emma privindu-l nedumerită. Tu trebuie să fi fost cel care a omorît-o. Nu mai există nimeni care...

– Oh, dar mai există, miss Greyson. Logodnicul dumitale.

Emma simţi că se sufocă.

– Nu a ucis-o el pe Miranda!

– Ba, a ucis-o, răspunse Basil cu privirea aruncînd scîntei. Mai mult chiar, a găsit reţeta. Biblioteca a fost scotocită în amănunt.

Nu are nici un rost să mă cert cu el, îşi zise Emma.

– Crezi că Edison îţi va da reţeta elixirului în schimbul lui lady Exbridge şi al meu, nu-i aşa?

– Da. Sînt convins că va face asta. Spre deosebire de mine, are dezavantajul că este un om de onoare. A rămas un adevărat Vanza.

Victoria se foi, încercînd să-şi schimbe poziţia pe micul taburet de lemn.

– Sînt sigură că Edison mă va învinui fiindcă i-am permis acestui detestabil Basil Ware să te răpească.

– Ne-a răpit pe amîndouă, spuse Emma în timp ce încerca trăinicia nodurilor frînghiei care îi ţinea mîinile legate la spate. Dar aveţi dreptate, Edison nu va fi deloc bucuros. Nu-i place cînd lucrurile se desfăşoară altfel decît a prevăzut el.

Pînă la urmă, lui Ware i-a fost extrem de simplu, îşi zise ea. Le ceruse celor doi oameni ai lui să-i neutralizeze pe vizitiu şi pe valetul Victoriei cu lovituri puternice în cap, în timp ce aceştia îşi aşteptau stăpîna în faţa reşedinţei luxoase. Cînd Victoria îşi încheiase vizita, mizerabilii, îmbrăcaţi în livrelele Exbridge, o luaseră pe sus înainte să-şi dea seama ce se întîmplă.

Basil Ware îi ţinuse un pistol la tîmplă în timp ce trăsura trecea de porţile propriei sale reşedinţe. Cînd unul dintre servitori nu îl recunoscuse pe vizitiu, fusese obligată să-i spună că angajase pe altcineva.

Forţînd-o pe Victoria să-i asculte ordinele, Basil Ware n-a avut nici o dificultate să intre în casă.

Emma renunţă să se mai străduiască. Frînghia pe care o folosise unul dintre oamenii lui Ware ca să-i lege încheieturile mîinilor la spate era tare şi bine înnodată.

– Legăturile dumneavoastră sînt cumva mai lejere, doamnă?

– Da, fiindcă individul acela îngrozitor mi-a lăsat mănuşile pe mîini cînd m-a legat, spuse Victoria în timp ce încerca să şi le mişte. Nu sînt atît de strînse încît să-mi înţepenească degetele, însă nu cred că mă pot dezlega.

Emma privi în jur. Oamenii lui Ware le ţinuseră pe amîndouă sub pază pînă la căderea nopţii, într-o cameră aflată deasupra unei dughene sărăcăcioase. Apoi le duseseră cu o trăsură de piaţă aidoma oricărei alteia, la docuri. Cu puţin timp în urmă, fuseseră instalate la etajul al doilea al unui depozit, unde le lăsaseră singure.

Lăzi mari şi bidoane goale, împrăştiate prin toată încăperea, se distingeau în lumina slabă. Colaci de frînghie groasă stăteau aruncaţi pe podea, asemeni unor şerpi înspăimîntători. Totul era acoperit de un strat gros de praf. Geamurile murdare împiedicau lumina lunii să pătrundă în încăpere.

Emma nu ştia cît e ceasul. Era însă sigură că trecuseră multe ore de cînd ea şi Victoria părăsiseră reşedinţa Exbridge.

– Mă întreb de ce ne-a adus la docuri? şopti Emma, încercînd să se apropie, cu scaun cu tot, de Victoria.

– Poate pentru că are de gînd să se îmbarce imediat ce pune mîna pe reţetă. Pare convins că aceasta se află la Edison.

– Nu pot crede că Ware este convins că Edison a omorît-o pe Miranda ca să pună mîna pe o prostioară ocultă.

– Asta ridică o altă problemă, interveni Victoria. Cine a ucis-o, totuşi, pe Miranda? Ce Dumnezeu faci acolo?

– Încerc să vin în spatele dumneavoastră, ca să puteţi ajunge la buzunarul fustei mele.

– Dar ce ai în buzunar?

– Cuţitaşul pentru ascuţit creioane din sertarul biroului

dumneavoastră. Am putea să încerca să ne tăiem legăturile cu el.

– Ești fantastică! Cum Dumnezeu ți-a trecut prin cap să iei cu tine cuțitașul?

– Ideea mi-a venit brusc, cînd am auzit vocea lui Basil Ware în hol.

– Tare-aș vrea să vă găsiți locu', spuse Harry O Ureche. Mă ia cu amețeli cînd vă văd foindu-vă încolo și-ncoa' ca o fiară în cușcă așteptîndu-și prînzu'. Luați niște bere. O să vă liniștească.

Edison nu păru să-l audă. Se opri în dreptul ferestrei înguste și privi în jos, spre străduța strîmtă. El și Harry așteptau de cîteva ore în camera mică și întunecoasă aflată deasupra cîrciumii Diavolul Roșu. Abia cu un ceas în urmă, unul din oamenii lui Harry le adusese vești bune.

Cu toate acestea, Edison nu întreprinse nimic. Strategia temporizării spunea că, cu cît ești mai nerăbdător, cu atît mai mult trebuie să întîrzii înainte de a ataca. Dar el nu putea să aștepte prea mult. Mesajul lui Ware fusese foarte limpede. Rețeta trebuia lăsată pe o străduță anume, în cealaltă parte a orașului, în decurs de o oră.

Ware avea să-și pună cu siguranță oamenii să supravegheze zona, ceea ce însemna că cele două prizoniere vor fi păzite de mai puțini oameni.

– Cîți oameni vă dați cu presupusul c-ar avea cu el? întrebă Harry, dornic de conversație.

– Unul, cel mult doi. E mult prea plin de el ca să-i fie teamă de două femei, spuse Edison mohorît. Nebunul! N-are destul bun-simț să-și dea seama cu cine are de-a face, cînd e vorba de Emma și de bunica mea.

– Îs greu de stăpînit?

– Nici pe jumătate din cît îți închipui. Ăsta e unul din motivele pentru care trebuie să ajungem la ele cît timp Ware este ocupat să-și primească rețeta. Dacă așteptăm prea mult, Victoria și Emma ar putea acționa pe cont propriu.

– Io-s gata cînd ziceți. Despre mine, cu cît mai curînd, cu-atît mai bine.

Edison își scoase ceasul din buzunar și îl deschise.

– E timpul.

Harry își trînti halba pe masă și se ridică în picioare.

– Slavă Domnului. Nu vă fie cu supărare, da' nu cred că aș mai fi putut sta în camera asta cu dumneavoastră, fără să-mi pierz mințile.

Edison porni spre ușă. Își scoase pistoalele din buzunarele pardesiului și le verifică pentru ultima oară. Amîndouă erau încărcate.

29

Emma simți ultimele șuvițe de funie căzîndu-i de pe încheieturile mîinilor și fu cuprinsă de euforie.

– Ați reușit, doamnă, sînt liberă.

– Slavă Domnului. Credeam că n-o să tai niciodată funia aceea.

Emma își întinsă brațele cu grijă, apoi și le frecă energic. Simțea furnicături din cauză că stătuse legată atîta timp, dar avea să se descurce. Se întoarse rapid și luă cuțitașul în mînă.

– O să vă scap de funia asta imediat.

– Sînt sigură, spuse Victoria cu gura uscată. Dar te-ai gîndit ce vom face după aceea? Singurul mod de a ieși din această încăpere este prin ușa aceea. Vom da cu siguranță peste Ware sau oamenii lui.

– Mai există o cale de a ieși, spuse Emma, frecînd conștiincioasă cu cuțitașul funia groasă. Fereastra.

– Ai de gînd să sari de pe fereastră în stradă?

– Pe podea sînt cîțiva colaci de frînghie. Putem să-i folosim ca să coborîm pe trotuar.

– Nu sînt foarte sigură că aş reuşi o asemenea performanţă. Şi chiar dacă reuşim să coborîm amîndouă, nu uita că ne aflăm într-una din cele mai periculoase zone ale Londrei. Două femei, lîngă docuri, în toiul nopţii, pot foarte uşor să păţească ceva rău.

– Aveţi vreo altă soluţie?

– Nu, spuse Victoria. Şi, totuşi, ar fi ceva...

– Da?

– Nepotul meu e cunoscut prin părţile astea, spuse Victoria încet. Are o mulţime de afaceri pe-aici.

– Da, sigur, răspunse Emma ceva mai încrezătoare. Dacă sîntem acostate, putem să invocăm imediat numele lui. Şi pe al lui Harry O Ureche.

Victoria suspină adînc.

– Ce-o fi în capul lui Edison de intră în contact cu indivizi care poartă un asemenea nume? Doamne, dacă m-aş fi ocupat de băiatul ăsta cu ani în urmă. Spune-mi adevărul, Emma. Crezi că l-am distrus şi pe el, aşa cum l-am distrus pe Wesley?

Durerea care se ghicea în spatele acestei simple întrebări frînse inima Emmei. Îşi alese cu grijă cuvintele:

– Bunica mea a fost o femeie foarte înţeleaptă. Ea mi-a spus odată că părinţii nu pot să-şi asume nici întreaga vină, nici întregul merit pentru ceea ce devin progeniturile lor. Pînă la urmă, noi înşine trebuie să ne asumăm responsabilitatea pentru ceea ce sîntem.

– Edison a făcut asta foarte bine, nu?

– Da, spuse Emma. Foarte bine.

Zgomotul puternic al unor paşi se auzi chiar în clipa în care Emma termina de tăiat funia din jurul încheieturilor Victoriei.

– Vine cineva, şopti lady Exbridge. E foarte posibil să ne verifice legăturile, să se asigure că nu ne-am dezlegat.

Emma se răsuci pe călcîie şi ridică scaunul greu pe care stătuse pînă nu demult.

– Rămîneţi unde sînteţi, doamnă. Dacă deschide uşa, încercaţi să-i atrageţi atenţia cîteva clipe.

– Ce ai de gînd să faci?

– Nu vă fie teamă. Mă pricep foarte bine la lucruri de genul ăsta, deşi de obicei folosesc încălzitoare de pat în locul scaunelor.

Traversă grăbită încăperea. Pantofii ei micuţi făceau un zgomot abia sesizabil pe podeaua groasă din lemn. Ajunse la uşă exact în momentul în care paşii se opreau de cealaltă parte. Inspiră adînc, ridică scaunul cît putu mai sus deasupra capului şi aşteptă.

Uşa se deschise brusc. Lumina unei lumînări pîlpîi din cauza curentului.

Victoria începu să vorbească cu o voce atît de impunătoare şi de severă, de parcă şi-ar fi certat un servitor.

– Era vremea să te arăţi. Sper că ne-ai adus ceva de mîncare. Stăm aici, fără hrană şi apă, de mai multe ore.

– Mulţumeşte-te că mai trăieşti.

Bărbatul intră în cameră şi ridică lumînarea.

– Unde dracu' e cealaltă?

Emma îl lovi în cap cu toată puterea. Fără să scoată un sunet, ticălosul se prăbuşi la pămînt, cu o bufnitură puternică. Lumînarea îi sări din mînă şi se rostogoli pe podea.

Victoria sări în picioare.

– Emma, lumînarea!

– Am luat-o.

Emma se aplecă şi luă de jos lumînarea înainte să se stingă.

– Trebuie să ne grăbim. S-ar putea să vină cineva să-l caute.

Victoria apucă un colac de frînghie şi îl tîrî spre fereastră.

– Da. Însă nu ştiu dacă voi fi în stare să cobor pe frînghie.

– Vom face cîteva noduri de-a lungul ei. Mănuşile ne vor proteja mîinile. Avem doar un etaj pînă la pămînt, Victoria. Putem s-o facem. Cobor eu prima, să vă pot prinde în caz că alunecaţi.

– Foarte bine.

Victoria deschise fereastra şi aruncă jos unul din capetele frînghiei.

– Nu ne rămîne decît să încercăm. Nu văd pe nimeni jos. Bănuiesc că ăsta-i un semn bun.

– Un semn foarte bun, spuse Emma. Mă temeam că Ware a postat paznici şi jos.

Făcu două noduri mari, dar nu îndrăzni să piardă timpul ca să mai facă altele. Apoi legă capătul frînghiei de un butoi greu din metal.

Cînd termină pregătirile, îşi ridică poalele fustei, încălecă pervazul cu un picior, apucă bine frînghia cu amîndouă mîinile şi privi în jos la străduţa îngustă; distanţa era ceva mai mare decît se aşteptase.

– Ai grijă, draga mea, îi şopti Victoria cu glasul tremurînd de emoţie.

– Da, se auzi vocea şoptită a lui Edison, de undeva de deasupra capului. Ai foarte mare grijă. N-am trecut prin toate necazurile astea ca să-ţi scrînteşti tocmai acum o gleznă.

Emma abia reuşi să-şi înăbuşe ţipătul de surprindere.

Privi repede în sus. Deasupra capului ei nu era decît cerul nopții. Apoi sesiză umbra care se legăna chiar deasupra ei.

– Dumnezeule. *Edison!*

– Sssst. Du-te înapoi înăuntru. Nu are nici un rost să-ți asumi riscul dacă putem proceda și altfel.

– Da, sigur că da.

Emma trecu înapoi peste pervaz. Dacă n-ar fi știut că este acolo, i-ar fi fost imposibil să-l observe. Îmbrăcat în întregime în negru, nu era decît o formă întunecată, mascată în întuneric. Frînghia lungă pe care o folosise ca să coboare de pe acoperiș se clătina în spatele lui.

– Era și timpul să ajungeți, sir.

Edison o îmbrățișă scurt.

– Îmi cer scuze pentru întîrziere. Nu a putut fi evitată.

Victoria îl privea țintă, nevenindu-i să creadă.

– Cum ne-ai găsit?

– E o poveste lungă. Deocamdată ajunge să vă spun că unul dintre cele mai puțin practice aspecte ale căii Vanza este că, dacă cineva a studiat Strategiile și a ieșit apoi din Cerc, poate să prevadă destul de precis cum va proceda un alt practicant Vanza. Ware și-a închipuit că eu voi considera această zonă din Londra drept ultima pe care ar fi ales-o ca ascunzătoare.

Emma se încruntă.

– Ware ar fi trebuit să-și închipuie că-i puteți ghici intențiile.

– Ca măsură suplimentară de prevedere, continuă Edison, am răspîndit vestea că voi plăti o recompensă considerabilă pentru orice informație despre locul unde se află el, sau oamenii lui. În zona asta a Londrei, nimic nu are efect mai mare decît banii.

– Aşa este. Foarte inteligent din partea dumneavoastră, dacă îmi permiteţi s-o spun.

– Mulţumesc.

Edison zări în lumina lunii trupul care zăcea pe podea.

– Văd că ai recurs iar la vechile tale şmecherii, Emma.

– Victoria şi cu mine am făcut o echipă grozavă, spuse ea privind spre uşă. Mă bucur nespus să vă văd, dar cred că trebuie să plecăm imediat de-aici.

– Sînt de acord şi cred că ne va fi mai uşor să coborîm pe scări, decît pe frînghie.

Edison se îndreptă spre uşă.

– Aşteptaţi-mă aici. Lipsesc cîteva clipe.

– Edison, nu trebuie, şopti Emma.

– E-n regulă, îi răspunse el. În acest moment Ware este victima Strategiei distragerii. Nu se poate concentra concomitent la toate. Din ce am reuşit să aflu mai devreme, a lăsat numai doi oameni aici. Voi, doamnelor, aţi avut o grijă deosebită de unul. Prietenul meu Harry şi cu mine ne-am ocupat ceva mai devreme de celălalt. Restul acoliţilor lui Ware se află în partea cealaltă a oraşului, aşteptîndu-mă.

– În orice caz, şopti Victoria speriată, Ware este jos şi are o armă. O să dai peste el.

– Cred că el va da peste mine.

Edison deschise uşa şi se strecură în hol.

Emma o privi pe Victoria.

– Chiar că este cel mai dificil patron pe care l-am avut în întreaga mea carieră. Probabil că ar fi trebuit să-i cer să-mi scrie referinţele înainte de a coborî.

N-am avut niciodată încredere deplină în Strategii, gîndi Edison, dar trebuie să recunosc că cea a temporizării are o oarecare valoare datorită elementului surpriză.

Îşi scoase pistolul din curea şi pătrunse în holul întunecat. Ajunse la uşa unei încăperi luminate cu un felinar, care servea drept birou. Înăuntru, Basil se plimba agitat. În mîna dreaptă avea un pistol.

– Regret că te-am făcut să aştepţi, Ware, spuse Edison.

Basil tresări puernic şi se răsuci brusc. Dînd cu ochii de Edison, chipul lui se schimonosi de furie.

– Să te ia dracu', Stokes! Să-ţi ia dracu' ochii ăia blestemaţi.

Ware ridică pistolul şi îşi ţinti adversarul, apăsînd pe trăgaci fără să ezite. Explozia răsună asurzitor în încăperea mică.

Edison se mişcase cu cîteva fracţiuni de secundă înainte. Se strecurase pe lîngă tocul uşii şi auzise cum glonţul străpunge peretele în locul unde se aflase înainte. Apoi reapăru în cadrul uşii. Ware întinse mîna pentru a lua al doilea pistol care aştepta pregătit pe birou.

Edison fu obligat din nou să-şi schimbe poziţia. Al doilea glonţ al lui Ware muşcă din tocul uşii.

– Unde sînt oamenii mei? strigă Basil cu voce poruncitoare. *E aici,* proştilor!

Edison simţi podeaua trepidînd uşor sub picioarele lui.

Pe toţi dracii! El şi Harry calculaseră greşit. Ware mai păstrase un al treilea ticălos, ca să-şi păzească spatele.

Edison se aruncă pe podea, însă nu suficient de repede. Simţi o arsură între coaste.

– Omoară-l! urlă Ware. Asigură-te că-i mort.

Edison se răsuci pe spate şi trase în trupul masiv pe care-l întrezărea în umbră. Omul zvîcni scurt şi se prăbuşi pe scări. Pistolul îi căzu cu zgomot pe podea.

Podeaua trepidă din nou. Edison îşi dădu seama că Ware se îndreaptă spre el, în cea mai bună tradiţie a Strategiei surprizei. Conform învăţăturilor Vanza, lucrul cel mai indicat era să te rostogoleşti pe o parte şi să te foloseşti de ocazie pentru a te ridica în picioare. Edison, însă, se răsuci în partea opusă, ignorînd durerea care îl săgeta. Apucă strîns piciorul lui Ware care se îndrepta, într-un arc ucigător prin aer, spre capul lui. Smuci cu putere şi răsuci glezna din toate puterile. Ware urlă, se dezechilibră şi căzu cu zgomot pe podea.

Edison ţîşni în picioare şi porni spre prada lui.

Basil reuşise deja să se ridice în genunchi. Privea peste Edison.

– Trage, idiotule, strigă el. Trage acum!

Era un truc vechi. Probabil cel mai vechi dintre toate. Şi totuşi, Edison simţi un fior neplăcut pe şira spinării. Nu se deranjă să întoarcă capul, să vadă dacă era într-adevăr cineva cu un pistol în spatele lui, ci se lăsă uşor pe o parte şi se rostogoli în spatele unui birou.

Valuri de durere porniră din rană, răspîndindu-se prin tot trupul. Căută în buzunar al doilea pistol.

Ticălosul pe care îl rănise cu puţin timp în urmă reuşise să se ridice în picioare şi se repezi urlînd, cu un pistol în mînă.

Edison scoase imediat al doilea pistol, însă îşi dădu seama că n-avea de ce să mai tragă. Arma din mîna individului căzu. Omul îşi prinse cu mîna rana de la umăr şi privi ţintă spre Edison, clipind des.

– Uite ce m-ai făcut să fac! Te mişcaşi, pui de căţea. De ce, pui de căţea? Acu' de unde-mi mai capăt eu banii? Apoi se prăbuşi pe podea cît era de lung.

Edison se ridică în picioare, sprijinindu-se de birou. Basil

zăcea cu fața în jos, într-o baltă de sînge. Glonțul care îi fusese destinat lui îl lovise pe acesta în piept.

– *Edison*, ești teafăr?

Emma cobora în fugă scările, într-un vîrtej de jupoane și fuste. Victoria venea în spatele ei.

– Sfinte Dumnezeule, am auzit împușcături. Ware este mort?

Emma alergă spre el.

– Mi-ați spus că totul e sub control.

Edison își duse o mînă la coaste.

– Am făcut o măruntă eroare de calcul. În orice caz, greșeala a fost îndreptată.

– Doamne Sfinte, Edison! Strigătul înăbușit îi scăpase Victoriei, care îl privea țintă, cu o mînă la gît: Sîngerezi!

Emma se opri în fața lui, cu ochii măriți de spaimă. Exclamația ei îi aminti de durerea din partea stîngă. Privi în jos. Felinarul de pe birou lumina pata umedă care îi mînjea cămașa neagră. Își dădu seama că amețește. Se luptă cu senzația, apelînd la ultimele rămășițe de voință.

– Mă simt bine. Nu-i decît o zgîrietură, cred. Du-te afară și cheamă-l pe Harry. Așteaptă semnalul meu.

– Îl aduc eu. Victoria se îndreptă spre ușă, dar își întoarse din nou privirea spre nepotul ei. Edison, sîngerezi atît de tare...

– Du-te și găsește-l pe Harry, bunico, spuse el liniștit.

Victoria dispăru.

– Stai jos, Edison. Emma își ridică fusta și începu să rupă o fîșie de pînză din combinezon.

– Ți-am spus că mă simt bine, bombăni el.

– Iar eu am spus să stai jos, zise ea apropiindu-se, cu o figură hotărîtă.

Edison se aşeză pe a doua treaptă de jos a scării. Îl surprindea senzaţia de oboseală pe care o încerca.

– Bănuiesc că ţi-a fost teamă că n-am să supravieţuiesc, ca să-ţi pot scrie blestematele alea de referinţe.

Emma îndepărtă cu blîndeţe cămaşa sfîşiată de pe rană.

– Nu e asta, sir. În cursul carierei mele am întîmpinat situaţii mai dificile, însă n-am pierdut niciodată un patron. Nu intenţionez să încep chiar cu dumneavoastră.

30

Douăzeci de minute mai tîrziu, Edison se aşeza binişor pe pernele banchetei trăsurii de piaţă pe care o chemase Harry. Avusese dreptate. Rana de la coaste era superficială, însă foarte dureroasă.

Victoria se aşezase în faţa lui şi îl studia cu o privire gravă.

– Te doare rău, Edison?

Grija ei evidentă îl făcu să se simtă stînjenit.

– Suportabil, doamnă.

Nu îl supăra usturimea din zona coastelor, ci senzaţia ciudată de ameţeală care îl încerca. Strînse din dinţi şi îşi jură că nu se va face de ruşine leşinînd.

Emma se urcă în trăsură în urma Victoriei şi se aşeză lîngă el. Harry O Ureche sări pe capră, lîngă vizitiu, şi vehiculul se puse în mişcare.

– Nu mai sîngerează deloc, spuse Emma. Îţi vom da nişte laudanum imediat ce ajungem acasă.

– Poţi să uiţi de mizeria aia de laudanum. În astfel de cazuri, prefer nişte brandy.

Edison își ținu respirația și luptă cu răul stîrnit de legănarea trăsurii.

– Ce o să se întîmple cu ticăloșii aceia pe care i-am lăsat la depozit? întrebă Victoria. Cu excepția lui Basil Ware, toți trăiesc.

– Mai devreme sau mai tîrziu se vor elibera. Cînd o vor face, vor dispărea din nou prin canale. Edison avea senzația că este prins într-un vîrtej. Începea să-i fie greu să gîndească.

– Ar fi trebuit să aducem un judecător să-i aresteze, spuse Victoria.

Edison inspiră adînc, luptînd cu întunericul ce amenința să-i copleșească creierul.

– Nu-mi pasă ce se întîmplă cu ei. Ware e mort. Doar asta contează.

– Apropo de Basil Ware, spuse Emma. Bunica dumneavoastră și cu mine avem o mulțime să vă povestim. Ne-a dat destule detalii ale planului său. L-a ucis pe farmacist ca să acopere urmele Mirandei, dar pretinde că n-a omorît-o el. Eu nu l-am crezut, dar mi s-a părut ciudat să mintă în legătură cu o crimă și să le mărturisescă pe celelalte.

– Și eu îl cred.

Edison închise ochii și se sprijini de pernele trăsurii. Avea impresia că nu va mai rezista multă vreme. Amețeala părea că pusese stăpînire pe el.

– Cum adică, îl crezi? întrebă Victoria. De ce n-ar fi mințit...

– Sfinte Dumnezeule! izbucni Emma. Priviți!

– La ce? se miră Victoria.

Edison nu reușea să-și deschidă ochii.

– Nava aceea. A doua legată la chei.

Edison o auzi foindu-se pe scaun. Următoarele ei cuvinte sunară înnăbuşit, ca şi cum şi-ar fi scos capul pe geam.

– Este *Orhideea de aur!* spuse ea cu glasul tremurînd de fericire. Nu-mi vine să cred. O vedeţi?

– Da, da, se răsti Victoria. Se luminează de ziuă. E lumină destulă să pot citi numele navei. *Orhideea de aur.* Şi ce-i cu asta?

– Opreşte trăsura, îi strigă Emma vizitiului. Vreau să mă uit mai de-aproape.

Edison gemu.

– E doar un vapor, Emma. Dacă nu te superi, mi-ar prinde tare bine nişte brandy.

– Da, sigur. Îmi pare rău. Unde mi-a fost capul? Harry, spune-i vizitiului să meargă mai departe, spre reşedinţa lui lady Exbridge.

– Cum porunciţi, don'şoară, strigă Harry vesel.

– O să mă întorc dimineaţă, să mă uit mai bine, spuse Emma reaşezîndu-se pe banchetă. Ştiam eu că se întoarce. Am ştiut-o tot timpul.

– De ce Dumnezeu îşi pasă atît de nava asta? întrebă Victoria.

– Nava asta, explică Emma, este afurisitul de vas în care am investit toţi banii care ne-au rămas surorii mele şi mie după ce am vîndut casa din Devon. Vedeţi, lady Exbridge? *Orhideea de aur* a ajuns acasă teafără. Pînă la urmă nu s-a scufundat. Acum sînt bogată.

– Bogată? repetă Vicotira.

– Ei bine, poate nu atît de bogată ca Edison sau ca dumneavoastră. Dar pot să vă spun un lucru, doamnă, n-o să mai fiu obligată să lucrez ca domnişoară de companie. Vom

avea destui bani ca să aducem o duzină de pețitori la picioarele lui Daphne. Va putea să-și aleagă soțul după bunul ei plac, să se mărite cu acela pe care-l va iubi. Şi nu va trebui niciodată să se angajeze ca guvernantă sau însoțitoare plătită.

Entuziasmul Emmei clipocea ca o şampanie de bună calitate.

– Nemaipomenit, murmură Victoria.

Edison se mişcă, dar nu deschise ochii.

– Cred că lady Mayfield trebuie să-ți fi pomenit că şi eu aveam în vedere o partidă bună în acest sezon.

– Ce tot spune acolo?

Îngrijorarea răzbătea limpede din întrebarea Victoriei.

Emma puse mîna pe fruntea lui Edison.

– Poate că are halucinații. Durerea şi şocul acestei seri plină de evenimente i-ar fi putut afecta creierul.

– Acum, că eşti bogată, şi că oricum am făcut deja tîrgul... Edison se opri ca să-şi adune puterile. Îi făcea foarte bine mîna răcoroasă a Emmei pe frunte, dar tot nu putea să-şi deschidă ochii. Nu văd nici un motiv pentru care nu ne-am putea căsători acum...

– Aiurează, fără îndoială, şopti Emma. Se simte mai rău decît îmi închipuiam. Va trebui să trimitem după doctor cînd ajungem acasă.

Edison se gîndi că vocea ei exprima mult mai multă teamă decît în noaptea cînd credea că va fi acuzată de uciderea lui Chilton Crane.

– Nu-i frumos să te cerți cu un om care are halucinații, spuse el. Te măriți cu mine?

– Chiar aşa, interveni Victoria. Nu te certa cu el, Emma. Nici nu vreau să mă gîndesc ce efect ar putea avea asta asupra

lui, în starea în care se află. Nu vrem să devină mai agitat. Poți foarte bine să-i spui că te măriți cu el.

Urmă o tăcere scurtă, pe care Edison o resimți ca pe o eternitate. Cînd văzu că nu se întîmplă nimic, își duse mîna la rană și gemu.

– Foarte bine, spuse Emma repede. Mă mărit cu dumneavoastră.

– Îşi mulțumesc, iubita mea. Mă simt onorat, spuse el şi alunecă din nou în abisul întunecat. Vocile şoptite ale celor două femei răzbăteau uneori ca prin ceață, pînă la el.

– Mă îndoiesc că-şi va aminti ceva mîine dimineață, spuse Emma.

– În locul tău, n-aş fi chiar atît de sigură, murmură Victoria.

– Oricum ar fi, doamnă, vă rog să-mi promiteți că nu veți lua asupra dumneavoastră sarcina de a-i aminti despre cererea în căsătorie din seara asta.

– De ce nu?

– Fiindcă s-ar simți obligat să meargă pînă la capăt, şopti Emma cu o disperare ciudată în glas. Nu vreau în nici un caz să se căsătorească cu mine din obligație.

– Ar fi trebuit să se însoare demult, replică Victoria. Eu cred că o va face, miss Greyson.

– Promiteți-mi că nu-i veți spune nimic despre asta, lady Exbridge.

– Foarte bine, suspină Victoria. N-am să scot o vorbă. Dar mă îndoiesc că asta va schimba ceva.

– Prostii. Cînd se va trezi, va fi uitat deja întreaga poveste.

În nici un caz, zise Edison în gînd, luptîndu-se cu leşinul.

– Mă întreb dacă nu cumva faptul că am pomenit de nava aia blestemată i-a provocat halucinații, șopti Emma.

– Probabil, pentru că este proprietarul acelei nave blestemate, preciză Victoria.

Se trezi în clipa în care Emma îi turnă brandy pe rană.

– Pentru Dumnezeu, nu risipi bunătatea aia de băutură pentru gaura asta blestemată. Dă-mi să beau puțin, spuse el întinzînd mîna după sticlă.

Emma îl lăsă să tragă o înghițitură, după care îi luă sticla.

– Culcați-vă la loc.

Edison se lăsă pe perne și își acoperi ochii cu mîna.

– Să știi că n-am să uit.

– Mai aiurați încă, murmură Emma în timp ce înfășura la loc bandajul. Aveți puțină febră, dar rana e curată și-o să se vindece frumos.

– În cazul în care ar exista posibilitatea să fiu lucid, promite-mi că vei fi tot aici cînd mă trezesc.

Emma încercă să alunge durerea care îi aducea lacrimi în ochi.

– Voi fi aici.

Edison șovăi, căutîndu-i mîna. Emma i-o dădu. O strînse tare, de parcă s-ar fi temut că o să dispară.

Așteptă pînă cînd fu convinsă că a adormit.

– Te iubesc, Edison, șopti ea.

Nu primi nici un răspuns. Ceea ce era foarte firesc. În definitiv, Edison dormea.

Foșnetul cuverturilor date deoparte și o înjurătură scurtă, înăbușită, o treziră cu puțin înainte de amiază. Deschise

ochii. Camera era luminată generos de soare. Se simțea amorțită şi avea junghiuri. Îşi petrecuse ultimele ore ghemuită într-un fotoliu.

Edison stătea pe marginea patului, studiind-o cu acea privire enigmatică şi ciudată. Îşi ținea o mînă la coastele bandajate, dar culoarea îi revenise în obraji. Ochii îi erau la fel de limpezi şi pătrunzători ca întotdeauna. Era gol pînă la mijloc. Cearşaful îi alunecase spre coapse.

Emma simți că roşeşte şi că i se înfierbîntă obrajii. Îşi drese vocea, încurcată, înainte de a vorbi.

– Cum vă simțiți, sir?

– Înțepenit, răspunse el cu un zîmbet slab. Altfel destul de bine, mulțumesc.

– Minunat.

Se ridică vioaie din fotoliu şi încercă să nu scîncească atunci cînd picioarele amorțite fură gata să cedeze sub greutatea ei.

– Sun să vă aducă nişte ceai şi pîine prăjită.

– Ai stat aici, în fotoliul ăsta, de cînd am ajuns acasă?

Emma se privi stînjenită în oglindă şi gemu cînd îşi văzu rochia şifonată şi părul în dezordine.

– Se cam vede, nu-i aşa?

– Ştiu că te-am făcut să-mi promiți că vei fi aici cînd mă trezesc, dar asta nu însemna că trebuia să dormi în fotoliu. Aş fi fost foarte mulțumit să te ştiu pe undeva, prin casă.

Deschise gura, dar nu reuşi să-şi găsească cuvintele. Se strădui să se adune şi încercă din nou.

– Ceaiul şi pîinea prăjită, reuşi să îngaime. Trebuie să vă fie foame.

Edison o privi drept în ochi.

– Astă-noapte n-am aiurat, Emma. Şi n-am uitat absolut nimic. Mi-ai promis că te căsătoreşti cu mine.

– De ce?! întrebă ea disperată.

Îl văzu pentru prima oară absolut dezorientat.

– De ce?

– Da, de ce?

Deschise braţele a neputinţă şi începu să se plimbe agitată în faţa patului.

– Am înţeles că aţi spus că vreţi să vă căsătoriţi cu mine, dar trebuie să ştiţi că am dreptul să ştiu *de ce* vreţi să mă luaţi de soţie.

– Ah.

– Vă simţiţi cumva obligat să faceţi asta? întrebă ea privindu-l cu ochi strălucitori. Fiindcă, dacă aşa stau lucrurile, vă asigur că nu e necesar. Acum că nava în care am investit s-a întors, nu mai am dificultăţi de ordin financiar.

– Da, nu mai ai, aprobă el.

– Şi reputaţia mea nu contează prea mult, fiindcă nu am de gînd să continuu să frecventez înalta societate. Lady Exbridge a avut bunătatea să-mi propună să o finanţeze pe Daphne pentru un sezon la Londra, însă eu voi rămîne în umbră, aşa că toată lumea va uita de scurta mea carieră de logodnică şi posibilă criminală.

– Bunica mea te-a asigurat că asemenea stigmate minore pot fi ascunse foarte frumos sub covor, nu-i aşa?

Emma se opri în capătul opus al încăperii.

– Tocmai! Deci, nu e nevoie să vă simţiţi obligat să vă căsătoriţi cu mine din cauza onoarei sau a confortului dumneavoastră sufletesc.

– Ei bine, asta reduce simţitor posibilităţile.

– Ce vreți să spuneți?

– Se pare că nu mai există decît un singur motiv pentru care doresc să mă însor, zise el zîmbind.

– Dacă încercați să mă convingeți că aveți nevoie de partea mea din încărcătura *Orhideei de aur*, vă pierdeți timpul. Oricîți bani mi-ar reveni, aceştia n-ar fi decît o firimitură pentru un om atît de bogat ca dumneavoastră.

– Te iubesc.

Emma îl privi uluită.

– *Edison.*

– Sper din toată inima că sentimentul este reciproc.

– *Edison!*

– Chiar înainte să adorm a doua oară, aş fi putut să jur că te-am auzit spunîndu-mi ceva care *putea* să însemne că mă iubeşti. Sau aveam din nou halucinații?

– Nu. Emma alergă spre el. Nu ați avut halucinații.

Îl îmbrățişă şi îl strînse cu toată puterea.

– Edison, te iubesc atît de mult că mă doare.

El îşi ținu respirația.

– Da, articulă el cu greutate. Doare.

– Sfinte Dumnezeule, rana! Îmi pare atît de rău!

Se dădu înapoi, îngrozită de ce făcuse. Edison îi zîmbi.

– Mie nu. A meritat. Acum nu mai sînt obligat să scriu referințele alea blestemate.

Căpitanul navei *Orhideea de aur* sosi cu raportul în dimineața următoare. Emma fu obligată să îşi stăpînească nerăbdarea în bibliotecă, alături de Victoria, în timp ce cei doi bărbați discutau în dormitorul lui Edison.

– Am de gînd să-i spun prin ce iad am trecut din cauza lui, izbucni ea în timp ce turna ceaiul.

– Priveşte partea pozitivă, draga mea, îi spuse Victoria examinînd-o peste ramele ochelarior de lectură. Dacă n-ar fi avut căpitanul Frye probleme pe mare, nu l-ai fi întîlnit pe Edison.

– Considerați într-adevăr că acesta este un aspect pozitiv, doamnă?

– Fii liniştită, spuse Victoria pe un ton scăzut, nu mi s-a întîmplat nimic atît de pozitiv de multă vreme.

Pe Emma o cuprinse un val de căldură.

– Sînt foarte bucuroasă că dumneavoastră şi Edison aţi devenit mai apropiaţi în ultimele zile, doamnă.

– Chiar aşa, se auzi glasul lui Edison din uşă. Eu spun mereu că nimic nu poate strînge mai mult legăturile într-o familie ca o mică hoţie, o crimă şi o răpire.

Emma sări în picioare.

– Nu aveați voie să vă ridicați din pat, sir.

– Linişteşte-te, draga mea. Mă simt minunat. Sau aproape, adăugă el după ce-şi înăbuşise un mic geamăt.

Proaspăt bărbierit, cu o cămaşă impecabilă care-i acoperea coastele bandajate, cu cizmele lustruite oglindă, Edison arăta la fel de elegant ca întotdeauna. Chiar că e nedrept, îşi spuse Emma. Dacă l-ar vedea cineva, ar crede că nu făcuse altceva în ultimele două zile decît să se ducă pînă la clubul lui din strada St. James.

– Ei, spuse ea pe un ton arțăgos, ce a avut de spus căpitanul Frye în apărarea lui?

– Nava a fost deviată mult de la curs, a staționat mai multe zile, şi apoi a trebuit să facă o escală neprogramată, pentru a se aproviziona.

Emma îşi încrucişă brațele la piept.

– Tare mi-ar plăcea să-i spun vreo două vorbe căpitanului. Omul ăsta mi-a provocat o mulţime de necazuri.

Edison luă ceaşca cu ceai oferită de Victoria.

– Frye m-a asigurat că valoarea încărcăturii navei va fi mai mult decît suficientă ca să despăgubească investitorii pentru orice inconvenient ar fi avut. De fapt, a depăşit chiar şi aşteptările mele.

Emma îşi spuse că, în definitiv, n-ar trebui să-i poarte ranchiună lui Frye.

– Asta-i o veste minunată. Trebuie să-i scriu imediat surorii mele.

– Abia aştept să o cunosc, spuse Edison.

– Şi eu la fel, murmură Victoria. Va fi foarte plăcut să păstoresc o tînără domnişoară în timpul primului ei sezon. O experienţă nouă pentru mine.

Edison ridică din sprîncene.

– Dacă Daphne seamănă cîtuşi de puţin cu Emma, sînt sigur că experienţa se va dovedi memorabilă. Şi acum, dacă-mi permiteţi, trebuie să plec, spuse punînd pe măsuţă ceaşca de ceai.

– Ce tot spui? întrebă Victoria pe un ton răstit. Doar n-ai de gînd să te apuci din nou de treburile tale obişnuite. Trebuie să te odihneşti.

Edison îi înfruntă privirea. Amabilitatea lui se transformase într-o atitudine inflexibilă.

– Mă odihnesc după ce voi dezlega problema cărţii furate.

– Să o dezlegi? întrebă Emma nedumerită. A, da. Spuneai că Basil Ware nu minţea cînd susţinea că nu a ucis-o el pe Miranda.

– Da, răspunse Edison în timp ce se îndrepta spre uşă. Pînă cînd nu limpezim acest aspect, nu putea abandona cercetările.

Emma intui unde se ducea.

– Aşteaptă, vin şi eu cu tine, zise ea.

Edison se opri în uşă.

– Nu.

– Am fost la fel de implicată ca şi tine în povestea asta. Insist să o văd încheiată.

Edison cîntări situaţia şi în cele din urmă, înclină din cap.

– Ai acest drept, admise el.

Victoria se uita de la unul la altul.

– Ce se petrece aici? Pe cine mergeţi să vedeţi?

– Pe omul care a ucis-o pe lady Ames, răspunse Edison. Şi care a provocat moartea mai multor persoane implicate în această afacere.

31

Iertați-mă că nu mă ridic, miss Greyson. Ignatius Lorring rămase în fotoliu şi înclină capul de o manieră care îi trăda fragilitatea fizică. Nu e una din zilele mele cele mai bune. În orice caz, îmi face o mare plăcere să te cunosc. Am fost întotdeauna curios să văd ce fel de femeie îşi va alege Edison ca soție atunci cînd va veni vremea.

– Sir.

În ciuda a tot ceea ce ea şi Edison bănuiau despre acest om, Emma cedă obişnuinței şi făcu o mică reverență. Crezuse că este pregătită pentru această întîlnire, dar fu adînc impresionată la vederea bătrînului atît de bolnav. Edison are dreptate, îşi spuse ea. Lui Ignatius nu i-au mai rămas multe zile de trăit. Era atît de palid, încît părea aproape transparent.

Ignatius îi zîmbi trist.

– Da, draga mea. Sînt, într-adevăr, pe moarte. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător pentru faptul că am avut o viață lungă şi plină de neprevăzut. Şi, totuşi, nu pot accepta iminența intrării mele în eternitate.

Edison se opri în fața focului aprins în cămin.

– Din cauza asta ați depus atîtea eforturi ca să obțineți *Cartea secretelor?* Sperați să găsiți în manuscrisul acela blestemat rețeta vreunui elixir magic care să vă prelungească viața?

Ignatius se foi în fotoliu şi contemplă rafturile cu cărți ce se reflectau în pereții acoperiți de oglinzi.

– Deci, ți-ai dat seama, pînă la urmă? Mi-am închipuit că aşa este, cînd a venit majordomul meu să-mi anunțe vizita ta. Ca să-ți răspund la întrebare: eu, asemeni multor membri ai Societății Vanza, sînt convins că misterele ştiințelor oculte nu sînt de natură magică, ci se bazează pe o ştiință diferită de cea practicată de noi astăzi.

– Trebuia să vă fi dat seama că, mai devreme sau mai tîrziu, voi ghici că sînteți implicat profund în Strategia distragerii.

– Exact. Ştiam că e doar o chestiune de timp pînă vei reuşi să înțelegi că eu eram creierul întregii afaceri. Spune-mi, totuşi, ce m-a dat de gol?

– Lumînările, răspunse Edison. Ware nu era genul de om care să-şi piardă timpul cu antrenarea unui învățăcel. Presupunînd, totuşi, că ar fi avut unul, nu i-ar fi dat în nici un caz lumînări de meditație colorate şi parfumate la fel cu ale lui. Ar fi riscat prea mult. În definitiv, folosea Strategia ascunzătorii. Ştia prea bine că un alt practicant Vanza ar fi făcut legătura între el şi Stoner.

– *Ca să cunoşti maestrul, uită-te la lumînările învățăcelului*, aprobă Ignatius.

– Cineva i-a dat totuşi lumînările lui Stoner şi a pus rămăşițele unora identice în biroul lui Ware, spuse Edison privindu-l țintă. Numai cineva care ştia că îl bănuiam deja pe Ware m-ar fi împins pe o asemenea pistă.

– Mi-am făcut griji din cauza lumînărilor, dar speram să cîştig astfel timp suficient pentru a pune mîna pe carte.

– Credeţi că aţi fi putut descifra reţetele din *Cartea secretelor?*

– Oh, sigur că da, îl fulgeră Ignatius cu privirea încărcată de un ironie. Dacă Farrell Blue a găsit cheia descifrării reţetelor, aş fi reuşit şi eu. Sînt mult mai profund iniţiat în cultura Vanza decît a fost el.

– De ce m-aţi implicat de la bun început în căutarea cărţii?

Gura lui Ignatius se crispă într-o grimasă amară.

– A fost un mare risc. Dar erai ultima mea speranţă de a o găsi. Ai fost cel mai bun discipol pe care l-am avut vreodată. Ştiam de ce eşti în stare, chiar mai bine decît tine. Dar mai ştiam şi cît de periculos poţi fi. Oricum, a meritat să încerc. Vezi tu, nu mai aveam nimic de pierdut.

– Dumneavoastră aţi plănuit întreaga afacere, spuse Edison privindu-l atent. Aţi aranjat furtul cărţii din templu, însă cel pe care l-aţi angajat să facă asta v-a trădat.

– Exact. Ticălosul i-a vîndut cartea lui Farrell Blue. Oamenii mei îi dăduseră deja de urmă, însă atunci cînd au ajuns la Roma, Blue era mort, vila lui mistuită de flăcări şi nici urmă de carte.

– E foarte posibil să fi ars.

Ignatius îşi strînse într-un pumn tremurător degetele palide.

– Nu pot să-mi permit să cred asta. Ar însemna să abandonez orice speranţă.

– Aţi cules zvonuri de prin Roma şi aţi ajuns la concluzia că cel puţin una dintre reţete fusese descifrată.

– Servitorii vorbesc. Dar asta e tot ce aveam. Am tras

concluzia că incendiul nu fusese un accident. Mi-am închipuit că fusese provocat ca să ascundă urmele uciderii lui Blue şi ale furtului cărţii, sau cel puţin al reţetei.

Ignatius se opri, tăcu o vreme dus pe gînduri şi continuă ridicînd uşor din umerii săi descărnaţi:

– Din păcate, puterile îmi scădeau cu fiecare zi care trecea. Aveam nevoie de ajutorul cuiva suficient de inteligent şi de obiectiv ca să continue cercetările în folosul meu. Faptul că te-am implicat pe tine, Edison, a fost un risc asumat. Ajunsesem la disperare.

– De ce aţi ucis-o pe lady Ames? întrebă Emma.

– Începusem să intru în criză de timp. Edison îmi spusese că reţeta se afla la ea, dar că preferă să aplice Strategia răbdării. Din nefericire, era un lux pe care nu mi-l puteam permite. Eram sigur că are şi cartea sau că măcar ştie unde se află. M-am dus la ea imediat ce ţi-a trimis dumitale mesajul acela.

Edison îl privi cercetător.

– V-a deschis uşa? Dumneavoastră, unui străin?

În ochii decoloraţi ai lui Ignatius apăru o licărire slabă.

– Nu mi-am pierdut complet îndemînarea. Te asigur că micuţa aventurieră nici nu m-a auzit intrînd în casă. Nu şi-a dat seama de prezenţa mea decît atunci cînd i-am ieşit în faţă şi i-am cerut să-mi dea reţeta şi cartea.

Edison îşi aţinti din nou privirile în flăcări.

– V-a dat reţeta, însă nu v-a putut da cartea, fiindcă nu o avea.

– Mi-a spus că arsese în camera de lucru a lui Farrell Blue, dar n-am crezut-o. Am ştiut că minte. *Trebuia* să mintă!

Mînia aduse o urmă de culoare în obrajii palizi ai lui Ignatius, care nu dură mult. Trupul lui fragil fu cuprins de spasme. Icni, şi fu curpins de o criză cumplită de tuse.

Emma observă că Edison tresare, dar nu-şi părăseşte locul din faţa căminului.

Criza epuizantă trecu în cele din urmă. Ignatius scoase din buzunarul halatului o batistă albă ca zăpada şi îşi şterse gura cu ea.

– Eram atît de sigur că minte... repetă el cu obstinaţie. Recunosc că mi-am pierdut oarecum stăpînirea văzînd că refuză să-mi dea cartea.

– Orbit de frustrare şi mînie, aţi împuşcat-o, spuse Edison. Apoi aţi întors biblioteca cu susul în jos, sperînd să găsiţi cartea aceea blestemată.

– Da, suspină Ignatius. Biblioteca şi dormitorul ei. Căutările mi-am fost însă întrerupte de sosirea lui Basil Ware. Am luat reţeta elixirului şi m-am retras în grădină, ca să-l pot ţine sub observaţie. Ware n-a stat prea mult înăuntru. Cînd am văzut că iese fără să dea alarma, mi-am dat seama că avea şi el propriul joc.

– Trebuia să fi ştiut că Ware caută şi el reţeta, izbucni Emma indignată. Cu toate acestea, nu l-aţi avertizat pe Edison.

– Lucrurile deveniseră deja destul de complicate, recunoscu bătrînul. Edison aflase că există un fals maestru implicat în afacere.

– Dumneavoastră, spuse Edison pe un ton neutru.

– Da, eu. Am aflat cu uşurare că tînărul meu învăţăcel, John Stoner, nu m-a trădat. În orice caz, m-am gîndit că îţi va abate o vreme atenţia în altă parte, Edison.

– Aţi luat rămăşiţe ale lumînărilor de meditaţie pe care le-aţi confecţionat pentru John Stoner şi le-aţi dus acasă la Ware. Le-aţi pus în biroul lui, ca să le pot găsi, spuse Edison.

– Speram să te mai încurc măcar pentru o vreme.

– Lumînările lui Stoner nu aveau aceeaşi culoare şi

mireasmă cu cele pe care le-ați confecționat pentru mine. Cînd ați schimbat formula?

– Cînd am început să explorez secretele cele mai întunecate ale căii Vanza, răspunse Ignatius cu gura crispată. Voiam lumînări noi, ca să-mi lumineze noua cale.

– De ce ați furat totuşi rețeta elixirului de la Miranda? întrebă Emma. Chiar dacă ar fi avut efect, nu era genul de poțiune care să vă poată ajuta.

– Ai perfectă dreptate, draga mea domnişoară Greyson. Ultimul lucru de care am nevoie în situația mea sînt banii. Am luat rețeta cu mine în speranța că-l voi putea ademeni să iasă din ascunzătoare pe cel care avea *Cartea secretelor*. În definitiv, dacă volumul exista pe undeva, prin lume, cel care îl posedă întîmpină fără îndoială mari dificultăți în descifrarea lui.

– Credeați că îl veți putea convinge pe eventualul posesor că aveți cheia descifrării rețetelor? întrebă Emma încruntată.

– Merita să încerc, recunoscu Ignatius, lăsîndu-şi capul pe spate şi închizînd ochii din cauza durerilor insuportabile. Dar se pare că timpul meu s-a scurs deja.

– Unde este rețeta? întrebă Edison.

– Aici.

Ignatius deschise ochii şi se ridică greoi. Deschise un caiet cu coperte din piele aflat pe o măsuță din apropierea fotoliului său şi scoase din el o foaie de hîrtie.

– Ia-o. E limpede că mie nu-mi mai este de nici un folos.

Edison îi luă hîrtia din mînă. Citi atent cele scrise pe ea, apoi clătină din cap cu regret.

– Numai aiureli fără sens, spuse el. Ignatius, nu sînteți

dumneavoastră înşivă în ultima vreme, altfel v-aţi fi dat seama că întregul dumneavoastră plan este inutil. Nu există nimic de valoare în *Cartea secretelor*. E doar o curiozitate istorică, nimic mai mult.

– Nu fi prea sigur de asta, Edison, şopti Ignatius sprijinindu-şi din nou capul de speteaza fotoliului şi închizînd ochii. Cele mai mari secrete Vanza au fost consemnate în ea de generaţii întregi. Cine ştie ce conţine?

Urmă un lung răstimp de tăcere. După o vreme, Edison îşi părăsi locul de lîngă cămin şi veni lîngă Emma.

– Vino, spuse el. E timpul să plecăm.

– Apropo, murmură Ignatius din fotoliul său, ce ai făcut cu tînărul şi nerăbdătorul meu acolit?

– Cu John Stoner? L-am îmbarcat pe o navă cu destinaţia Vanzagara. Acolo va putea să înveţe adevărata cale Vanza.

– Mă bucur că nu l-ai omorît, spuse Ignatius cu un zîmbet stins. Îmi amintea de tine cînd aveai aceeaşi vîrstă cu el.

Edison o luă pe Emma de braţ.

– Am primit răspunsurile pe care le doream. Afacerea este încheiată.

– Ce înseamnă asta? întrebă Ignatius fără să deschidă ochii. Doar nu vrei să mă laşi să scap fără a fi acuzat de crimă. Unde ţi-e simţul dreptăţii, omule?

– Sînteţi un maestru Vanza, spuse Edison calm. Şi sînteţi pe moarte. Dreptatea se va înfăptui şi fără ajutorul meu.

Ignatius tăcu. Stătea cu ochii închişi. Pînă şi pieptul părea că încetase să i se mai mişte în ritmul respiraţiei.

Edison o conduse pe Emma spre uşă. Înainte de a părăsi încăperea, mai privi o dată în urmă. Ignatius tocmai arunca

în foc foaia de hîrtie pe care era scrisă rețeta elixirului. Flăcările o mistuiră în cîteva clipe.

În ziua următoare, cînd primi vestea că Ignatius Lorring își luase viața trăgîndu-și un glonț în cap, Edison se afla în camera lui de lucru. Citi biletul de două ori, apoi îl împături cu mișcări lente.

După o vreme, cobori în seră. Tocmai replanta o orhidee aurie cînd Emma dădu năvală pe ușă.

– Edison, am venit cît de repede am putut. Ce s-a întîmplat?

O privi în timp ce se îndrepta grăbită spre el. Era roșie la față și abia mai respira. Buclele roșcate îi scăpaseră din nou de sub bonetă. Nu mai pierduse vremea să-și aranjaze pieptănătura, sau să-și pună o pălărie. Pantofii moi cu care era încălțată erau din cei pe care doamnele îi purtau în casă.

– Arăți ca și cum ai fi alergat tot drumul de la fortăreață pînă aici, îi spuse Edison.

– Nu chiar, răspunse ea oprindu-se în fața lui. Am luat o trăsură de piață.

– Înțeleg.

Ridică mîna s-o mîngîie pe obraz, dar își dădu seama în ultimul moment că are noroi pe degete.

– Ce te face să crezi că s-a întîmplat ceva?

– Doar o presimțire, răspunse ea scrutîndu-i chipul. Ce s-a întîmplat, Edison?

– Lorring și-a tras un glonț în cap în după-amiaza asta.

Emma nu spuse nimic; îi înlănțui mijlocul cu brațele și își culcă capul pe pieptul lui. Edison simți cum durerea din adîncul lui se potolește. O lipi de el ca să-i poată simți căldura trupului.

Rămaseră nemișcați, în mijlocul serei, încă multă vreme.

32

Nunta a fost evenimentul cel mai de seamă al verii. Lady Exbridge insistase să invite *cît mai mulți* oameni. Nici nu era prea greu, fiindcă toată lumea bună aștepta *cu nerăbdare să fie martoră la încheierea în cadru* oficial a celei mai șocante logodne a sezonului. Invitațiille pentru fastuosul dineu de după cununie erau vînate cu înverșunare.

Emma străbătu intervalul lung dintre strane îmbrăcată în alb și auriu, cu o cununiță de orhidee prinsă în păr. Întîlni privirea surorii ei și clipi emoționată. Daphne îi răspunse cu un zîmbet de îmbărbătare.

Chipul radios al miresei spunea cît era de fericită. Sora ei mai mică se avîntase în viața Londrei cu un entuziasm exuberant. Se dovedise mult mai interesată de muzeele, teatrele și petrecerile marelui oraș decît fusese Emma în sezonul care tocmai se încheia. Fortăreața devenise un cămin plin de căldură, lumină și agitație. Victoria superviza entuziasmată pregătirile pentru fiecare ieșire în lume a tinerei Daphne.

Edison suportase cu stoicism preparativele de nuntă. „Ar fi fost mult mai practic dacă ne-am fi căsătorit cu dispense speciale, fără atîta agitație", spusese el, exasperat, în cîteva rînduri.

Emma știa că tolerase tot acel haos plin de voioșie de dragul Victoriei, care strălucea de mulțumire și se bucura din nou de viață din plin.

Edison se întoarse și o privi pe Emma înaintînd spre el. Fericita mireasă nu mai avu nevoie de intuiția ei proverbială pentru a ști cît de mult e iubită. Îi zîmbi radioasă și i se alătură în fața altarului.

Cuvintele ceremoniei religioase le pătrundeau în suflete. Și ea știu, fără umbră de îndoială, că ele aveau să-i țină uniți de-a lungul anilor care urmau, pînă la sfîrșitul vieții.

Te iau de soț...

Mult mai tîrziu, noaptea, Edison se foi lîngă ea în patul nupțial, argintat de lumina lunii.

– Vă sînt nespus de recunoscător că m-ați angajat în acest post, doamnă, spuse el cu o umilință ghidușă. Știu că nu am experiență ca soț, însă vreau să vă asigur că mă voi strădui să vă ofer toată satisfacția.

Emma zîmbi visătoare.

– Fiți liniștit, sir, îmi oferiți satisfacție *deplină*.

– Dacă îmi cereți referințe, mă tem că nu le posed.

Iubirea împărtășită înflori în hohote de rîs. Emma se ridică într-un cot și își cuibări capul la pieptul larg al soțului ei. Îl privi adînc în ochii strălucitori.

– Dacă voi avea nevoie de referinţele dumneavoastră, sir, le voi scrie eu însămi. Mă pricep grozav la aşa ceva.

– Aveţi dreptate. Cum a fost posibil să uit cît de talentată sînteţi la compunerea referinţelor, doamnă? zise el sărutînd-o.

Sfîrşit

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Autoarea senzaționalelor romane ***Afacerea, Amăgire, Amanta, Inelele Afroditei*** *şi* ***Decepție*** *adaugă un nou succes: romanul* ***Emma,*** *o adevărată încîntare pentru cititori.*

Nu e uşor să-ți cîştigi existența ca domnişoară de companie, dacă ai limba ascuțită şi minte pe măsură. Din această cauză, **Emma Greyson** a schimbat trei slujbe în ultimele şase luni. Aşa a ajuns la o petrecere într-un conac de țară, unde s-a plictisit profund pînă la apariția lui **Edison Stokes,** devenind apoi, în secret, asistenta acestuia. **Stokes,** aflat într-o misiune deosebită, căuta un hoț care furase o carte străveche, conținînd rețete miraculoase. El bănuia că cel pe care-l urmăreşte se află printre invitații la petrecere, fiind în căutarea unei femei cu calități deosebite, pe care să testeze un anume elixir. O femeie exact ca **Emma...** Ea va face o pasiune neaşteptată, dar situațiile periculoase nu o ocolesc. A trebuit să se ajungă la crimă pentru ca eroina cărții să înțeleagă cumplitul adevăr. Dacă nu va reuşi să-l neutralizeze pe sinistrul ucigaş, ar putea să-l piardă pentru totdeauna pe bărbatul visurilor sale şi, poate, chiar propria viață...

De aceeaşi autoare, în curînd va apărea:

- **CUMPLITA VĂDUVĂ**

EDITURA LIDER

Lei 75000